

JOE ALEX

**ACOLO
UNDE E STĂPÎNA
PRIMĂVARA**

JOE ALEX

Acolo unde e stăpână primăvara

În românește de Nicolae Mărgeanu și Mărgărita
Petrescu

Editura Univers
București - 1973

Cuprins

Capitolul 1 Jalnicul calvar al autorilor de romane...	7
Capitolul 2 „Îl voi uide cu unul din obiectele expuse în muzeu”...	33
Capitolul 3 Picături mari, roșii...	58
Capitolul 4 Statueta de aur	68
Capitolul 5 Măine, astăzi nu sunt pregătit...	83
Capitolul 6 Yeti și soția sa Ladni	101
Capitolul 7 Și să i se aducă jertfe în toate zilele anului...	116
Capitolul 8 Pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu...	128
Capitolul 9 Nu chiar tot și nu întotdeauna...	138
Capitolul 10 Generalul Somerville stătea la birou...	162
Capitolul 11 Stăpânul meu va fi răzbunat	213
Capitolul 12 Zece mii de lire sterline	224
Capitolul 13 Micul dejun al generalului	243
Capitolul 14 Primele interogatorii	255
Capitolul 15 Dar e imposibil, doctore!...	303
Capitolul 16 Ce a vrut el de la mine?...	314
Capitolul 17 Meryl Perry zăcea pe pat cu ochii deschiși...	334
Capitolul 18 Toate ferestrele erau laminate	350
Capitolul 19 Te-ai convins, Joe?...	358
Capitolul 20 Nu mă mai pot folosi de mașina mea...	364
Capitolul 21 Mă însor, Ben...	375

MANDALAY

La Moulmein, lângă pagoda cea străveche, lângă mare,

Stă o fată birmaneză ce la mine se gândește cu-ntristare,

Vântul leagănă palmierii, clopote - și glasul ei:

„O! te-ntoarce, ostaș al Angliei, vino iar la Mandalay!

Vino iar la Mandalay,

Flota ta e-aici, la chei:

Nu auzi vâslind matrozii, din Rangoon la Mandalay?

O! în drum spre Mandalay,

Peștii zburători - scânteii-s

În zorii ce ca focul se ridică dinspre China... Zbori cu ei!”

Fusta galbenă, și-n creștet, verde vâl ce-abia se ține.

Supi-yo-lot e-al ei nume, de regină din vechime.

*Prima oară am văzut-o prosternată la picioare-i
Și arzând tămâie albă idolului celui mare.*

Chip de-argilă și de stei —

Budha - zeul peste zei.

Pe el îl adora în vreme ce sorbeam sărutul ei!

În divinul Mandalay...

*Când pe-ogoare cădea ceața, ea-și lua micul banjo
Și-n amurgul fără seamăn intona Kulla-lo-lo!
Cu-al ei braț pe după gât-mi și obraz lângă obraz,
Contemplam săltând o joncă peste creste de talaz,
Elefanți târând bușteni
Peste smârcuri și poieni
În tăcerea neclintită picurându-și stropii grei
În divinul Mandalay...*

*Dar pierdută e acuma, și-s răpus de dorul ei!
Autobuz nu e pe ruta Piccadily-Mandalay...
Londra m-a-nvățat ce-nseamnă zece ani să fii
soldat:
Orientul când te cheamă, să nu pregeți niciodat!
Acolo, în Răsărit,
Chiar și-usturoiu-i înflorit,
Vrăjit e și soarele, și palmierii, tot ce vrei —
În divinul Mandalay...*

*Silă mi-e să îmi port pașii pe acest pavaj murdar,
Zloata veșnică-mi întoarce zilnic febra, iar și iar;
Liota se ține pe urma-mi, îmbiindu-mă la pat,
Servitoarele iubește cu trup scurt sau deșelat.
Bot de vacă, ticălos,
Trăncănește, ce folos?
Ce știi tu despre iubita ce m-așteaptă-n
Mandalay
În divinul Mandalay?...*

*Să mă-mbarc, să trec odată de Suez, să mă aflu-n
țara
Unde nu se știe Decalogul și unde e stăpână
primăvara;*

*Clopotul pagodei cheamă, și-l aud, și-aș vrea să fiu
La Moulmein, pierdut spre largul mișcător și
argintiu.*

În divinul Mandalay...

Flota mea e-aici, la chei;

*Bolnavi eram și renăscut-am ajungând la
Mandalay!*

O, în drum spre Mandalay,

Peștii zburători – scânteii-s

*În zorii ce ca focul se ridică dinspre China... Zbor
cu ei!¹*

Rudyard Kipling

[Versuri învățate de Joe Alex pe de rost în fragedă tinerețe. Îi era dat să le audă din nou, după mulți ani, din gura unui general-maior în retragere, John Somerville, Comandor al Ordinului Băii și Comandor al Ordinului Imperiului Indian. Nu știa atunci că în curând va repeta acele versuri până la obsesie, strofă după strofă, cu presentimentul că tocmai din ele va țâșni scânteia ce trebuia să lumineze drumul încâlcit și presărat cu capcane care va duce la demascarea unuia dintre cei mai abili criminali pe care i-a cunoscut Marea Britanie.]

¹ În românește de Nicolae Mărgeanu.

Capitolul 1

Jalnicul calvar al autorilor de romane...

Joe Alex stătea la masă și se uita cu ochi obosiți și deznădăjduiți la foaia de hârtie răsucită pe sulul mașinii de scris Olivetti, minusculă și plată, care-l slujise cu credință ani de zile. Își petrecu încet degetul peste, inscripția LETTERA 22, plasată la mijlocul carului. Niciun firicel de praf. Higgins își făcuse și de astă dată datoria. Nu se putea spune că Higgins, omul acela de treabă și norocos, nu-și cunoștea obligațiile, în aceeași măsură în care-și cunoștea și privilegiile; existența sa se desfășura reglementată strict de activitate și relaxare, ceea ce îi dădea posibilitatea să-și spună, în fiecare seară, când pune capul pe pernă: „Încă o zi din viața mea, care a trecut, fără greș!”

Alex oftă, se ridică, scoase din mașină coala de hârtie și, încruntând sprâncenele, o privi cu o atenție atât de încordată, încât s-ar fi putut crede că, în afară de cifra „2”, situată la mijloc, în partea de sus, pe pagina respectivă s-ar mai găsi cine știe ce alte cuvinte cărora el le acordă o importanță deosebită.

Dar pe foaia albă nu mai era scris nimic altceva. O introduse la loc în mașină și se așeză și el.

Trebuia să treacă și asta. Se uită la ceas: zece. Astăzi se sculase la cinci dimineața. La cinci și jumătate, se așezase la mașina de scris. Patru ore și

jumătate...

Aruncă o privire la coala așezată lângă mașină și numerotată cu cifra „1”. Și ea era aproape goală. Sus, la mijloc, se aflau două cuvinte, dactilografiate cu pauze între litere:

JOE ALEX

Ceva mai jos, următoarele cuvinte între ghilimele:

„ACOLO UNDE E STĂPÂNĂ PRIMĂVARA”

Titlul cărții nu era rău deloc; reproducea un vers dintr-o poezie. Dar din care poezie? Joe scutură din cap. Cunoștea poezia respectivă, era convins de asta, dar în ziua aceea toate îi mergeau anapoda: își pierduse ușurința de a scrie, de a compune, nu-l mai asculta nici memoria. Doar crâmpeiul acela de poezie îi stăruia în minte: *Acolo unde e stăpână primăvara...*

— În definitiv, poate că-mi fac sânge-rău degeaba - n-am chef de scris astăzi și atâta tot, își spuse el cu jumătate de glas. Ori poate că am scris prea multe cărți în care îi prind pe abilitățile mei ucigași, cu ușurința cu care, în acest anotimp, amicii mei, mai înțelepți decât mine, pescuiesc păstrăvi în Scoția? Poate că acesta e sfârșitul? Ei bine, presupunând că ticălosul ăsta de talent m-a părăsit așa, pe nepusă masă, mă voi vedea silit să-mi găsesc și eu o ocupație mai serioasă. Dar ce fel de ocupație? Nu mă pricep la nimic altceva. Pe vremuri, știam să pilotez bombardierele prin focul artileriei antiaeriene. Dar asta a fost de mult de tot, atât de demult că până și eu am încetat să mai cred că s-a petrecut aieva. M-aș putea, eventual, angaja la Scotland Yard. M-ar

primi cu siguranță. Aș deveni polițai. Doar și așa sunt un fel de detectiv *honoris causa*... Aș fi subalternul lui Ben Parker și în fiecare zi m-aș înființa la serviciu la opt punct... Nu, de așa ceva n-aș fi în stare. Nu mă pot trezi la comandă. Orice, numai asta nu!

Tăcu. Închise ochii și se lăsă pe spătarul scaunului. Nu scrisese nimic în ziua aceea și cu toate astea era la fel de obosit ca după douăzeci și patru de ore de scris non-stop. Și doar nu mai departe decât în ajun, avusese totul, perfect orânduit în cap. Ideea romanului îi venise brusc și i se cristalizase în minte într-o jumătate de oră. Joe ar fi jurat că va scrie una dintre cele mai bune cărți ale sale. Deși autorul îi va înfățișa cititorului faptele cât se poate de clar, de neechivoc, acesta n-avea să ghicească deznodământul. N-avea să-l ghicească până ce el, Joe Alex, creatorul și eroul propriilor sale romane, nu i-l va demasca pe asasin.

Pentru ca, în orele următoare, totul să i se șteargă brusc din minte, să se estompeze, să se volatilizeze. Nu-i rămăsese decât scheletul banal, gol al construcției, care nu se lăsa turnat în cuvinte. Nu putea smulge din el nici măcar prima propoziție!

Fără voia lui, îndreptă privirea spre aparatul telefonic. De l-ar suna Ben, Doamne, ce bine ar fi dacă, așa deodată, l-ar suna Ben! „Tu ești, Joe? Ascultă, n-aș vrea să te întrerup de la lucru, dar chiar în clipa asta mă aflu la *Carlton*. A fost asasinat maharajahul din Așampur! Camera e închisă pe dinăuntru, ferestrele la fel, corpul de gardă a stat toată noaptea lângă ușile apartamentului... și cu toate astea a fost ucis! Nu ai putea să vii până aici?”

Dacă ar putea? Ar sări din fotoliu și ar coborî scările lăsându-se să alunece pe balustradă, ar parcurge în

goană, cu mașina, străzile aglomerate ale Londrei matinale și ar frâna violent în fața somptuoasei intrări a hotelului. Agenții, civili firește, l-ar recunoaște imediat. „Da, poftiți, Sir. Domnul Parker vă așteaptă. Îl găsiți la locul crimei. Apartamentele de la etajul doi.”

Din nefericire, telefonul rămânea mut și nu exista nici cea mai slabă speranță că ar putea intenționa să sune. Nu se apucă nimeni să ucidă maharajahi la comandă! Deși Joe credea în existența coincidențelor, chiar a celor mai neverosimile, în minuni nu credea...

Își întoarse alene privirea spre mașina de scris. Își așează degetele pe claviatură. „Trebuie să încerc, își spuse. O frază, două, trei, pe urmă restul va începe să curgă ca de obicei. Doar știu ce vreau să scriu. Să-i mai fi fost vreodată cuiva așa de anevoioasă o treabă atât de ușoară?”

Lovi cu un deget litera „J”. Apoi „o” și, în sfârșit, „E”.

„Joe... Alex...”

Din superstiție, își plasa întotdeauna propriul nume la începutul primei propoziții a fiecărei cărți ce o scria...

De data aceasta însă nu mai adăugă nici un alt cuvânt la cele două și, deși nu putea să știe asta atunci, avea să mai treacă încă multă vreme înainte de a așterne pe hârtie cuvântul următor. Ezită.

— Dar iată că se arată femeia, și la apariția ei se ofilește delicata tufă a inspirației divine... rosti din prag un glas proaspăt, aproape copilăresc. S-ar părea că te deranjez foarte tare, nu-i așa?

Fără să se întoarcă de la mașina de scris, ca să nu i se observe zâmbetul bucuros, Joe răspunse posomorât:

— Vai de cei ce scriu cărți cu mâna lor, și după aceea grăiesc lumii, Allah ni le-a trimis! – doar-doar or pune mâna pe o răsplată cât de mărunță. Vai de ei, vai de rodul mâinilor lor și vai și de răsplata aceea!

— Asta ce mai e?

— Coranul, dragă Caroline. *Sura întâi* sau *Vaca*, versetul al optulea: „Vor crește în neîndurarea inimii sale”.

Se răsuca brusc, laolaltă cu scaunul, se ridică și o cuprinse în brațe.

— Încetează, pentru Dumnezeu! făcu ea cu glasul coborât. Mi-a trebuit o jumătate de oră ca să mă pieptăn, iar tu, într-o singură secundă, ai să mă ciufulești în așa hal, că până și Higgins al tău, cât e de discret, o să fie nevoit să se uite semnificativ prin colțuri și să tușească înainte de a intra. Și prevăd că va intra numaidecât, să-mi ofere o ceașcă de ceai.

Se eliberă cu blândețe și își așează mânușile pe masă, dar în clipa următoare le ridică, pentru a se apleca deasupra foii însemnate cu cifra „1”.

— „Acolo unde lipsesc cele zece porunci”! Începi un nou roman?

— Precum vezi, draga mea... Joe oftă. Dar, te implor, să nu mai vorbim despre asta. Să vorbim mai bine despre ce te aduce la mine. Nu-mi amintesc să mai fi pășit vreodată pragul acestei case la zece dimineața.

— Pentru că, la zece dimineața, toată sau aproape toată populația adultă a Londrei lucrează. Dacă la o asemenea oră nu mă aflu la institut, poți fi convins că lucrez acasă. De altfel, unde s-a mai pomenit ca o tânără doamnă să facă vizite dimineața unui bărbat neînsurat?

— Subtilitățile de ordin cronologic nu reprezintă

latura mea cea mai tare, zise Joe, depărtând brațele într-un gest de consternare. La drept vorbind, nu văd totuși de ce dimineața sau seara ar avea...

Nu mai apucă să termine. În prag se făcu auzită o tuse ușoară.

— Să vă servesc o ceașcă de ceai, miss Beacon? întrebă Higgins, îndreptându-și însă privirea interogativă nu spre ea, ci spre Alex.

— Da! răspunse Joe cu entuziasm nedisimulat. Domnișoara Beacon va servi împreună cu mine, un ceai. Vrei să mănânci ceva? se adresă el Carolinei.

— Am luat micul dejun. Numai un ceai, dacă nu te deranjează.

— Am înțeles „domnișoară.

Ușa se închise fără zgomot.

— Nu mă inviți să iau loc? Caroline privi în jurul ei. Ochii ei stăruiră asupra a două splendide fotolii, proiectate cândva de Robert Adam pentru umilul și cu toate acestea nemuritorul tâmplar Thomas Chippendale.

— E un adevărat sacrilegiu să te așezi pe ele, zise ea scuturându-și căpșorul blond. Când te gândești că tapiseria e încă cea originală! Locul lor e de fapt într-un muzeu.

— Hm... Joe o instalează într-unul din cele două fotolii și se așeză în fața ei, trăgând mai aproape măsuta ornamentată cu figurine de sfincși înaripați. Mobilele din muzeu mi-au lăsat întotdeauna un sentiment de tristețe. Toate acele superbe cabinete, cu legiunile lor de sertărașe în care nimeni nu va mai ascunde vreodată ceva, toate acele lăzi de zestre gotice, goale, văduvite de orice brumă de zestre și neînmiresmate de niciun fir de cimbrisor, toate acele mese de stejar, pe care niciun nobil beat nu va mai

răsturna carafa cu vin, izolate îndărătul șnururilor de pluș, au un aer aproape la fel de disperat ca și monedele expuse pentru public în vitrine de sticlă capitonate cu catifea. Moneda nu e făcută să zacă în neclintire! Rostul ei e să zornăie în pungă, să se rostogolească pe tejghea, să treacă din mână în mână, eventual să poposească o vreme, laolaltă cu alte surate de-ale ei, pe fundul lăzii vreunui moșneag, ca după moartea acestuia, moștenitorul să poată răsturna cufărul și să tresalte de bucurie la vederea comorii lucitoare împrăștiată pe dușumea. Să mumifici toate acele obiecte, hărăzite în realitate unei neîntrerupte folosințe, să le îngrămădești în săli întunecate, încredințându-le vigilenței unor paznici ursuzi, care nici ei măcar nu le ating, nelăsându-i nici pe alții s-o facă, asta e curată porcărie! Îți declar cu toată sinceritatea că ori de câte ori nimeresc într-un muzeu, adică într-un loc în care acea ființă abstractă numită societate a vârât claie peste grămadă lucruri ce au aparținut cândva unor oameni vii și foarte deosebiți unii de alții, simt un imbold aproape irezistibil să răstorn un obiect sau altul, ba chiar, pe câte unul mai mic, să mi-l strecor în buzunar!

— Uluitoarele meditații matinale ale Inamicului numărul unu al infractorilor! rosti Caroline pe un ton grav. Mă gândesc că aș putea câștiga pe puțin zece lire, vânzând acest monolog al tău unuia din reporterii cotidienele noastre. „Joe Alex declară: Tentația furtului o simt și eu!” pe prima pagină, bineînțeles. Vreau să sper totuși că n-ai să ajungi chiar până acolo...

— Din păcate! Joe își depărta încă o dată brațele într-un gest de consternare. Societatea mi-a frânt șira spinării încă din leagăn. În consecință caracterul meu

e foarte depărtat de acela al înaintașilor noștri din epoca Renașterii. Nu mi-e greu de fel să-mi reprim o dorință, indiferent care. Ai remarcat, nu-i așa, că azi nu te-am sărutat nici măcar o dată?

— Pentru Dumnezeu!... Caroline aruncă o privire în direcția ușii. Va intra imediat!

— Știu. Tocmai asta mă și deosebește de strămoșii noștri, care fără să se sinchisească de prezența pajilor, a străjerilor, aghiotanților, confesorilor, a băieților și a fetelor din casă, o luau în brațe pe femeia iubită și...

— Ascultă, se grăbi să-l întrerupă Caroline, care nu-și putea desprinde privirile de la ușă. Înainte de a mă compromite iremediabil în ochii personalului de serviciu, ai putea să te dovedești atât de amabil și să binevoiești să mă întrebi de motivul vizitei mele!

— Nu e neapărat necesar... Joe zâmbi calm. Cel mai disciplinat creier al epocii nu e obligat să pună întrebări ca să-și satisfacă curiozitatea. Vrei să-ți spun ce te aduce la mine? În dimineața aceasta, ai primit, cu prima poștă, o scrisoare expres, prin care expeditorul te roagă să iei neîntârziat legătura cu mine, într-o chestiune de mare importanță pentru el. Iată de ce nu te-ai dus la institut, ci ai venit aici. În scrisoare, expeditorul nu-ți relatează nicio întâmplare îngrozitoare, nu te vestește că s-ar fi întâmplat ceva ieșit din comun, dar întrucât nutrești pentru persoana expeditorului un profund respect și ai în el toată încrederea, te-ai hotărât să-i îndeplinești dorința pe dată.

Caroline îl privi de-a dreptul consternată.

— Joe, Dar cum... cum ai putut să afli?... Fiindcă eu...

— M-aș putea, bineînțeles, învălui în pâcla de

nepătruns a misterului, păstrându-mi astfel, încă vreo câteva minute, admirația ta nețărnută, dar trebuie să-ți spun că lucrurile sunt cât se poate de simple, și asta datorită superbului tău costum-taier pe care l-ai îmbrăcat cu ocazia acestei vizite. E croit dintr-o stofă din cele mai fine și jacheta are două buzunare. Într-unul din ele se află scrisoarea. Buzunarul nefiind adânc, un colț al scrisorii iese la iveală. Chiar și de la distanța asta, deslușesc cuvântul „*Expres*”, subliniat de două ori cu creionul roșu. Întrucât ai pe genunchi poșeta, s-ar putea crede că scrisoarea ar fi trebuit să se afle în interiorul ei. Dar, ca orice femeie, și tu, venind înapoi, ai simțit nevoia s-o mai citești o dată, ca să fii pregătită pentru discuția cu mine. Ai citit-o în taxi și, coborând din mașină, ai introdus scrisoarea în buzunar. Cât despre celelalte considerații ale mele – sunt convins că, deocamdată, nimănui nu i s-a întâmplat vreo nenorocire, fiindcă ești într-o dispoziție excelentă. Dacă scrisoarea ți-ar fi adus o veste tragică, ai fi intrat în această încăpere cu un aer de sobră demnitate și, încă din prag, mi te-ai fi adresat pe un ton grav și cu un glas ușor coborât. Te cunosc doar, frumoasă doamnă! În ciuda aparențelor, ești o ființă serioasă. Expeditorul scrisorii este o persoană respectabilă, pentru care ai multă considerație, dovadă că ai venit imediat înapoi. Dacă ar fi fost vreo cunoștință mai veche – să zicem, o colegă de școală, care știe că... în sfârșit, că te leagă un sentiment de prietenie față de Joe Alex, ai fi așteptat până la ora trei după-amiază, când oricum ne-am fi întâlnit la *Carlton*. Asta-i tot.

— Într-adevăr, pare foarte simplu, dar unul din amănunte nu este tocmai exact, zise Caroline, și glasul ei trăda o vagă dezamăgire. Nu ești chiar atât

de perspicace!

— Ba sunt! Tocmai în asta și constă superioritatea mea asupra celorlalți muritori, cărora le scapă multe... Joe își umflă pieptul și atinse cu un deget locul unde se presupune că s-ar găsi inima. E drept că poporul din care fac parte și care i-a copleșit cu onoruri pe cei cinci Beatles, nu m-a răsplătit, pentru isprăvile din război, cu nicio distincție, dar dacă Majestatea-Sa va binevoi să instituie o medalie pentru spiritul de observație – ei bine, îți pot împărtăși un secret – eu unul știu de pe acum pe al cui piept va străluci medalia aceasta!

— Ești încântător de modest.

— Firește că sunt! Vrei să spui că ai mai întâlnit cândva un om care să nu fi comis nicio greșală de-a lungul întregii sale cariere?

— Nu... Caroline scutură din cap râzând. N-am întâlnit și nici nu cred că vreodată...

— Te înșeli! o întrerupse el; se ridică. Îl ai în fața ta! Din păcate indivizii care au constituit obiectul anchetelor mele atât de minuțioase, de regulă fie că nu mai trăiesc, fie că ispășesc în închisori pedepse atât de gigantice, încât e greu de presupus că am putea vorbi cu ei mai devreme de ultimul an al secolului douăzeci. De aceea, din lipsă de martori, trebuie să mă crezi pe cuvânt. Iar dacă nu mă crezi, n-ai decât să-l întrebi pe Ben. Nu-ți va răspunde cu plăcere, va ezita îndelung, dar în cele din urmă îți va spune exact același lucru ca și mine: n-a existat până astăzi nicio enigmă pe care eu să nu o fi putut elucida! Niciuna, Caroline!

Execută o piruetă și se așează la loc în fotoliu.

— Știi de ce am rostit acest mic panegiric în onoarea mea?

— Fiindcă ți-a făcut pur și simplu plăcere, îmi închipui, răspunse Caroline abordând o mină nevinovată. Există oameni cărora, mai presus de orice, le face plăcere să se ridice în slăvi, etalându-și calitățile. Se-nțelege de la sine că de defecte nu suflă o vorbă. Dacă ar face-o, asta le-ar știrbi nițeluș din nevinovata plăcere...

— Exact! Joe arată cu mâna în direcția mesei. Știi că astăzi m-am sculat înainte de a se lumina de ziuă și că până acum n-am scris niciun cuvânt? Ba nu, iartă-mă, am scris, dacă nu mă înșel, două cuvinte...

— De unde se vede că bunul Dumnezeu s-a îngrijit să nu fii chiar de tot lipsit de defecte. Nu te necăji, Joe. Eu, de exemplu, nu mă pricep să gătesc. Ori de câte ori am încercat să-mi gătesc ceva, pentru ca bucatele să fie cât de cât comestibile, a trebuit să intervină altcineva, dregând ce făcusem eu. Se vede treaba că și cu scrisul tău la fel se petrec lucrurile, adăugă ea cu blândețe. Dar poate îmi îngădui să-ți spun de ce te-am deranjat din cea mai plăcuța îndeletnicire a ta?

— Iartă-mă, am uitat cu totul că te-ar mai putea interesa și altceva pe lumea asta în afară de mine.

Higgins își făcu apariția, aducând ceaiul. După ce ieși, Caroline mângâie cu băgare de seamă micul ceainic, deasupra căruia, din laptele fierbinte, se ridica un norișor minuscul.

— Regret, dar sufăr și eu de o deformare profesională. Oare Higgins n-a spart niciodată vreuna din minunile astea? Ceainicul ăsta e Sèvres, și încă un Sèvres timpuriu, la atâta lucru mă pricep și eu...

— După câte sunt informat, Higgins nu obișnuiește să spargă porțelanuri. Ce motiv ar avea să le spargă?

— Oh, pur și simplu pentru că sunt inestimabile!

Mie mi-ar tremura mâinile în timp ce le-aș spăla. Pe glob, în momentul de față, nu există mai mult de cinci sau șase ceainice în stilul și din epoca respectivă. Locul lui, crede-mă, chiar că e într-un muzeu... ori, cel puțin, n-ar trebui să-l folosești în fiecare zi. Uită-te la păsările astea! Aș putea spune că e cel mai delicat motiv pe care l-am văzut în viața mea.

— Zău că ești nițel cam exaltată și, deși mă străduiesc din răputeri să înlătur un asemenea gând, omul onest din mine îmi poruncește să recunosc că ai ceva dintr-o fată bătrână! Joe ridică micul ceainic. Cât lapte?

— Puțin. O, ajunge! Chiar și domnișoarele bătrâne se cuvine să-și păstreze silueta. Mulțumesc.

Scoase din buzunar scrisoarea și, fără un cuvânt, i-o întinse peste masă. Apoi își puse zahăr în ceașcă și se apucă să mestece în tăcere privindu-l printre gene pe Joe, care citea.

„Dragă Caroline, încep să citească Joe cu jumătate de glas, deși știu că scrisorile care vin de la oameni atât de bătrâni ca mine le pot părea plicticoase unor făpturi tinere și pline de viață ca tine, îmi îngădui cu toate acestea să uzez de faptul că sunt fratele răposatului tău bunic și să te rog să-mi faci un serviciu. E adevărat că, de un număr de ani, n-am mai ieșit din singurătatea mea, dar de vizitat, mă vizitează multă lume (cu ocazia asta aș vrea să-ți mulțumesc încă o dată pentru ultima ta vizită, care a adus un suflu de tinerețe în casa mea, ce și ea, precum și proprietarul ei, mucegăiește încet și sigur) și astfel ajung și la urechile mele destule zvonuri londoneze. Astfel, în vreo câteva rânduri, am auzit numele lui Joe Alex alăturat numelui tău, firește la

modul cel mai discret. Să nu crezi că scrisoarea de față ar urmări să-ți atragă atenția asupra acestor zvonuri. Multe s-au schimbat pe lume de pe vremea când eram eu tânăr și n-aș vrea să mă pronunț în chestiuni care, mai mult ca sigur, mă depășesc. De altfel, nu sunt numai un general în retragere, ci și un liberal în retragere și impresia mea este că femeile din ziua de azi sunt mai fericite decât bunicile lor. V-ați câștigat libertatea prin luptă, iar un moșneag pe cale să părăsească lumea aceasta nu se cuvine să se amestece...”

— Foarte înțelept... mormăi Joe, deși nutream voga speranță că bunicul tău te va determina să te măriți. În ultima vreme, m-am gândit serios la asta și pot afirma cu toată răspunderea că...

— Citește mai departe! interveni în grabă Caroline.

Fără niciun chef, Alex își întoarse privirea spre hârtia așternută cu un scris mărunț, clar, dar parcă ușor tremurat.

„Dacă am amintit de Mr. Joe Alex chiar de la începutul acestei scrisori și dacă mi-am permis să dau în vileag faptul că am aflat de prietenia ce vă leagă, am făcut-o numai pentru că am ajuns la concluzia că e o persoană cu care aș dori să am o întrevedere pe cât se poate grabnică. Din păcate, nici vârsta și nici starea sănătății nu-mi mai îngăduie să întreprind o călătorie la Londra. De aceea, te rog pe tine, Caroline, să-l convingi, dacă îți stă în putință, pe Mr. Alex să mă viziteze. Cred că nu mai e nevoie să adaug că și prezența ta va fi pentru mine, ca întotdeauna, o mare bucurie. Dacă te vei hotărî să discuți cu Mr. Alex despre invitația mea, fii așa de bună și spune-i că

sunt un admirator înfocat al cărților sale, pe care le păstrez, pe toate, pe un raft din dormitor, ca să le am la îndemână, și de asemenea, că am luat cunoștință din ziare de extraordinarele sale succese în domeniul criminalisticii...

— Fraza asta de la urmă e cumva nevoie s-o repet, rar și răspicat? zise Joe plecându-și cu modestie ochii.

— Nu, nu e nevoie. Bunicul John este - așa cum, de altfel, ai aflat din această scrisoare - general în retragere. Și sunt cunoscute preferințele în materie de lectură ale militarilor de carieră din toate țările. Dar citește mai departe!

„Problema pe care aș vrea s-o dezbat cu Mr. Alex e de natură strict confidențială și nu poate fi rezolvată prin corespondență, este necesară prezența domniei-sale la Mandalay House. Firește, îmi dau seama perfect că dânsul este o persoană foarte ocupată, iar dacă nu-l interesează sculptura indiană, nu va găsi aici prea multe atracții, în afara înotului în golf și a pescuitului de pe puntea șalupei mele, ceea ce de asemenea i s-ar putea părea puțin interesant, dacă nici pescar amator nu este. Crede-mă însă, dragă Caroline, că venirea sa aici are pentru mine o mare importanță, și tocmai de aceea mă adresez ție și nu lui, direct. Numele meu cu siguranță că nu i-ar spune nimic. În schimb, cunoscându-te pe tine de pe vremea când te purtam pe umeri pe țărmul mării (îți mai aduci aminte de șiragul de scoici pe care l-a făcut pentru tine Chanda?), știu că mă pot bizui pe tactul și pe încăpățânarea ta...”

— Domnul general are dreptate... mormăi Alex, în

orice caz în ce privește partea a doua.

— Fii bun și termină scrisoarea! Caroline se ridică și dădu ocol mesei. După aceea, putem sta de vorbă. Am de gând să dau dovadă de cât mai mult tact și de cât mai puțină încăpățânare. După ce termini, am să-ți spun ce gândesc eu despre scrisoarea asta și despre expeditorul ei.

— De acord, termin îndată. Unde am rămas? Aici...
„...pe tactul și pe încăpățânarea ta. Indiferent ce hotărâre va lua Mr. Alex, te rog să-mi răspunzi cât mai urgent. Poți să-i mai spui lui Mr. Alex că problema pe care ar avea-o de rezolvat aici n-ar fi exclus să-l intereseze și pe dânsul. Pe mine mă interesează atât de mult, încât mi-am permis să te plictisesc cu o scrisoare kilometrică. Îți doresc din suflet toate cele bune și te rog să transmiți salutările mele scumpei tale mame.

*Bunicul tău, care te iubește ca întotdeauna,
John Somerville.”*

Alex înălță capul.

— John Somerville?... făcu el înapoindu-i fetei scrisoarea. Numele mi se pare cunoscut. Numai că nu-l pot situa în memorie... Stai! O clipă... Amintește în scrisoare de sculptura indiană. N-a scris el „*Bronzurile sud-indiene*”, „*Monumentele din Sankú*” și... stai... ce titlu avea cartea aceea?... Aha! „*Leul în vechea sculptură indiană*”!

— A scris aproximativ douăzeci de cărți, care se ocupă de aproape toate stilurile și epocile din sculptura indiană, fără a mai vorbi de studiile apărute în presa de specialitate. Printre altele, este și autorul lucrărilor pe care le-ai enumerat. Dar, zău așa, nu pot să înțeleg de ce...

Joe făcu înconjurul mesei și o sărută ușor pe frunte pe Caroline.

— Simplu, fiindcă am nevoie să știu exact în acest moment! Dacă aș intenționa să scriu o carte despre noi doi, iată cum ar suna începutul „Carolinei, de felul ei o ființă echilibrată și tributară concepțiilor consacrate, ca să nu spun învechite, despre lume și societate, Joe Alex i se părea de fiecare dată o ființă înzestrată cu un neprevăzut atât de fermecător, chiar dacă uneori cam derutant, ceea ce făcu ca atașamentul ei față de omul acesta atât de genial și de modest totodată să crească an de an, până ce, în cele din urmă, înțelese irevocabil că existența ei fără el, chiar și numai pentru o scurtă perioadă de timp, ar constitui pentru ea o tortură insuportabilă, o suită dramatică de fulgerări de suferință... Încredințându-se așadar că sentimentele ei față de cea mai uimitoare personalitate și disciplinat creier al epocii noastre sunt mai presus de orice îndoială, înlănțui cu brațele gâtul omului iubit și din ochii ei plini de dragoste porniră să șiroiască lacrimi de bucurie...” Cum îți place? Poate că stilul e cam prolix, dar, în rest, gândurile și sentimentele eroinei sunt redată exact, nu-i așa?!

— Sunt de-a dreptul zguduită! Încă o asemenea frază, și fii sigur că din ochii mei lacrimile vor porni să țâșnească chiar mai abundent decât îți închipui. Atâta doar că nu sunt convinsă că vor fi lacrimi de bucurie. Te implor, încetează pentru o clipă să mai faci pe bufonul și spune-mi, în câteva cuvinte simple, ce urmează să-i răspund generalului Somerville?

Joe, care din momentul în care își încheiase grandilocventa tiradă, râdea încetișor, deveni brusc serios.

— Înainte de a-ți răspunde, vreau să te întreb ceva.

— Dar bineînțeles! Cu siguranță că ai o groaza de întrebări să-mi pui. Doar nu știi nimic despre...

— O clipă! Ai spus adineari că, vorbind despre expeditorul scrisorii, am folosit un amănunt care nu este tocmai exact. La ce te refereai?

— Oh... Caroline ezită. Ai spus că „nutresc pentru persoana expeditorului un profund respect” că am „toată încrederea” în el...

— Și nu e adevărat? Am impresia că generalul Somerville nu mai este un om tânăr.

— Bine, dar bătrânețea nu e totuși sinonimă cu încrederea și respectul!

— Vrei să spui că nu-l consideri pe unchiul mamei tale un om onest?

— În alte împrejurări, m-aș fi străduit să schimb subiectul discuției, dar cum bunicul John, chiar el, insistă să-l vizitezi, nu pot să fiu nesinceră. Se cuvine să cunoști cât mai multe amănunte legate de situația lui, cât privește apărarea onoarei familiei, are și ea limitele ei, dacă luăm în considerare faptul că...

— ...că i te adresezi omului care... s-ar putea spune că... pentru care... în sfârșit, știi și tu la ce mă gândesc: că, pentru mine, tu reprezinți poate mai mult decât un membru al familiei.

— Știu... Caroline își îndreaptă privirile în tavan. Începu să râdă. Dar peste câteva clipe, deveni și ea la fel de serioasă. Tocmai de aceea, Joe, tocmai fiindcă ești pentru mine una din ființele cele mai apropiate, n-aș vrea... Se întrerupse. Apoi ridică ușor din umeri. Ei bine, fiindcă bunicul John, el însuși, mă roagă s-o fac, îți sunt datoare câteva explicații. Trebuie să-ți spun că am ținut întotdeauna mult la el și țin la fel de mult și astăzi. A fost foarte bun cu mine când eram

mică. Dar... Caroline avu o nouă ezitare. S-ar putea să crezi că felul în care îl judec este prea subiectiv. Fiindcă, vezi tu, credința mea e că bunicul John nu este ceea ce se cheamă un om de treabă, cel puțin în ce ne privește pe noi... pe mama și pe tatăl meu...

Trase adânc aer în piept și Joe observă că se înroșise. Făcându-se că-și caută chibriturile, se întoarse cu spatele, se duse la birou și se apucă să răvășească hârtiile. Caroline vorbea mai departe.

— N-am fost niciodată bogați, dar după ce tatăl meu a fost rănit grav în război, în o mie nouă sute patruzeci - nu și-a mai revenit cu totul până la moarte, rămânând practic un invalid, cu o mică rentă; situația noastră s-a înrăutățit simțitor și ar fi ajuns de-a dreptul precară, dacă n-ar fi fost mama, cu uriașa ei energie. Dă-ți seama, femeia aceasta, care n-avea, bineînțeles, nicio profesie, și-a însușit într-un timp uluitor de scurt tainele cosmetice și a deschis un mic salon de înfrumusețare în provincie, și în felul acesta a izbutit să mă țină pe mine la școală și să asigure existența ei și a tatălui meu la un nivel onorabil. Dar nu despre mama mea vreau să-ți vorbesc, deși toată povestea e legată de ea. În perioada cea mai critică, când suma primită de la guvern ca despăgubire pentru invaliditatea tatălui meu se isprăvisese și mama nu mai știa cum să facă rost de banii necesari pentru traiul zilnic, într-un cuvânt, când situația devenise disperată, mama, neîntrezărind nici o altă ieșire, i-a scris bunicului John, care îi este unchi bun, de altfel. Trebuie să adaug că bunicul John e un om foarte bogat. În ce fel și-a agonisit averea, îți voi spune numaidecât, dar întâi să isprăvesc povestea cealaltă. Firește că mama nu dorea din partea lui un act de caritate. Îl ruga doar să-i împrumute o anumită sumă

de bani dacă îi stătea în putință. Nu mai țin minte exact de câți bani avea nevoie, știu însă că era vorba de o sumă modestă. Îi trebuiau banii aceia pe un termen relativ scurt, urmând să-i folosească pentru amenajarea aceluia salon de cosmetică de care am pomenit înainte. Pentru bugetul bunicului meu, suma ar fi reprezentat o bagatelă, pe când pentru noi era o chestiune de viață și de moarte. Nici astăzi nu văd nimic deplasat în acea cerere, ținând seamă de vremurile de război, de rudenia apropiată, de sărăcia noastră și de averea uriașă a lui Somerville. Mama îi înfățișase de altfel exact toată situația...

— Și, după cum se poate presupune din cele ce mi-ai spus la început, bătrânul a refuzat, nu?

— Nu numai că a refuzat, dar a răspuns pe un ton tăios că n-a declanșat el războiul și prin urmare n-are de gând să-i suporte el urmările financiare. A mai adăugat la această afirmație un număr de sfaturi și observații, care s-ar putea rezuma astfel: în viață, dacă e ceva care contează, aceasta e numai independența, că niciodată nu trebuie să te bizui pe ajutorul cuiva și nici să-l ceri; că a investi bani în cei nevolnici, în cei ce nu se pot descurca singuri în viață, e un nonsens, că cei puternici reușesc să-și câștige existența și să răzbată în viață, fără ajutorul nimănui...

— Pe scurt, un caracter forte din epoca victoriană! Concepții tipice pentru unul din creatorii imperiului, pentru ostașul, la fel de neînduplecat și în problemele financiare...

— Pe scurt, s-a purtat groaznic cu mama. Nu-mi mai amintesc bine de vremurile acelea, dar mama mi-a povestit că a plâns o săptămână întreagă într-ascuns, rugându-se lui Dumnezeu ca tata, ai cărui

nervi erau pe vremea aceea într-o stare jalnică, să nu observe nimic. Iar mai târziu... mai târziu a scos-o la capăt și fără ajutorul generalului Somerville.

Joe zâmbi aproape imperceptibil.

— De unde se vede că bunicul, dacă îmi permiți să-l numesc astfel, n-a prea greșit în felul în care și-a apreciat nepoata, deși nu s-ar putea spune, ținând seama de comportarea lui, că ar reprezenta un model de virtute creștină cu cască.

— O, asta în niciun caz! Și Caroline zâmbi fără voie. Mama a ieșit biruitoare din încercările acelea și nu mai are niciun motiv să-și amintească de defectele rudelor ei. Totuși, bunicul John nu e un om chiar atât de unilateral cum s-ar putea crede. În postscriptumul scrisorii prin care îi refuza mamei orice sprijin financiar, mă invita la el pentru o perioadă de timp nelimitată!

— Nu înțeleg, nu erai decât o fetiță de-o șchioapă pe atunci.

— Exact. Ne scria că, deși nu crede ca finanțarea saloanelor cosmetice de amatori să fie principala lui chemare în viață, înțelege greutățile în care se zbate mama. O astfel de situație, după părerea lui, putea influența negativ asupra educației mele, mama neputându-mi purta de grijă cum trebuie. De aceea, ne propunea să mă mut la el pentru o vreme, promițând că, în ceea ce îl privește, mă va înconjura cu toată grija și va face totul ca eu să devin un „om curajos”.

— Și mama?...

— Mama a fost de acord. De altfel, nici n-avea altă ieșire. Deși despărțirea de mine i-a făcut pe amândoi, și pe ea, și pe tata, să sufere, am plecat de acasă și am rămas la bunicul John până când situația

materială a părinților mei s-a îndreptat. Am stat la el până la sfârșitul războiului...

Se opri și zâmbi.

— Până la urmă, s-a dovedit că generalul în retragere nu e un bunic atât de rău pe cât s-ar fi putut crede, judecând după felul în care a răspuns la rugămintea mamei tale?

— Da. Ca să fiu sinceră, anii aceia au fost cei mai fericiți din viața mea. O casă uriașă, străveche, cu plajă proprie la golful cu ape calde. Un parc întins, o seră cu portocali și cu tot felul de arbuști subtropicali și, mai presus de toate, bunicul John, care fetei aceleia singuratice, despărțită peste noapte de părinți și colege, i s-a înfățișat drept cel mai interesant bunic din câți ar putea exista. Era un om nemaipomenit. Îl însoțeam peste tot, și el îmi vorbea despre sculptură, despre tehnica turnării bronzului și a prelucrării pietrei, despre istoria Indiei și despre cei cincizeci de ani petrecuți de el în acea țară. Se înțelege că a angajat pentru mine o guvernantă franțuzoaică, așa că am fost crescută ca o prințesă. Îți mărturisesc, Joe, că ori de câte ori mi-aduc aminte de anii aceia, la care, bineînțeles, am încetat să mai privesc cu ochii unui copil, îmi dau seama că tocmai acea perioadă petrecută în casa bunicului John a făcut din mine ceea ce sunt, adică un arheolog. Am intrat în viață însoțită de respect și curiozitate față de artiștii de odinioară și de dorința fierbinte de a pătrunde tainele trecutului. Nu mai pomenesc de faptul că bunicul John a fost acela care m-a învățat bruma de sanscrită care mi-a prins atât de bine mai târziu, iar guvernanta, cu strădanii eroice, m-a făcut să stăpânesc franceza, latina și greaca.

— Într-un cuvânt, bunicul John este Sfântul Nicolae

al vieții tale.

— Nu e chiar așa. După ce mama m-a luat îndărăt acasă, multă vreme am tânjit după bunicul și după casa lui. Mi-aduc aminte că plângeam nopțile, ferindu-mă bineînțeles să fiu văzută, fiindcă îmi dădeam seama că lacrimile mele i-ar fi rănit pe părinții mei. Dar dorul mi s-a stins după o vreme. Copiii uită repede. Îi scriam bunicului și îmi scria și el mie. O dată pe an, îl vizitam o zi, două, împreună cu mama, ceea ce, de altfel, fac și acum. N-aș putea spune însă că, din momentul în care am ieșit din sfera influenței lui, soarta mea l-ar mai fi interesat în vreun fel. Niciodată n-a mai manifestat un interes deosebit față de persoana mea. Lua cunoștință, ascultând politicos, dar vizibil indiferent de progresele mele la învățătură, iar mai târziu, l-au lăsat la fel de rece admiterea mea la Institut și cele câteva mici succese repurtate de mine până în clipa de față. Din clipa în care am părăsit casa lui, a redevenit la fel de străin cum fusese înainte de a intra eu în ea. Asta nu înseamnă că n-am fi în relații bune, câtuși de puțin! Numai că aceste relații ar fi fost incomparabil mai bune, dacă i-aș fi urmat unicul sfat pe care mi l-a dat în perioada studenției, și anume să mă ocup de arheologia Indiei. Din păcate, India nu m-a interesat niciodată în măsura în care m-a interesat bazinul Mării Mediterane.

— Ținând seama de faptul că el însuși e o autoritate într-una din ramurile artei indiene, ai putea să-i acorzi unele circumstanțe atenuante, nu găsești? spuse Joe.

— Desigur! Bunicul John a făcut de câteva ori aluzii cât se poate de străvezii că e dispus să ia asupra lui toate cheltuielile legate de studiile și întreținerea

mea, și în plus să finanțeze și oricâte călătorii aş vrea să întreprind în Orient, cu condiția însă să mă consacru artei hinduse și să-i dau cuvântul că n-am s-o trădez niciodată pentru alte preocupări. Voia pesemne să facă din mine un auxiliar devotat al lui și moștenitorul ideilor sale. După ce am refuzat, n-a mai adus niciodată vorba de vreun ajutor bănesc. Ori te pomenești că a uitat, pur și simplu? Fiindcă trebuie să știi că e foarte bătrân. A trecut de nouăzeci de ani, mai precis a împlinit nouăzeci și unu.

— Frumoasă vârstă!

— Când ai să-l cunoști, n-o să-ți vină să-ți crezi ochilor. Are mintea la fel de ageră ca Bernard Shaw la această vârstă. E vioi și se exprimă cu o logică impecabilă. Mai mult, are și un foarte ascutit simț al umorului, specific anumitor bătrâni, pe care ai zice că-i distrează perspectiva morții apropiate. Adesea, interlocutorii care nu-l cunosc îndeajuns, rămân îngroziți de glumele lui.

— Toate astea mi-l fac cât se poate de simpatic...

— Desigur! Dar o să ți se pară mai puțin amuzant, dacă am să mai adaug că jumătate din colecțiile sale provin din jafuri, iar cealaltă jumătate din dările stoarse de la nenorociții de hinduși și birmani care trăiau pe teritoriile aflate sub comanda lui militară. De altfel, el nici nu ascunde acest lucru. E un holtei bătrân, și figurinele acelea de piatră, de bronz, de argint sau aurite i-au ținut loc de familie. După părerea lui, nici nu există dragoste mai frumoasă, întrucât obiectele îndrăgite nu sunt supuse îmbătrânirii, nu-l decepționează și nu-l înșală niciodată, ele nu-i oferă decât bucurii. Acestea sunt sentimentele bunicului John față de statui și statuete, în schimb, în relațiile cu oamenii, s-a dovedit

întotdeauna lipsit de orice scrupule. Când a plecat în India, cu multe decenii în urmă, era un băiețandru sărac, iar când s-a întors, devenise un bărbat putred de bogat. Întrebându-l odată – eram copil pe-atunci – cum de-a fost cu puțință așa ceva, mi-a răspuns: „Ține minte, Caroline, cine are în viață o mare pasiune, nu trebuie să se dea în lături de la nimic ca să și-o împlinească. Cel ce vrea să împace în același timp și pe rege, și pe Dumnezeu, și familia, și propria-i conștiință, și pasiunea sa de căpătâi, e întotdeauna sortit pierzării. Lumea aceasta a fost hărăzită celor puternici. Numai cei puternici sunt în stare să dea dovadă de bunătate... mai târziu...” Caroline se întrerupse din nou, după care încheie cu un zâmbet: Dar mă tem că, în ce-l privește pe bunicul John, acest „mai târziu” încă n-a venit... Trăiește la fel de singuratic, de rupt de oameni și de nepăsător față de frământările lumii, cum a trăit o viață întreagă. Păcat! Fiindcă altfel, moșneagul ăsta ar fi putut să-mi fie nespus de drag...

— Impresia mea este că, și așa, îl iubești, în felul tău... Joe se apropie de ea, îi prinse capul în palme și o obligă să i se uite în ochi. În adâncul inimii, ți-e ciudă, nu-i așa, că bunicul John, omul acela singuratic și cu un picior în groapă, nu te iubește mai mult ca orice pe lume? S-ar părea că ar fi chiar de datoria lui să te iubească în felul ăsta... O nepoată atât de tânără, de încântătoare, cu o minte ageră, pe care o știe de mic copil, și... nimic! Dar dacă ne gândim că ai refuzat să te consacri pasiunii sale de căpetenie, ești de acord că...

— Cred că e dreptul meu să-mi croiesc viața după cum cred eu de cuviință!

— Da, dar nu-i lua acest drept nici generalului

Somerville.

— Mă tem că pe el ți l-am înfățișat în culori prea trandafirii, sau pe mine însămi, fără voia mea, în tonuri prea întunecate. Ai să înțelegi totul mai bine când ai să-l cunoști. Revenind la cheștiunea...

— Cred că nu mai e cazul să revenim la cheștiunea legată de vizita ta. Cartea asta... un gest spre birou - nu va avea decât de câștigat dacă mă voi desprinde de mașina de scris vreo câteva zile. O casă mare, înțesată de sculpturi, de câteva ori mai bătrâne decât bătrânul tău bunic, printre ele strecurându-se un servitor hindus cu părul alb, care de o jumătate de veac încoace nu și-a părăsit stăpânul nici măcar pentru o zi... Iată un cadru idilic care mi-a stat întotdeauna aproape de inimă! Ca și sentimentele idilice, de altfel. Ia spune, nu se află în casa aceea și un bătrân servitor hindus?

— De unde știi?

— O, Doamne! oftă Joe. Păi, știu și cum îl cheamă! Chanda, nu? Sigur că da... Ce altceva ar fi putut să însemne acel pasaj din scrisoarea, în care e vorba de șiragul de scoici pe care l-a făcut pentru tine un anume Chanda?

— Am uitat de scrisoare.

— Eu însă n-am uitat. Joe Alex nu uită niciodată nimic... în afară de ceai. S-a răcit de tot. Există ceva mai detestabil, dragă Caroline, decât un ceai rece?

— Da, există, răspunse ea, ridicând ochii spre cer. O modestie exagerată. Dar fii liniștit, pe tine un asemenea pericol nu te paște!

Joe îndepărtă ceașca cu dezgust.

— Bunicul tău are telefon?

— Firește.

— Sunt încredințat că ții minte numărul, iar dacă

nu, cu siguranță că îl ai notat în micul notes negru ce se află în poșeta ta. Dă-mi-l, te rog. Vreau să cer o convorbire urgentă și te-aș ruga pe tine să-l previi pe generalul Somerville de sosirea noastră.

— Când vrei să plecăm?

— Unde se află exact proprietatea aceea?

— În Devonshire, între Torquay și Teingmouth.

— O! în minunatul Devon! Unicul ungher cald din țara asta a noastră posomorâtă și reumatică. Nici nu-i de mirare că bunicul tău s-a stabilit tocmai acolo, după ce a trăit cincizeci de ani în India. În Scoția și chiar în Londra, bătrânele lui ciolane ar fi putrezit de mult în cavoul familiei. Devon! Minunat! Știi, mă gândesc că al doilea capitol al romanului despre noi ar putea să înceapă cam așa „Joe Alex și fermecătoarea lui prietenă cu părul de aur stăteau tolăniți pe plajă. Soarele, aflat la zenit, le mângâia drăgăstos trupurile zvelte și bronzate, iar curentul golfului, care, de milenii pierdute în negura timpului, poartă apele calde ale Caraibilor înspre fărâma aceasta de pământ de pe recele țărm al Albionului, le săruta cu dragoste tălpile. În înalt, deasupra celor doi întinși pe plajă, plana neclintit un albatros. Ei îl priveau printre gene și se lăsau pradă visării. Fericirea celor doi îndrăgostiți nu era de nimic tulburată, când deodată... Joe făcu o pauză de efect, de o fracțiune de secundă. Un suflu rece și o umbră întunecată le luă soarele. Era servitorul, în vârstă de aproape o sută de ani, al generalului, care se apropiase fără zgomot, de parcă tălpile sale nici n-ar fi atins nisipul. Se aplecă spre ei și șopti răgușit „Sahib General vă pofteste să serviți cu dânsul o farfurie de orez și o ceașcă de supă de bambus”. Merge, nu?

— Dacă nu mă înșel, ai spus „trupurile lor zvelte”, Joe?

— Da.

— Tocmai! Voiam mai de mult să-ți atrag atenția că ai cam început să te îngrași, Joe... Iar numărul de telefon pe care mi l-ai cerut este următorul: ceri centrala din Teingmouth Devonshire, care îți va da legătura cu numărul 48-88, Mandalay House.

Joe se apropie de telefon.

— Serious?... mormăi el. Spui că am început să mă îngraș! Ei, ce să-i faci?! Un bărbat în puterea vârstei nu poate să arate veșnic ca un băiețandru de optsprezece ani... Formă numărul centralei interurbane și duse receptorul la ureche. Te informez totuși că niciuna din hainele mele nu mi-a făcut până acum impresia că mi-a rămas strâmtă... Poftim? Scuzați, domnișoară! Vorbeam cu cineva din casă... Da, o convorbire urgentă, vă rog.

Capitolul 2

„Îl voi ucide cu unul din obiectele expuse în muzeu” ...

— Da, vă mulțumesc, domnișoară, Alex puse receptorul în furcă și se întoarse. O privi pe Caroline, care nu încetase să surâdă.

— Vrei să vorbești tu cu el?

— Nu.

Joe clătină din cap.

— Țin ca generalul Somerville să aprecieze nu atât dorința mea de a-l servi cu promptitudine, cât bunăvoința și aportul tău în împrejurarea de față. Cred că e mai bine să vorbești tu cu el. Spune-i, te rog, că deși sunt un ins extrem de ocupat, pentru care fiecare oră cântărește cât un ducat sclipitor de aur, m-am lăsat înduplecat de rugămințile tale și...

— Firește, în glasul meu se va simți emoția, lacrimile abia stăpânite... Caroline își înclină, plină de înțelegere, căpșorul blond. Voi formula frazele cu oarecare dificultate. Dar hai să stabilim, mai bine, când plecăm. Sau vrei să-i spun bătrânului că încă nu știi când vei putea găsi puțin timp liber pentru el și nici câte ore cântărite în ducați grei de aur vei fi în măsură să-i sacrifici? N-ar strica să-l anunțăm pe când anume să ne aștepte.

— Bineînțeles. În ciuda stilului înflorit al scrisorii, care se străduiește să ascundă ceea ce gândește de

fapt autorul ei, cred că generalul Somerville ar dori să mă vadă cât mai curând posibil. Eu, cel puțin, așa am înțeles. Pentru un om de nouăzeci de ani, timpul are un preț mult mai mare decât pentru noi. În afară de asta, presupunând că afacerea are un caracter care să mă intereseze și pe mine, o veche experiență m-a învățat că eu, de regulă, ajung într-un loc ori prea târziu, ori în ultimul moment. Întreabă-l pe general dacă ne poate primi mâine... Ezită. Dacă am pleca de dimineață cu mașina, trecând prin Salisbury și Exeter, drumul ar dura aproximativ patru-cinci ore, nu-i așa?

Caroline, înclinând din cap, îl aprobă în tăcere. Joe continuă:

— Am ajunge acolo, prin urmare, pe la prânz. Punând la socoteală încă o oră pentru întâmplări neprevăzute, ca furtuni, ceață, cauciucuri perforate și alte distracții automobilistice, am putea stabili ca oră de sosire la Mandalay House cel mai târziu ora două după-amiază. Nu mă îndoiesc că bunicul tău e obișnuit să-și facă siesta după prânz, așa încât o jumătate de oră în plus sau în minus față de ora fixată n-o să-l deranjeze prea mult. Când va deschide venerabilii săi ochi, Joe Alex, arhanghelul cu paloșul de foc în mână, va sta de veghe în spatele fotoliului lui, gata să răpună, cu neîndemânare, pe orice vrăjmaș al imperiului ce s-ar arăta în preajmă. Prin urmare, la ora două – de acord?

Caroline dădu din umeri.

— Întrucât bunicul n-are altă dorință mai vie decât să te cunoască pe tine, iar tu, la rândul tău, nu visezi decât să te întâlnești cu el, nu văd ce importanță mai prezintă acordul meu. Cu toate că un voiaj la mare într-un *Rolls-Royce* ține mai degrabă de idealurile unei stenodactilografe, nu am de ridicat nicio

obiecție. La ce oră plecăm?

— La nouă, dacă n-ai nimic împotriva. Joe se duse la un raft al bibliotecii, de unde scoase un tom gros cuprinzând hărți automobilistice pânzate. Până în clipa de față am fost convinși că *Rolls-Royce*-ul e cea mai onorabilă marcă de automobil de pe mapamond. Ai fi fost mai mulțumită dacă îmi cumpăram un *Jaguar*?

— Bineînțeles! Caroline inspiră adânc, umplându-și plămânii cu aer. „Un *Jaguar* roșu înghițea depărtările, șuierând sinistru, aidoma unui glonte. Panglica nesfârșită a șoselei se înfășură pe mosoarele roților. Tânăra femeie închise ochii și își sprijini capul de umărul iubitului, care, neclintit la volan, privea cu ochii săi de oțel, mijiți în clipa aceea, drumul. Ca un fulger purpuriu, orbitor, mașina trecu prin sate și târguri, iar ținta călătoriei se apropia inevitabil, cu fiecare secundă. La capătul drumului îi aștepta o luptă pe viață și pe moarte. Sau poate doar moarte? Dar Caroline nu se temea. Umărul de care își sprijinise căpșorul adorabil de fetiță insufla forță și siguranță. Justițiarul înainta cu o viteză uluitoare, neîncetînd nici din pricina oilor, găinilor, femeilor, copiilor sau polițailor izolați ce i se iveau în cale. Toți și toate se trăgeau în lături, la apariția lui, orice faptură vie ce nu izbutea să se ferească la timp căzând fără glas sub roți sau rămânând, pentru o clipă, suspendată pe capota mașinii, sfărâmată în atomi, până ce viforul cosmic al vitezei o spulbera fără urmă. Dar *Jaguar*-ul, condus de Joe Alex cu mână de fier (în mănuși de piele de căprioară), nu cunoștea obstacolele. Nimic nu l-ar fi putut opri...”.

— Ce-i asta, pentru Dumnezeu?! întrebă Joe, ducându-și mâinile la tâmpile.

— Capitolul trei al romanului despre noi, răspunse, cu un aer modest, domnișoara Beacon. Dacă dorești, ți-aș putea improviza pe loc și capitolul patru, intitulat „Când prosperitatea excesivă îi ia omului mințile”. Spune, Joe, ce te-a determinat să cumperi *Rolls-Royce*-ul acela? E de neînchipuit ca un om normal, un om ca toți oamenii, să posede un asemenea automobil!

— Așa e! Numai că eu nu sunt un om ca toți oamenii. Când eram copil, n-am visat să fiu nici marinar, nici pompier, nici lord. Nici chiar aviator n-am visat să fiu. Singurul lucru pe care mi l-am dorit a fost un *Rolls-Royce* negru, un *Rolls-Royce* mare, fără linii moderne, care să nu facă nici cel mai slab zgomot, care să fie impecabil, masiv, o mașină înaltă, în care să poți intra fără să-ți scoți jobenul și care să poată atinge, fără să-și piardă nimic din aspectul ei demn, viteze aproape nelimitate. Cu alte cuvinte, draga mea Caroline, nu-mi plac lucrurile care se trec repede și se strică lesne. Ca exemplu ți-aș putea da: a) acest *Rolls*, b) dragostea mea pentru tine, care...

— Înțeleg. Caroline se ridică. Joe, ești unul dintre puținii oameni de pe lumea asta care, indiferent ce fac, reușesc să mă calce pe nervi. În lumina celor spuse de tine adineaori, zău că nu înțeleg de ce, de ani de zile...

— ...mă iubești? Da? Ei bine, ești și tu condamnată să mă iubești, așa cum și eu sunt condamnat să te iubesc pe tine. Pe viață și fără drept de apel!

— Chiar și un ocnaș trăiește cu speranța... că...

— Dar nu noi, scumpa mea! Nu noi! Pentru că noi ne iubim cu adevărat. Tu mă iubești, deși ești încredințată că tot ce scriu eu nu este de natură decât să degradeze demnitatea unui om inteligent.

Iar *Rolls-Royce*-ul, de două săptămâni încoace armăsarul preferat al grajdului meu mecanic, îl consideri dovada de netăgăduit a infamului meu snobism. Și eu, care n-am făcut altceva decât să-mi împlinesc un vis din copilărie... Aș fi intrat în stăpânirea acestui *Rolls-Royce* încă mai demult, dacă nu m-aș fi temut că mă compromit în ochii tăi. Abia în momentul când am ajuns la concluzia că oricum nu vei înceta să mă iubești, am deschis ușa salonului de automobile și, închizând ochii, am rostit: „Arătați-mi, vă rog, ultimul model de ...” Nu termină. O luă în brațe și o săltă în sus, după care o așeză pe masă și se depărta un pas, privind-o cu luare-aminte. Ești cea mai frumoasă fată din lume! rosti el cu toată convingerea. La ce oră să vin mâine să te iau?

— La nouă! Dar n-ai putea să mă dai jos de aici?

— Nu, mai rămâi acolo o clipă. Se retrase, de-ndărăteala, până în fundul încăperii. Ești superbă! Cea mai suplă, mai fermecătoare, mai inteligentă, mai scumpă... nu degeaba te iubesc nebunește de ani de zile... Stai, stai, de câți ani?... Se apucă să numere pe degete: un an, doi, trei, patru...

Caroline sări ușor pe covor.

— Trebuie să plec! Când ai să ajungi cu numărătoarea la o sută, ai să constăți că totuși timpul trece mai încet alături de mine. Deci, la nouă?

— Și institutul? Întrebă cu nevinovăție Joe, care renunțase la numărătoare.

— Ce-i cu institutul? Întrebă Caroline, cu mâna pe clanță.

— Știi bine că întârzii la întâlniri ori de câte ori ai o treabă importantă la acea onorabilă instituție. Nu e greu de presupus că și mâine dimineață, dacă se va ivi ceva de natura asta, o să-mi dai un telefon la nouă

fără un sfert, ca să mă anunți că tocmai a sosit un transport de tăblițe din Creta, pe care trebuie neapărat să le despachetezi până la prânz, nimănui altcuiva neputându-i-se încredința această operație ultraimportantă! Ca și cum hârburile acelea murdare, care au zăcut nu se știe câte mii de ani în pământ, n-ar mai putea aștepta încă vreo câteva ore acolo, în confortabilele lădițe în care obișnuieți voi să le transportați, pentru ca, după luni întregi de curățire, restaurare și silabisire, să descoperiți că un oarecare Johnos Smithos, care a trăit înainte de potop, în Knossos sau în Phaistos, a depus, contra unei chitanțe de lut, o amforă de vin și un sac de grâne drept ofrandă zeilor, eveniment care pentru subsemnatul, Joe Alex, așteptându-și în asemenea împrejurări stingher iubita în câte un restaurant și zâmbindu-le descumpănit și vinovat chelnerilor, din minut în minut mai nervoși, nu e decât o nouă dovadă a suferințelor la care e supus un bărbat îndrăgostit atunci când aleasa inimii sale a căzut în mania științifică...

— Fii amabil și încetează să-mi mai definești activitatea drept manie, rosti domnișoara Beacon pe un ton glacial. Deși sunt convinsă că nu te interesează, aș vrea să-ți atrag atenția asupra deosebirilor existente între îndatoririle unui om ce răspunde de avutul societății – mă refer, printre altele, la săpăturile arheologice și la obiectele din inventarul unui muzeu – și îndatoririle altuia, care... care nu are niciun fel de îndatoriri!

— Te rog să mă ierți! Joe se apropie de ea și o prinse de mână. Constat că fața ta atât de expresivă, pe lângă o sută de expresii pline de drăgălășenie, posedă încă una, care mi-e și ea deosebit de dragă: aceea a demnității rănite.

— Doar pentru ca să-mi spui asta m-ai reținut adineaori?

— Nu. Te-am reținut fiindcă am stabilit, nu-i așa, că tu vei discuta la telefon cu generalul Somerville. Ceea ce ți-ar fi destul de greu să faci dacă pleci înainte de a primi legătura cu Mandalay House.

— Am uitat cu totul de asta... Caroline se așează.

— Nici nu e de mirare. Ești extenuată. În schimb, noi,ăștia care nu avem niciun fel de îndatoriri, ne bucurăm de o memorie fără cusur. Și dacă impecabila mea memorie nu mă înșală...

Caroline n-avea să afle niciodată ce se ascundea în înfașibila memorie a lui Joe Alex. Din prag se făcu auzită o tuse ușoară, bine cunoscută amândorura.

— Domnul Benjamin Parker ar dori să vă vorbească...

Caroline se ridică, se duse la fereastră și, dând draperia deoparte, privi afară. Deasupra acoperișurilor Londrei, pe cerul fără un nor, se ridicase un soare sclipitor de iulie, învăluit într-o pâclă străvezie.

— Intră, Ben! Intră! Joe se îndreptă spre ușă, dar adjunctul șefului Secției de Criminalistică din Scotland Yard își și făcuse apariția în spatele lui Higgins, înainte ca ireproșabilul valet al prietenului său să termine ceremonialul anunțării.

— Bine că te găsesc acasă, zise el strângând mâna gazdei. Țineam foarte mult să te întâlnesc, sau, ca să fiu sincer, nu atât pe tine, cât pe domnișoara Beacon. I-am telefonat acasă acum o jumătate de oră, am telefonat și la institut, dar n-am găsit-o nici într-un loc, nici în celălalt. Poate îmi spui tu unde aș putea s-o găsesc?

— Ce să ne mai mirăm că trei sferturi dintre

infractorii care operează pe teritoriul acestei insule nefericite se plimbă în libertate, dacă însuși stâlpul poliției metropolitane nu e capabil să o observe pe una dintre cele mai frumoase femei din Londra, nici chiar atunci când se găsește în aceeași încăpere cu ea! Te referi cumva la domnișoara Caroline Beacon, talentat arheolog britanic, care, deși tânără, e cunoscută în cele mai largi cercuri? În caz afirmativ – iat-o, se află în dreptul ferestrei, în așteptarea clipei când, cu un clănțănit ușor, îi vei prinde de încheieturile rasate perechea de brățări pe care ai adus-o cu tine pentru orice eventualitate. Ia zi, ce-a comis? Întotdeauna am fost convins că, în ciuda aparențelor, e în stare de cele mai re...

Parker nu-l lăsa să continue.

— Scuzați, miss Beacon! Degenerata inspirație a acestui individ nu pregetă să defăimeze nici cele sfinte; cât privește reputația unei femei serioase, așa ceva e un fleac în ochii lui!

— Continuați, continuați, vă rog! Caroline strânse cordial mâna vestitului detectiv. Joe spunea întotdeauna că vă prețuiește enorm opiniile, și nu numai pe cele din domeniul criminalisticii. Dar despre ce vorbeam? A, despre defăimare! Vă ascult...

— Nimic nu-mi face o mai mare plăcere decât să constat că între prietenii mei domnește armonia... Luați loc! Joe împinse spre ei fotoliile. Whisky sau ceai, Ben? Mă tem să nu ți se usuce gâtulejul, și astfel Caroline să piardă fie și un cuvântel din cele ce ai de gând să-i aduci la cunoștință. Whisky?

— Whisky! Parker se lăsa greoi în fotoliu. Fără apă și fără gheață, te rog!

— Și mie... zise Caroline. Tot fără apă. Cu o fărâmbă de gheață.

După ce și ceilalți doi, cu paharele umplute până la jumătate cu lichid auriu, se așezară, Parker spuse:

— Sunteți nepoata generalului Somerville, nu-i așa? Mai exact, dânsul este fratele bunicului dumneavoastră, dacă nu mă înșel?

— Nu vă înșelați... Caroline avu cu Joe un schimb rapid de priviri, care nu-i scăpă lui Parker.

— Știți cumva ceva? Întrebă el iute.

— Zi-i mai departe! Joe își ridică paharul. Ce obiceiuri insuportabile au și polițiștii ăștia: se întrerup pe ei înșiși, ca să afle neîntârziat ce semnificație poate să aibă un schimb de priviri între două persoane absolut respectabile! Nu puteai să-ți agăți spiritul de suspiciune, laolaltă cu pălăria și umbrela, în vestibul? Ce-i cu generalul ăsta Somerville? Până acum o oră, habar n-aveam că buna mea Caroline are niște legături de rudenie atât de abominabile. Un militar de carieră, ce chestie afurisită! Zi-i mai departe, Ben, și iartă-mă că n-am să te ascult cu toată atenția. Trebuie să încerc să-mi revin după o asemenea lovitură... Un bunic general!

Parker oftă.

— Ce dimineată sclipitoare, și ce gazdă sclipitoare pe deasupra! Din păcate, nu mă pot ridica la înălțimea ta de spirit. Natura nu m-a înzestrat cu o fire atât de isteată și...

— Ce-i drept, e drept... Alex aprobă din cap, cu o mină întunecată. Dar nu-ți face sânge rău! În meseria ta, te poți lipsi de simțul umorului. Asta-i tot ce voiai să-i spui domnișoarei Beacon? Dacă da, permiteți-mi să vă invit la o mică plimbare în împrejurimile orașului. Mașina mea cea nouă...

— Nu cumva dricul acela cu caroseria argintată? Parker ridică din sprâncene. Așadar, ție îți aparține!

Slavă Domnului! Intrând aici, am crezut că s-a petrecut vreo tragedie prin vecini. Chiar m-am uitat după sicriu. Cum faci, înhami la el cai albi mascați, sau te pomenești că merge singur, deși nu prea îmi vine să cred?

— Încă o frază ca asta - Caroline îi dăruie unul din cele mai grațioase zâmbete ale ei - și mă îndrăgostesc pe loc de dumneavoastră, mister Parker! Nu vreți să ne mai întrețineți puțin apropo de mașina aceea?

— Dacă motorul o să mă lase vreodată, deși asta n-o să se întâmple niciodată, fiindcă *Rolls-Royce*-urile nu pătesc așa ceva, am să înham la el măgari... mârâi Alex. Și îți promit că...

Telefonul sună discret. Caroline tresări. Alex îi făcu un semn din cap, și ea ridică receptorul.

— Alo!... Da... Așteaptă un moment. Mandalay House?... Cine? Chanda?... Caroline Beacon la telefon! Bună ziua, Chanda!... Da, sunt bine, mulțumesc! Dar bunicul?... Ascultă în tăcere câteva clipe, cu receptorul la ureche. Mă bucur! E undeva prin apropiere? A, în pavilion... Nu, e prea departe, n-are rost să se obosească. Transmite-i doar atât: că domnul Joe Alex și cu mine plecăm din Londra mâine dimineată devreme și vom fi acolo cam pe la prânz... Poftim? Da, în regulă. Dar comunică-i numai lui ce ți-am spus, fără martori... mă auzi, Chanda?... Da, fără martori. Mâine pe la prânz. Te sărut. La revedere! Pe mâine!

Așeză receptorul în furcă și se întoarse zâmbitoare spre cei doi bărbați.

— Perfect! făcu Benjamin Parker frecându-și mâinile. Am intrat aici condus pur și simplu de instinct, fără să bănuiesc nimic, căutând-o doar pe

domnișoara Beacon, căreia aş fi vrut să-i pun câteva întrebări şi, iată, dau de urmele unei întregi conspiraţii!

Caroline se aşează. Zâmbea în continuare, dar privirea cu care îl aţintea pe adjunctul şefului Secţiei de Criminalistică din Scotland Yard era încărcată de o curiozitate intensă.

— Şi m-aţi căutat numai ca să mă întrebaţi dacă sunt rudă cu generalul Somerville?

— Da.

— Îi sunt într-adevăr rudă, aşa cum aţi putut constata nu mai departe decât acum câteva clipe. De altfel, aţi mai auzit că mâine ne ducem la el. Joe şi cu mine.

— La Mandalay House?

— Da.

Parker deveni dintr-o dată serios. Se întoarse spre Alex.

— E vorba de o plimbare de plăcere, Joe? Vreau să spun: numai de plăcere?

— Numai de plăcere? Alex săltă uşor un umăr. Ca să fiu sincer, nu ştiu nici eu. S-ar putea ca generalul Somerville să fie dispus să-mi facă unele confidenţe! Ori, cine ştie, să vrea să-mi comunice nişte lucruri interesante. În orice caz, a rugat-o pe Caroline să-l pună în legătură cu mine într-o chestiune ale cărei detalii nu le cunosc încă. Judecând după scrisoare, ar ţine să mă cunoască, deoarece modestele mele isprăvi au ajuns la urechile lui. Nici Caroline nu ştie mai mult, aşa că ai putea s-o slăbeşti cu întrebările tale, fiindcă nu vei afla de la ea mai multe decât de la mine. Caroline, arată-i scrisoarea. Nu ştiu ce îmi spune că amicul nostru are tolba plină de noutăţi, dar că n-o va deşerta decât dacă se va convinge că nici

noi, la rândul nostru, nu-i ascundem nimic.

Caroline îi întinse lui Parker scrisoarea. Acesta o parcurse rapid și i-o înapoie, după care dădu din cap, cu aerul că răspunde propriilor sale gânduri.

— Da, ai dreptate, Joe... Ridică privirea și o îndreptă asupra lui Alex. Ei bine, fiindcă mă silești să dau și eu cărțile pe față, află că sunt extrem de bucuros că te duci mâine acolo. Din păcate, generalul Somerville a refuzat să admită accesul poliției pe domeniul său, așa încât ne găsim în imposibilitate de a acționa. Nu există niciun temei legal ca să-l putem apăra împotriva voinței lui. Bineînțeles, am plasat, acum câteva zile, un om de-al meu în împrejurimile domeniului. Omul acela veghează asupra lui Mandalay House, dar din exterior. În schimb, n-am pe nimeni care să supravegheze ce se întâmplă în casă, și pe mine tocmai asta m-ar fi interesat, fiindcă am impresia că pericolul vine din interior, nu din altă parte...

— Pericolul? Alex își mai turnă un deget de whisky, duse paharul la buze, dar îl lăsă jos înainte de a sorbi și își aprinse cu gesturi bruște o țigară. Dar spune odată, ce s-a întâmplat acolo, Ben?

— Deocamdată nu s-a întâmplat nimic. Tocmai asta-i dificultatea. Dacă s-ar fi întâmplat ceva, am fi avut drept de ingerință. Dar așa cum se prezintă lucrurile în momentul de față, suntem legați de mâini și de picioare. Sunt descurajat, Joe, înțelegi, sunt foarte descurajat...

— Și se mai spune despre noi... Întregul glob trăiește cu impresia că în școlile englezești copiii li se insuflă, încă din primul an de învățătură, preocuparea pentru coerență în exprimarea gândurilor și sentimentelor! Joe oftă. Ascultă, Ben,

vrei să ne pierdem întreaga dimineață în confidențe, legate de stările tale psihice? Bineînțeles, ești musafirul meu, și m-ar bucura dacă prezența noastră ar avea darul să-ți ușureze cât de cât...

— Poate că mă vei înțelege mai bine dacă îți voi spune că nu e un lucru chiar atât de obișnuit să ai de-a face cu un individ care, la intervale regulate de timp, trimite poliției proiecte meticuloase în legătură cu suprimarea vieții unui om; că aceste proiecte sunt însoțite de descrierea amănunțită a persoanelor care trăiesc în preajma victimei, a obiceiurilor statornicite în casă etcaetera, etcaetera...

— Doar nu vei fi vrând să spui că individul respectiv îl vizează tocmai pe omul nostru, pe vajnicul apărător al imperiului, în retragere în momentul de față!

— Ba da, din nefericire! Ținta tuturor acestor proiecte de asasinat este generalul Somerville în persoană!

— Ei, așa mai vii de-acasă! Alex gustă din whisky, punând apoi cu grijă paharul pe masă; Caroline îl privea consternată; Joe avea un aer de-a dreptul satisfăcut. Începem să avem un teren mai ferm sub tălpi! Dă-i drumul, Ben...

Adjunctul șefului Secției de Criminalistică își depărta brațele într-un gest larg.

— Poate că ar fi mai indicat să studiezi întâi cele trei anonime pe care le-am primit.

— Vrei să te însoțesc chiar acum la Scotland Yard?

— Nu e nevoie. Parker clătină din cap. Le am la mine. Chiar dacă n-aș fi găsit-o la tine pe domnișoara Beacon, deși menajera m-a asigurat că spre tine a plecat, tot aș fi discutat cu tine despre povestea asta, cu toate că îmi pare mai degrabă halucinația unui

creier bolnav decât un proiect de crimă serios. Cine ar sta să informeze poliția despre o nelegiuire pe care abia urmează s-o săvârșească, oferindu-i unele date pe baza cărora autoritățile ar putea zădărnici complotul? Cu toate astea, este în scrisorile primite ceva... ceva... Ben Parker ezită. Iar o să spui că îmi analizez propriile stări psihice, în loc să mă ocup de fapte! Dar lucrez în meseria asta de atâția ani, încât aș putea spune că stările mele psihice au devenit funcții ale spiritului de previziune, care se bazează, de altfel, pe principiul probabilității... Ben Parker zâmbi oarecum jenat. Ce mai încoace-încolo, vreau să spun că nu consider aceste scrisori drept simple glume și nici drept aiurelile unui psihopat. În afară de asta, reiese din ele că au fost scrise de cineva care îl cunoaște îndeaproape pe generalul Somerville și care cunoaște bine și casa, și pe celelalte persoane care se găsesc în momentul de față la Mandalay House. Dar citește-le! Ne va fi mai ușor să ne înțelegem după ce le vei citi.

Băgă mâna în buzunar și scoase un plic gri lunguiet, prevăzut cu un antet imprimat: UZ INTERN.

— Desigur, domnișoara Beacon nu e autorizată formal să ia cunoștință de conținutul acestor scrisori, dar o să-mi permit o mică ilegalitate... zâmbi din nou Ben Parker. Vă duceți acolo împreună, așa încât e bine să fiți și dumneavoastră la curent cu situația, miss Beacon.

Alex luă, fără o vorbă, plicul, din care scoase trei foi de hârtie de culoare albăstrie, păturite fiecare în formă de plic, francate cu mașina pe verso, mijloc de corespondență la care recurg oamenii foarte economi, ca să scutească câțiva pence, costul plicului. Despături prima scrisoare și cercetă întâi de

toate timbrul. Ștampila arăta că scrisoarea fusese aruncată la cutie la oficiul poștal din Oxford Circus, așadar în cel mai circulat punct al centrului metropolei, cu o săptămână în urmă.

„Către Scotland Yard...

Generalul Somerville, domiciliat în Mandalay House, în Devon, urmează să moară! Lucrul ăsta ar fi trebuit să se petreacă mai demult, și nu numai din cauza vârstei înaintate. E un om rău și intolerabil de bogat. Și alți oameni ar dori să fie bogați, înțelegeți? În ce fel va muri? Azvârlit în cuptorul în care topește bronzurile lui tâmpite! Imaginați-vă scena - un moșneag numai pielea și osul, trezindu-se la temperatura la care metalul se transformă într-un lichid auriu, incandescent! În felul ăsta, Chanda, sau Cowley, sau chiar domnul James Jowett vor putea adăuga la copiile acelea superbe, la care meșteresc, și câte un dram din domnul general însuși. Se zice că, pe vremuri, cu multe secole în urmă, așa erau turnate statuile zeităților indiene, adăugându-se nițică pulbere omenească. Procedeu avea, se pare, o semnificație rituală. Așa că generalul, care tocmai termină o carte despre metodele din școlile Gupta și Pala, privind turnarea statuetelor de bronz, nici n-ar trebui să aibă vreun motiv de nemulțumire. Moartea sa va fi încoronarea practică a experiențelor pe care le dirijează cu atâta răbdare, competență și iscusință. Sculpturile ce vor ieși din cuptorul său vor fi autentice din toate punctele de vedere!”

Nicio semnătură. Textul era bătut la mașină, după toate aparențele de o mână neexersată, pentru că în vreo câteva locuri autorul lui fusese nevoit să dea

înapoi carul, ca să bată încă o dată litera.

Joe desfăcu scrisoarea următoare.

„Către Scotland Yard...

În definitiv, de ce să fie ars în cuptor? (Am în vedere scrisoarea mea anterioară referitoare la generalul Somerville.) Pe dulapurile din „muzeu” – așa numește dânsul sala mare de la parter, unde sunt îngrămădite cele mai multe din sculpturile aflate în casă – stau proțâpite fel de fel de statuete de zeități, unele mai grele ca altele. Țeasta unui moșneag de nouăzeci de ani e mult mai fragilă, puteți să mă credeți, mult, mult mai fragilă decât cea a unui bărbat în puterea vârstei. Dar chiar dacă Somerville ar fi un om tânăr, credeți că o statueta de metal, cântărind câteva sute de pfunzi și proiectată exact în moalele capului, n-ar schimba acel cap într-o masă sângerândă și informă?

Și zău că e chiar de preferat să procedez așa, decât să-l transform pe generalul Somerville în cenușă, pentru că ar rămâne trupul, care ar oferi o priveliște din cele mai interesante!”

— Ce glumă sinistră, rosti Caroline cu glasul înăbușit. Omul ăsta trebuie să fie nebun!

— Nu neapărat... Alex răsuci între degete scrisoarea și se uită la ștampila poștei; fusese expediată cu două zile în urma primei scrisori. O privi în ochi pe Caroline. S-ar putea să fie și nebun, draga mea, după cum s-ar putea și să nu fie.

— Tu crezi că un om în toate mințile e în stare să aștearnă pe hârtie asemenea elucubrații?

— Da. Se mai întâmplă ca, un om sau altul, urmărind scopuri numai de el cunoscute, să se

prefacă a fi nebun. Să presupunem că cineva intenționează să-l ucidă pe generalul Somerville și a pus la punct planul crimei, cu totul altul decât cele prezentate atât de pitoresc în scrisorile expediate Scotland Yard-ului; în cazul acesta, scrisorile ar avea un dublu țel; să distragă atenția poliției de la adevăratul plan și, după crimă, să îndrepte ancheta pe o pistă falsă. Noi am căuta un nebun, iar în realitate criminalul ar fi un individ cu un psihic perfect echilibrat, bineînțeles în măsura în care autorul unei crime premeditate poate fi socotit un individ cu un psihic perfect echilibrat... După umila mea părere, orice criminal este, într-un fel sau altul, un individ degenerat sub raport psihic. Am spus orice criminal, nu orice ucigaș, adică nu un om care ucide întâmplător sau sub înrâurirea unei stări afective de moment...

Parker încuviință dând din cap. După care, spuse:

— M-am gândit și eu la toate astea. Dar, până una-alta, nu avem de-a face nici cu o crimă, nici cu un criminal. Alaltăieri, după ce am primit cea de a treia scrisoare, cea pe care n-ai citit-o încă, m-am înfățișat la generalul Somerville. Și... ridică el din umeri, m-am străduit din răputeri să-l fac să accepte o supraveghere discretă din partea noastră, protecția noastră mai bine zis, pe care, se-nțelege, am fi fost dispuși să i-o acordăm neîntârziat. Dar... Și Ben Parker ridică încă o dată din umeri, în timp ce brațele i se lăsară, neputincioase, pe genunchi.

— Generalul n-a fost de acord?

— M-a dat pe ușă afară. Literalmente! Parker râse fără veselie. Nici măcar n-a vrut să-și arunce ochii pe scrisorile astea, spunând că toată povestea e o idioțenie. Iar când l-am întrebat pe cine anume

găzduiește în momentul acela în casa lui și dacă nu bănuiește cumva cine ar putea să fie autorul drăgălașelor bilețele, mi-a răspuns că îi jignesc deopotrivă oaspeții și servitorii și că nu mai am ce căuta sub acoperișul casei lui. Mi-a arătat ușa cu mâna, întocmai ca în filme, spunând „Vă rog să părăsiți imediat pragul acestei case” sau ceva de genul ăsta. Tonul a fost, în orice caz, impresionant...

— Și ai plecat?

— Ce era să fac? Nu vei fi vrând să încalc legea tocmai eu, care sunt reprezentantul ei! Conform legii, poliția nu are acces într-o casă fără asentimentul proprietarului, atâta vreme cât nu a survenit o întâmplare tragică, în care caz accesul e îngăduit fără asentimentul proprietarului, și chiar împotriva voinței lui. Îți dai seama că, în împrejurarea de față, nimeni nu mi-ar fi dat o asemenea autorizație. Și, în definitiv, chiar dacă aș obține-o, ce aș putea să fac? Doar n-o să mă apuc să plasez câte un polițai în uniformă de-o parte și de alta a fotoliului generalului, cu ordinul să nu-l slăbească din ochi nicio clipă! Citește însă și a treia scrisoare. Din mai multe considerente, ea mi se pare cea mai interesantă.

Joe despături și ultima foaie de hârtie.

„Către Scotland Yard...”

Dacă mă gândesc bine, istorioara cu statueta așezată în așa fel ca să-ți cadă în cap îmi pare prea puțin sigură. Întâi de toate, chiar dacă, să zicem, voi izbuti să o așez în așa fel încât – nu văd cum m-aș putea exprima în alt chip – să realizez o precizie optimă, tot mai rămâne posibilitatea ca, în cădere, să se rostogolească într-o parte și să-i zdrobească, de pildă, doar umărul. E de la sine înțeles că, la vârstă

lui, generalului i-ar fi fatal chiar și un asemenea șoc și că până la urmă ar sucomba de pe urma rănii, dar ar rămâne prea multe indicii, nemaivorbind de faptul că generalul însuși, dacă nu-și va pierde pe loc și definitiv cunoștința, v-ar putea ajuta în desfășurarea anchetei. Iată de ce propun să părăsim acest plan, spectaculos, nimic de zis, dar care nu prezintă garanții absolute. De altfel, prea multă lume se vântură, de dimineață până seara, prin casă. Printre alții, blestematul acela de american, profesorul Reginald Snider, cu trăsnița de fiică-sa, Dorothy. În afară de ei mai e și Meryl Parry, a cărei distracție e să scrie un studiu despre acele respingătoare ființe omenеști, cu patru mâini și cu capete de elefant și care îl reprezintă pe fiul lui Siwa călare pe un șobolan. E o fată foc de drăguță și nu-i de mirare că atât lui William Cowley, cât și lui James Jowett le-a căzut cu tronc. Și pe măsură ce crește pasiunea lor amoroasă, se detestă tot mai tare unul pe celălalt, deși sunt nevoiți să lucreze cot la cot la cuptorul și metalele acelea. Nu e departe momentul când se vor strânge reciproc de gât, asta dacă nu va surveni o întâmplare senzațională care să le abată atenția de la idioata aia mică. Dar noi știm, nu-i așa, că ceva urmează să se întâmple. Altfel, ce sens ar mai avea scrisorile astea? Ei bine, acum știu ce se va întâmpla. Generalul este posesorul unei însemnate colecții de arme din bronz și fier. Mi-am făcut socoteala că cea mai bună soluție ar fi să-l străpung cu unul din exponatele muzeului său privat. Nu aș avea decât să mă apropiu de el și să-i împlânt pumnalul, sau sabia – din ce epocă va fi nu mă interesează, principalul e să aibă vârful ascuțit – în inima care și așa abia îi mai bate. E de la sine înțeles că voi purta mănuși, ca să nu las amprente

digitale. După care, afacerea va fi preluată de domniile-voastre. Nu vă surprinde, cred, că, în încheierea acestei scrisori, nu vă doresc succes în rezolvarea ei? Ar fi un sfârșit neplăcut pentru mine. Eu însă sunt pe deplin încredințat că nu voi avea parte de niciun fel de surprize; chiar și o sută de ani de vă veți bate capul, utilizând nenumăratele mijloace tehnice ce vă stau la dispoziție, tot nu veți ghici cine v-a adresat aceste simpatice răvașe. Nu sunt nebun, o, nu! Scopul meu este cât se poate de simplu. La revedere, domnii mei. Scrisoarea de față este ultima.”

— Datată de acum trei zile, la o zi după expedierea celei de a doua.

Alex puse scrisoarea pe măsută, alături de celelalte două. Parker întinse mâna, adună cele trei foi de hârtie, le introduse în plicul gri și apoi în buzunar.

— Ce poți să-mi spui despre indivizii de care pomeneste necunoscutul nostru prieten? Întrebă Joe.

— Eram sigur că ai să mă descoși în legătură cu ei. De altfel, prima mea grijă a fost să mă interesez cine sunt aceste persoane. Așadar:

1) profesorul Reginald Snider și

2) fiica sa, Dorothy Snider...

Amândoi au sosit la Mandalay House cu câteva săptămâni în urmă și, după câte sunt informat, vor mai rămâne alte vreo câteva. Profesorul Snider este cel mai mare specialist american în sculptura vechii Indii. Dorothy, îndeplinește rolul de secretară pe lângă tatăl ei, pe care îl însoțește în călătoriile prin Europa și Orient. Au venit în Anglia la invitația generalului Somerville, care a purtat, timp de ani de zile, o corespondență asiduă cu Snider, făcând

schimb de idei și împărtășindu-și reciproc experiența.

— Da, am auzit de Snider... murmură Caroline. E un savant de renume. Numele lui e de notorietate mondială, îndeosebi lucrarea sa *Încercare de sistematică în sculptura Nepalului și Tibetului*, e considerată o operă clasică.

— Exact. Parker aprobă cu o înclinare a capului. Informațiile mele sunt aproape identice. Să mergem mai departe:

3) Meryl Perry, o jună persoană cu studii la Oxford, care într-adevăr, așa cum ne informează corespondentul nostru anonim, scrie în momentul de față un studiu despre nu știu ce monstru cu patru brațe și trompă de elefant. Am verificat, informațiile sunt exacte. Englezoaică, domnișoară și, judecând după singura privire pe care i-am putut-o arunca, extrem de drăguță. Se găsea în hol la sosirea mea la Mandalay House. S-a retras cu mult tact, văzând un necunoscut.

4) William Cowley, tânăr inginer, expert în topirea metalelor, constructorul cuptorului aflat în parcul de la Mandalay House. Cuptorul acesta e o copie fidelă a vechilor instalații de acest gen din India. Cowley a activat înainte vreme în industrie, iar generalul se poate spune că l-a cumpărat oferindu-i o retribuire mult mai avantajoasă. Cowley controlează latura tehnică a topirii metalului, oferindu-i generalului datele necesare pentru cartea pe care o încheie acum și în care încearcă să definească metodele de producție a sculpturilor de bronz aparținând școlii Gupta și... și...

— Pala, completă Caroline.

— Exact. Cowley colaborează îndeaproape cu cunoscutul sculptor James Jowett

5) James Jowett, care, la invitația generalului, se află la Mandalay House de mai multe luni. Jowett este el însuși, într-o măsură oarecare, istoric de artă. În orice caz, deține catedra de sculptură la Academia regală. Nu sunt întru totul sigur, dar se pare că el este cel care toarnă statuile de care are nevoie Somerville. De două ori pe săptămână, se deplasează la Londra. În afară de asta, după câte știu, generalul i-a pus la dispoziție un atelier, în care Jowett lucrează la o statuie, o comandă importantă. Dacă nu mă înșel, e vorba de monumentul aviatorilor din Manchester căzuți în război.

— Am fi putut avea și noi doi părticica noastră într-un mic monument oarecare, dacă m-aș fi dovedit ceva mai puțin dibaci în arta pilotajului... zâmbi Alex. Vrei să spui că n-ar fi fost grozav, Ben? Ia gândește-te, numele noastre, printre alte câteva sute, gravate pe o placă de bronz zidită în soclul de marmură!

— De câte ori îmi amintesc de vremurile acelea, ajung la concluzia că am avut pur și simplu baftă, nu că ne-au salvat talentele tale de pilot, spuse Parker. Știi și tu că alții, mai buni decât noi, nu s-au mai întors la bază.

— Asta așa e, dar trebuie să-ți mărturisesc că, în ce mă privește, niciodată nu m-am gândit în mod serios că aș putea și eu să pier... Așa ceva nu puteam concepe. În schimb, mă gândeam în permanență la ce voi face după război.

— Probabil că, în cursul zborurilor, compuneai în minte genialele tale cărțulii de mai târziu! Ben zâmbi și își frecă mâinile. Să scapi de o sută de ori din focul artileriei antiaeriene și al avioanelor de vânătoare nemțești, ca să... n-aș vrea să-ți rănesc amorul propriu, mai ales în prezența domnișoarei Beacon.

— Dar vă rog, vă rog, nu vă jenați! spuse Caroline, numai zâmbet. Trebuie să vă spun că nimic nu mă încântă mai mult decât să vă ascult depănând cu prietenul nostru comun amintiri din tinerețe. Dar nu e cazul să-i purtați pică. Face și el ce poate, a dobândit admirația... cititorilor, se simte încă plin de energie și e în continuă căutare de impresii noi. De curând a achiziționat o nouă mașină... Îndreptă spre Alex o privire nevinovată, de copil. O mașină foarte frumoasă, și știu că e mândru de ea...

— Îmi citești gândurile, fetițo! Da, sunt mândru de ea... Dar ce-ar fi să încetăm pentru câteva clipe să ne mai ocupăm de umila mea persoană – altfel, o temă inepuizabilă, recunosc – și să ne gândim la generalul Somerville, dacă nu vrem ca, profitând de izbucnirile vigurosului vostru umor anglo-saxon, anonimul nostru amic să nu-i crape între timp țeasta bunicului, să-i străpungă inima cu stiletul și, în final, să-i ardă rămășițele pământești în cuptorul în care sunt plămădite bronzurile acelea respingătoare. E adevărat că eu nu sunt rudă apropiată a generalului Somerville și cu atât mai puțin reprezentant al legii, deci nu am niciun motiv special să mă interesez de afacerea asta. În istoria universală, literalmente pavată cu capete de ofițeri, un general ucis în plus sau în minus nu contează. În concluzie, vă întreb: doriți să mă urc mâine în *Rolls-Royce*-ul meu de snob păcătos și să plec la Mandalay House?

— Dorim! răspunseră într-un glas Caroline și Ben.

— Doriți asta, fiindcă știți că într-o țară în care poliția nu face decât să... Joe se întrerupse, se uită la Parker și oftă. Clemența a fost din totdeauna trăsătura caracteristică a firii mele, încă de pe vremea când eram de-o șchioapă... Aș putea umple

un raft de bibliotecă cu povești despre pisicile pe care le-am salvat din ghearele morții, despre păsărelele cu aripile frânte pe care le-am îngrijit cu abnegație, despre bătrânii pe care i-am ajutat să traverseze strada și despre lacrimile pe care le-am vărsat de jalea lui Romeo, a Julietei, a Desdemonei, a lui Hamlet, precum și a altor persoane ilustre. Iată de ce mă abțin să adaug fie și un singur cuvânt despre vajnica noastră poliție metropolitană. Destul! Cortina! La treabă, Ben! Cine se mai afla în casa aceea?

— Servitorii, Alteță. Grădinarul, camerista, bucătăreasa și – figura cea mai interesantă dintre toți Chanda, un bătrân birman pe care generalul l-a luat în slujba sa încă de pe când acesta din urmă nu era decât un copilandru. Dar poate că în această direcție ne va putea spune mai multe domnișoara Beacon, informațiile mele fiind destul de sărace și rezumându-se mai degrabă la date ca mărimea salariului și anii petrecuți în slujba generalului.

— Chanda ține foarte mult la bunicul! spuse Caroline cu căldură. Într-adevăr, nu era decât un copil când a intrat în slujba lui, încă din India. Îmi închipui că relațiile lor i-ar putea părea bizare unui nou-venit la Mandalay House. Chanda e birman și, deși nu mai e nici el tânăr, îl îngrijește pe bunicul neslăbindu-l din ochi nicio clipă. Nu-i iubește pe englezi și nu face o taină din asta, spunând că le-am făcut mult rău compatrioților lui. Presupun că dacă bunicul ar muri, n-ar mai rămâne în Anglia nici măcar o jumătate de zi și s-ar reîntoarce în țara sa. De altfel, din vreme în vreme, la intervale de câțiva ani, întreprinde câte o călătorie într-acolo, cu care prilej achiziționează noi sculpturi pentru bunicul și rezolvă diverse probleme legate de documentația necesară pentru cărțile

acestuia. Nu este ceea ce numim noi în Europa un om instruit, dar posedă un bagaj serios de cunoștințe, acumulat de-a lungul unei jumătăți de veac de conviețuire cu colecția lui Somerville. Într-un cuvânt, e un autodidact. Cunoaște câteva limbi. În momentul de față, aș zice că el cumulează funcțiile de administrator al domeniului, de dădacă a bunicului, de secretar și de manager pentru toate chestiunile de ordin financiar. Bunicul are în el o încredere oarbă, după părerea mea pe deplin întemeiată.

— Ca în basme... mormăi Alex. Chanda are familie?

— De ce întrebi?

— Oh, așa! Spuneai că tot el administrează și finanțele generalului. Bunicul tău, după câte am înțeles, e un om foarte bogat. Dacă ar muri, domnului Chanda i-ar putea reveni, legal sau ilegal, o groază de parale. Și cum, de ani de zile, mânuiește, în numele lui Somerville sume importante, călătorește prin lume, efectuează tot felul de tranzacții și așa mai departe, nu i-au lipsit desigur ocaziile să paseze familiei sume frumoșele.

— Chanda n-are pe nimeni pe lume! Pe nimeni, în afară de bunicul și... și de mine. Caroline coborî privirea. Cred că și la mine ține foarte mult. Cel puțin, asta era impresia mea pe vremea când eram copil. Știi cum sunt asiaticii aceștia! Nu își exteriorizează niciodată sentimentele. Nici de vorbit, nu vorbesc mai mult decât strictul necesar. Dar copiii simt cine îi iubește cu adevărat și cine se prefacă doar că îi iubește.

— Ca în basme... repetă Alex. Bătrânul servitor devotat cu trup și suflet generalului și micuței nepoate... Dar cum nu mai ești mititică, și l-ai revăzut adeseori de atunci încoace s-a schimbat?

— Nu cred... Caroline dădu din cap. Cred că dacă aş avea vreun necaz... unul adevărat, un necaz mare, la el m-aş gândi cel dintâi. Chanda ar face orice ca să-mi vie într-ajutor, ca să... Se opri. Toate acestea vi le spun, desigur, doar ca să înţelegeţi mai bine cu ce fel de om aveţi de-a face, adăugă ea repede, încercând vizibil să-şi reprime un val de emoţie. Alex o privi surprins nu era obișnuit din partea ei cu asemenea manifestări necontrolate.

— Da, da... Parker tuși. Îmi dau seama prea bine, domnișoară Beacon. Vă mulțumesc foarte mult. E o informație prețioasă, fără doar și poate. Datorită ei, putem să excludem fără ezitare cel puțin o persoană de pe lista suspectilor. Caracterizarea pe care i-ați făcut-o birmanului reprezintă pentru el un excelent certificat de garanție.

— Tu n-ai decât să culegi câte certificate de garanție vrei, spuse Joe imperturbabil, eu însă aş prefera să arunc o privire la fața locului. Mai beți?

Și fără să le aștepte răspunsul, turnă whisy în cele trei pahărele goale. Evită însă privirea Carolinei, îndreptată asupra sa, plină de reproș.

Capitolul 3

Picături mari, roșii...

După ce trecură de localitatea Exeter, înecată de arbuștii în floare, și regăsiră șoseaua printre ultimele case de la periferie, Joe încetini.

— Privește, spuse el ridicând mâna de pe volan și arătându-i Carolinei pădurea de catarge ce creșteau parcă din pământ deasupra acoperișurilor din zare, din portul acela fluvial m-am desprins eu prima oară de țarm și am pornit-o pe mare. Asta a fost acum... Tuși. Dar ce contează câți ani au trecut de-atunci! Oricum nu mă pot obișnui cu ideea că timpul trece. Mereu am impresia că viața abia mâine o voi începe, adevărata viață. Să fie din cauză că nu sunt însurat? Fiindcă omul lipsit de familie, de soție și copii, se simte veșnic în pragul existenței... În această ordine de idei, aș vrea să-ți pun o întrebare...

— Ne apropiem! se grăbi să spună Caroline. În mai puțin de o jumătate de oră, vom vedea Mandalay House.

Alex oftă și își întoarse privirea spre șoseaua care desena un arc larg către sud.

— Vom vedea marea... Ridică din nou mâna de pe volan. Vezi palmierii? Piperniciți, e adevărat, nu ca cei din Honolulu, totuși sunt palmieri, Caroline! Nu mă mir că bunicul tău, după ce a trăit o jumătate de veac în India, a ales tocmai această parte a Angliei ca

reședință. Ca să fiu sincer, mi-e imposibil să înțeleg cum se face că, existând pe insula asta friguroasă, umedă și cețoasă, o regiune atât de minunată, strămoșii noștri nu s-au bătut pe viață și pe moarte pentru fiecare petec de pământ al Devonului. Dar uite că nu s-au bătut! S-au mulțumit să schimbe sabia cu umbrela! Ce părere ai avea dacă eu, care pot să scriu, indiferent unde, m-aș stabili aici, atunci când, în sfârșit... Se întrerupse. Nu găsești că e o climă minunată pentru copii? Și dacă am...

— Fii atent, ai trecut pe dreapta șoselei!

— Nu-i nimic, *Rolls-Royce*-ul își găsește direcția și singur.

— Foarte bine, dar măcar nu-i face tu greutate. Ascultă, Joe...

— Ce este? Ia privește! Nu ți se pare că acolo, la orizont, e marea?

— Lasă marea, nu de ea îmi arde mie acum. La Mandalay House o să avem parte de ea până peste cap. Mă gândesc la bunicul John.

— Da? Alex nu păru cătuși de puțin interesat de temă. Da, nu încape nicio îndoială, e marea.

— Ascultă, tu ce crezi, îl amenință cu adevărat un pericol? E atât de bătrân! Cine ar putea avea interes să-l omoare la o asemenea vârstă? Și încă într-un chip atât de îngrozitor?

— Dumnezeule, nu mi-ai pus o întrebare, ci două deodată! Ba chiar trei! Dacă îl amenință vreun pericol? Nu știu. Nu-ți pot da un răspuns încă. Faptul că e foarte bătrân nu înseamnă nimic. Cohorte întregi de moșnegi au fost exterminate în țara asta a noastră, flegmatică și posacă. Și e la fel de sigur că, și pe viitor, alte cohorți întregi de moșnegi se vor îndrepta spre lumea cealaltă expediate de mâna

nerăbdătoare a moștenitorilor, a hoților de tot soiul, a vecinilor sau a mai știu eu cui. În cazul de față, anonimul nostru corespondent a ticluit trei variante ale oribilului său proiect de asasinat și se pare că nu s-a decis încă pentru niciuna dintre ele, dovadă că bunicul tău mai este încă în viață... sau, cel puțin, mai era ieri, la ora când ai telefonat tu la Mandalay House.

— Joe! Caroline deveni brusc rigidă. Nu cumva crezi că...

— Da de unde! Deocamdată nu cred nimic, dar îți mărturisesc că aș prefera să fiu în clipa de față în preajma bunicului tău. Nu-mi place să mă las călăuzit de instincte, ca prietenul nostru Parker, totuși ceva îmi spune că generalul se află într-adevăr în primejdie.

— Ce te face să presupui asta?

— Faptul că deși scrisorile anonime le-a primit Parker, nu el, și bunicul tău te-a rugat să te adresezi mie. E drept, s-ar putea să fie o reacție a sa în urma vizitei lui Ben la Mandalay House. Dar atunci, dacă bunicul tău se teme într-adevăr de ceva, de ce dă pe ușă afară poliția? Și se teme, din moment ce mă cheamă la el. Sau poate că la Mandalay House s-a și petrecut un anume fapt, pe care generalul vrea să-l țină secret, pe care, în orice caz, nu vrea să-l aducă la cunoștința poliției? Și, neputându-se descurca singur în situația aceasta din cale-afară de încâlcită, a apelat la mine. Mi-a citit cărțile, a aflat din presă că mă pricep la dezlegarea unor astfel de șarade criminalistice, afară de asta i-a ajuns la ureche zvonul că... noi doi suntem prieteni, drept care a pus mâna pe pană și ți-a scris.

— Dar dacă a primit și bunicul vreo anonimă?

— Știu eu? Curios e însă că nu i-a pomenit nimic lui

Parker. Ar fi trebuit să o facă, chiar dacă n-avea intenția să accepte protecția poliției. Vom afla noi în curând dacă a primit sau nu.

Șoseaua trecea peste un pod de cale ferată și cotea spre apus, paralel cu țărmul mării, aflat la aproximativ două mile. Marea se vedea limpede acum în depărtare, o uriașă pânză azurie reflectând intens razele solare. Mașina trecea pe lângă ogoare despărțite de garduri vii, pe lângă pâlcuri de copaci și...

— Acum la stânga! strigă Caroline. Am ajuns. Pe aici! Degetul ei atinse geamul din față. Joe părăsi șoseaua principală. *Rolls*-ul se îndreptă spre mare pe un drum îngust, asfaltat.

În fața lor, chiar lângă țărm, se zărea un pâlc mare de copaci, după toate aparențele începutul unui parc întins.

— Se vede casa! Caroline ridică din nou mâna. Hornurile roșii înalte, cocoțate pe un acoperiș de țiglă de culoare întunecată și care se lăsa în jos abrupt, când se iveau, când dispăreau de după stejarii uriași. Automobilul se apropia de vechiul zid care înconjura domeniul. Dincolo de zid, se înălțau niște copaci vânjoși, seculari, ale căror coroane bogate le închideau vederea celor care se apropiau de el. Se aflau la câteva sute de pași de poartă, când Joe frână brusc și opri mașina. Caroline se uită împrejur.

— Ce s-a întâmplat?

Alex nu răspunse. Scoase capul prin fereastra mașinii și-l măsură câteva clipe pe bărbatul chel, în pantaloni închiși la culoare și într-o cămașă albă brăzdată de dungile roșii ale bretelelor, care stătea pe marginea șanțului de lângă drum și părea grozav de preocupat să-și dreagă undița pe care o ținea în

mână. Alături, pe iarbă, zăcea o haină cenușie de doc. Auzind zgomotul motorului, omul ridicase capul, aruncase o privire scurtă persoanelor din mașină, după care se apucase din nou să descurce firul ce se desfăcuse de pe mosor.

— Salutări din partea lui Ben Parker, Hicks! rosti Alex cu jumătate de glas. De jur-împrejur, până la poarta domeniului, se întindea o pajiște verde, pustie, așa încât nimeni, în afară de omul tolănit pe iarbă nu l-ar fi putut auzi.

Bărbatul înălță capul și se uită la el mirat.

— Mă scuzați. Nu vă înțeleg. Sunt în vacanță prin locurile astea și nu cunosc bine împrejurimile. Dacă vreți să mă întrebați despre drum, n-aș putea, din păcate, să vă...

— Dacă nici pe mine nu mă poți recunoaște, Hicks, îmi închipui cât de greu îți este să recunoști un infractor! Joe râse ușor. Ce s-a-ntâmplat cu ochii tăi cei ageri?

— Scuzați-mă... Hicks se uită, fără să vrea, în jurul lui. M-a derutat *Rolls-Royce*-ul... Îmi spuneam ca e în el vreun lord, nicidecum un... adică voiam să spun... știam că aveți altfel de mașini, ceva mai modeste...

— Nu te necăji, zâmbi Caroline. Și eu am fost la fel de surprinsă când am văzut-o prima oară. Bună ziua, sergent!

— Bună ziua, domnișoară Beacon! Avem parte de o vreme minunată, nu?

— Splendidă!

— Nimic nou? Întrebă Alex.

— Până acum, nimic, domnule. Rămâneți mai mult timp pe aici? Și Hicks arată din ochi spre poartă.

— Da, suntem invitații generalului Somerville.

— Slavă Domnului... oftă ușurat sergentul detectiv

Hicks. Locuiesc la „Leul și coroana”, în orășel. La două mile de aici.

Și, plecând capul, reluă cu și mai mare ardoare operația de descâlcire a firului de nylon. Mașina se urni din loc.

Cele două canaturi ale porții uriașe, masive, din fier forjat, erau date în lături.

— Acesta e singurul drum de acces în Mandalay House? întrebă Joe intrând în parc.

— Da. Mai există un mic port natural, unde e acostată șalupa bunicului John. De fapt, șalupa e mai degrabă un yacht, are motor și o cabină prevăzută cu tot confortul. Dar, dinspre uscat, numai pe aici se poate pătrunde. Bineînțeles, cine ar vrea cu tot dinadinsul ar putea tăia peste câmp și sări apoi zidul.

O cotitură printre arbuști, încă una. În depărtare, printre copaci, strălucea în bătaia soarelui terenul de tenis și o peluză cu flori roșii. Deodată, apăru, în toată splendoarea sa, vechiul și masivul conac, îmbrăcat în viță sălbatică, care se ridica până pe acoperiș, încolăcindu-se în jurul hornurilor.

Joe frână lin și opri mașina la mijlocul peronului, chiar în fața intrării principale, în întregime din sticlă și prevăzută cu un grilaj lucrat artistic.

Ca la un semn, ușile se deschiseră și își făcu apariția un om în vârstă, dar ținându-se drept, îmbrăcat într-o haină lungă, de culoare închisă, peste care purta un caftan de un auriu întunecat. Fața sa, încadrată de păr alb, era brună și ușor ridată.

— Chanda! strigă Caroline. Deschise portiera, sări sprintenă și i se aruncă de gât, iar el o cuprinse în brațe, o strânse la piept, dar îi dădu drumul numaidecât, se depărtă cu un pas și făcu în fața ei o plecăciune adâncă.

— Fii binevenită, micuță Caroline, spuse bătrânul într-o engleză impecabilă, în care abia dacă era perceptibilă o umbră de accent străin. Dar nu s-ar cuveni să renunț în sfârșit la familiarismul acesta deplasat și să te numesc: Miss Beacon?

— Dacă vreodată ai să faci una ca asta, să știi că vom deveni dușmani de moarte! Caroline se apropie din nou de el și-l sărută pe amândoi obraji.

Pe fața calmă și neclintită a lui Chanda trecu un zâmbet ușor. Apoi, el se întoarse spre bărbatul care cobora din automobil.

— Domnul Joe Alex, nu-i așa? Generalul Somerville m-a rugat să vă urez bun-venit în această casă. Dorește să vă vadă fără întârziere. „Roagă-i din partea mea ca de îndată ce vor coborî din mașină, să vină la mine în pavilion, îi aștept!”... Așa mi-a spus. Dacă sunteți de acord să-i satisfaceți dorința, voi porunci să vi se transporte sus valizele, iar mașina să fie dusă la garaj. Eu am să vă aștept aici, ca să vă arăt camera; în ce o privește pe domnișoara Caroline... zâmbi el ușor, dânsa nu concepe să ocupe altă cameră decât aceea în care a locuit pe vremea când nu era mai nălțuță decât trandafirul de colo – și Chanda arătă cu mâna o tufă micuță, cu o floare de un roșu închis în vârf. Vrei să-l conduci pe domnul, Caroline?

— Desigur. Haidem, dacă asta e dorința bunicului. Sper că n-o să ne rețină prea mult, ca să mă pot schimba înainte de dejun. N-ați luat masa încă, nu-i așa? Am sosit cu o oră și jumătate mai devreme decât prevăzusem. Automobilul acesta este, orice s-ar spune, foarte rapid.

— E o mașină splendidă, spuse Chanda politicoasă. I se spune „vehicul regal”, dacă îmi amintesc eu bine.

— Mulțumesc, domnule! și Alex înclină capul, cu vădită satisfacție. După ce mi-am hrănit sufletul cu un asemenea cuvânt de prețuire, nu-mi va fi greu să întârziem dejunul chiar și cu o oră. Să mergem Caroline! Generalul Somerville ne așteaptă!

— Pe aici, spuse fata indicându-i direcția cu brațul întins. Pavilionul se găsește pe un promontoriu stâncos, chiar deasupra mării. Ne întoarcem cu bunicul, Chanda. Nu e nevoie să vii să-l iei.

Bătrânul birman încuviință din cap, fără o vorbă, se întoarse și intră în casă.

Îndepărtându-se pe cărarea acoperită cu prundiș, care înconjura peluza de flori din fața peronului, cei doi îl auziră adresându-se cu o voce ștearsă unei persoane nevăzute din casă, unul dintre servitori probabil.

Se înfundară printre copaci, îndreptându-se în tăcere către o perdea deasă de tufișuri, dindărătul cărora se auzeau zgomotele caracteristice unei partide de tenis. Un glas vesel de bărbat se auzi strigând; îi răspunse un glas de femeie. Joe își spuse în treacăt că vocea din urmă trebuie să fie a unei femei tinere. Meryl Perry ori, dacă nu, Dorothy Snider.

— Cunoști pe careva dintre oamenii aceștia? o întrebă el încet pe Caroline. Vreau să spun, dintre oaspeții generalului Somerville?

— Ultima dată când am fost aici, acum vreun an, nu se afla niciunul dintre ei la Mandalay House. Bunicul locuia pe atunci absolut singur. Se afla în vizită doar un francez, custode la un muzeu, la Luvru, dacă nu mă înșel, dar și acesta urma să plece a doua zi după mine. De profesorul Snider și de Jowett am auzit, bineînțeles. Jowett e, după cum știi, un sculptor renumit. Ce mă miră este că se ocupă, aici, la bunicul

John, de treburi cam de mîna a doua, cum ar fi tehnica turnării vechilor sculpturi indiene. Ceva îl va fi atras totuși încoace, altfel nu-mi explic. Mă gândesc, de pildă, la Meryl Perry. Pe ea o cunosc. Am studiat împreună. E realmente o fată atrăgătoare...

Ocoliră de la distanță terenul, astfel că nu-i putură vedea pe jucători. Se îndepărtară destul de repede, cărarea coborînd acum pieptiș spre marea pe care, după câteva clipe, o zăriră strălucind printre copaci. În locul acela parcul era aproape sălbatic, nevădindu-se nici cea mai mică preocupare de a îngriji arbuștii sau de a organiza natura într-o compoziție funcțională oarecare.

— Iată și pavilionul! spuse Caroline, punând mîna pe umărul prietenului ei. În aceeași clipă, Joe zări înaintea sa o mică clădire.

Pereții pavilionului, ridicat pe o temelie de piatră cenușie, erau în întregime de sticlă. Pe pîntenul stîncos al unui mic promontoriu cu suprafața plană, avea aspectul unui cuib de păsări, așa cum stătea atârnat deasupra stîncilor la picioarele cărora se spărgeau înpumate, cu un freamăt surd, valurile fluxului, stîrnite de un vînticel cald ce bătea dinspre ocean.

Cărarea trecea acum, ca peste un podeț, peste istmul îngust, prevăzut, pentru siguranță, de o parte și de alta, cu balustrade de fier vopsite în verde închis. Poteca se termina în pragul ușii pavilionului, care era deschisă. Mai făcură câțiva pași, și Joe remarcă un om ce ședea la masă, cu fața îndreptată spre ușă.

— Hei, hei, bunicule! strigă Caroline și porni să-și fluture brațele, făcându-i semne de bun găsit celui dinăuntru.

Ajunseseră, între timp, foarte aproape.

— Am sosit, bunicule! Acum, cel strigat, dacă n-ar fi fost complet surd, ar fi trebuit să audă. Și totuși era vădit că nu auzise, deoarece nu făcu nicio mișcare.

— Bunicule!

Caroline se opri fără voie. În pavilion, ai cărui pereți erau, cum spusese, în întregime din sticlă, lumina era doar cu puțin mai slabă decât afară. Încăperea era foarte luminoasă.

Joe grăbi pasul. Fata venea în spatele lui.

— Cu siguranță că doarme, sărmanul. E atât de bătrân... spuse ea aproape în șoaptă.

Dar generalul Somerville nu dormea.

Oprindu-se în pragul pavilionului, Joe Alex văzu, așezat, lângă masă, într-un fotoliu adânc cu spătar înalt, un om extrem de bătrân, îmbrăcat într-o cămașă albă și, peste ea, într-un halat călduros. Capul îi era lăsat pe spate, ochii închiși, iar în mână nemișcată, care se odihnea pe masă, ținea un stilou negru.

Caroline se opri și ea în prag, gâfâind. Înlemni. Dedesubt, fremătau surd valurile fluxului, izbindu-se de stâncile de la picioarele prăpastiei.

Fata dădu drumul brațului lui Alex, de care, în prima clipă, își încleștase degetele. Făcu un pas înainte.

— Bunicule, bunicule! strigă ea și izbucni în plâns.

— Nu avem voie să intrăm până nu vine poliția... rosti Alex aproape mecanic, înainte de a-și da seama de absurditatea acestor cuvinte.

Din momentul când se oprise în pragul pavilionului, ochii săi rămăseseră fixați într-un singur punct. Pe cămașa albă a bătrânului se vedea o pată purpurie, în mijlocul căreia era înfipt un stilet aurit. De sub lama

stiletului se prelingeau alene picături roșii, grele, scurgându-se într-un șuvoi subțire, printre cutele halatului.

Capitolul 4

Statueta de aur

— L-au... l-au ucis... murmură Caroline. Bunicule... dragă bunicule... L-au ucis...

Dădu să se smulgă din mâinile lui Alex, dar acesta o reținu.

— Mă îndoiesc că l-a ucis cineva pe domnul general, spuse el cu un calm perfect. Încercați s-o convingeți de lucrul acesta și pe Caroline, domnule, altfel vom fi martorii unei adevărate scene de disperare...

— Cred că aveți dreptate. Generalul deschise ochii și se porni să râdă; avea un râs potolit, bătrânesc. Dar cum de ați ghicit?

Corpul Carolinei deveni dintr-o dată rigid. Apoi, fata își îngropă fața în palme.

— A... a fost o glumă? întrebă ea și glasul i se frânse. Bunicul John trăiește? Trăiești, bunicule?!

— Evident că domnul general trăiește! Dacă ai fi avut o cât de slabă rutină în examinarea priveliștilor de acest gen, ai fi observat că mânerul stiletului e înfipt oblic în deschizătura cămășii, că pe masă se găsește o sticlută cu cerneală roșie, care, de bine de rău, poate să imite sângele, deși e de un roșu nițel prea viu, și că, în afară de asta, domnul general n-a reușit să-și oprească complet respirația, nu-i așa, domnule general? Trebuie să recunosc că, în primul

moment, și eu mi-am cam pierdut cumpătul.

Bătrânul trase încet stiletul din deschizătura cămășii și își șterse mâna pătată de cerneală cu hârtiile aflate pe masă.

— Am prăpădit o cămașă excelentă! Se porni din nou să râdă. Se ridică cu greu, sprijinându-și mâinile arse de soare, uscățive și zbârcite, de brațele fotoliului. Am vrut să mă conving dacă ai într-adevăr un spirit de observație infailibil, cum spun zierele. Iartă-mi gluma asta proastă, fetițo... Îi zâmbi Carolinei cu ochii săi cenușii, ghiduși, care abia se vedeau de sub sprâncenele stufoase, cărunte. Și bătrânilor le trec câteodată prin cap idei copilărești, Dacă ar fi prins de veste Chanda, nu m-ar fi lăsat nici în ruptul capului. E superstițios, ca toți conaționalii lui, fără excepție. În țara lui de origine, cuvântul „moarte” nu e pronunțat niciodată. Dar, prin nu știu ce mister, nu e nimeni care să nu-l cunoască... Am dreptate, domnule Joe Alex?

Îi întinse mâna pătată de cerneală, pe care Joe o strânse ușor. Caroline își șterse ochii.

— Cum ai putut face așa ceva, bunicule?!

— Cum? Simplu. Nu ți-am spus că am vrut să mă conving, dacă faima de care e înconjurat prietenul tău e într-adevăr justificată? Și am mai avut un câștig din farsa asta, unul mult mai important, poate. Ți-am văzut fața, Caroline! Nu erai numai îngrozită. Erai sincer îndurerată că pișicherul de moșneag a șters-o pe lumea cealaltă.

Caroline izbutise să-și vină în fire.

— Oh, nu mai știu nici eu, spuse ea, străduindu-se să pară cât mai degajată, deși vocea, care tot i se mai frângea, o trăda. Cred că n-am fost chiar atât de emoționată...

Și deodată, se porni pe un plâns cu sughițuri, ascunzându-și capul în umărul bătrânului.

— Hai, hai, liniștește-te! Generalul, mângâindu-i părul, începu din nou să râdă. Lui Alex îi trecu prin minte că râsul acela ar răsună mai plăcut dacă ar fi avut cineva ideea să-l ungă pe generalul Somerville pe la încheieturi. Așa, sunetul respectiv amintea teribil de scârțâitul unui mecanism ruginit pus brusc în mișcare. Mi-am adus aici, în pavilion, pentru orice eventualitate, o cămașă curată. Asta, pentru ca niciuna din persoanele străine de la Mandalay House să nu afle de cele petrecute, nu țin de fel să sugerez cuiva gânduri inutile!

Se întoarse și se îndreptă spre o chiuvetă mică alături de care era atârnat un prosop.

— Credeți, domnule, că cineva s-ar putea inspira din această farsă? zise Joe, care nu se clintise din loc.

Generalul ajunse în dreptul chiuvetei, deschise robinetul, apoi îl închise brusc.

— Dacă cred așa ceva? Nu știu. Tocmai pentru acest motiv, am considerat oportună venirea duminică aici. Doresc să mă ajuți să pot răspunde la întrebarea respectivă. N-aveți idee cât de dragă le e viața oamenilor bătrâni, mult mai mult decât celor tineri! Și iarăși râse, Caroline, acum trebuie să te întorci, bunicul tău va încerca să se spele de sângele ce i-a curs din inimă, hi, hi, hi...

Bombănind ceva în barbă, generalul își scoase halatul și își trase, peste cap, cămașa descheiată și pătată. Deschise din nou robinetul și, fornăind, se apucă să se spele cu mișcări iuți și stângace, parcă.

Caroline ieși din pavilion și se rezemă de balustrada de fier, uitându-se în jos la talazurile înspumate care se spărgeau de stânci. Era cumplit de

palidă.

Joe își întoarse privirea de la ea. Masa din mijlocul încăperii, mai bine zis biroul, deoarece dedesubtul tăbliei Alex observă două sertare, era acoperită de hârtii. Mai într-o parte, o statueta galbenă sclipea viu în bătaia soarelui ce cădea oblic printr-o lucarnă plasată în tavanul pavilionului. Generalul, pufăind zgomotos, se apucă să se șteargă cu prosopul plușat.

— Mi-a făcut grozav de bine... zise el suflând și încheindu-și cu degete tremurânde nasturii cămășii. Bătrânii n-ar trebui să se teamă de apa rece; nimic nu acționează mai eficient asupra nervilor uscați și putreziți. Mă simt cu douăzeci de ani mai tânăr... chiar așa! Acum poți să intri, micuț!

Alex întinse mâna și încercă să ridice ușor statueta de pe masă, care se dovedi însă a fi mult mai grea decât și-ar fi închipuit. O ridică totuși și o privi în lumină. Caroline intră în pavilion.

— Frumoasă, nu-i așa? se învioră generalul. Wishnu cel cu patru brațe! Secolul nouă, probabil. O lucrare superbă! Bineînțeles anonimă! Pe câți mari artiști nu i-a lăsat istoria în afara ei! Tot e bine că li s-a păstrat opera! Îți place?

— Foarte mult. E din aur, nu?

— Firește. Aur curat, cu neînsemnate adaosuri de alte metale. Forma și turnarea, excepționale. După turnare, a fost lucrată puțin cu dalta și cizelată la rece, iar la sfârșit șlefuită. Colosală muncă! Și rareori au fost artiștii atât de exacti în redarea intențiilor lor. Să nu uităm însă că statueta trebuia să împodobească altarul de rugăciuni al suveranului sau, poate, să fie dăruită unui templu ca ofrandă a suveranului... De altfel, eu știu unde se afla... Râse din nou. Este simbolul divinității, al luptei omului cu

timpul, care mistuie totul. Iată de ce am socotit potrivit să plasez statueta aici, ca să-mi vegheze truda. Acum, mai mult ca oricând, mă preocupă tocmai lupta cu timpul. Providența mi l-a dăruit din plin, din plin! Dar... mi-ar mai trebui încă puțin, mai am câteva lucrări pe care aș vrea să le duc la capăt. Și în afară de mine, nimeni în această lume atât de preocupată de artă nu se pricepe la lucrurile astea... Să-l luăm, de pildă, pe profesorul acela - cum îl cheamă, Snider! Dumnezeuule, câte teorii, câte generalizări și cât de puțină știință adevărată despre ce făceau oamenii aceia, despre felul cum își executau statuile și basoreliefurile, de ce le concepeau tocmai așa și nu într-altfel! Ce rost are să îngrămădești în tine atâta știință, când nu te preocupă decât sistematica obiectelor, în loc să încerci să pătrunzi în sufletul creatorilor acestora, să cunoști poporul care le-a dat naștere! Esențialul e să izbutești să intuiești cu ce ochi și-a contemplat poporul respectiv creațiile... Fiindcă, deși doi oameni care privesc unul și același obiect îl văd la fel, ei pot, ba chiar uneori trebuie, să-l vadă cu totul diferit. Croitorul, uitându-se la mantia de încoronare a monarhului, nu vede decât croiala și tivurile; pe blănar nu-l interesează decât calitatea herminei, în timp ce urmașului la tron puțin îi pasă de croială și de hermină, el se întreabă când va veni momentul ca mantia aceea să-i acopere lui umerii. Fiecare vede cu totul altceva, deși mantia e una și aceeași! În cazul nostru, Cowley, privind statuetele, se gândește exclusiv la structura metalului din care au fost făurite, splendoarea lor nu are pentru el altă semnificație. Jowett, care este sculptor, le percepe formele, liniile, micuța aceea, Meryl Perry, caută să surprindă

atributele divinității în modul cum au fost redată viețuitoarele, iar caracteristicile cultului în dispoziția membrilor. Pe zei însă numai Chanda și cu mine îi vedem! Atâta doar că Chanda îi vede într-un fel natural, fără să împingă cunoașterea mai departe, pe când eu mă străduiesc să adun toate elementele pentru a-i putea cunoaște! Mă înțelegeți, nu? Totul! Nu poți fi și istoric, și istoric de artă, și sculptor, și preot, și enoriaș, și arheolog, fiecare din aceștia în parte. Adevărata știință constă în reunirea trăsăturilor caracteristice ale tuturor acestora în tine însuși; abia după ce ai izbutit s-o faci, poți purcede la descrierea, la prezentarea sistematică a culturii poporului respectiv. A te transpune, iată cheia! Nu-i așa, Caroline? Asta e ce te-am învățat întotdeauna, chiar și pe vremea când erai un copil. Să fii și creator, și public, și critic, toate la un loc!

— Nu am uitat nimic, bunicule...

Caroline împături cămașa pătată.

— Ce să fac cu asta?

— Ascunde-o undeva... Se uită în jur. Uite, pune-o în servieta aceea. Și, pe urmă, arunc-o undeva, dar vezi să nu bage de seamă Chanda. Mă dădăcește de parcă aş avea cinci ani, pe când eu am aproape de douăzeci de ori mai mult. Dar despre ce vorbeam? Eh, dar ce importanță are! Așadar, îți place... Întinse brațul și, cu o ușurință care îl surprinse pe Joe, ridică statueta. E frumoasă, nu-i așa? Haidem! Stomacul îmi spune că se apropie ora prânzului! Vrei să-mi dai brațul, Caroline? De obicei, Chanda e cel care mă conduce până aici și tot el mă duce înapoi acasă. M-am gândit la un moment dat să-mi iau un fotoliu cu roțile, ca să-mi recâștig independența. Dar asta ar însemna capitulare, nu-i așa? Capitulare totală!

— Te mai despart, bunicule, ani buni de fotoliul cu roțile! spuse cu convingere Caroline. Haidem!

Generalul îi luă de braț pe amândoi și o porniră încet pe panta pintenului stâncos, în jos, către copacii parcului. Joe privi în jur.

— Și statueta de aur o lăsați în pavilionul cu ușile vraște, domnule general?

— Cine s-o fure? Nu se apropie niciun străin de locurile acestea, și apoi, pavilionul se vede din casă... Iată... Le arată cu o mișcare a capului etajul ultim al lui Mandalay House, care se deslușea printre copaci. În afară de asta, e cocoțat pe o stâncă aproape perpendiculară, iar la picioarele stâncii e marea. Nimeni n-ar putea să se cațere până la el, nici chiar întâmplător. Iar cine ar veni dinspre largul mării, n-ar face decât să se zdrobească de stânci. Există o singură cărare, care trece însă pe lângă casă. De altfel, până acum, nimeni n-a avut curajul să se furișeze pe acest domeniu. Dacă ar trebui să mă tem de ceva, ar fi mai degrabă de coloana a cincea, hi-hi-hi! dușmanul dinlăuntru adică... Fiindcă numai el ar ști ce obiecte prezintă valoare pe-aici și ce nu. Unui hoț obișnuit nici nu i-ar trece prin cap că o statueta ca aceea, aflată pe masă, ar putea fi din aur curat. Și-ar zice că e cine știe ce aiureală poleită și nici n-ar pune mâna pe ea!

Era, vădit, într-o dispoziție excelentă. Ajunseseră între timp la primii copaci și zgomotul valurilor de dedesubt încetase să se mai audă, când pe cărare apăru Chanda.

Se apropie și, înclinând din cap, se adresă generalului:

— Peste câteva minute se va servi dejunul, de aceea mi-am permis să vă ies în întâmpinare, ca să

aflu ce dispoziții să-i dau bucătăresei.

— Ați făcut cunoștință, nu? Întrebă generalul. S-au făcut prezentările, trebuia să-mi închipui! Dânsul este Chanda, omul al cărui creier e, după toate probabilitățile, smuls din creierul meu și care, totuși, se mișcă independent, străjuind faptele mele. Trăim de atât de multă vreme sub același acoperiș și ne cunoaștem atât de bine, că niciunul din noi nu e în stare să se ascundă față de celălalt. În clipa asta, de pildă, Chanda se gândește, cu o ușoară îngrijorare, că găina friptă, al cărei piept alb este bucățica mea preferată, așteaptă poate cam de prea multă vreme și nu va fi îndeajuns de fragedă. Am ghicit, Chanda?

— Da, stăpâne. Chanda înclină din cap și zâmbi ușor. Și dacă mi-ai îngădui să ghicesc și eu la ce te gândești în clipa asta, ți-aș spune că te-a amuzat și ți-a bucurat inima un anume lucru de care însă nu am cunoștință și că munca ți-a mers astăzi din plin: toate la un loc ți-au creat o bună dispoziție de invidiat. Ar trebui să menționez în legătură cu asta și sosirea domnișoarei Beacon, care mă bucură în aceeași măsură și pe mine, făptură neînsemnată, dar n-o fac ca să nu se simtă ofensați ceilalți oaspeți ai tăi, atât de agreabili și ei, stăpâne...

Înclină din cap în direcția lui Alex, care zâmbea și își spunea că își construise, înainte de plecare, o cu totul altă imagine despre Chanda. În locul proverbialei slugi asiatice, tăcute, devotate orbește, avea înaintea lui un ins care stăpânea o engleză impecabilă și se comporta cu atâta naturalețe încât dădea impresia că ar fi un membru al familiei. Doar veșmintele, care-i cădeau aproape până la pământ, deasupra sandalelor din piele neagră, încălțate pe picioarele goale, și stilul, cam înflorit al exprimării, dar pe care bătrânul

birman îl punea parcă între ghilimele, aratându-l, chiar el, cu umor, aminteau de modelul acela abstract.

— Nu ofensezi pe nimerii, dragul meu! râse generalul și o porni spre casă. Știm cu toții că tânăra persoană în cauză ți s-a strecurat în suflet încă cu mulți ani în urmă și că de atunci nu se mai dă dusă! Dacă ai fi fost cu trei zeci de ani mai tânăr, i-aș fi recomandat Carolinei să fie ceva mai grijulie. Din fericire, nu ești!

— Din fericire, nu sunt! Chanda, care pășea la un pas în spatele celor trei, desfăcu brațele larg, după care și le puse din nou pe piept și își înclină capul. Dacă aș fi fost eu mai tânăr, stăpâne, ai fi fost și tu... Am fi cunoscut viața mai puțin bine, dar am fi fost oare mai fericiți?

— Eu aș fi fost! Dacă aș avea cu treizeci de ani mai puțin... Se întrerupse pentru o clipă și scutură din cap, ca și cum ar fi pierdut brusc șirul gândurilor. Aș fi fost acum în Mandalay... Ha! În Mandalay, acolo unde nu se știe de cele zece porunci, cum spunea poetul acela mărunțel cu mustăcioară, care arăta ca un șobolan, dar avea o inimă de leu! Kipling...

— Exact! mormăi Alex pentru sine însuși. Kipling! Cum naiba de-am uitat?...

— Ce-ai spus, ce-ai spus? Caroline se aplecă spre el. N-am înțeles...

— Oh, nimic!

— Ce păcat! Chanda tuși. Atât de rar se întâmplă, în clima de aici, să avem parte de un cer fără niciun nor, cât de mic...

Generalul se opri deodată și, încet de tot, ca și cum s-ar fi temut că o mișcare prea bruscă a capului i-ar putea frânge grumazul și spinarea plecată, se

întoarce spre el.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Domnii Jowett și Cowley au ajuns, după cât se pare, la un asemenea grad de lipsă de cordialitate între dânsii, încât prevăd că, foarte curând norul încărcat al acestei animozități se va descărca într-un potop de fulgere... Ca să fiu sincer, mi-au și ajuns, din întâmplare, la urechi primele tunete și am zărit și primele fulgere. Adineaori, trecând pe lângă atelier, prin parc, Chanda arată cu mâna în direcția hățișului de arbuști din stânga lor, ușa fiind deschisă, am surprins un schimb de cuvinte, nu de natura celor prin care, după câte știu, obișnuiesc doi gentlemen englezi să-și exprime afecțiunea reciprocă...

Generalul lăasă brațul lui Alex, dădu din mână și își continuă drumul sprijinindu-se de brațul Carolinei.

— Dinspre partea mea, cei doi gentlemen n-au decât să se strângă și de gât! spuse el cu convingere. Dar nu înainte de a-și duce la capăt lucrările pentru care i-am angajat. Nici n-ar mai avea mult de așteptat. Peste două săptămâni, experiențele vor lua sfârșit. Voi fi atunci în posesia datelor complete pentru cartea mea și ultimele două copii de statui vor părăsi atelierul. Atunci, vom desființa și cuptorul acela afurisit... Se întoarce spre Caroline. Când bate vântul dinspre apus, toată casa se umple de fum! Cuptorul acela scoate atâta fum, de parcă s-ar fi pripășit în grădină un vulcan! Ce mizerie! O viață întreagă, am urât orașele, și asta din cauza aerului lor viciat! Iar acum, mi-am făcut-o cu mâna mea! Dar nu mai avem decât două săptămâni de răbdat, după care, Chanda, vom răsădi trandafiri pe locul unde a fost cuptorul! Iar domnii Cowley și Jowett n-au decât să se ducă la toți dracii, laolaltă cu amorul lor turbat

pentru mica domnișoară blondă, care, zic eu, face mai multe parale decât ei amândoi la un loc! Dar poate că n-are rost să ne batem capul cu problemele lor de natură intimă! Până acum, s-au achitat ireproșabil de îndatoririle ce le-au fost încredințate... Și, coborând glasul, adăugă: Nici nu-i de mirare! Bani se pricep să suplinească până și lipsa de interes...

Tăcu. În depărtare, apăru conacul, cu peluza viu colorată de trandafirii purpurii. Pe fundalul acesta, distinseră silueta unui tânăr, îmbrăcat cu pantaloni cenușii de flanel și cu cămașă albă descheiată. Venea spre ei, cu pași rezezi și hotarâți.

— Primul vestitor al furtunii se apropie... zise Chanda blând, potrivindu-și pasul cu al celorlalți.

Văzându-l pe general în tovărășia a două persoane necunoscute, tânărul își încetini mersul.

— Caroline, permite-mi să ți-l prezint pe inginerul Cowley... În ochii lui Somerville se aprinseră scânteieri ghiduse. El și domnul Jowett, pe care nu l-ai cunoscut încă, joacă în această casă rolul unor diavoli care mânuiesc furcile în foc, nu spre a chinui suflete, ci pentru a zămisli întruchipări neînsuflețite ale zeilor! Domnul Cowley, domnul Joe Alex...

Cowley se înclină în fața Carolinei și a lui Alex. Se vedea cât de colo că e revoltat de ceva și face eforturi să se stăpânească.

— Încântat de cunoștință. Voiam să schimb câteva cuvinte cu domnul general, dar îmi dau seama că acum aș fi inoportun. Îmi voi lua permisiunea să mă prezint din nou după-masă, dacă domnul general n-are nimic împotrivă. Salută încă o dată și dădu să se retragă.

— Încotro pleci, domnule William? Somerville îl reținu cu o mișcare a mâinii. Peste câteva minute, se

servește prânzul.

— Vreau să mă plimb puțin prin parc... Cowley încercă să zâmbească, dar rezultatul se dovedi jalnic. Am să mă întorc la timp pentru masă...

O mai salută o dată, înclinând ușor capul, pe Caroline și se îndepărtă. O clipă mai târziu, dispărea după cotul cărării.

— S-ar părea că furtuna nu s-a potolit încă, râse Somerville. Caroline, n-ai vrea să-l iei după-masă pe domnul Alex într-o escapadă pe mare? E o vreme splendidă, și aș ține să vă relaxați nițel amândoi după călătorie...

— Cu plăcere. Tânăra privi spre Joe. Dacă șalupa poate fi folosită și dacă domnul Alex dorește...

— Voi fi fericit. E într-adevăr o vreme ideală pentru o baie. Firește, dacă domnul general... Joe se întoarse și îl privi pe Somerville...

— Nu vă faceți probleme în legătură cu mine. După prânz, dorm întotdeauna două ore. Nu-i așa Chanda? Din nenorocire, bătrâna mașinărie simte tot mai mult nevoia odihnei. Am citit nu știu unde că oamenii, la bătrânețe, au nevoie de mai puțin somn! Ce prostie! Pe o vreme caldă și însorită, mi se închid pleoagele de la sine. Știi, Caroline, adăugă generalul cu blândețe, un singur lucru îmi mai doresc, să mor în somn într-o zi ca asta, călduroasă, plină de soare întins pe terasă cu capul sprijinit de perna pe care numai tu și Chanda vă pricepeți s-o potriviți așa ca să nu-i frângă omului gâtul. Să plec pe tăcute, în liniște, fără hărmălaie. Ar fi cel mai bun lucru. Decât să le otrăvesc tuturor celor din jur viața!... Urăsc bolile! Și Somerville se porni din nou să râdă.

Alex întoarse privirea spre dreapta. Pe cărarea ce ducea spre pavilion, veneau trei persoane, două fete

tinere și un bărbat. Toți trei aveau în mână rachete de tenis, iar bărbatul purta plasa și mingile.

— Iată-l și pe sistematicul și atotștiutorul profesor Snider, cu fiica sa și cu mărunțelul din această casă, domnișoara Meryl Perry! Generalul ridică o mână uscată și tremurândă și-i salută de departe pe cei trei. Fragilitatea trupului, alături de nemaipomenita agerime a minții bătrânului general începuseră să-l fascineze pe Alex. Nouăzeci de ani constituiau un hotar pe care prea puțini l-au putut depăși. Și chiar și dintre aceștia, cei mai mulți doar în chip de jalnice epave... Pe când John Somerville nici gând să renunțe la atributele unei existențe independente: cu atenția permanent trează, trăgea concluzii din toate câte le observa! Joe era extrem de curios să cunoască ultima carte a lui Somerville. Îi plăceau oamenii bravi, iar bravura acestui bătrân n-avea nimic din irascibilitatea și ursuzenia unui bătrân general în retragere. Constata că, și în acest al doilea caz, realitatea se dovedea foarte departe de modelul pe care și-l construise în imaginație. Bunicul John era cu totul alt om decât persoana cu care se pregătise sufletește să se întâlnească și să discute despre... de fapt despre ce? Până în momentul acesta, Somerville nu lăsase să se înțeleagă că ar dori într-adevăr să discute cu el ceva. Sau poate nu dorea să vorbească în prezența lui Chanda?...

Cei trei îi ajunseră din urmă chiar în fața conacului.

Urmă formalitatea prezentării celor prezenți. Zâmbind, Joe își petrecu privirea pe chipurile noilor veniți. Toți trei erau încă înfierbântați de disputa sportivă. Jocul pe o asemenea arșiță pretindea fără doar și poate un anume efort. Așadar, acesta era profesorul Snider... Reginald Snider, unul din cei mai

mari specialiști în arta vechii Indii. Să fi avut vreo cincizeci de ani, deși arăta mult mai tânăr. Iar aceea era, nu încăpea dubiu, fiica sa; chiar înainte de a se face prezentările, Alex își dăduse seama pe loc care dintre cele două fete era Dorothy Snider. Semăna izbitor cu tatăl ei: aceeași față prelungă, nu prea frumoasă, aceiași ochi cenușii, gânditori, aceeași statură înaltă, impunătoare la o femeie. Iar cealaltă era Meryl Perry, tânăra savantă; aproximativ de aceeași vârstă cu Caroline, sau poate ceva mai tânără? De fapt, câți ani avea Caroline? Se cunoșteau de atâta vreme...

Urcă ultimul treptele și, intrând pe ușă, se opri în loc pentru o fracțiune de secundă. Sigur! Una din figurile acelea îi era cunoscută, o mai văzuse undeva! Doar numele, ar fi putut jura, era altul... Cum o chemase înainte? Și unde fusese asta?

Scutură din cap.

„Probabil că mi s-a părut”, își spuse. Și totuși, memoria îi era asaltată de semnale acute, intense „O cunosc! O cunosc!”

Era imposibil însă. Numele acela, Meryl Perry, nu-i spunea nimic mai mult decât aflate mai înainte de la Parker și din cele câteva fraze banale rostite de generalul Somerville. Meryl Perry? Nu! Absolut sigur! Doar dacă o fi purtat cândva alt nume...

Siguranța îl părăsi brusc.

„Fetele din ziua de azi seamănă atât de mult unele cu celelalte... gândi. Pesemne că mi-a rămas în minte chipul alteia, cu care fata asta seamănă foarte mult, atâta tot...”

Se gândi la scrisorile anonime primite de Parker și-și mușcă buzele. Era o zi minunată, adevărat, dar nici el, nici Caroline nu veniseră aici în week-end. Nu era

de fel exclus ca deasupra casei acesteia să planeze spectrul nenorocirii. Și dacă era așa, orice întrebare lăsată fără răspuns putea avea consecințe fatale.

— Nu te-am mai văzut de mult, Meryl! zise Caroline, când se opriă cu toții în hol. Arăți splendid!

— La vârstă noastră, chiar că e un compliment! râse Meryl Perry. Arătau amândouă ca niște fetișcane, drept care profesorul Snider izbucni într-un râs zgomotos.

— Voi vorbiți de vârstă, fetelor?!

— Prin urmare pot să mă duc să mă schimb cu sufletul împăcat! Caroline se îndreptă spre scară, punând mâna, în trecere, pe creștetul unui bust uriaș de bronz, aflat lângă perete și care-l reprezenta pe Budha în contemplație. N-ai nevoie de mine, bunicule?

— Ba da! Zi și noapte! Dar nu în momentul ăsta... Generalul porni încet în urma ei, sprijinindu-se de brațul bătrânului birman. Arată-i domnului Alex camera. I-am destinat-o, dintre camerele de oaspeți, pe cea verde. Dacă n-aveți nimic împotrivă, pe mine mă va conduce Chanda. Peste zece minute, v-aș ruga să coborâți la masă. Da?... se întoarse el spre tânăra cameristă care se ivise în pragul unei uși interioare. De acord, doamnă Rowley?

Camerista făcu o plecăciune grațioasă.

— Bucătăreasa așteaptă, domnule general. Masa e gata.

Așadar, Caroline o cunoaște! Și încă de mult. Joe oftă.

„Se vede treaba că m-am înșelat eu... gândi. Da, precis că m-am înșelat...”

Și porni în urma Carolinei.

Capitolul 5

Măine, astăzi nu sunt pregătit...

— O, nu! spuse cu convingere domnul James Jowett. Șalupa nu e de mine! N-am pus în viața mea piciorul pe puntea vreunui vas. Ba nu! O singură dată! Când am călătorit cu tatăl meu până în Irlanda. Câteva ore pe mare, o plimbare turistică din cele mai banale. N-am s-o uit până la moarte! De unde se poate trage concluzia că nu orice englez numără navigatori printre strămoșii săi. Cei din spița mea peesemne că au viețuit pe continent milioane de ani fără să se desprindă de el și dacă vreunul din ei a însoțit oastea lui Wilhelm Cuceritorul, pun rămașag că n-a mai fost în stare să ia parte la bătălia de la Hastings. Dacă s-a înrudit cât de cât cu mine, cu siguranță că luni de zile după aceea n-a mai putut mânui spada! Am suferit de rău de mare în drumul acela spre Irlanda în așa hal, că la întoarcere am luat avionul, deși pe vremea aceea avioanele făceau până la Londra aproape două ore și jumătate. Dar eu eram fericit când mă uitam în jos prin ferăstruica rotundă și vedeam valurile departe sub aripă. Pe lângă asta, mai am o groază de treburi la cuptorul acela. Termin astăzi turnarea unei statui de care are nevoie generalul. După aceea va trebui s-o auresc exact așa cum se făcea în India. O muncă absolut idioată, din fericire găsesc aici puțin răgaz și pentru mine însumi.

Am putut astfel să mă gândesc în liniște la un monument pe care mi-am luat obligația să-l execut până la sfârșitul anului. Astăzi operația turnării o să-mi răpească ceva mai mult timp, fiindcă – Jowett ezită – inginerul Cowley nu se simte tocmai în apele lui, dacă am înțeles bine, și s-ar putea să nu vie să mă ajute ca de obicei... Le făcu un semn amical cu mâna. Distracție plăcută! Era înalt, bine făcut și avea o față prelungă, nervoasă și niște ochi mari negri.

Se întoarse și se îndreptă către o construcție joasă, cu o parte din pereți de sticlă; storurile dinăuntru erau, în acel moment, trase. Zidul din fund al clădirii, din cărămidă roșie, era lipsit de ferestre. Deasupra ei se ridica un coș înalt și subțire, de asemeni din cărămidă. Un fir de fum negru se înălța din coș și era risipit de vânt printre coroanele stejarilor din apropiere. Jowett descuie ușa cu cheia pe care o scoase din buzunar și se făcu nevăzut în clădire.

Caroline și Alex porniră mai-departe pe cărarea ce ducea spre debarcader. Când se aflară la oarecare distanță, Joe o întrebă:

— Cum îți place acest domn Jowett? E mai tânăr decât mi-aș fi închipuit. Anuarul artiștilor britanici specifică că are treizeci și cinci de ani. Dar nu-i dai mai mult de douăzeci și opt.

— I-am văzut două sculpturi la salonul de artă modernă de anul acesta. Din fericire, arta lui nu e chiar atât de modernă ca să n-o pot înțelege, și mi-a făcut impresia că e foarte talentat. Erau niște compoziții inteligente, neliniștite, la limita cu abstractul, dar purtând titluri normale. Dacă mi-aduc bine aminte, una se numea „Regele înfrânt”, iar cealaltă „După plecarea lui”. În aparență, nu reprezentau nimic, și cu toate acestea, în primul bloc

de piatră era ceva care te făcea să te gândești la un bătrân despot, obișnuit să poruncească și care se mistuie în amarul înfrângerii; iar în celălalt era sugerată moliciunea, conturul îngreunat parcă al trupului femeii după plecarea bărbatului. Reprezentau ideea acestor manifestări, nu și imaginea lor, înțelegeți? În afară de asta, erau executate în granit. Iar eu prețuiesc foarte mult granitul ca material de sculptură. Mi se pare mai natural decât marmura. Și mai greu de lucrat.

— Vechii greci aveau la îndemână mai multă marmură decât granit... zâmbi Joe. Poți să fii convinsă că s-ar fi descurcat ei la fel de bine și cu granitul! Dar nu despre asta e vorba acum. După părerea ta, ce l-a putut determina pe Jowett să accepte propunerea bunicului tău John?

— Probabil că banii... Caroline zâmbi ușor. Ai atâția bani, Joe, și îi câștigi cu atâta ușurință, încât ți-e greu să înțelegeți că alți oameni, ca să se poată realiza, sunt nevoiți să-și vândă o parte din timpul și talentul lor...

— Da, asta ar fi o explicație. Și totuși...

Joe nu-și duse gândul la capăt. Desigurile încetară brusc, și cărarea rămase ca suspendată deasupra hăului de stânci. Lumina blândă a după-amiezii fără nor se risipea calmă peste imensitatea de ape verzui, deasupra căreia strălucea soarele.

Făcură încă vreo câțiva pași și, acolo unde se sfârșea cărarea, dădură de o scară largă, cu treptele tăiate comod în stâncă și despărțite de prăpastie printr-o balustradă metalică. Scările coborau către un mic golf natural, prevăzut cu un ponton susținut de piloni și de care era amarată o șalupă voluminoasă.

— Ia te uită! Alex zâmbi. Golfulețul ăsta mi-a amintit, de cum l-am văzut, de peripețiile noastre din

vara trecută. Sunt curios dacă la Keros s-a instalat alt paznic de far?

Caroline se înfioră.

— Doamne... șopti ea. Cum trece vremea... Știi că între timp s-a construit acolo un hotel și un nou debarcader pentru curioșii care doresc să viziteze templul subpământean al Stăpânei Labirintului? Exponatele se află, bineînțeles, la Atena, dar grota a rămas la locul ei...

Porni apoi să coboare în tăcere, călcând sprintenă pe treptele înalte.

Ajunseră jos în câteva minute. Urcară pe pontonul înalt și solid. Ambarcațiunea, nu îndeajuns de strâns legată, dansa ușor pe valuri.

Joe sări pe punte, îi întinse mâna fetei, desfăcu parâmele care țineau legată șalupa și, împingând-o cu piciorul, o făcu să se depărteze de debarcader. Porni motorul. Virară lin și se îndreptară spre larg, printre cele două povârnișuri stâncoase ce se prăvăleau aproape perpendicular în mare.

— Stânci nu sunt pe aici, sub apă? strigă Joe în urechea Carolinei, ca să acopere zgomotul motorului.

— Nu! Nici stânci, nici anafoare. Fundul e foarte adânc chiar de la mal.

— Atunci putem pluti fără grijă!

Țărmul rămânea în urmă. Navigau acum drept spre soare. Vântul nu se mai simțea aproape de loc. Vremea era cu adevărat splendidă. Caroline coborî în cabină și se întoarse, după un minut, într-un costum de baie negru care sublinia de minune bronzul auriu al trupului ei.

Alex opri motorul și îndreptă șalupa cu prora către valurile nu prea mari care veneau dinspre țărm.

— Dacă vrei să înoți puțin, eu rămân aici... zise.

Caroline încuviință dând din cap și sări. Corpul ei descrise un arc pe deasupra punții, se auzi un plescăit și, după o clipă, capul fetei, acoperit de o cască neagră și lucioasă de cauciuc, apăru la suprafață.

— Ce caldă-i apa! strigă ea și începu să înoate crawl, înspre țărmul care se afla la mai bine de două sute de iarzi.

Joe porni motorul și șalupa se puse încet în mișcare, escortând din spate fata care înota.

Tinând-o pe Caroline sub ochi, Joe cuprindea totodată cu privirea și o porțiune mare din țărm. Stâncile calcaroase, albe, pe care orice marinar le vede, indiferent din ce direcție ar naviga spre Anglia, dinspre răsărit, apus sau miazăzi, se întindeau în stânga la orizont. În dreapta panorama era întreruptă de promontoriul înalt, deasupra căruia se zărea, departe, pavilionul generalului Somerville. Văzută de jos, dinspre mare, minusculele construcție părea suspendată în văzduh. În realitate era cocoțată în vârful unui fel de pilon stâncos ce se prăvălea aproape perpendicular în mijlocul valurilor. Îngusta balustradă, care de jos abia se distinge, marca locul unde pintenul acela stâncos se unea cu pământul. Între pavilion și debarcader, se întindea, de-a lungul țărmului, o fâșie de vegetație, formată din copaci bătrâni și arbuști ale căror ramuri se împleteau, pe alocuri chiar deasupra prăpastiei. Din loc în loc, sclipea în soare îngrăditura de sârmă ghimpată cu care generalul poruncise să fie împrejmuit parcul dinspre partea aceea, pentru ca cineva care nu ar fi cunoscut bine topografia domeniului să nu se prăbușească în prăpastia ce se căsca, pentru cel ce venea dinspre conac, cu totul pe neașteptate, mascată cum era, până la buza ei chiar, de vegetație.

Pe aici, cel puțin, nimeni nu s-ar fi putut furișa în Mandalay House. Mai rămâneau, desigur, pentru cine ar fi vrut cu tot dinadinsul să pătrundă acolo venind dinspre mare, debarcaderul și treptele tăiate în stâncă.

— Joe

Întoarse repede privirea spre mare, dar Caroline ajunsese între timp la debarcader, de unde plonjă din nou în apă.

O așteaptă să vină înot, îi dădu mâna și, dintr-o singură smucitură, o trase pe punte.

— Strașnic! făcu ea pufnind și scuturându-se. Mă pricep și eu să conduc șalupa. Dacă vrei, pot să trec eu la cârmă.

Joe clătină din cap.

— Îmbătrânesc vertiginos, draga mea, am ajuns să nu mă mai preocupe decât problemele pur teoretice... Și să-mi refuz până și plăcerile cele mai simple... Acum, de pildă, simt imboldul să te întreb de unde o cunoști pe acea domnișoară Meryl Perry?

— Meryl? Așteaptă un minut... Caroline coborî sub punte și se întoarse imediat cu un prosop de baie mare și plușat. Își scoase casca și se apucă să se șteargă cu grijă pe față și pe gât. Meryl? Dar, pentru Dumnezeu, de ce mă întrebi? O cunosc de-o veșnicie! Doar ți-am spus că ne-am făcut studiile împreună. Numai că, după cum știi, am avut fiecare alte preocupări, ceea ce, mai târziu, a făcut să ne despărțim.

— V-ați făcut împreună studiile? Ești sigură?

— Ce-î cu tine, Joe? Vreau să cred că nu-ți trece prin cap că aș fi în stare să uit cu cine am luat zi de zi prânzul la Brady, plătind patru șilingi și șase pence pentru masă, niciuna din noi nefiind bogată,

înfometate însă, amândouă deopotrivă. Brady se deosebea de celelalte bodegi de lângă universitate prin aceea că acolo puteai să-ți trântești în farfurie cât pofteai, cu condiția să iei doar o singură dată. Ne învățaserăm să ne umplem farfuria în așa hal, că arăta ca o piramidă.

— Și aceea era Meryl Perry? Ești sigură că așa o chema și pe atunci?

— Dar bineînțeles! Am știut de altfel din capul locului că o voi întâlni aici când Ben Parker a pomenit de ea, dar n-am spus nimic, fiindcă m-ar fi plictisit cu întrebări... de genul celor pe care mi le pui tu acum.

— Și asta a fost acum câți ani?

— Șapte, opt, chiar nouă...

— Dacă-i așa, câți ani ar putea avea acum domnișora Perry?

— Presupun că exact atâția câți am și eu.

— Dar tu câți... Joe se întrerupse și își desfăcu brațele a consternare. Ancheta a nimerit într-un punct mort, zise el mimând disperarea. Un gentleman nu întreabă niciodată o femeie câți ani are.

— Dar pot să-ți spun! N-am făcut niciodată un secret din asta. Am... Stai... Ezită.

— Ce-ți spuneam eu! Alex puse din nou în mișcare motorul, și șalupa zvâcni, tășnind spre largul mării, pentru ca apoi să cotească lin spre dreapta.

— Ce loc original de lucru pentru vară și-a ales generalul Somerville! spuse Joe arătând spre promontoriul stâncos, care se apropia, și spre mica clădire cocoțată în vârful lui. Șalupa înainta acum de-a lungul țărmului.

— Altădată, nu era nici măcar balustrada aceea. A fost pusă abia după venirea mea aici. E drept că și bunicul era pe vremea aceea cu mult mai tânăr, deși

mie mi se părea și atunci foarte bătrân și zbârcit.

Joe schimbă direcția și prova șalupei se întoarce către largul mării.

— Frumos vas... Trase de levier. Motorul se porni să duduie mai tare și botul se ridică ușor. Viteza creșcu. Cu mâna pe bordaj, Caroline se uită la evantaiul pe care-l forma apa, despicată în două de botul șalupei.

Joe acționează din nou levierul.

— Parc-ar fi o ambarcațiune de curse! striga el. Încetini.

— Ar putea ajunge cu cea mai mare ușurință și fără a avea nevoie de combustibil suplimentar, în Franța sau în Irlanda, spuse Caroline. Chanda – el se ocupă de întreținerea ei – susține că, la nevoie, s-ar încumeta să străbată cu ea și Atlanticul, bineînțeles cu o rezervă corespunzătoare de combustibil. Are un motor puternic, iar construcția e foarte solidă. Bunicul John nu face niciodată lucrurile pe jumătate. E adevărat că, de vreo doi sau trei ani încoace, aproape că n-o mai folosește. Dar nu pentru că nu i-ar face plăcere. Ci fiindcă a coborât până la debarcader și a se întoarce sus i-ar cere un efort mult prea mare.

Joe opri motorul.

În urma lor, se contura în depărtare linia înaltă, calcaroasă, a coastei engleze și către mijloc, un pâlc de copaci marca domeniul Mandalay House; acoperișul conacului se distingea clar printre coroanele copacilor. Într-o latură, în adâncul parcului, se înălța o dâră de fum negru.

— E timpul să ne întoarcem și să aflăm care sunt motivele temerilor generalului Somerville, rosti leneș Alex, punând în mișcare motorul. Șalupea descrie un mic arc și se îndreaptă spre țărm.

— După părerea ta... nebunul acela i-o fi trimis și lui scrisori de amenințare? Caroline își trecu mâna prin păr. Ridică privirea spre Joe, nemișcat la cârmă. Avea o expresie foarte gravă. Mărturisesc că sunt neliniștită. Atât de neliniștită, încât regret acum că am plecat de acasă, și l-am lăsat singur.

— Întâi, că nu este singur, și în afară de asta, am ținut să văd cum arată domeniul dinspre mare, fiindcă, oricum... deși scrisorile acelea nu dau impresia că ar fi fost scrise de cineva din afară, sunt obligat să mă edific asupra împrejurimilor. În sfârșit... zâmbi ușor, am o vagă bănuială că din partea anonimului autor de misive negre pe general nu-l paște cine știe ce primejdie... Dar pot să mă înșel, bineînțeles... Se apropiaseră între timp de debarcader. Joe conduse cu îndemânare șalupa și opri motorul. Sări pe ponton și amară ambarcațiunea. Caroline sări și ea pe ponton.

— Asta-i într-adevăr părerea ta, Joe?

— Da, așa cred, deși, cum ți-am mai spus, sigur nu pot fi de nimic...

— Bine, bine, dar ce te face să crezi că omul acela n-are de fapt intenția să-l ucidă pe bunicul John?

— Ți-am mai spus și asta: Joe Alex știe tot. Alții fac presupuneri, deducții, se încurcă în ipoteze și dubii. Nu și Joe Alex!

Râse văzând mina revoltată a fetei.

— Joe, cum poți vorbi așa? Doar e o chestiune de viață și de moarte!

Joe deveni brusc serios.

— Nu te supăra, draga mea, dar cred că nu exagerez când afirm că în materie de viață și de moarte, de moarte violentă adică, sunt ceva mai versat decât tine. În afară de asta, ți-ai lăsat în cabină

rochia. Firește, te poți întoarce acasă și în costum de baie, dar lucrul ar putea părea nițel cam ciudat, nu găsești?

— O, Doamne! Caroline sări pe punte și se întoarse după un minut în rochie. Porniră încet în sus, escaladând interminabilul șir de trepte tăiate în stâncă.

După un timp, ajunseră în fața conacului. Era o liniște deplină. Soarele asfințitului, care nu mai răzbătea prin frunzișul copacilor, lăsase în umbră rondul de flori. Trandafirii se întunecaseră.

Holul cel mare era și el pustiu.

— Cu siguranță că toată lumea doarme sau lucrează... șopti Caroline privind în jur.

Joe coborî și el, fără voie, vocea.

— Bunicul tău spunea, pare-mi-se, că, după-masă, doarme două ore. S-o fi trezit, ce crezi? Aș vrea să-l întreb ceva.

— Bunicul nu doarme niciodată... zâmbi Caroline. Adică nu doarme cu adevărat. Se instalează în fotoliu și, cu picioarele învelite într-un pled, moțăie, dar nici de moțăit, nu moțăie cu adevărat. Impresia mea e că atunci gândește. Un blocnotes e nelipsit de lângă fotoliu. Din când în când, deschide ochii și notează câte ceva. Dar putem să ne convingem, căci terasa e în partea cealaltă, alături de cabinetul bunicului, vis-à-vis de seră.

Holul, care cu siguranță fusese transformat, cu ani în urmă, dintr-un fost vestibul străbătea întreaga casă. Ieșiră pe terasă printr-o ușă de sticlă împodobită cu un grilaj delicat din fier forjat. Pe peluza din spatele clădirii, se găseau mai multe straturi de flori orientate perpendicular spre liziera arbuștilor. Într-o parte, se ridica o clădire joasă și

lungă, construită din piatră albă și cu pereți aproape în întregime de sticlă. De jur-împrejurul ei, se aflau ciubere mari de lemn cu lămâi și portocali pitici. Printre frunzele pomișorilor, străluceau fructele, unele chiar coapte.

— Asta e sera... Caroline i-o arată cu mâna. Lămâii și portocalii aceștia sunt una dintre cele mai zguduitoare amintiri ale copilăriei mele... Zâmbi. Iarna, firește, sunt mutați înăuntru. Se uită în jur. Văd că bunicul nu mai e aici...

Se apropiară de fotoliul de paie din grădină, burdușit cu perne, lângă care se afla o măsuță joasă, tot de paie, și o ceșcuță de cafea goală.

— Să mă uit în cabinet, să văd dacă nu-i acolo... Caroline se îndreaptă spre ușă, dar Joe îi puse repede mâna pe umăr.

Prin fereastra deschisă de alături, răzbătu până la ei o voce stridentă, care, fără putință de dubiu, aparținea lui John Somerville.

— Pe mine nu mă interesează afacerile dumitale particulare, înțelegi, domnul meu? Nici amorurile, nici antipatiile dumitale! Nu te-am angajat aici ca, pe banii mei, dumneata să calci în străchini și să mă împiedici în muncă, ci să-mi dai o mână de ajutor în modestul domeniu în care te pricepi cât de cât! Asta-i tot!

— Cum puteți să-mi vorbiți astfel?

— Am impresia că e tânărul nostru prieten Cowley... șopti Alex.

— Cum puteți vorbi așa, domnule general! Am venit aici hotărât să-mi îndeplinesc, în mod onest și temeinic, sarcinile. Dar în contract nu se stipulează că voi fi obligat să trăiesc sub același acoperiș cu un bandit cinic, de care, în plus, să fiu legat prin natura

muncii mele! Dacă aş fi bănuir că aşa ceva e posibil, n-aş fi acceptat niciodată! Niciodată!

— Contractul nostru nu stipulează nici că persoanele cu care dumneata vei colabora sunt obligate să posede o psihologie şi maniere de măştri de dans sau de vânzătorii din magazinele de încălţăminte. În schimb, prevede că dacă din propria durnitate vină, fără o motivare satisfăcătoare, nu-ţi vei îndeplini însărcinările sau nu ţi le vei duce la capăt, atunci pierderile mele le vei suporta dumneata. Iar pierderile mele, în cazul că nu voi termina cartea pe care o am în lucru, vor fi mari: atât morale, cât şi materiale. Şi să nu-ţi închipui cumva, tinere, că nu te voi târî în faţa judecăţii sau că legea nu va recunoaşte justetea plângerii mele! Dumneata ai primit un avans, din fericire nu prea mare, plus condiţii de muncă ideale! Sarcina pe care ţi-am încredinţat-o nu iese câtuşi de puţin din cadrul contractului nostru. Dacă, dumneata ţii morţiş să pleci cu câteva zile mai devreme, înainte de a-ţi termina treaba, n-ai decât! Trăim într-o ţară liberă, aşa că poţi face ce poţteşti! Dar nu-ţi voi plăti niciun şiling, voi angaja un înlocuitor, pe spezele durnitale, bineînţeles, şi în ce priveşte pagubele mele, mă voi adresa justiţiei.

— Dar asta este... este... Cowley nu sfârşi fraza.

— Şantaj, vrei să spui, nu? Generalul chicoti. Dar ultimatumul cu care te-ai prezentat dumneata la mine, om de nouăzeci de ani, care ţi-aş putea fi străbunic, că, adică, dacă nu-l îndepărtez din casa mea pe domnul Jowett, pleci dumneata, asta, după mintea durnitale, nu e şantaj? Tinere, te rog să mă crezi că ţi-aş îndeplini cu plăcere rugăminta şi te-aş da pe uşă afară chiar în clipa asta! Dar n-o voi face

mai devreme de două săptămâni, deoarece cartea la care lucrez e pentru mine mai importantă și decât dumneata, și decât domnul Jowett, și decât mucoasa aceea de Meryl, care, fie vorba între noi, face de zece ori mai multe parale decât voi amândoi la un loc...

— Acesta este ultimul dumneavoastră cuvânt, domnule general?

— Ultimul... Glasul lui Somerville sună ceva mai potolit. Iar acum, indiferent ce hotărâre vei lua, te rog să ieși. M-ai obosit, Sunt un om bătrân.

— Eu... eu nu sunt un om bogat... spuse încet Cowley. Mai rămân două săptămâni, să termin ce... dacă am să pot rezista alături de omul acela... Glasul îi tremură, apoi deveni ceva mai ferm: Imaginați-vă, domnule general, astăzi, omul acela, în prezența mea chiar, i-a propus lui Meryl ca, zilele acestea, să-i pozeze!!! Pentru o statuie - Diana secolului XX! Textual!

Urmă o clipă de tăcere. Alex zâmbi și se uită pe furis la Caroline, care asculta încordată.

— Să-i pozeze?... Generalul chicoti. Și ce vezi rău în asta? Sau crezi că Meryl Perry nu e destul de bine făcută ca să poată servi de model pentru o Diană? Până și eu, care am vederea destul de slăbită, nu m-am putut stăpâni să nu-mi opresc de câteva ori privirea asupra fetei! Un corp splendid! Ei, și ea? A primit?

— Domnișoara Perry a refuzat fără ezitare! spuse Cowley cu o voce înghețată, iar Joe zâmbi din nou, imaginându-și mutra tânărului.

— Ce idioată! rosti răspicat generalul. Jowett e un artist de anvergură, chit că e mână-spartă și cartofor. Dar dacă n-ar fi avut cusurul ăsta, l-aș fi avut eu la dispoziție, fie și pe o perioadă scurtă de timp, pe unul

din cei mai buni artiști ai Angliei?... Pozându-i lui Jowett, frumosul corp al domnișoarei Perry ar intra în istorie! Ce altă șansă mai poate avea o femeie pentru a-și consolida existența efemeră? Mintea femeiască, se știe prea bine, nu e în stare nici să proiecteze clădiri monumentale, nici să scrie cărți, nici să picteze. Femeile nu pot fi decât surse de inspirație, atât! Dar dumneata n-o să înțelegi niciodată lucrul ăsta, fiindcă în afară de metalurgie nu te mai taie capul la nimic. Mulțumesc cerului că n-am avut nevoie de dumneata și pentru alte treburi! Diana, hi-hi-hi...

— La revedere, domnule general. Mă voi strădui să respect contractul nostru de la „a” la „zet”... spuse și mai rece Cowley. Dar trebuie să vă spun că, dacă n-aș fi avut în vedere vârstă dumneavoastră înaintată și n-ar fi existat contractul acela, aș fi...

— Mi-ai fi zvârlit în față încă vreo câteva tâmpenii. Așa fiind, nu poți. Norocul meu! Măine la douăsprezece punct, aștept un raport amănunțit în legătură cu ultima turnare. Foarte important e să stabilești proporția corespunzătoare a fiecăruia din cele șapte metale. Și Jowett să nu se grăbească, te rog să-i spui. De altfel, am să-i spun chiar eu. Diana secolului XX, Meryl Perry! Ce aberație! Dar fie vorba între noi, Jowett ăsta are un ochi strașnic... E un geniu, Cowley, deși dumneata n-o să pricepi asta niciodată. Un geniu!

Nici nu sfârși bine generalul ce avea de spus, când Cowley își făcu apariția pe terasă și, fără să le arunce măcar o privire celor doi, se îndreptă pe cărarea prunduită din lungul straturilor de flori. Mergea cu capul în pământ, mormăind ceva de unul singur și dând din mâini. Mai încolo, păru să se fi liniștit și,

grăbind și mai mult pasul, se făcu nevăzut printre copaci.

Generalul se ivi în ușa terasei, rezemat de umărul lui Chanda. Dădu cu ochii de cei doi și, ridicând bastonul, arătă spre perdeaua de frunziș, care-l ascundea vederii pe tânărul inginer.

— Ai auzit? Îl întrebă el pe Alex. Cu siguranță că ai auzit, fiindcă bag mâna-n foc că dumitale îți cam place să ascuți vorbele care sunt destinate urechilor altora! Ce zici, ce a mai scornit Jowett! Ce-l mai chinuiește pe nefericitul ăsta, hi-hi-hi! Îl fierbe în așa hal, că nu m-aș mira dacă într-o bună zi Cowley o să-i crape capul! E drept că și eu îl chinuiesc, dar sunt forțat de împrejurări s-o fac. Altfel nu mi-ar mai termina treaba niciodată. Dar Jowett o face din sadism. Nu mai departe decât ieri, mi-a spus că a constatat că lui Cowley nu numai creierul îi lipsește, dar chiar și trăsăturile feței! Dacă ar fi pus să-i facă bustul, el, Jowett, l-ar reprezenta în chip de ou fiert! Celălalt, tânărul, a ajuns la capătul rezistenței nervoase. Astăzi, dacă i-ar fi stat în putință, m-ar fi ucis fără ezitare! L-ați auzit, nu? Ce vreți, dragostea este motorul care pune lumea în mișcare! Dragostea pentru Meryl Perry! Dumnezeuule mare!...

Tăcu și se apucă să-și șteargă cu dosul palmei ochii înlăcrimați de atâta râs.

— Dacă nu mă înșel, domnule general, voiăți să stați de vorbă cu mine... Joe zâmbi. Simțea o simpatie din ce în ce mai vie pentru bătrânul acela, numai în aparență dur și neînduplecat.

— Să stau de vorbă? A, da! Generalul deveni deodată serios. Dar nu acum, nu astăzi, de acord? M-a cam obosit amoresul Diane secolului XX. Să zicem, mâine la ora douăsprezece, în pavilion... sau nu... la

douăsprezece vine Cowley. O să-mi răpească aproximativ o jumătate de oră. La douăsprezece și jumătate, bine? Va fi o discuție scurtă. Nu am prea multe să-ți spun. Există totuși o anumită chestiune care mă neliniștește. Dar e o chestiune de viitor. Sunt încă îndrăgostit de viață, după cum v-am mai spus astăzi, și am unele bănuieli că cineva îmi vrea răul. În sfârșit, e vorba de o chestiune complicată și delicată. De altfel, nu-i nimic urgent...

— De unde știi, bunicule? Caroline se apropie de el și-l luă de braț. Scrisorile acelea...

— Te referi la polițaiul acela care a fost deunăzi pe aici? Prostii! L-am dat afară, pur și simplu! Pe vremea când eram comandant de garnizoană în India, am găsit odată într-un coș cu fructe doi șerpi de toată frumusețea, altă dată o săgeată otrăvită a venit în zbor pe fereastră și s-a înfipt în pâinea aflată pe farfurie chiar sub nasul meu. Oamenii aceia aveau motivele lor bine întemeiate să procedeze astfel. Aveau dreptate, desigur, să-l urască pe generalul englez. Într-un fel, mă bucură că englezii au plecat de acolo, pentru că eu pe oamenii aceia am ajuns să-i îndrăgesc mult. Din păcate, a trebuit să mă port cu asprime, altfel niciunul dintre noi nu s-ar mai fi întors viu în bătrâna Anglie. În astfel de situații, nu-ți rămâne decât să învinuiești istoria și să faci ceea ce îți impune necesitatea momentului. Nu de un farsor anonim mă tem eu, fiindcă de obicei între scrisorile de amenințare și punerea lor în practică e o distanță ca de la cer la pământ. O scrisoare se scrie ușor și fără riscuri. Cu totul altceva e să treci la acțiune! De altfel, când ai trecut de nouăzeci de ani, orice fleac îți pune viața în primejdie, nu-i așa? Viața însăși, la vârstă asta, încetează să mai fie ceva natural și

devine un fenomen al naturii. Un fenomen care poate lua sfârșit în orice moment... Astăzi, spui dumneata? Nu, nu... Nu e nicio grabă. Astăzi am să-ți arăt colecția mea, dacă te interesează. Așadar, mâine la douăsprezece și jumătate, în pavilion?

— Perfect, încuviință Joe dând din cap. Mâine la douăsprezece și jumătate în pavilion. Se uită la Chanda, dar fața bătrânului birman era impenetrabilă.

— Bunicule! Caroline își scutură căpșorul blond. Numi plac de fel toate astea! Din moment ce mi-ai scris scrisoarea aceea și a fost aici poliția, înseamnă că te amenință ceva, iar tu știi sau bănuiești ce ar putea să fie. Ar trebui să discuți neîntârziat cu domnul Alex... Joe este - ezită o clipă - cel mai mare specialist din Anglia în materie de enigme criminalistice, Scotland Yardul însuși îi solicită concursul în cazurile într-adevăr dificile. De ce să nu te folosești de prilejul care ți se oferă?

— Caroline, evident, exagerează, referindu-se la capacitățile mele, zise Alex stăpânindu-și cu greu râsul. Dar și eu cred că ar fi de preferat să discuțați cu mine astăzi, fie și în fugă, chestiunea care mă preocupă.

— Nu... Somerville scutură din cap, și Joe se gândi numaidecât că gestul fusese identic cu cel de adineaori al Carolinei; aceeași încapățânare calmă și politicoasă, dar cu atât mai greu de înfrânt. Dacă un moșneag așa de uscat ca mine mai poate vorbi cu o precizie optimă, atunci mâine îți voi spune exact ce e în mintea mea... Nu sunt un bătrân neghiob, cum pare să mă considere nepoțica mea, și n-am intenția să mă lipsesc de ajutorul dumitale... dacă se va ivi necesitatea. Se întoarse spre Caroline: Te pot asigura că, până una-alta, nu mă amenință niciun pericol.

Dacă bunul Dumnezeu nu va interveni, considerând că am trăit și așa peste măsură, să-mi stingă în chip firesc lumânarea, hi-hi-hi! niciun om nu-mi va putea cauza vreun rău în zilele următoare.

— Dar de unde știi, bunicule?

— Știu, și atât ar trebui să-ți fie suficient.

Caroline îndreaptă o privire rugătoare spre Alex, convinsă că acesta nu va întârzia să-i vină în ajutor. Dar Joe zâmbi.

— Cred că aveți dreptate, domnule general, spuse el degajat. Nici eu nu prevăd vreun eveniment funest pentru viitorul apropiat.

— E adevărat! Caroline își puse mâna pe umărul lui Chanda. Mi-a spus și mie același lucru acum o jumătate de oră, când mai eram pe mare.

— Ați spus asta? Generalul încetă brusc să mai râdă și își apropie fața smolită și zbârcită de fața lui Alex. Așa e cum spune fata asta?... Ezită. E imposibil! Pe ce premise v-ați fi putut baza? Reflectă un moment. Joe zâmbea și tăcea.

Generalul își întoarse capul.

— Să mergem! făcu el deodată. Cu siguranță că vreți să-mi vedeți modesta colecție. Vă interesează arta, nu-i așa?

— Desigur! zise Joe. Mă voi simți onorat...

— Cred și eu! Nici British Museum, nici Muzeul „Victoria Albert” nu posedă asemenea piese. Vă rog...

O luă înainte, sprijinit de brațul lui Chanda.

— Joe... șopti Caroline. Mi-e frică.

— Te gândești la scrisorile pe care le-a primit Parker?

— Da.

— N-ai niciun motiv să te temi, așa cred, răspunse, de asemeni în șoaptă, Alex. În clipa asta mă

interesează altceva, unele lucruri sunt încă neclare.
Dar despre asta vom mai vorbi diseară...

Intrară în casă.

Capitolul 6

Yeti și soția sa Ladni

Din hol, o ușă de stejar cu două canaturi largi, deschise în clipa aceea, ducea către o încăpere mare, în care Joe observă, încă înainte de a intra, mai multe dulapuri mari, întunecate, cu uși de sticlă, iar printre acestea câteva siluete din piatră sau metal, de diverse mărimi.

Intrară. Câteva dintre statui ocupau mijlocul sălii, altele, mai mici, erau așezate pe dulapuri, tăbliile fiind înconjurată cu sârmă subțire, ca statuetele să nu cadă. Lui Alex îi atrase numaidecât atenția statueta unei zeițe cu o bogată tiară pe cap, turnată din argint. Statueta era plasată pe un soclu înalt de piatră.

Generalul se întoarce.

— Aceasta este Tara Verde a mea... spuse el. E un unicat, nu numai fiindcă a fost turnată din argint curat – e adevărat, astăzi nu mai există nicăieri o altă statuie a zeiței din acest metal nobil, deși cândva e mai mult ca sigur că au fost multe – ci fiindcă, vezi dumneata, stă în poziția lui Abrahama Mudra, gestul mâinii semnificând „nu te teme”. Palmele, deschise, sunt întoarse, iar degetele sunt îndreptate în sus. În mod obișnuit, Tara Verde e reprezentată în poziția lui Adrhaparonka. Ei, dar nu vreau să vă plictisesc cu detalii de genul acesta.

— Nu am cine știe ce cunoștințe în acest domeniu,

dar, după cât mi-adue aminte, poziția respectivă e asemănătoare cu aceea a Lotusului, cu deosebirea că piciorul e îndreptat în jos atunci când personajul e imaginat așezat, nu? Joe privi în jur.

Într-un colț al sălii, o observă pe Meryl Perry, care, după toate semnele, tocmai sfârșise o serie de fotografii. Fata stătea lângă un trepied înalt și deșuruba aparatul de fotografiat.

— Vasăzică, și la așa ceva te pricepi! Generalul râse și clătină din cap. Ești o figură de temut! Dar iată-o și pe Diana secolului XX! Meryl, ce faci dumneata acolo?

— Mi-am completat documentația... răspunse Meryl și se înroși.

— Ai găsit lucruri interesante aici, la bunicul? se grăbi să întrebe Caroline, cu intenția vădită de a schimba vorba.

— O, da, domnul general a fost atât de amabil, încât mi-a permis să reproduc în viitoarea mea lucrare piesele din colecția dumisale. Studiez dezvoltarea și semnificația elementelor zoomorfe din arta indiană, iar Mandalay House cuprinde, se pare, cea mai bogată colecție de imagini ale lui Gansa, fiul lui Siwa – uite, acesta, cel cu trompa de elefant... vezi? Și Meryl arată spre un șir de statuete mici de bronz și aramă, având toate o patină verzuie. Și grupul acesta? Pe el l-am fotografiat adineaori...

Trecând prin fața unui dulap mare de sticlă înțesat de arme din aramă și fier, Joe se opri înaintea unei sculpturi primitive foarte ciudate. Reprezenta două nuduri, un bărbat și o femeie, ce se țineau de mână și aveau privirile îndreptate înainte. Dar cele două corpuri parcă nu erau propriu-zis de oameni, ci mai degrabă aduceau a așa ceva, ca și cum sculptorul ar

fi avut intenția să reprezinte antropomorfic două maimuțe uriașe, ridicate pe picioarele dinapoi, atente, gata s-o rupă la fugă. Ceea ce sărea întâi și-ntâi în ochii privitorului erau tălpile, bizar răsucite îndărăt! Sculptura era executată din bronz, și metalul purta urmele evidente ale prelucrării destul de grosolane de după turnare.

— Dar acestea ce reprezintă?! Alex se trase îndărăt cu un pas, uitindu-se printre gene. Gorile?

— Ba! Generalul râse din nou. Profesorul Snider a presupus același lucru! Și nu numai că a presupus, dar a și fost convins de aceasta. Văzuse sculptura, înainte de a o achiziționa eu, într-una din galeriile londoneze de licitație, acum vreo câțiva ani. Mai târziu a scris într-o lucrare a sa că e vorba de maimuțe, aceste tălpi răsucite îndărăt având hi-hi-hi! un rol magic, de îndepărtare a duhurilor rele. Așa se și explică, de altfel, că domnului profesor i-a fost rezervat un loc de cinste în ultimul capitol al noii mele cărți, capitol intitulat: „GREȘELI GRAVE ALE UNOR SPECIALIȘTI ȘI INFLUENȚA ACESTORA ÎN DATAREA ERONATA A OBIECTELOR DE ARTA ALE INDIEI!” Acesta e și motivul pentru care se află aici! L-am anunțat că mă văd nevoit să scriu despre greșeala lui. O greșeală cu urmări foarte importante. Snider consideră că statueta a fost creată în secolul al XVII-lea și că reprezintă două gorile oferite în dar unui oarecare magnat din Deccan. Fiindcă, vezi dumneata, gorilele trăiesc în Africa, iar Deccanul întreținea legături comerciale intense cu Africa! Eu însă susțin că sculptura aparține școlii Gupta și este opera unui artist care a trăit la poalele Himalaiei în veacul al IV-lea, cel mai târziu al V-lea al erei noastre. Artistul respectiv a creat grupul pe care-l vedem, fie prin

observație directă, întâlnind el însuși cândva cele două ființe, fie după relatările altora care le-au întâlnit. Dar chiar dacă cele două figuri izvorăsc dintr-o legendă, neconfirmată de știință, trebuie să fi fost extrem de vie, dacă a putut constitui tema unei sculpturi. În niciun caz sculptura nu reprezintă maimuțe sfinte hinduse, fiindcă hemanul, care e divinizat în unele regiuni ale Indiei, e o maimuță mică, care trăiește în copaci și nu are nici pe departe caractere umanoide. În plus avem la dispoziție și unele mărturii istorice! Numai că profesorii de istoria artei nu se consideră obligați să se aventureze și în alte discipline, și ei istoria o cotează drept știință auxiliară, nu fundamentală, în analiză operei de artă!

— Și totuși ce înfățișează această pereche? Joe își plecă fruntea. Am impresia că încep să vă înțeleg, domnule general. Nu cumva pe „Omul Zăpezilor”?

— Dar bineînțeles! Până și dumitale, care nu ești specialist în materie, tot nu ți-au trebuit mai mult de cinci minute ca să înțelegi un adevăr atât de simplu.

— Bunicule! Caroline o privi cu ochii mari pe Meryl, care aproba grav din cap. Doar nu vei fi vrând să ne convingi că ăsta e Yeti?!

— El e, copila mea. Yeti este denumirea tibetană a Omului Zăpezilor, a cărei soție, sau mai degrabă femelă, e numită de mii de ani, prin locurile acelea, Ladni. Cea dintâi mărturie scrisă despre existența acestor ființe provine din secolul al IV-lea dinaintea de Christos! Beton, iscoada lui Alexandru cel Mare, trimis în cercetare în timp ce se făceau pregătiri pentru campania din India, scrie textual:

„ÎN AFARĂ DE SCIȚII ANTROPOFAGI, CARE LOCUIESC ÎN CÂMPIA DE SUB MUNTELE IMAUS (ADICĂ

HIMALAIA!) VIETUIESC ÎN ȚARA ABARIMON ȘI NIȘTE OAMENI SĂLBATICI, CARE AU TĂLPILE RĂSUCITE SPRE SPATE. SUNT NEOBIȘNUIT DE AGILI ȘI DE IUȚI ȘI TRĂIESC PRIN LOCURI UNDE CHIAȚ ȘI CELE MAI NEÎMBLÂNZITE DINTRE FIAȚ NU POT SĂ-ȘI TRAGĂ RĂSUFLAREA, PRIN VĂI CU AER GREU. N-AM PUTUT PRINDE PE NICIUNUL DIN EI SPRE A-L ADUCE LA TINE, DUPĂ CUM NICI PE CĂPETENIILE NEAMURILOR CARE TRĂIESC LA CÂMPIE.”

— Notați că aceste informații ne sunt transmise de însuși Plinius cel Bătrân!

— Și dumneavoastră chiar credeți în Yeti? Întrebă Joe. Nu puteți nega că cele câteva expediții întreprinse în ultimii zece ani spre a da de urmele acestei ființe s-au întors fără niciun rezultat.

— La fel de bine ai fi putut să mă întrebi dacă cred în Sfântul Gheorghe, cel cu balaurul! Nu l-am întâlnit niciodată nici pe el, nici pe balaur! Presupun totuși că la originea frumoasei legende despre viteazul cavaler se găsește o întâmplare adevărată, pierdută în negura vremurilor. De aceea cred în sculpturile și tablourile ce reprezintă acest personaj. Figura mitică, în care credeau toți, constituia o sursă de inspirație la fel ca oricare figură istorică. Tocmai despre asta este vorba în cazul nostru. Ipoteza mea e confirmată și de analiza chimică a statuetei, dar las acest argument deoparte, întrucât profesorului Snider nu-i sunt pe plac metodele științifice! De fapt, până acum nimeni nu s-a preocupat de analiza chimică a sculpturilor indiene de metal. S-a afirmat, constatând că anumite trăsături exterioare sunt transmise cu exactitate, că adesea două statui aproape identice sunt în realitate despărțite de milenii întregi!

— În privința asta, opiniile noastre coincid întru totul! interveni, din prag, o voce veselă. Generalul e un pionier în acest domeniu și consider că aportul său este serios, chiar neprețuit. Dar...

Cu aceste cuvinte, profesorul Snider intră în cameră. Fiica lui se strecură fără zgomot înăuntru, în urma tatălui ei. Ea însă nu zâmbea de fel. Ținea buzele strânse, și privirea pe care le-o aruncă celor de față fu înghețată, aproape rea. Era vădit că amândoi auziseră mai mult decât ultimele cuvinte ale lui Somerville.

— Dar... chiar dacă aș cădea de acord că avem într-adevăr de-a face cu Yeti și cu Ladni, fermecătoarea consoartă a acestuia, tot nu văd pentru care motiv opinia mea anterioară ar trebui sancționată drept o eroare! O sculptură proastă dintr-o epocă târzie nu trebuie să fie considerată, în mod necritic, drept o operă desăvârșită dintr-o epocă foarte timpurie!

Generalul se întoarse spre el.

— Professore, aici e în joc un lucru mult mai important decât, te rog să-mi ierți expresia, acea gravă eroare în sine. Obiectul disputei noastre este metoda de cercetare și interpretare a întregii arte sculpturale indiene! Sunt un om foarte bătrân, și dacă nu voi sintetiza acum ceea ce am acumulat și înțeles de-a lungul unei vieți atât de lungi, voi socoti că mi-am ratat existența... Iată de ce va trebui ca și domnia-ta, și mulți alți, să mă iertați, dar eu voi scrie ceea ce cred că e datoria mea să scriu!

— Și dumneavoastră credeți într-adevăr, domnule general, că cele scrise de tatăl meu despre această sculptură reprezintă o eroare? interveni pe neașteptate Dorothy Snider. Într-un domeniu în care

conținutul, semnificația obiectului cercetat rămâne discutabilă, incertă, orice interpretare este într-o anumită măsură valabilă, atâta vreme cât nu se ivește alta mai plauzibilă. Iar Yeti, toată lumea o știe, nu e decât o gogoriță gazetărească, bună să-ți omori timpul cu ea în vacanță, la fel ca și monstrul din Loch Ness. În definitiv, de ce n-ar putea fi figurile astea două niște maimuțe? Nu cred că în sudul Indiei, într-o perioadă atât de târzie, să se fi executat o sculptură atât de naturalistă, nu-i așa? În epoca respectivă, o știm prea bine, se practica o artă extrem de stilizată, utilizând metafore foarte subtile...

Nu ridicase tonul, dar glasul ei trăda totuși, abia perceptibil, o notă de isterie. Abia acum înțelesese Joe câtă importanță avea pentru cei prezenți acea problemă în aparență atât de insignifiantă.

— Întocmai, întocmai! Somerville se întoarse spre ea cu atâta bruschete, că tăcutul Chanda trebui să-l susțină ca să nu cadă. Ai dreptate, copila mea! În sudul Indiei, într-o perioadă atât de târzie nu se executau lucrări de un asemenea realism, și tocmai aceasta este dovada că sculptura de față nu e originară din sud și că a fost creată cu mult înainte. Exemple de sculpturi înfățișând maimuțe avem destule. Îl voi cita numai pe legendarul rege al maimuțelor, Hanuman, cel care l-a ajutat pe Rama să cucerească Ceylonul. Acolo se află una din statuile lui de bronz! O cunoașteți foarte bine. Altele, risipite prin lumea largă, îi seamănă leit. Reprezintă un om cu cap de maimuță, nu-i așa? Dacă n-ar fi coada, am putea crede că avem de-a face cu un om foarte urât! În cazul lui, e vorba într-adevăr de stilizare și metaforă. Chiar și mâinile îi sunt dispuse după un anumit ritual. Pe când această pereche de Oameni ai Zăpezilor e o

operă timpurie, și de aici realismul simplu, încântător, în care a fost concepută compoziția! Repet, fie că artistul însuși l-a văzut cu ochii lui, pe Yeti, fie că altcineva, care a văzut de aproape cele două bizare creaturi, i-a dat indicații amănunțite sculptorului. Tălpile răsucite spre spate pot să fie, bineînțeles, urmarea unei iluzii optice a observatorului, întrucât omul l-a văzut pe Yeti numai în mișcare. Yeti a fost și este sperios. Văzut în timp ce se cățara sau fugea, talpa poate lăsa cu ușurința această impresie. Niciodată însă nu voi conveni că acest grup statuar este o stilizare sau o interpretare metaforică a unor maimuțe reale! Dar problema depășește în importantă speculațiile biologice ce s-au făcut pe tema Omului Zăpezilor. Este vorba aici de fixarea în epocă și de stabilirea curentului artistic căruia îi aparține această sculptură. După tatăl dumitale, a cărui vastă erudiție o respect, firește, am avea de-a face cu o lucrare de mână a doua, periferică. După mine, e poate cea mai extraordinară operă a artiștilor din școala Gupta!

— Bravo! punctă, în spatele lor, un glas vesel.

Toate capetele se întoarseră. James Jowett intră și se opri în dreptul statuetei. Își așeză palma pe ea și își petrecu degetele, ca într-o mângâiere, peste capul sălbatic al femeiei.

— Vă mărturisesc rușinat că, deși mă aflu în această casă cam de multă vreme... poate chiar prea de multă... făurind copii inutile după aceste zeități meditative, numai sculptura aceasta m-a izbit din capul locului și, de atunci, n-am încetat s-o consider cea mai bună. Istoricii de artă susțin că artiștii indieni au năzuit mereu să înlăture din opera lor elementele propriu-zise ale vieții, așa cum pot fi ele prinse într-o

clipă fugară, și au căutat cu stăruință armonia absolută, imaginea perfecțiunii vieții interioare, lucru întâlnit nu numai în statuile care îl reprezintă pe Budha, detașat de realitățile acestei lumi, dar chiar și în figurile care înfățișează oameni dansând sau mâniindu-se. Așa și este, în aceste sculpturi nimeni nu dansează și nimeni nu se mânie cu adevărat. Această artă e mai degrabă un cod: un anume gest semnifică un anume sentiment, chiar și modul de așezare a degetelor reprezintă un cifru! Fiecare poziție a corpului este convențională, fiindcă această artă nu se ocupă de corpul propriu-zis, ea nu face decât să transmită o anumită idee. Până și proporțiile corpurilor și componența aliajului de metale erau rigid stabilite. Mi-e greu să spun dacă îmi place această artă sau nu! Într-o măsură, ea mă înspăimântă, fiindcă sunt european și, în consecință, eu chiar și pe plan abstract caut să surprind mișcarea, nu stricta informație ideatică pe care s-o transmit privitorului este cea care mă interesează. Bineînțeles, cu cât înaintăm în timp, cu atât devine și stilizarea mai totală. Pe când asta... mângâie încă o dată, cu delicatețe, statueta în dreptul căreia se oprișe, sculptura asta, zău, aduce un suflu de aer proaspăt în sala în care ne aflăm, ticsită de marionete metalice rituale. Evident, fiind eu însumi sculptor, preferințele mele pot să fie, din punctul de vedere al istoriei artei, lipsite de obiectivitate... Totuși... zâmbi el din nou, acest Budha, în posturile sale imposibile, și acest Siwa, cu atât de multe brațe, de parcă sculptorul i le-ar fi inventat special ca să-i dea posibilitatea să se scarpine în toată voia în timpul dansului, într-atât au ajuns să mă scoată din sărite, că am simțit o poftă nebună să modelez în lut și un nud omenesc normal.

Așa se face că i-am propus domnișoarei Meryl, aici de față, să-mi pozeze; din păcate, intențiile mele au fost înțelese anapoda...

Izbucni în râs.

— Eu mă duc... Am... am o groază de treburi! rosti repezit Meryl Perry, care se grăbi să-și ia trepidul pe umăr și se îndreaptă spre ușă. După ieșirea ei, generalul izbucni și el în râs.

— Tare urât te mai porți, Jowett! Tânărul acela a fost la mine astăzi și...

— Oh, doamne! Cowley! Nu-i destul că sunt nevoit să-l suport de dimineață până seara în arșița aceea de iad, lângă cuptor! Nu-i destul că sunt nevoit să-i cer rețetele metodelor de ardere, temperaturile și cantitățile de lemne care trebuie zvârlite pe foc?! Mai trebuie acum să-i suport și capriciile! În clipa asta, se află în laborator și pregătește turnarea de mâine. Nu-mi adresează niciun cuvânt, mai bine zis vorbește exact atât cât este strict necesar pentru munca noastră comună. În schimb, eu îi vorbesc tot timpul! În ultima vreme, tot reflectând asupra acestor afurisite de stilizări și convenționalisme, am ajuns la concluzia că am să înnebunesc dacă am să mai torn încă un Budha dintr-ăștia cu mutră buhăită de leneș îmbuibat și m-am gândit că Meryl ar fi o soluție... L-am luat pe departe, întrebându-l dacă e dispus să mă ajute să torn în bronz două nuduri micuțe, în cazul în care domnișoara Meryl ar binevoi să-mi pozeze. Am crezut c-o să mă omoare! Literalmente: să mă omoare! I se citea crima în ochi, pe cuvântul meu! Fata e atrăgătoare, nimic de zis. Recunosc că îmi place și mie. Dar atunci Cowley mi-a băgat frica în oase, zău așa! Stătea lângă ușa cuptorului și arăta curat ca un diavol! O clipă mai târziu, a ieșit în goană,

lăsându-mi mie pe cap toată treaba începută. Manifestare tipică pentru acest gen de sentimentali: el se consumă, iar eu mă spetesc muncind pentru el!

— Revenind la discuția noastră, spuse profesorul Snider, nu cred că aveți dreptate, domnilor. În ciuda argumentelor prezentate aici, mă îndoiesc că acesta ar putea să fie Yeti sau orice altă creatură ce ar putea fi numită „Om al Zăpezilor”. E un nonsens, evident!

— Vă veți convinge, domnule Reginald! Generalul ridică mâna dreaptă; degetul arătător se opri, tremurând ușor, în dreptul chipurilor de bronz ale perechii de maimuțe-oameni. Ați comis o greșeală, și cineva trebuie s-o îndrepte. Eu voi fi acela! Și o voi face chiar mâine! Sunt convins că nu vă veți supăra pe mine, pentru că, în asemenea cazuri, slujirea adevărului este mai presus de orice alte considerente. Eroarea dumneavoastră este mult prea gravă, și fiindcă sunteți o autoritate în domeniul sistematicii sculpturii indiene, orice eroare a dumneavoastră are consecințe nefaste. Plasarea acestei sculpturi în secoaul XVII și în Deccanul de sud răstoarnă cu capul în jos întreaga dezvoltare a artei din această parte a lumii! Ne-am trezi într-un haos. Dumneavoastră, firește, îmi veți replica, aducând contraargumente, în caz că veți mai găsi vreun argument cât de cât valabil după ce veți citi ce voi scrie eu! Dar, fiindcă vă cunosc, știu că până la urmă îmi veți da dreptate. Niciodată bunul nume al unui savant n-a avut de suferit, atunci când s-a văzut nevoit să recunoască justetea punctului de vedere al adversarului, care a reușit să-și demonstreze convingător teza.

— Dacă teza dumneavoastră, domnule general, asupra provenienței acestei sculpturi și a epocii în

care a fost ea executată se va dovedi a fi întemeiată, spuse degajat Snider, voi deveni ridicol chiar și în ochii celui mai slab dintre studenții mei și voi rămâne așa până la sfârșitul vieții! Din fericire, nu mi se poate pretinde să-mi fundamentez opiniile pe reportajele de duzină din gazetele de senzație de după-amiază. Yeti! Dumnezeule, ați vorbit atât de sugestiv, domnule general, iar domnul Jowett, aici de față, care este artist și se călăuzește după o logică proprie, a fost și dânsul atât de convingător, încât, pentru o clipă, m-am simțit pierdut cu totul. Oricine, îmi ziceam, se poate înșela o dată în viața lui...

— În afară de tine... șopti Caroline, abia auzit, la urechea lui Alex. În afară de tine, bineînțeles!

Joe aprobă în tăcere, dând grav din cap.

— Dar acum văd că premisele domniilor-voastre se sprijină pe... ca să mă exprim delicat, pe o fundamentare cât se poate de fragilă, continuă Snider. Sunt simple impresii, pe când eu mă bazez pe deducții științifice. De altfel, răsese el, nu veți contesta că până astăzi nimeni n-a confirmat cu adevărat existența lui Yeti... Rămâne o banală ficțiune gazetărească.

— Mă rog, dacă dumneavoastră îl socotiți pe Plinius cel Bătrân un autor neserios de articole pentru presa de senzație... mormăi generalul.

— În Nepal, rosti din vârful buzelor Chanda, multă lume mi-a vorbit de Omul Zăpezilor. Mulți mi-au spus chiar că l-au văzut, de departe, cu ochii lor. Și tații și bunicii lor îl văzuseră. Numai că el viețuiește în apropierea piscurilor, în regiuni absolut pustii. Cine n-a fost în Himalaia, nu-și poate da seama cât de greu rezistă omul în acea deplină pustietate, la o altitudine de douăzeci de mii de picioare. Omul abia dacă poate

respira și nici nu are ce căuta acolo. Nici măcar păstorii, vara, nu urcă atât de sus. Iar expedițiile care ajung câteodată prin acele locuri se deplasează lent și văd cam tot atât cât poate vedea o muscă în zbor peste ocean. Păstorii au o zicală: „ăsta l-a prins pe Yeti”, ceea ce vrea să spună că persoana căreia îi este aplicată ori a săvârșit o faptă de necrezut, ori e un mincinos fără pereche. Dar existența Omului Zăpezilor nu e pusă la îndoială de nimeni. Mi-a fost descris în felul acesta: acoperit de păr, cu tălpile răsucite spre spate, cu capul mare, așezat pe un grumaz drept, un grumaz de om.

— Doamne! făcu profesorul Reginald Snider. Iertați-mă, domnilor, dar am să mă retrag! Aș vrea să mă plimb puțin prin această tihnită grădină englezească și să mă smulg din lumea de basm, în care văd că vreți să mă atrageți!... Se întrerupse și aruncă o privire spre statueta care era obiectul disputei. E simplificată, dacă o comparăm eu alte exemplare de artă din aceeași perioadă și provenind din Deccanul de sud, dar... ezită - a ieșit cu siguranță din mâinile unui artist foarte slab...

— Nu! spuse Jowett. Exclus, domnule profesor!

— În acest caz... în acest caz... Snider privi în jur și zâmbi nesigur. Hai, Dorothy! Generalul Somerville e un adversar de temut! N-aș fi vrut să fiu în piedea dușmanilor care i-au stat împotrivă pe câmpul de bătaie, pe când mai era în serviciul activ... Mă scuzați...

Plecă grăbit, și fiica lui îl urmă, nu înainte de a le arunca tuturor celor de față un zâmbet dur și înghețat.

— Habar n-ai, amice, că și acum sunt tot în serviciul activ... mârâi generalul, pentru sine atât de

încet, încât doar cei din imediata vecinătate îl putură auzi. În serviciul activ al artei, asupra căreia nu-ți este îngăduit să scrii prostii, numai pentru faptul că ești o somitate în materie! Îl privi pe Jowett: Mi-ai sărit în ajutor într-un moment critic, dar asta nu înseamnă că n-am să-ți spun exact ce cred despre purtările dumitale! Zâmbi fără voie. Pe domnișoara Meryl Perry mi-a recomandat-o prietenul meu profesorul Rodgson de la Oxford, cu rugămintea să-i arăt colecția mea și să-i dau tot concursul pentru lucrarea ei consacrată lui Gansa, fiul lui Siwa. Asta înseamnă că domnișoara Perry îmi este oaspete binevenit și nimănui dintre ceilalți oaspeți ai mei nu-i este permis să provoace situații care i-ar putea leza susceptibilitatea. Zâmbi din nou. Și deși aș putea împărtăși părerea dumitale în ce privește aptitudinile domnișoarei Perry ca model pentru o Diană a secolului XX, te rog în mod hotărât ca asemenea propuneri să nu-i mai adresezi decât după ce va fi părăsit această casă...

Jowett depărta brațele.

— Aș accepta această dojană dacă și eu aș fi oaspetele dumneavoastră. Din păcate, nu sunt decât un angajat cu ziua. Și așa cum bine știți, generale, slugile se întâmplă să mai fie și recalcitrante. Dar mă voi strădui să mă corijez... Ce ziceți, un costum bikini, de exemplu în timpul pozării, n-ar salva cumva demnitatea domnișoarei Perry?

— Doamne, îndură-te de mine! rosti John Somerville ridicând glasul. Mister Alex, te rog să-mi spui la ce pedeapsă m-aș putea aștepta dacă i-aș otrăvi pe toți acești oameni dintr-o dată, doar-doar îmi voi redobândi puțină liniște pentru munca mea?

— Acum câțiva ani, domnule general, răspunse Joe politicoș, ați fi fost spânzurat „de gâtlej până ce

sufletul se va fi despărțit de trup, după placul Măriei-Sale”, dar acum, în urma abolirii pedepsei cu moartea, v-ar amenința închisoarea pe viață, asta indiferent de circumstanțele atenuante, pe care eu personal, în ciuda scurtei mele șederi aici, vi le-aș acorda cu dragă inimă.

— Închisoarea pe viață! Pentru mine, asta înseamnă un an sau doi! Am să mai reflectez, dragii mei, am să mai reflectez!

Și John Somerville se depărtă cu pași oarecum nesiguri, dar hotărâți, spre ușa deschisă, iar credinciosul Chanda o porni grăbit în urma lui, tăcut ca o umbră.

— Îl înțeles de minune... i se adresa, în șoaptă, Jowett Carolinei. Și eu am de multe ori chef să-l otrăvesc pe americanul acela, cu fetița lui cu tot! Ca să nu mai vorbesc de prietenul meu Cowley!

— Dar generalul vă avea în vedere și pe dumneavoastră! Alex se îndreptă alene spre ușă. Fiți atent la cină!

— Având de comesean un as al criminalisticii, voi mânca cu cea mai mare poftă! Am încredere în experți!

— Nu mai departe decât acum o clipă, domnule, v-ați putut convinge cât de mult se deosebesc ei în raționamentele lor.

— Ei! Bătrânelul are dreptate, ce să mai vorbim! Iar americanul acela, chit că posedă un milion de cunoștințe despre artă, habar n-are ce să facă cu erudiția sa atunci când e pus să dezlege o enigmă. E o sculptură splendidă!

Își mai trecu o dată degetele a mângâiere peste fața tovarășei de viață a Omului Zăpezilor și se îndreptă spre ușă, în pragul căreia se oprise Caroline.

Capitolul 7

Și să i se aducă jertfe în toate zilele anului...

— Poate că mă port totuși puțin cam ingrat cu băiatul ăsta, spuse cu un zâmbet Jowett, adresându-se Carolinei. Ieșiră în grădină și se îndreptară agale, toți trei, înspre copacii din parc. Trebuie să recunosc că tânărul Cowley își cunoaște bine meseria și că mi-a fost de real folos atunci când am început această muncă blestemată; eu, de fapt, habar n-aveam ce voia generalul de la mine. Tot el a construit în întregime și atelierul ăsta, împreună cu copia fidelă a unui cuptor indian folosit pentru topirea mineralelor de acum o mie cinci sute de ani. De n-ar suferi de o susceptibilitate atât de exagerată în tot ce o privește pe fata aceea! Nu pot să suport când un bărbat, în relațiile sale cu femeile, se transformă în bufon!

— Susceptibilitatea e cu atât mai mare, cu cât sunt mai puternice sentimentele, mormăi sentențios Joe și reluă apoi: Mă aflu aici abia de câteva ore, dar am observat că orice are contingentă cu domnișoara Perry pe el îl preocupă teribil... Rămase tăcut câteva clipe, după care întrebă, așa, ca într-o doară: Dumneavoastră ați cunoscut-o abia aici, nu-i așa?

Sculptorul se porni să râdă.

— Bineînțeles. Până de curând, n-am prea avut de-a face cu istoria artei indiene. E o fată agreabilă,

dar... ezită, privind-o pe sub sprâncene pe Caroline, ca să fiu sincer, situația de aici a contribuit să i se acorde o atenție mai mare decât i s-ar fi acordat în alte împrejurări, hai să zicem, la Londra. În casă, dacă excludem personalul de serviciu, nu sunt decât două femei tinere, iar cea de-a doua – mă refer la Dorothy Snider – e o apariție de coșmar, nu găsiți? spuse el, lăsând impresia că nu și-a mărturisit gândul în întregime.

— Dar domnișoara Snider nu este urâtă de fel, protestă Caroline fără convingere.

— Se poate, dar e o apariție de coșmar!... Singurul lucru care o interesează pe lumea asta sunt bazaconiile pe care le scrie despre sculptură savantul ei babac! Despre adevărata artă are tot atâta habar ca și Cowley! Asta, cel puțin, nu are veleități de autoritate în materie.

Se înfundară printre copaci. Aici, deși soarele nu asfințise încă, se și așternuseră umbrele unei înserări timpurii.

— Profesorul Snider e realmente recunoscut ca o somitate în domeniul sculpturii indiene, îl contrazise din nou Caroline, aproape mecanic.

— Dumnezeuule mare! O somitate! N-ați văzut adineauri... câte parale face știința unei somități de soiul ăsta?! Ce fel de somitate poate fi unul ca Snider, care nu e în stare să deosebească, după opera sa, un artist mărunț de unul genial?! Îi urăsc pe indivizii ăștia! Din cauza unora ca Snider, atâția tineri geniali, dar prea puțin căliți în fața vieții, ajunși la disperare, au deschis robinetul de gaz sau au zvârlit ștreangul pe craca primului copac întâlnit în cale! E plin de el, ca toți americanii, și deși a înmagazinat o droaie de cunoștințe, în realitate e un ignorant și va rămâne

toată viața orb și surd în domeniul în care a fost pus să formeze gustul publicului și să-și instruiască discipolii! Iar personalitatea fetișcanei ăleia este rezultatul convingerii lui că în lumea asta toți și toate trebuie să se subordoneze marelui Reginald Snider! Mama fetei a murit când ea avea zece ani, și am impresia că tatăl ei nu și-a bătut de fel capul cu educația copilului: în loc să formeze în Dorothy fie și un dram de personalitate, a transformat-o în secretară, în slujnică, în preoteasă a ezotericei sale științe și în lectoră fanatică a aridelor sale tomuri! Chiar dacă te nimerești singur cu ea într-un pustiu, tot nu-ți vine să te uiți la o astfel de fată... Personalitatea ei este iremediabil distrusă!

— Dar Meryl Perry? mormăi Alex. Dacă tot ne-am apucat să ne bârfim semenii, trebuie să recunoaștem că, cel puțin la prima vedere, nu dă impresia unui genial savant în fustă... Evident afirmația o fac mai mult sau mai puțin gratuit, e vorba de o impresie superficială...

— N-ai dreptul să vorbești așa de Meryl, Joe! Caroline se opri locului în mijlocul cărării, iar cei doi bărbați, care o încadrau, vrând-nevrând, se opriră și ei. O cunosc încă din anul întâi de facultate. E singură pe lume, nu are nici părinți, nici alte rude în viață. S-a întreținut singură, spălând, serile, farfurii într-un restaurant. Mai târziu, fiindcă era cea mai... una dintre cele mai capabile studente din anul nostru, a obținut o bursă...

— Da... Jowett oftă și o porni agale, mai departe, pe cărare. Am reușit să mă conving că domnișoara Perry e o fată serioasă... Din păcate! Ca să fiu sincer, tare mă tem că până la urmă se va mărita cu Cowley al nostru, cu toate că se preface a nu fi observat că

ocheadele și suspinele lui îi sunt destinate...

— Aș fi încântată să se întâmple așa! rosti răspicat Caroline. Domnul Cowley pare a fi un om cumsecade și ați recunoscut, chiar dumneavoastră, că își cunoaște meseria. Dacă și Meryl îl iubește, ce și-ar mai putea dori o tânără pereche?

— Ce? Oh, nimic, se-nțelege... Jowett oftă, apoi izbucni în răs. Dar trebuie să recunoașteți, domnișoară, că femeile sunt niște ființe bizare! În pustietatea asta, având de ales între mine și Cowley, l-a ales pe Cowley!

— Dar dumneavoastră aveți intenția să vă căsătoriți cu ea? În Caroline se trezise brusc puritanismul. Joe zâmbi în sinea lui.

— Eu?! Ferit-a sfântul! Sunt un egoist meschin și dezgustător, mare amator de fuste, dar gata oricând să sacrific pe fiecare femeie în parte și pe toate la un loc, dacă asta m-ar putea ajuta, chiar și într-o măsură foarte mică, să mă realizez în arta mea.

— Am impresia, spuse Caroline zâmbind, că exact o asemenea concepție l-a făcut pe profesorul Snider vinovat în ochii dumneavoastră de păcatul distrugerii personalității unei ființe foarte apropiate lui...

— Câtuși de puțin! La profesorul Snider e vorba de o manie care nu e de folos nimănui, pe când eu... izbucni din nou în răs, dar, deși continuă pe un ton glumeț, era limpede că e foarte convins de ce spune, eu sunt menit să transmit posterității frământările veacului nostru, chiar dacă numai în măsura în care sculptura, ca artă, le poate surprinde. Vreau să spun, conceptul de frumos și urât al epocii noastre, fiindcă fiecare epocă vede lumea cu alți ochi și are o viziune diferită despre frumusețea artei și nimicnicia omenească!

Rămase tăcut câteva clipe și tuși zgomotos, ca și cum s-ar fi simțit stingherit de propriile sale cuvinte. Reluă apoi grăbit:

— Frumoasă colecție de excentrici și idioți s-a mai adunat în ultimul timp sub acest acoperiș, nu găsiți? Îmi vine să cred că, dintre toți, doar bunicul dumneavoastră centenar e în posesia unei fărâme de minte sănătoasă. Dânsul înțelege sculptura din instinct! Și ăsta-i singurul lucru important. Restul îl înveți papagalicește din cărți. Dar iată-ne ajunși la porțile iadului meu! Nu vreți să intrați puțin? Dacă Cowley mai e înăuntru, promit să mă port corect. Nu zgândări bestia burgheză ascunsă în inima unui inginer îndrăgostit: iată lozinca zilei! Pofțiți, vă rog...

— Poate că... spuse Caroline ezitând, dar, simțind degetele lui Alex apăsându-i ușor brațul, tăcu.

Jowett se apropie primul de ușa atelierului și o deschise.

— E aici... murmură. Se trase într-o parte, făcându-i loc Carolinei.

De cum intrară, îl văzură pe Cowley îngenunchat și aplecat deasupra unei nișe adânci în perete, din care răzbătea lumina roșie, pâlpâitoare a flăcărilor unui foc aprins undeva în adânc. Nișa era prevăzută cu o ușă cu două canaturi, deschise în clipa aceea. Dintr-acolo și până-n mijlocul încăperii, porneau niște șine, pe care era instalată o platformă joasă cu roți, iar pe platforma aceea un obiect nu prea înalt, totuși voluminos, acoperit cu o prelată.

— M-am gândit, spuse Cowley, fără să întoarcă capul și cu ochii ațintiți în continuare spre foc, că am putea...

— Avem musafiri! spuse Jowett. Domnișoara Beacon și domnul Alex au ținut să vadă Nirvana

noastră!

Cowley întoarse brusc capul, apoi se ridică. Abia acum observară că ochii și partea superioară a feței îi erau acoperite de o mască neagră de azbest, pe care sclipeau mai negre lentilele ochelarilor de protecție.

— Nu vreau să vă deranjez... rosti el tăios. De fapt, mi-am terminat munca pe ziua de azi... Ridică mâna, în care ținea un termometru neobișnuit de lung, și, fără să-l privească pe Jowett, adăugă: Metalele sunt pregătite în proporțiile corespunzătoare, așa că mâine dimineață se poate începe turnarea... Indică un alt obiect, aflat lângă perete și acoperit și el cu o prelată, dar ceva mai mare și aducând cu silueta unui om înalt. Mă voi strădui să nu se producă nicio întârziere... cel puțin din cauza mea. S-ar părea că asta-i tot; mai aveți cumva vreo doleanță? De data asta, înălță capul și îndreptă sticlirea lentilelor negre drept spre Jowett. Glasul îi suna tăios, deși politicos, cu o intonație pe care Alex, în sinea lui, o numi impersonală; părea că se străduiește să transmită informațiile necesare, evitând un contact inutil cu persoana căreia îi erau destinate.

— Mulțumesc... Jowett depărta brațele. E și dorința mea să lichidăm cât mai rapid. Observ că munca în colaborare cu mine nu se numără printre plăcerile tinerei și însoritei dumitale vieți, Cowley! Și martor mi-e Cel-de-Sus că cele câteva observații pe care mi le-am permis n-au urmărit decât binele dumitale. Mi-ai făcut impresia unui foarte competent metalurgist, dar și a unui foarte neexperimentat amarez... Apropo...

— Dacă îmi permiteți, domnișoară, i se adresă Cowley Carolinei într-o șoaptă dramatică, eu am să mă retrag. Mai am... mai am încă ceva de lucru în

biblioteca domnului general.

Și se năpusti spre ușă, de parcă ar fi fost fugărit de o ceată de bandiți înarmați până-n dinți.

Când ușa se închise în urma lui, Caroline spuse, ferindu-și cu mâna ochii, pe care văpaia subpământeană îi orbea:

— Iar l-ați provocat pe bietul băiat!

— O, nu! N-a fost, din parte-mi, decât o nobilă și caritabilă intervenție. Nici nu știți ce face în acest moment tânărul nostru prieten! Scotocește prin parc sau colindă încăperile din Mandalay House în căutarea lui Meryl Perry! Și pe cât le cunosc eu pe fetișcanele astea, pun rămașag că o va găsi mai repede decât ne așteptăm. Dând ochii cu el, ea va face o mină surprinsă, ca și când nici prin cap nu i-ar fi trecut că inginerul Cowley ar putea fi prin vecinătate, iar el se va bâlbâi și va aduce vorba de viața în doi, undeva cât mai departe de locurile astea...

— Măcar de-ar fi așa! Caroline se apropie de ușă cuptorului. Vasăzică, așa arăta în realitate un cuptor indian pentru topirea metalelor! Ansamblul are, ca să zic așa, un aspect destul de modern.

— Evident! Sculptorul indian lucra cu câteva ajutoare, uneori chiar cu zeci de ucenici și de sclavi. Generalul, neavându-i la îndemână, a instalat șinele astea și platforma. Eu, din păcate, îl am numai pe Cowley, care de la o vreme, se ocupă aproape exclusiv de ceea ce intră în atribuțiile lui și nu mă ajută mai de loc, iar munca asta pretinde uriașe resurse de forță fizică. Fără să vrea, Jowett îndoii brațul din cot, încordându-și mușchii. Ei, dar o scot eu la capăt într-un fel! Sunt deprins, Sculptura modernă nu se deosebește prea mult de cea antică. Lucrăm

după principiul, destul de frecvent aplicat și astăzi, al „cerii topite.” Bineînțeles, generalul, care este – să mă iertați, domnișoară! – un bătrân exploator, ne mai încarcă din când în când și cu alte lucrări... Se apropie de platformă și trase în lături pânza. Silueta aurită a unui Budha, așezat, sclipi în penumbra roșiatică. E o lucrare veche, cinstită, executată dintr-un minunat aliaj Astadhatu, compus din argint, fier, zinc, plumb, mercur, cupru, cositor, cu un adaos de aur. Aceste opt metale, indienii le-au considerat aliajul cel mai perfect pentru turnarea chipurilor zeităților. Sculptura de față a fost, mult mai târziu, aurită grosolan, și generalul, care a achiziționat-o recent, a ajuns la concluzia că ea trebuie să-și recâștige aspectul și culoarea inițială. Evident că acum e incomparabil mai deschisă la culoare ca înainte. Are o strălucire alb-aurie... pe când cealaltă, fusese respingător de galbenă... Acoperi din nou cu prelata statuia meditativă a zeității și împinse platforma, nu fără un anume efort, înspre perete, unde se afla o altă ușă, care dădea probabil afară. Nu pare masivă, dar cântărește două sute patruzeci de funți! Mâine vin muncitorii să o transporte în casă. Generalul are de gând să și-o plaseze în dormitor... br! Se cutremură. Se apropie de perete și trase învelitoarea de pe cealaltă sculptură, care reprezenta, în semi-nud, o siluetă de om tânăr, în picioare, într-o poza senină, hieratică, cu un zâmbet misterios pe figură.

— Iată-l și pe Budha din Sarnat. Veacul al V-lea al erei noastre, dar la fel de bine s-ar putea spune și al XX-lea, fiindcă, după turnare, numai un specialist ar putea să-și dea seama că are de-a face cu o copie... dacă, se-nțelege, nu va culca statuia, ca să vadă

inscripția de dedesubt: „J.J. - 1967”. Știți, ca să nu se creeze confuzii! Râse. Executată cu strictețe după indicațiile celui mai vechi manual de sculptură Mansara: *„execută modelul din ceară galbenă, așa ca să arate frumos... după aceea așază țevile pentru îndepărtarea cerii, de lungimea florii Dhatura, la spate, umeri, gât și în dreptul feței. Apoi acoperă-l în întregime cu un lut din cel mai bun, în care să adaugi coji bine mărunțite, sare și bumbac bătut de o sută de ori. Amestecă-le pe toate cu lutul, întinde-l pe o piatră netedă și apoi acoperă cu trei straturi chipul zeului. Primul strat să fie subțire și străveziu. Lasă-l să se usuce la umbră. După câteva zile, pune stratul al doilea, și când va fi și el uscat, așterne-l pe cel de-al treilea, gros de astă dată. Capetele țevilor vezi de nu le umple. Ia, pentru o măsură de ceară, zece de aramă, douăsprezece de argint. Aurul să cântărească de șasesprezece ori greutatea figurii de ceară...”*

Ridică mâinile deasupra capului, mimând disperarea.

— Urmează în continuare instrucțiuni precise de felul cum trebuie topită ceara încălzind figura deasupra flăcării. În sfârșit, cum se pregătește metalul pentru topire, cum se toarnă, cum se răcește, pentru ca în final statuia să reproducă întocmai modelul din ceară. Și abia după ce statuia e astfel executată, regele sau, în cazul nostru, generalul Somerville poate să o înfățișeze privitorilor, într-o zi de sărbătoare - *„și fie ca, începând de atunci, să i se aducă jertfe în toate zilele anului”*. Precum vedeți, am învățat câte ceva la Mandalay House. Bietul Cowley! A pregătit aliajele corespunzătoare, pentru fiecare turnare, cu exactitate și precizie matematică! Nu ne-a mai rămas decât această ultimă figură din serie, plus

două figurine mici, și gata! După care, am să mă pot consacra propriei mele vieți!

— Totuși, ce scop a urmărit generalul construind acest cuptor și turnând copii de statui exact după metodele după care au fost produse originalele?

După o scurtă gândire, Jowett dădu din cap în semn de încuviințare.

— După părerea mea, moșneagul a avut dreptate. E drept că l-a costat o avere... Dar bani are el destui, mult mai mulți decât ar putea vreodată să cheltuiască, ăsta-i lucru cert! Să vă explic repetarea identică a întregului proces de turnare, cu diversele combinații rituale, impuse de diversitatea de regiuni și epoci, permite sistematizarea sculpturilor indiene pe baza analizei materialelor folosite, ceea ce până acum nu s-a practicat absolut de loc, în ciuda bogatelor izvoare literare. Aliajele de metale prezintă diverse caracteristici, chiar și de ordin exterior, de exemplu statuile se patinează în chip diferit, etcaetera etcaetera. Bunicul dumneavoastră înregistrează cu meticulozitate toate aceste date, și fiecare experiment al nostru e consemnat în cartea la care lucrează. S-ar putea spune că e nițel fanatic și risipitor, dar lucrurile într-adevăr mari numai fanaticii le realizează. Făcu o scurtă pauză. Îmi pare foarte rău că nu-i pot împărtăși entuziasmul, dar, cum am mai spus, nu-mi place sculptura indiană. Dacă n-aș fi fost atât de bine plătit și n-aș fi ajuns la concluzia că vreo câteva luni de liniște îmi vor prii grozav pentru proiectarea lucrării mele, nu m-aș fi înhămat niciodată la treaba asta. Pe de altă parte, am pătruns tainele unui meșteșug nou pentru mine și am efectuat o practică grea, dar interesantă, în domeniul topirii metalelor, și nici asta nu e de lepădat!

— Ați terminat proiectul pentru monumentul aviatorilor căzuți de la Manchester? întrebă Joe.

— Da... dar n-am de gând să vă plictisesc cu creația mea proprie. Astea sunt lucruri lipsite, în general, de interes pentru cineva care...

— Dar dimpotrivă! protestă Alex. Ați uitat, domnule, că și eu am fost aviator, deși câteodată nici mie nu-mi vine să cred că e adevărat...

— Dacă așa stau lucrurile, s-ar putea să vă intereseze macheta monumentului. Bineînțeles, o să vă rog să-mi spuneți sincer ce părere aveți. Cuvintele de complezență nu mă interesează! Dacă n-ați fi fost pilot în timpul războiului, nici nu m-aș fi gândit să vă cer părerea, fiindcă e vorba de o chestiune cu totul intimă a mea; ceilalți n-au decât să creadă ce vor, să interpreteze monumentul cum vor pofti. Fiecăruia îi va sări în ochi altceva. Sunt foarte jenat, credeți-mă. Nici nu știu ce să fac... E un lucru groaznic, să te apuci să le arăți altora ce ai lucrat...

Amândoi îl priveau uimiți. Dispăruse cinicul, dezinvoltul, omul obișnuit să frecventeze cele mai snobe cercuri și plictisit de moarte că e nevoit să trăiască alături de niște ființe din afara sferei lui. James Jowett se preschimbase brusc într-un bărbat timid, care se și temea, dar și dorea să le arate opera sa.

— Vă rog... Deschinese o ușă mică mascată în perete. Pătrunseră într-o odăiță destul de întunecoasă, frunzișul unor arbuști sprijinindu-se de singura fereastră. Jowett răsuci comutatorul, și un bec puternic, fără abajur, atârnat de un simplu fir la mijlocul tavanului, se aprinse. Observară numaidecât, pe o măsuță pătrată, macheta în gips a monumentului aviatorilor din Manchester, căzuți în

cel de-al doilea război mondial.

De pe o suprafață plană și foarte netedă, se ridica oblic un alt plan nud, argintiu – aripa avionului căzut. Dar de fapt nu era aripa însăși, ci doar reprezentarea ei, în momentul tragic al izbirii de sol, și nimic mai mult.

Alex rămase tăcut câțva timp.

— E extraordinar... murmură apoi. Extraordinar! E surprinsă și moartea, și căderea din înălțimi, și liniștea. Ați izbutit să concentrați aici mai mult decât au făcut-o alții în tomuri întregi consacrate eroismului... E miraculos!

— Într-adevăr? Vă place? Jowett se înroșise ca un băiețandru.

— Îmi amintește de Egipt... rosti încet Caroline. Și cei de acolo cunoșteau arta de a rezuma surprinzător un imens conținut de idei! Altfel, sigur că... Dumnezeu-mare, cum de se poate exprima atât de mult, cu niște mijloace atât de neînsemnate?

Jowett atinse delicat macheta și o răsuci în jurul axei sale.

— Va fi plasat într-o piață mare și pustie, într-unul din cartierele noi ale orașului.

Alex depărta brațele, gestul său preferat când se afla în încurcătură.

— Am auzit multe despre dumneavoastră, dar n-aș fi bănuț că opera dumneavoastră ar putea fi atât de convingătoare în simplitatea ei!

Capitolul 8

Pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu...

Jowett îi conduse până la ușă și își luă rămas bun cu aceste cuvinte:

— Mi-ați redat încrederea în proiectul meu de monument! Mă temeam că, pur și simplu, n-o să fie înțeles. De obicei, lumea cere atâta literatură proastă într-o sculptură de genul ăsta! Vă mulțumesc. Eu mai rămân puțin în atelier, nu voi veni nici la cină. Mai am de rezolvat câteva probleme, deși aș vrea să las monumentul așa cum l-ați văzut și dumneavoastră în machetă.

Ușa se închise. Se înserase de-a binelea. O porniră agale spre conac. Tăcură o bună bucată de vreme.

— N-aș fi crezut că prietenul nostru Jowett e un artist chiar atât de talentat... mormăi Joe. Dar, precum se vede, nu se prea pricepe să prevadă viitorul: iat-o și pe prietena mea Meryl Perry... complet singură!

Caroline ridică privirea. Ajunseră între timp în dreptul peluzei cu flori din fața conacului, unde mai stăruia vag lumina zilei. Meryl îi observă mult prea târziu pentru a se mai putea prefăca că nu i-a zărit. Când trecură pe lângă ea, încercă să zâmbească, dar Caroline, care se uitase mai îndeaproape la ea, îi făcu un semn ușor lui Alex.

— Plânge, Joe!... îi șopti ea după ce se depărtară

vreo câțiva pași. Așteaptă-mă în hol. Caroline se întoarce, și Alex, aruncând o privire peste umăr, le văzu plimbându-se încet alături. Meryl pășea cu capul în pământ și povestea ceva cu glasul coborât. Alex se îndepărtă și, ocolind rondul cu flori, se îndreptă spre ușa de la intrare. În pragul acesteia se ivi, fără niciun zgomot, Chanda.

Văzându-l pe Joe, se înclină ușor.

— Nu cumva știți unde se află domnișoara Beacon, mister Alex? Generalul Somerville dorește foarte mult să vină la el, în cabinet, însoțită de dumneavoastră.

— M-am despărțit de ea acum un minut. Joe arătă spre aleea întunecată dintre copaci. S-a dus să se plimbe puțin cu domnișoara Perry și m-a rugat s-o aștept în hol.

— În cazul acesta, dacă îmi permiteți, am s-o aștept și eu.

Intrară în casă. Chanda îi indică oaspetelui un fotoliu comod lângă fereastră, iar el se așeză pe unul din taburetele joase plasate în jurul unei măsuțe lăcuite în negru.

— Vreau să sper că v-au plăcut Mandalay House și împrejurimile? Am avut o vreme minunată astăzi...

Tăcu și zâmbi liniștit, de parcă ar fi fost ferm convins că pe Alex nu l-a adus la Mandalay House nimic altceva decât dorința de a petrece un week-end însorit pe malul mării. Joe, în schimb, procedă într-un mod mai puțin convențional:

— Dumneata ești legat de generalul Somerville de atâția ani de zile și sunt atât de profund încredințat de loialitatea dumitale față de dânsul, încât mă simt îndemnat să-ți pun, fără ocolișuri, o întrebare...

— Vă ascult, domnule.

— Dumneata ce crezi, îl amenință vreo primejdie

pe generalul Somerville, sau nu?

Chanda nu răspunse imediat. În cele din urmă zâmbi ușor.

— Dacă v-aș spune că, după umila mea părere, pe general nu-l amenință nicio primejdie, pentru ca să se dovedească apoi că a existat totuși cineva care i-a vrut răul și n-a șovăit să i-l facă, n-ar însemna, domnule, să manifest o superficialitate condamnatibilă? Desigur, există o anumită chestiune...

Se întrerupse. Făcu un gest de neputință.

— Poate nu te simți autorizat să vorbești despre chestiunea respectivă?

— Întocmai. Generalului Somerville îi place, când e vorba de o bătălie, să conducă el ostilitățile... Asta nu înseamnă, bineînțeles, că nu m-aș afla întotdeauna la dispoziția dumnealui într-un moment de răscruce... dacă el s-ar ivi. De altfel, după câte știu eu, domnul general dorește să discute mâine cu dumneata tocmai despre acea chestiune.

— Dar mai devreme? Nu s-ar putea întâmpla nimic grav până atunci? Ai auzit desigur de scrisorile acelea pe care le-a primit Scotland Yardul, în care cineva declară sus și tare că are intenția să-l ucidă pe generalul Somerville.

— Dacă toate amenințările s-ar transforma în realitate, n-ar mai rămâne mulți oameni în viață. Nu e om să nu aibă dușmani.

— Perfect de acord! Totuși, n-ai vrea să-mi spui câte ceva despre dușmanii generalului? Doar pentru asta mă aflu aici.

— Generalul Somerville vă va relata totul amănunțit. Fața lui Chanda rămăsese în tot acest timp impenetrabilă. Din păcate, dânsul nu m-a autorizat să discut pe această temă. Aș putea să vă

spun doar atât: că, după părerea mea, în următoarele ore nicio primejdie nu-l amenință pe general și vom avea o noapte liniștită.

— Dar mâine?

— Pe meleagurile mele de baștină, nimeni nu pronunța cu ușurință acest cuvânt. „Mâine” poate să fie la fel de departe ca veșnicia însăși. Sau la fel de aproape.

Zâmbi din nou.

— Nu înțeleg ceva... Alex ridică imperceptibil din umeri. De ce generalul, și după exemplul lui, și dumneata, renunțați cu atâta nepăsare la ajutorul și paza pe care vi le-ar putea asigura poliția? Iar dacă generalul Somerville nu dorește intervenția poliției, de ce renunți și dumneata atât de lesne la modestul ajutor pe care vi l-aș putea da eu? În definitiv, generalul mi-a scris tocmai ca să mă roage să-l ajut.

— Dacă ar fi depins de mine, spuse Chanda binevoitor, generalul nu v-ar fi scris acea scrisoare. Dar n-a vrut să mă asculte. De altfel, nici nu-i de mirare cine sunt eu, ca să mă asculte?

Joe îl privi cu atenție.

— Dumneata te duci des la Londra? Întrebă el într-o doară. Mi-ar face multă plăcere să treci o dată și pe la mine. Știu atât de puține lucruri despre Birmania! Și toți câți au fost acolo susțin că e o țară foarte frumoasă.

— Pentru mine, e cea mai frumoasă țară din lume, rosti grav Chanda. Dar vă dați seama că nu pot fi obiectiv în asemenea aprecieri... Mă voi simți foarte onorat să vă povestesc câte ceva despre țara mea. Da, mă duc foarte des la Londra. Generalul are atâtea chestiuni de rezolvat și, vă dați seama, i-ar fi foarte greu să se deplaseze. În ultimele două săptămâni, am

fost de câteva ori în capitală. Săptămâna viitoare va trebui să mă duc din nou. Vor fi puse în vânzare la licitație, la Greeney, antichități indiene și pe general îl interesează vreo câteva piese din catalog.

— Dar, în afară de dumneata, a mai fost cineva, dintre locatarii sau oaspeții din Mandalay House la Londra, în ultimul timp?

— După câte știu eu, în afară de domnul Cowley, care a fost o dată sau de două ori după niște cumpărături, mai curând nimeni. Un anotimp atât de frumos, că nimeni, dacă nu e silit, nu părăsește Devonul, chiar și numai pentru câteva ceasuri. Vreau să sper că vremea va rămâne la fel de frumoasă și în restul timpului pe care-l veți petrece aici. Domnișoarei Beacon îi plac atât de mult apa și soarele, încât ar fi fost foarte trist dacă ar nimeri, acum când are și dânsa câteva zile libere, o vreme ploioasă și cu ceață; din fericire, asta se întâmplă rar pe la noi în acest anotimp.

— Într-adevăr! Dar se pare că nimic nu prevestește vreme urâtă... Joe se ridică, își aprinse o țigară și se uită prin încăpere căutând o scrumieră. O găsi și se așeză din nou. Ești o persoană foarte inteligentă, mister Chanda. Mă bucur că te-am cunoscut. Dacă vei ajunge la concluzia că mi-ai putea aduce la cunoștință câte ceva. Oh! orice în legătură cu chestiunea care ne interesează... slobози un rotocol de fum și strivi țigara în scrumieră, ei bine, te-aș ruga să mă trezești chiar și în timpul nopții. De acord?

— Nu-mi rămâne decât să vă mulțumesc. Chanda își înclină grav capul. Generalul Somerville nu era prea convins de... căută cuvintele, de aptitudinile dumneavoastră deosebite. Eu cred în ele. Dumneavoastră știți de pe acum ceva, nu-i așa?

Alex încuviință din cap.

— Dar nu totul... La drept vorbind, mult prea puțin. Și tare n-aș vrea ca bunicului Carolinei să i se întâmple ceva rău. Domnișoara Beacon îmi este... o persoană foarte apropiată.

— Acesta a fost unul din motivele pentru care am ținut să vă cunosc... Caroline ocupă un loc foarte mare în bătrâna mea inimă, deși, vă dați seama, sentimentele noastre sunt întrucâtva diferite...

Chanda întoarse capul și se ridică. Intrase Caroline. Era foarte gravă.

— Generalul Somerville te așteaptă în cabinetul lui, spuse Chanda. Te roagă să-i faci o vizită, împreună cu domnul Alex. Vrea să dea citire unui anume document.

— Un document? Caroline, care, în primul moment, intenționase să-i spună ceva lui Joe, ridică mirată sprâncenele. Ce fel de document?

— Vom lua cunoștință de el numaidecât, spuse Chanda. Porni înainte și deschise una din uși. Străbătură un salonaș. Bătrânul birman se opri în fața ușii următoare și ciocăni ușor. Apoi deschise ușa și se trase la o parte.

Mobilierul cabinetului generalului Somerville era simplu, aproape sărăcăcios în comparație cu discretul lux al celorlalte încăperi din Mandalay House. Trei dintre pereți erau acoperiți cu rafturi de cărți, iar de cel de-al patrulea era proptită o casă de bani solidă cam de modă veche, alături de care, pe singura suprafață de perete liberă, atârna o hartă uriașă, multicoloră, a peninsulei indiene. În mijloc era plasată o masă mare. Generalul Somerville, înfodolit într-un halat gros și înfundat într-un fotoliu înalt, apărea, în acel ansamblu de obiecte masive, mai pîrpiriu și mai

fragil decât era în realitate.

— Intrați, intrați! Bătrânul le indică scaunele așezate de partea opusă a mesei. Pe unde-mi umbli. Caroline? L-am trimis pe Chanda după tine de atâta vreme, că, la vârstă mea, aș fi putut să și uit de ce l-am trimis. Din fericire, nu am uitat! Dar luați loc! adăugă el pe un ton ușor iritat. Ridică o hârtie de pe masă. Îl privi întâi pe Chanda, apoi pe Caroline și în cele din urmă pe Alex. Un zâmbet trecu peste fața sa ridată. Ceilalți așteptau în tăcere.

— Iată! Somerville lovi cu arătătorul mâinii stângi (un deget strâmb, cu pielea parcă tăbăcită) drept în mijlocul hârtiei atât de tare, că aproape o găuri. Acest document este rezultatul primului, și vreau să cred, singurului compromis pe care l-am făcut în viața mea. Factorul corupător el a fost! Degetul se ridică mai sus și se opri, o secundă, în dreptul ochilor lui Chanda. Toate fuseseră de o sută de ori orânduite și răsorânduite, și din punct de vedere juridic, și în propria mea conștiință... presupunând că posed așa ceva, hi-hi-hi, căci eu, la drept vorbind, n-am găsit nici urmă, niciodată, nici în psihicul meu, nici în celulele organismului! Dar Chanda a acționat precum picătura de apă care prăvale stânca... Apoi, reacția fetei ăsteia față de moartea mea... bătrânul îndreptă degetul spre Caroline, deși s-ar putea să fi fost provocată mai degrabă de șocul psihic decât de o durere autentică...

— Moarte?... făcu încet Chanda. Ce fel de moarte?

— A, da! A mea. N-aveam de gând să-ți povestesc, dar m-a luat gura pe dinainte. Când au venit ei astăzi în pavilion, am regizat o mică farsă: le-am înfățișat spectacolul unui om căruia i s-a împlântat un cuțit în piept. Pe cămașă șiroia niște cerneală roșie... A fost

foarte amuzant! Numai că, din păcate, domnul Alex și-a dat imediat seama...

— Nu se cuvenea să faci una ca asta, stăpâne... Chanda clătină din cap. Moartea nu e subiect de distracție.

— Desigur, desigur, dar mi-am permis și eu o dată să fiu de altă părere! Ei, și Caroline s-a speriat grozav, hi-hi-hi! Bătrânul își șterse ochii înlăcrimați de râs și încercă să se îndrepte în scaun. E adevărat că lucrul ăsta tot nu mi-ar fi schimbat hotărârea mai veche. După părerea mea, Caroline n-ar fi trebuit să se consacre arheologiei bazinului mediteranean, ar fi trebuit să se gândească mai mult la India. Dar se vede treaba că familia noastră nu duce lipsă de caractere îndărătnice: probabil că și eu, la vârstă mea, aș fi ales tot cariera care mi-ar fi plăcut, și nu alta. Dar să lăsăm lucrurile astea. Va sosi îndată consilierul meu juridic din Torquay, domnul Bennon. Doresc ca domnul Alex să semneze, în prezența sa, ca martor, testamentul meu cel nou. Tu, Chanda, vei fi cel de-al doilea martor.

— Dar... rosti Caroline.

— Vi-l citesc numaidecât. E scurt. Iată:

„În deplinătatea facultăților mintale fiind, și totodată într-o stare a sănătății îndeajuns de bună, pe cât o îngăduie vârstă mea înaintată, eu, John Augustus Somerville, desemnez pe Caroline Beacon, nepoata fratelui meu, drept unic moștenitor, urmând să-i revină întreaga mea avere mobilă și imobilă. Neavând intenția să intru în detalii, o autorizez să transmită acelor persoane ce se vor bucura de aprecierea ei sume de bani, acțiuni sau alte valori, în semn de recunoștință din partea mea pentru

îndelungatul lor devotament, pentru fidelitatea și neprecupețita lor trudă în serviciul meu. La British Museum doresc să-i transmit întreaga mea colecție de bronzuri. Sculpturile executate din alte metale, precum și colecția de arme și alte antichități aflate în posesiunea mea le trec în proprietatea Carolinei Beacon... cu excepția unei singure sculpturi, pe care bătrânul meu prieten, Chanda, o va prelua și se va îngriji să fie expediată la Mandalay, în Republica Birmană, urmând să fie restituită pagodei din care cândva a dispărut. Cheltuielile necesitate de transportul acestei statui, vor fi acoperite din succesiunea mea.

Caroline Beacon va publica, păstra sau distruge, după bunul ei plac, manuscrisele mele.

Toate valorile neamintite în acest testament, precum și toate dubiile ce s-ar putea naște în legătură cu ele vor fi rezolvate în favoarea Carolinei Beacon, care, sunt convins, va utiliza averea mea în slujba științei. În caz că nepoata mea, Caroline Beacon, va dori să înființeze o bursă pentru tinerii oameni de știință ce se ocupă de sculptura indiană, dând bursei numele meu, dânsa ar acționa conform intențiilor mele. Dar și această chestiune rămâne la latitudinea ei, fiindcă nu se cuvine să vorbim prea mult și să avem cerințe prea mari de dincolo de mormânt."

Înălță capul și zâmbi.

— Mai lipsește data și semnătura, dar va sosi îndată domnul Bennon și vor fi îndeplinite și formele legale. Parcă aud un automobil apropiindu-se...

— Bunicule... rosti încet Caroline. Nu vreau! Eu...

— Nu ți-a cerut nimeni părerea, copila mea! se răsti generalul, pentru ca îndată după aceea să

înceapă să râdă. Cred că am dreptul să fac ce-mi place cu averea mea, nu? Tu, la rândul tău, n-ai decât s-o îngrămădești toată la un loc și s-o scufunzi în mare, dacă ți-ar veni cheful. Eu, din fericire, n-o să-mi mai bat capul cu treaba asta. Dar iată-l și pe domnul Bennon! Vă informez, dacă vă interesează, că mi-am schimbat dispozițiile testamentare. Iată, această tânără persoană moștenește întreaga mea avere. Vreau să cred că n-o să mă ucidă mâine chiar, temându-se să nu aibă prea mult de așteptat. Dar chiar și dacă ar proceda în felul ăsta, n-ar fi decât o dovadă în plus că în vinele ei curge sângele neamului meu! Și deci e cu atât mai îndreptățită să mă moștenească!

— Hm... Domnul Bennon era un bărbat cărunt, de statură înaltă și purta ochelari cu rame de argint. Tuși și se înclină cu gravitate în fața Carolinei. Presupunând că, după încetarea din viață a domnului general, veți avea nevoie de asistență juridică, vă rog să vă adresați firmei noastre, a cărei specialitate sunt, de fapt, crimele...

— Vă mulțumesc, domnule... Caroline era din nou stăpână pe sine. Dacă bunicul nu încetează cu glumele de soiul ăsta, vă voi telefona încă în cursul zilei de astăzi!

— Bravo! Generalul Somerville apucă tocul cu o mână ce tremura ușor și semnă. Un moșneag răutăcios ca mine nici nu merită alt răspuns! Înălță capul. Ai avut și de data asta dreptate, Chanda! Ce prostie aș fi făcut dacă-mi lăsam toată averea Institutului Regal de Artă! Domnii aceia ar fi vândut chiar a doua zi Mandalay House americanilor, sau altor tipi la fel de nesuferiți. Pe când noi n-o să vindem casa asta niciodată, nu-i așa, Caroline?

— Niciodată! rosti, cu un glas solemn, Caroline Beacon și, pentru a doua oară în ziua aceea, izbucni în plâns.

Capitolul 9

Nu chiar tot și nu întotdeauna...

După cină, Caroline și Joe ieșiră în parc.

— Nu pot să-mi vin în fire după cele petrecute, spuse încet Caroline.

Alex nu zise nimic. Caroline se opri și, ascunși în întunericul de sub copaci, stătură amândoi să privească clădirea monumentală și întunecată a conacului; în câteva locuri, suprafața neagră a clădirii era străpunsă de dreptunghiurile luminoase ale ferestrelor.

— Nu mă pot obișnui cu ideea că această casă, cândva... Oh, aș vrea să trăiască cât mai mult! adăugă Caroline cu căldură. E groaznic, dacă stai să te gândești, că pentru ca să te îmbogățești, trebuie să-ți moară o ființă dragă! Tăcu din nou. Porniră mai departe, pe aleea care ducea, de-a lungul terenului de tenis, spre pavilion. Joe rămânea tăcut.

— Ascultă... i se adresă Caroline, tu de ce crezi că a făcut-o?

— Probabil pentru că, deși tu refuzai să recunoști, moșneagul te iubește. Fiindcă n-ai vrut să te consacri profesiei pe care o visa el pentru tine, s-a simțit înșelat în așteptările sale. Astăzi însă, în timpul comediei aceleia, te-ai arătat foarte îndurerată de moartea lui. El a reținut lucrul ăsta și a ajuns la concluzia că nu arta indiană reprezintă aspectul

esențial în relațiile bunic-nepoată. Așa cred că se explică gestul lui.

— Dar eu te-am întrebat altceva. De ce a făcut-o tocmai astăzi? Ca și cum s-ar fi grăbit, ca și cum s-ar fi simțit amenințat cu adevărat de un pericol grav... Iar tu te prefaci în continuare că nu crezi în existența vreunui pericol! Sau... crezi într-adevăr că n-o să se întâmple nimic?

— E un om foarte bătrân, mormăi Joe. La vârstă lui, nu amâni prea mult când te hotărăști să-ți schimbi testamentul. Cât privește vreun pericol... se gândi un moment. Ieșiră dintre copaci și se opriră în fața balustradei. În ferestrele oarbe, întunecate, ale pavilionului, care le apăruse în stânga, neașteptat de aproape, se oglindea luna. Chiar la picioarele lor, se căsca prăpastia. Un vuiet surd urca dedesubt, unde talazurile se legănau încet, împingându-și agale coamele argintii înspre țărm. Era lună plină, și marea sclipea învăluită într-o lumină difuză, adumbrită. Joe se sprijini cu coatele pe balustradă și, prinzându-și capul între mâini, stătu să contemple marea.

— Persoana sa nu cred să fie amenințată... Nu zic că n-aș putea să mă înșel. Din nefericire, așa cum ai observat și tu, generalul Somerville e un om extrem de încăpățânat. S-ar putea ca mâine să-mi spună, în sfârșit, despre ce este vorba. Că aici se petrec lucruri neobișnuite, da, de asta sunt convins. Numai că bunicul tău consideră că poate face față singur situației.

— Atunci, de ce mi-a mai scris scrisoarea aceea și de ce m-a rugat să te aduc cu mine?

— Întrebarea asta mă frământă și pe mine de câteva ore... spuse Joe calm. Dar întrucât nu s-a întâmplat nimic și nici nu vrea nimeni să ne informeze

despre ce s-ar putea întâmpla, nu-mi rămâne decât să mă bucur de noaptea asta frumoasă, cu clar de lună. În afară de asta, bineînțeles, sunt cu ochii pe toți locatarii din Mandalay House. Dar asta e la mine, cum foarte bine a remarcat generalul, o deformare profesională. Stau și mă întreb care din ei, și de ce, ar putea avea intenția să-l ucidă pe generalul Somerville...

— Să-l ucidă?! se întoarse iute Caroline spre el. Sper că glumești, Joe!?

— Ei, poftim! Așa se întâmpla când discuți cu femeile probleme care nu sunt de nasul lor! Întâi, te arăți îngrijorată, nu cumva să i se întâmple ceva bunicului John, ca pe urmă, când eu încep să reflectez cine anume i-ar putea pune viața în pericol și cu ce scop, tu să crezi că glumesc!

— Dar cine ar putea săvârși o asemenea monstruozitate?!

— N-ai impresia că, în cursul zilei de azi am și avut prilejul să observăm câteva fapte mărunte? Să-l luăm pe tânărul acela, cum îl cheamă, Cowley! A avut o discuție foarte aprinsă cu bunicul tău. Ai auzit doar cu urechile tale. Ai văzut ce eforturi a făcut ca să-și stăpânească nervii...

— Nu ucidem pe nimeni numai pentru că ne silește să respectăm clauzele unui contract...

— Sigur că nu, deși s-a întâmplat și asta, și nu numai o dată! Să reținem că domnul inginer Cowley nu se numără printre oamenii care nutresc cele mai bune sentimente față de bunicul tău. Mai departe, profesorul acela american Snider, și fetița lui. Să presupunem că generalul Somerville își publică ultima lucrare, în care dovedește negru pe alb că profesorul Snider nu numai că nu e o autoritate în specialitatea

sa, dar că a comis, în aprecierea operelor de artă, niște greșeli de-a dreptul copilărești. Cunosc destui indivizi care au ucis, ca să-i reducă pe alții la tăcere. Și chiar dacă profesorul Snider nu lasă impresia unui om care, ca să ascundă o greșeală științifică, ar merge chiar până la crimă, fiica sa, Dorothy, în schimb, ar uide cu sânge rece pe oricine ar cuteza să năruiască superba fațadă care acoperă mintea mărginită a babacului. Respiră adânc și încheie: mai sunt și alții, prietenul nostru Jowett, de exemplu. Nu știu pentru care motiv l-ar uide pe generalul Somerville, dar dacă și-ar pune în cap s-o facă, te asigur că nu l-ar reține remușcările sau teama de justiție. Geniul său este, în ochii lui, singurul lucru care contează, și drumul spre glorie l-ar putea presăra cu sute de bătrânei de felul bunicului tău John. Ar mai fi și Meryl Perry. Ezită. Nu! Trebuie să recunosc că domnișoara Perry e o persoană realmente agreabilă. Dacă nu m-ar sâcâi, în legătură cu ea, o mică întrebare. Am avut tot timpul impresia că i-am mai văzut cândva chipul în împrejurări... în împrejurări pe care nu reușesc să mi le amintesc. Mai demult. Dar tu o cunoști de ani de zile, nu-i așa? Așa că s-ar putea să mă înșel... Își șterse fruntea cu palma. Poate că mă înșel...

— Sunt sigură că te înșeli. Și în ce o privește pe Meryl, sunt absolut convinsă că n-ar fi în stare să facă rău nici măcar unei muște.

— Exact, dar asta în ce o privește pe ea! Aici, însă, mai sunt și alte persoane. Și e de ajuns ca una dintre ele să... Depărtă brațele consternat. Dinții săi albi sclipiră în bătaia lunii. Așa că te-aș ruga să nu te miri că îi țin sub observație pe toți oamenii aceștia, fără excepție, deocamdată, nici n-am altă treabă. S-ar

putea să aflăm mâine câte ceva, și atunci să reiasă că m-am interesat inutil de oaspeții bunicului tău. Nu trebuie uitat nici îngerul păzitor, Chanda...

— Joe... Caroline zâmbi palid și își puse mâna pe umărul lui. Mă simt foarte obosită. Să ne întoarcem. Dacă ai de gând să mă convingi că Chanda i-ar putea face vreun rău bunicului, atunci află că ești la multe mile depărtare de adevăr, și asta fiindcă ai căzut în păcatul multora dintre cărțile tale polițiste, unde cu cât sunt mai multe persoane suspecte, cu atât e mai mare distracția.

— Chanda, replică liniștit Joe, îl iubește pe bunicul tău, asta fără doar și poate. L-am studiat. Asemenea lucruri se observă din prima clipă. Dar să nu uităm că Chanda e oriental și totodată un om în vârstă. Atașamentul lui se poate manifesta în fel și chip. Dacă, de pildă, Chanda ar socoti că pe bunicul tău îl amenință ceva mai rău decât moartea, n-ar fi cu neputință, având în vedere vârstă matusalemică a generalului Somerville, să ajungă la concluzia că moartea, survenind într-un moment propice, i-ar oferi scumpului său stăpân șansa de a se retrage păstrându-și fața, cum spun chinezii. Și deși Chanda nu e chinez, onoarea generalului și bunul lui nume sunt în mod sigur la mare preț în ochii săi. Povestioara asta am scornit-o, se-nțelege. Am vrut doar să-ți dovedesc că, în cazul unui real pericol, nu poate fi nimeni exclus în mod *automat*, deoarece fiecare poate fi un criminal potențial.

— M-ai uitat pe mine... rosti abia auzit Caroline. În romanele tale, persoana care a devenit legatarul universal al victimei merită și ea cât de cât atenția detectivului, nu?

— Nu, nu te-am uitat, dar dintre toate persoanele

pe care le cunosc, ești una dintre puținele despre care știu sigur că n-ar comite o crimă în scopul de a obține un profit.

— Îți mulțumesc, chiar și pentru atât... Încercă să zâmbească. Porniră spre casă, pe aleea întunecată. Fără să vrea, Caroline coborî glasul până la șoaptă: Joe, de ce mi-ai spus toate astea? N-am să mai pot dormi la noapte. Nu mai departe decât acum o jumătate de oră, îmi spuneam că nu dai nicio importanță scrisorilor primite de la Ben Parker, pentru ca acum să mi se pară că exagerezi, că mergi cu bănuielele prea departe...

— Dar eu nu bănuiesc pe nimeni! Pur și simplu, scrisoarea generalului Somerville, pe lângă faptul că a provocat venirea mea aici, a declanșat complexul aparat al mașinației mele. Ia privește! și arată spre terenul de sport, luminat de razele lunii. Nu e priveliște mai sinistră ca un teren de tenis după apusul soarelui. E suficient să mijești nițel ochii, ca să deslușești spectrele jucătorilor, lovind fără zgomot mingea.

Caroline se înfioră și își strecură mâna sub brațul lui.

— Hai să intrăm în casă! șopti ea.

Își continuă agale drumul pe aleea la capătul căreia, după un timp, distinseră peluza cu flori din fața conacului și un lampadar mare din fier forjat luminând ușa de la intrare. Chiar în clipa aceea, două siluete îmbrățișate umbriră lampadarul. Joe duse degetul la buze. Se opriră. Cele două siluete părăsiră cărarea și se îndreptară, printre arbuștii rari, către un loc unde, în umbră, nu departe de terenul de tenis, se afla o bancă. Dispărură în întuneric.

— Ce bine-mi pare... șopti Caroline, lipindu-și

aproape buzele de urechea lui Joe.

Acesta nu răspunse. Abia când ajunseră la loc deschis și se angajară pe cărarea ce ocolea peluza cu flori, ducând către ușa de la intrare, întrebă:

— De ce zici că-ți pare bine?

— Știi de ce plângea Meryl? Fiindcă, totuși, Cowley s-a întâlnit cu ea, așa cum a presupus domnul Jowett, și i-a făcut o scenă. I-a declarat că numai un nebun se mai poate încrede în onoarea femeilor, că probabil ea s-a comportat provocator față de Jowett, dacă acesta a îndrăznit să-i propună să-i pozeze și că, în fine, el, Cowley, își dă seama desigur că ea, întrucât e liberă, are tot dreptul să se poarte cum crede de cuviință, dar să țină minte un lucru, și anume că flirturile ei iresponsabile n-are decât să le consacre marilor artiști, sau altor indivizi de aceeași teapă. El, Cowley, nefiind decât un muritor de rând și cunoscând prea bine sufletul femeilor și faptul că n-are prin ce să se impună unei fete, atrasă de orice lumină, asemeni unui fluture, renunță la o asemenea favoare și o roagă să-l șteargă de pe lista bărbaților pe care, după ce îi ademenește, îi respinge, satisfăcându-și astfel vanitatea femeiască. După acest discurs, s-a înclinat și s-a depărtat în grabă, lăsând-o să plângă cu hohote, singură. Evident că i-am spus că toți bărbații sunt niște idioți și că și lui Cowley o să-i vină mintea la cap. Dar ea plângea mai departe și nu mă asculta. Se pare că e foarte îndrăgostită de el. Mi-a mai spus că, atunci când a plecat, arăta atât de groaznic, încât ea s-a temut de vreun act necugetat din partea lui, asupra lui Jowett sau a sa însuși. Dar și mai tare s-a temut să se ducă la ei, în atelier, fiindcă era și Jowett acolo, și dacă lui Cowley i-ar fi trecut prin minte că ea pentru Jowett a venit, atunci chiar că ar fi fost

prăpăd... Caroline respiră adânc. Se vede că am avut totuși dreptate, fiindcă adineauri erau din nou împreună. Sunt sigură că în clipa asta, pe bancă, are loc împăcarea. Adevărul este că el ar trebui să-i ceară iertare, încheie ea pe un ton foarte convins.

— Desigur, mormăi Joe. De vreme ce, așa cum chiar tu ai afirmat, toți bărbații sunt niște idioți..

Se opriă. În jurul lampadarului de la intrare dăntuiau puzderie de gângănii. Alex apăsă pe clanța ușii, care se deschise. Trecură prin holul pustiu, către scara interioară, călcând pe un covor gros care le stingeă zgomotul pașilor. Ajunși la etaj, se opriă din nou pe palier.

— Camera mea e ultima de pe colț, pe stânga. Caroline îi arătă lui Joe cea mai îndepărtată dintre cele patru uși, iar a ta e în partea opusă. Iarna, din camera ta se vede marea, dar acum o ascunde frunzișul copacilor. Doar de sus, arătă spre scara ce se pierdea după un cot, ducând spre etajul al doilea al clădirii, se pot vedea vapoarele. De acolo, de sus, am văzut flota care naviga spre Franța în ziua invaziei – șase iunie, una mie nouă sute patruzeci și patru... Doamne, câți ani au trecut de atunci! Noroc că eram încă foarte mică pe vremea aceea. Ei, noapte bună! Îl sărută ușor pe buze și-i zâmbi. Porni spre camera ei de-a lungul coridorului și, întorcând capul, îi mai făcu un semn cu mâna. Joe îi răspunse cu o înclinare și se îndreptă spre ușa camerei sale. Auzi în spatele lui o cheie răsucindu-se în broască, apoi zgomotul unei uși care se deschide și se închide la loc.

Știind că, înainte de cină, nu și-a încuiat ușa cu cheia, apăsă pe clanță și intră. Mai știa și că, ieșind, stinsese lumina. O lampă joasă, cu un abajur verde, era însă aprinsă în dreptul șemineului.

Alex închise ușa în urma lui.

— Dacă aş fi spus că sunt sigur că mă voi mai întâlni cu dumneata încă în astă-seară, aş fi exagerat... spuse el apropiindu-se de şemineu şi lăsându-se să cadă într-un fotoliu adânc. Dar aveam o vagă presimţire că discuţia noastră nu s-a încheiat. Îşi scoase din buzunar pachetul de ţigări. Fumezi?

— Da, vă mulţumesc.

Chanda luă o ţigară.

— Aş dori întâi să-mi cer scuze pentru neaşteptata mea intruziune. Se uită la ceas. De altfel, va trebui să mă retrag foarte curând. Mai trebuie să încui uşa de la intrare, să controlez dacă totul e în ordine şi, în afară de asta, să-i servesc generalului ceaşca de cacao. Zâmbi ușor. Bea în fiecare seară, înainte de culcare, o ceaşcă de cacao. La zece şi jumătate precis. Şi eu sunt cel care i-o servesc întotdeauna... Adică de zece ani încoace, fiindcă înainte vreme obişnuia să bea un păhărel de whisky. Medicul i-a interzis însă... Se opri. Dar n-am venit aici ca să vă vorbesc despre fleacurile astea. Sunt într-o mare încurcătură, domnule. Pentru întâia oară după cincizeci de ani, mă văd nevoit să înşel încrederea cu care mă onorează generalul Somerville. Dar pasul meu e îndreptăţit de teama pentru viaţa sa şi, totodată, de încrederea mea, justificată, sper, în capacitatea dumneavoastră de a găsi o ieşire din situaţii în care alţi oameni n-ar fi în stare să întrezărească niciuna...

Joe îşi stinse ţigara şi, cu un gest reflex, luă alta şi o aprinse.

— S-auzim despre ce e vorba, mister Chanda.

— Cred că nu mai e cazul să adaug că generalul nu m-ar ierta niciodată dacă ar afla că am trădat cuiva

secretele sale...

— Mă voi strădui să nu înșel încrederea dumitale, spuse calm Alex. Ca să-ți ușurez cât de cât conștiința, poate că n-ar fi rău să-ți spun din capul locului că știu cine a scris acele trei scrisori adresate Scotland Yard-ului și cine le-a expedit. Le-a scris generalul Somerville și le-ai expedit dumneata, nu-i așa?

Chanda aprobă cu o înclinare din cap.

— Am presupus că veți deduce lucrul acesta. De aceea, m-ați și întrebat azi după-amiază dacă am deseori drum la Londra și dacă a mai fost cineva din Mandalay House, în ultimul timp, acolo. Atunci am înțeles că știți. Dar am mai înțeles și că știți prea puțin. Puteați, printre altele, să presupuneți că, întrucât generalul însuși a scris scrisorile acelea, nu există niciun motiv de temere. Dar generalul Somerville n-a compus în joacă scrisorile... Ele fac parte dintr-un plan al său. A urmărit să atragă atenția poliției asupra reședinței sale și să creeze o atmosferă de nesiguranță în jurul persoanei sale. Pentru același motiv i-a scris și domnișoarei Beacon. Știa, din ziare, că sunteți prieten cu mister Parker de la Scotland Yard și, din... zvonuri, că domnișoara Beacon și dumneavoastră... sunteți văzuți împreună foarte des. Generalul Somerville se dă în vânt după romanele polițiste. Le citește în pat, înainte de a adormi, și se bucură ca un copil ori de câte ori îl identifică pe asasin înainte ca acesta să fie demascat de autor. Cu cărțile dumneavoastră nu s-a descurcat chiar atât de ușor. Îmi închipui că acesta a și fost motivul principal pentru care a dorit să veniți aici. De altfel, ca să fiu sincer până la capăt, am să vă destăinuiesc că i-am făcut domnișoarei Beacon o vizită în aceeași zi în care generalul i-a expedit

scrisoarea și am rugat-o să facă în așa fel încât să sosiți în ziua următoare, înainte de ora unsprezece dimineața. Domnișoara Beacon mi-a dat cuvântul că nu va spune nimic despre demersul meu. Și, după cât se pare, și-a ținut cuvântul!

— Da! Și l-a ținut. Alex dădu din cap. O, perfidă șiretenie feminină! Un sfert de cuvântel n-a suflat!

— Știam eu că pot avea încredere în ea. Dar să intrăm în miezul chestiunii. Nu cu mult timp în urmă, am fost în Germania. Am plecat acolo ca urmare a unei scrisori pe care generalul a primit-o din partea unui anumit colecționar. Scrisoarea era în legătură cu o statuie de foarte mare preț a lui Budha, care, odinioară, se găsea în patria mea, în orașul Moulmein, împodobind interiorul acelei pagode de care vorbește Kipling într-o poezie a sa: „*La Moulmein, lângă pagoda cea veche, lângă mare...*” Cunoașteți aceste versuri, nu-i așa?

— Le cunosc. Alex zâmbi ușor. Printr-un anume concurs de împrejurări, am dat noii mele cărți un titlu inspirat chiar de această poezie. Dar nu vreau să te întrerup! Te rog să continui.

— Statuia respectivă a dispărut în ultimul război, când, după cum știți, Birmania a fost ocupată de japonezi. A dispărut în vălmășagul luptelor ce s-au purtat în oraș și n-a mai fost găsită de atunci încoace. Adică, vreau să spun că nu se mai știa nimic de ea, toată lumea fiind convinsă că a avut o soartă pe care, de mii de ani, o au până la urmă statuile executate din metale prețioase și anume că a fost topită de cei care au furat-o. Dar iată că, acum trei săptămâni, generalul a primit acea scrisoare. Se înțelege că semnatul ei nu afirma că se află în posesia statuii, ci doar că ar putea interveni în vederea cumpărării ei,

precizând că afacerea este strict confidențială și că orice încercare de a o face publică sau de a informa autoritățile germane sau internaționale n-ar avea alt rezultat decât dispariția „pe vecie” a statuii; am citat textul din scrisoare. Am plecat imediat în Germania și, după demersuri complicate, am dat în cele din urmă de statuie. Era cea autentică, nu încăpea nicio îndoială. Generalul îmi lăsase mână liberă, așa că am cumpărat-o pe loc.

— Și cât ați plătit pe ea?

— Cincizeci de mii de lire sterline, rosti Chanda netulburat, sau chiar ceva mai mult. Am achitat o sută cincizeci de mii de dolari americani, bani gheață și nu emițând un cec, aceasta fiind condiția vânzătorului, care a rămas anonim. Nici până astăzi nu știu cine a fost. Am aflat doar atât că, după toate probabilitățile, Budha din Moulmein a nimerit în timpul războiului în colecția particulară a lui Göering. Ce s-a întâmplat cu statuia după aceea, nu mai știu. Știu doar că e autentică.

— Dumneata ai transportat-o până aici?

— Da. Bineînțeles. M-am asigurat însă împotriva oricăror surprize, iar banii i-am înmănat doar în momentul în care statuia a ajuns pe coasta engleză. Cinci zile mai târziu, a sosit o scrisoare de la Londra. Autorul ne aducea la cunoștință că va informa autoritățile engleze despre faptul că generalul se află în posesia unei sculpturi considerate ca fiind pierdută și aparținând tezaurului național al Birmaniei. Evident că, într-un post-scriptum, autorul ei adăuga că o sumă de zece mii de lire sterline, reprezentând „participarea” sa la tranzacție, l-ar satisface întru totul, drept care va șterge întreagă acea poveste din amintirea sa. Cerea răspuns la post-restant.

— Și ce-a făcut bătaiosul nostru general Somerville? Nu mi-l imaginez înmânând un cec de zece mii de lire unui șantajist.

— Domnul general a răspuns în termeni amabili, cerându-i expeditorului scrisorii să se înfățișeze mâine, la orele unsprezece și jumătate dimineața precis, spre a încasa suma respectivă. Întrucât întreaga afacere, din motive lesne de înțeles, trebuie să rămână absolut confidențială, generalul a precizat că dorește ca expeditorul scrisorii să vină nu la Mandalay House, ci pe mare, până la debarcader, de acolo urmând să urce pe cărarea de la marginea parcului, până la pavilion, unde îi va înmâna suma cerută.

— Ah! așa stau lucrurile... Joe fluieră încetișor printre dinți. Mâine, la unsprezece și jumătate. Dar tot n-ai răspuns la întrebarea mea, mister Chanda. Generalul e într-adevăr hotărât să-i dea banii aceștia?

— Generalul Somerville e într-o situație dificilă. În primul rând, a cumpărat o operă de artă care face parte din tezaurul național al Birmaniei și care figurează pe lista operelor de artă dispărute, listă alcătuită de agenții Națiunilor Unite. E adevărat că el și-a manifestat dorința expresă ca, după moartea sa, statuia să se întoarcă la Moulmein. Ar putea, prin urmare, să o expedieze chiar mai devreme. Dar în momentul în care afacerea ar deveni publică, stârnind inevitabil scandal, toată lumea ar fi convinsă că generalul a fost nevoit, sub diverse presiuni, să înapoieze statuia țării de origine, că altfel ar fi păstrat-o pentru sine; în al doilea rând, tranzacția e oricum ilicită, ea dând loc unei serii întregi de delictе unul de natură valutară, deoarece niciun englez nu poate transfera peste graniță, fără autorizația

ministrului de finanțe, o sumă mai mare de cincizeci de lire sterline; pe lângă asta, generalul a cumpărat și a adus ilegal în Anglia, fără să anunțe autoritățile, un obiect despre care avea cunoștință că e provenit din jaf și executat din metale prețioase, în greutate de peste două sute de funzi. Toate la un loc l-ar compromite pe generalul Somerville și ca cetățean, și ca om de știință. Nimeni n-ar crede în nobilele sale intenții, ca să nu mai vorbim de consecințele juridice.

— Dar dumneata crezi în intențiile sale nobile?

— Da. Altfel aș fi refuzat să fiu părtaș la povestea asta. Eu mă consider un om cinstit, și nici măcar faptul că una din comorile poporului meu ar fi reintrat în circuitul de valori universale n-ar fi putut conta în acest caz. Vedeți dumneavoastră, domnule, eu am știut de la bun început că generalul Somerville va dori ca odată și odată... prin mijlocirea mea, să restituie statuia Birmaniei. De aceea a și cumpărat-o. Generalul a fost, pe vremuri, comandantul garnizoanei din Moulmein. Încă de pe atunci începuse să-l pasioneze arta Indiei, Birmaniei și Nepalului. Cred că, tânăr ofițer fiind, nu s-a purtat tocmai corect în unele împrejurări. Dar nu sunt eu cel chemat să-l judece. Nu-mi mai amintesc de timpurile acelea. Sunt mai tânăr decât el cu vreo douăzeci și ceva de ani. Sunt încredințat că ține să-și plătească, după moarte, datoriile față de Birmania. A spus întotdeauna că acolo și-a petrecut cei mai frumoși ani din viață. Sunt încredințat că va proceda după dreptate, restituind pagodei din Moulmein statuia ce i-a fost furată.

— De acord. Dar, înainte de asta, va trebui să-i înmâneze unui șantajist oarecare zece mii de lire sterline. Și ceva îmi spune că n-are intenția s-o facă...

Chanda confirmă printr-o înclinare a capului.

— Nu, n-are intenția s-o facă. Dânsul susține, și nu fără temei, că nimeni nu-i garantează că acel domn George Plumkett – acesta e numele pe care și-l dă întreprinzătorul individ – nu va pretinde, după un timp, încă douăzeci de mii și așa mai departe, la nesfârșit. Pe de altă parte, generalul nu poate accepta nici ca domnul Plumkett să informeze lumea întreagă asupra amănuntelor tranzacției de achiziționare a statuii din Moulmein. De aceea am și venit la dumneavoastră. Mă tem, mister Alex! Generalul Somerville a citit cam prea multe romane polițiste și e și de un curaj nebun. Și-a făcut socoteala că dacă va adresa acele scrisori poliției, iar după aceea vă va atrage și pe dumneavoastră aici, va crea în jurul său o atmosferă de asemenea natură, încât nimeni nu se va mira aflând că a fost atacat și... a trebuit să se apere.

— Vreți să spuneți prin asta că generalul Somerville intenționează să-l omoare pe George Plumkett acela?

— Întocmai, mister Alex! Exact asta voiam să spun. Mai mult decât atât, și-a făcut socoteala că, dacă veți fi și dumneavoastră prin apropiere, poliția va recurge, în primul rând, la mărturia dumneavoastră. Măine, când Plumkett acela va acosta și i se va înfățișa, generalul dorește să fie singur în pavilion; după ce îi va înmâna banii, bineînțeles după oarecari tergiversări și nu înainte de a-i pretinde garanții, sub formă de cuvânt de onoare sau de altceva la fel de stupid, iar celălalt se va întoarce să plece, generalul plănuiește să scoată pistolul, pregătit din timp în sertarul mesei, și să-l împuște, urmând să declare după aceea că l-a avut asupra sa din pricina acelor scrisori de amenințare și că cele zece mii de lire le pregătise pentru Caroline. Acesta e, printre altele, și

motivul pentru care a semnat astăzi un nou testament, în prezența dumneavoastră și a domnișoarei Beacon. A pregătit totul cu „maximă precizie”, cum îi place să spună, iar eu n-am reușit să-l conving să abandoneze planul acesta nebunesc, deși nu mă îndoiesc nicio clipă că va da greș.

— Da... Joe se încruntă. În primul rând, șantajistul nostru nu e probabil atât de prost ca să se lase atras într-o capcană, fără să se asigure în vreun fel oarecare, iar în al doilea, generalul e mult prea bătrân ca să nu-i tremure mâna. Dacă nu izbutește să-l nimerească pe individ în așa fel încât să-l ucidă din primul glonte – să presupunem că l-ar răni doar – atunci scandalul chiar că ar lua proporții cumplite. Legile englezești sunt necruțătoare față de cel care trage într-un om neînarmat și care nu se așteaptă să fie atacat. Faptul că celălalt este un bandit și un șantajist nu-l justifică câtuși de puțin. Dacă la toate acestea adăugăm intenția generalului de a ucide pentru a reduce la tăcere pe cineva care îl putea compromite, înțelegem la ce consecințe fatale s-ar ajunge. Și, oricum, crima în sine nu constituie o soluție care să poată fi luată în considerare.

— De acord, dar domnul general e de altă părere. El susține că șantajistii reprezintă cea mai josnică varietate a speței umane și că nu merită altceva decât să fie striviți ca niște viermi. Dânsul mai susține că, ori de câte ori legea e neputincioasă, orice om, atunci când e convins de justetea cauzei sale, e îndreptățit să-și facă singur dreptate... Se opri pentru o clipă. E un om foarte bătrân și încăpățânat, mister Alex. N-am putut să-l conving. Cred că își închipuie că omenirea ar trebui să-i fie recunoscătoare că o debarasează de acel Plumkett. „Un vierme mai puțin

pe lume, Chanda, mi-a spus, atât și nimic mai mult. În tinerețea mea, dacă în regimentul meu ar fi fost descoperit un asemenea guzgan, l-am fi obligat să se sinucidă, ca să nu se afle în afară. Legile noastre degenerează, de unde și procentul tot mai ridicat de netrebnici!”

— Hm... Joe clătină din cap. În clipa asta nu mă gândesc la concepțiile generalului Somerville despre justiția omenească. Din cele ce mi-ai spus, trag concluzia că ai venit la mine în speranța că vom găsi o ieșire din această situație. Trebuie să evităm ca generalul Somerville să facă exerciții de tir asupra lui Plumkett acela și totodată să-l ferim pe generalul Somerville de a cădea victima unui șantaj... ei! și, în sfârșit, să nu se afle nici că dumneata mi-ai dezvăluit planurile lui. Și cam în ce fel ar urma să se desfășoare totul? Ți-a încredințat și dumitale vreun rol?

— Da. Eu va trebui ca, începând de la ora unsprezece, să nu mă mișc de la fereștrua rotundă a podului, care dă spre mare și e vizibilă și din pavilion. În clipa când voi vedea un iaht sau o șalupă apropiindu-se de debarcaderul nostru, va trebui să atârni la fereastră o basma albă. Fereastra e în bătaia soarelui și basmaua se va vedea foarte clar. De altfel, generalul are o vedere excelentă. După ce va vedea semnalul, va aștepta, pregătit sufletește, să-și facă Plumkett apariția.

— Sfântă naivitate... mormăi Alex. Într-adevăr, trebuie să găsim o soluție! Zâmbi. Dumneata ai vreun plan care să ducă concomitent la împiedicarea lui Plumkett de a ajunge la generalul Somerville; la reducerea la tăcere a lui Plumkett; la salvarea celor zece mii de lire; la convingerea generalului că fidelul său slujitor nu i-a trădat planurile?

— Am un asemenea plan, răspunse Chanda, spre uimirea lui Joe. Numai că nu poate fi îndeplinit fără concursul dumneavoastră.

— Să auzim.

— După părerea mea, domnul George Plumkett ar trebui înfruntat cu propriile sale arme. Numele dumneavoastră este prea bine cunoscut în lumea interlopă. Dacă dumneavoastră personal l-ați întâmpina la debarcader și ați sta de vorbă cu el, poate că l-ați convinge că, șantajându-l pe generalul Somerville, ar putea pierde în viitor mult mai mult decât ar câștiga pe moment. Între timp, eu aș intra în pavilion să-i spun generalului că la orizont nu se zărește nicio ambarcație și că, mai mult ca sigur, șantajistul a renunțat la planurile lui. Cum ulterior omul nostru n-ar mai da niciun semn de viață, afacerea s-ar stinge de la sine.

— Iar, după părerea mea, dumneata supraapreciezi enorm importanța umilei mele persoane... Joe clătină din cap. Și ce-o să se întâmple dacă domnul Plumkett n-o să se sperie de mine, iar eu n-am să găsesc argumentele care să-l convingă?

— Atunci... Chanda ezită. Cred că unica soluție ar fi să-i înmânați dumneavoastră cele zece mii de lire.

— Dar, după câte am înțeles, generalul Somerville va avea banii asupra sa, în pavilion.

— Pentru orice eventualitate, am ridicat de la bancă suma de douăzeci de mii de lire.

— Ah! prin urmare ai pus din timp la cale întreg planul!

— Nu chiar. Eram disperat și mă gândeam să-l întâmpin eu însumi pe Plumkett, să-i înmânez banii și să aștept să văd ce-o să se întâmple după aceea. Știam un singur lucru, că trebuie să-l împiedic cu

orice preț pe Plumkett să intre în pavilion. Pentru nimic în lume nu puteam să-l las pe general să încerce să-și realizeze planul. Gândiți-vă, domnule, are peste nouăzeci de ani! În glasul lui Chanda răzbătu deodată un accent de deznădejde. Nu poate să-i reușească planul! Și dacă n-ar fi existat o altă soluție, aș fi fost gata, eu însumi, fie să-l cumpăr pe Plumkett, fie să-l... ucid!

Joe se încruntă.

— Dar ce i-ai fi spus generalului, dacă ar fi văzut de la fereastra pavilionului șalupa venind?

— Debarcaderul propriu-zis nu se vede de la fereastra pavilionului. I-aș fi spus că a fost un vaporăș care nu s-a îndreptat spre débarcaderul nostru, sau că a fost o ambarcațiune a poliției, domnul Parker ordonând, probabil, ca Mandalay House să fie ținut sub observație de la distanță. De altfel, cred că ar fi mai bine să-i spuneți toate astea mâine chiar dumneavoastră. V-a fixat o întâlnire pentru ora douăsprezece și jumătate, iar lui Cowley pentru douăsprezece. Fixând aceste întâlniri, a urmărit să creeze impresia unui om care nu se așteaptă la nimic. Acesta ar fi un soi de „alibi psihologic”. În orice caz, așa l-a numit adineauri, stând de vorbă cu mine în timp ce se pregătea de culcare. Pot să vă spun că e într-o dispoziție dintre cele mai bune... Fără voie, Chanda zâmbi. Am impresia că socotește viața celui șantajist ca fiind infinit mai puțin prețioasă decât aceea a unei muște adulte, și de aici dispoziția sa minunată. Râdea, amuzat de gândul că o să vă tragă pe sfoară... Mi se făcuse pielea de găină, domnule Alex, în timp ce-l ascultam. Dar n-am încercat să-l contrazic, îl cunosc mult prea bine. Pentru nimic în lume n-ar renunța acum la roadele „strategiei

împotriva ticălosului”, cum o numește dânsul. E încă un mare om de știință, dar cercul vieții lui se închide și mintea i se întoarce încet-încet către copilărie.

— Hm... Joe zâmbi. Vreau să cred că, în copilărie, nu ticluia planuri de exterminare a oamenilor. Dar, altfel, ai desigur dreptate! Ei bine, mâine la unsprezece vom căuta să stăm de vorbă cu domnul Plumkett. Generalul nu va afla nimic. Dar aș vrea să te rog să nu discuți încă nimic cu Caroline. În orice caz, nu acum.

— Și eu intenționez să vă rog același lucru. Chanda se ridică și se uită la ceas. S-a făcut timpul să-i servesc ceașca de cacao. Altminteri, va începe să se întrebe de ce întârzii. Noapte bună, domnule. Mulțumesc.

— Vin cu dumneata... zise Joe. Mai am ceva de rezolvat în oraș. Să zicem că mi-am terminat țigările. Cum voi putea să intru în casă la înapoiere?

— Ați putea suna la ușa de la intrare și v-ar deschide camerista, soneria de noapte fiind chiar la căpătâiul ei. Dar am să vă aștept eu în hol până vă întoarceți. La vârstă mea, somnul nu vine chiar atât de repede.

— Mâine, după micul dejun, dacă n-ai nimic împotriva, o să stabilim amănuntele.

— Mă las cu totul în seama experienței și inteligenței dumneavoastră... Chanda se înclină.

Coborâră. Noaptea era la fel de frumoasă, și când Joe porni motorul *Rolls-Royce*-ului și aprinse farurile, ocolind clădirea și îndreptându-se spre poartă, mii de gâze porniră să se izbească de parbriz, atrase de luminile puternice. Poarta era deschisă. Ieși în șosea și, fără să mărească viteza, porni spre oraș. Trebuia să-l găsească pe sergentul Hicks și izbuti să dea de el

mai repede decât se aștepta. La un moment dat, în conul de lumină se ivi chiar silueta acestuia, cu nelipsita undiță pe umăr. Omul venea spre Mandalay House. Orbit de faruri, își feri ochii cu mâna. Alex frână brusc.

— Nu dormi niciodată, sergent?

— Niciodată, răspunse acesta flegmatic. Sunt întruchiparea polițistului desăvârșit. Sau cel puțin așa presupun șefii mei, din moment ce m-au trimis singur aici.

Joe deschise portiera. Sergentul, fără o vorbă, urcă și luă loc alături de el. Mașina porni în direcția dinainte.

— E plăcut să mergi cu un *Rolls-Royce*, spuse Hicks plin de solitudine, așezându-și undița pe canapeaua din spate. În general, toate îmi plac pe aici. Nu-mi dau seama de ce locuiesc oamenii la Londra! Nu sunteți și dumneavoastră de aceeași părere? Când ar putea să trăiască într-o regiune atât de frumoasă!

— Întrebarea asta mi-am pus-o și eu, sergent. Dar aș vrea să discut cu dumneata niște lucruri mai prozaice. E așteptată, pentru mâine, o anumită vizită la Mandalay House.

— Da, domnule? Pot să aprind o țigară?

— Sigur. O să-și facă apariția prin partea locului un individ, pe nume George Plumkett. Aș dori să reții acest nume, fiindcă va trebui să iei legătura telefonică cu domnul Parker și să-l rogi ca, în cel mai scurt timp posibil, să-mi transmită toate datele privitoare la acest om. Mai exact, am nevoie de ele mâine dimineață, la ora șapte, când ți-aș propune să ne întâlnim pe șosea, într-un loc de unde nu se vede Mandalay House. Nu e cazul să-ți mai spun că sunt absolut convins că e vorba de un nume fals.

— Înțeleg, domnule. George Plumkett.

— E posibil să fi fost implicat în afaceri legate de artă. Statuete, tablouri, mai știu eu ce! Sper ca domnul Parker să afle câte ceva.

— Da, domnule.

— Iar acum, chestiunea cealaltă. Acest Plumkett își va face apariția la Mandalay House la ora unsprezece și jumătate. Va veni pe mare și va acosta la debarcaderul particular al generalului, în care caz îl voi opri chiar eu. Voi ține sub supraveghere drumul respectiv. Mai mult ca sigur, va veni într-o barcă cu motor închiriată la Torquay sau în altă localitate din apropiere. E plin litoralul de bărci cu motor. Dar s-ar putea să se dovedească mai isteț și să apară dinspre uscat. Ținta sa va fi pavilionul în care lucrează generalul înainte de amiază. Știi, clădirea aceea mică de la capătul parcului, chiar deasupra prăpastiei.

— Știu.

— Misiunea dumitale va fi să-l împiedici pe Plumkett să pătrundă pe domeniu venind dinspre uscat. E chestie de viață și de moarte, sergent! Omul acela nu trebuie cu niciun preț să ajungă la pavilion.

— Sună foarte dramatic. Sergentul Hicks își frecă mâinile. Și cum arată acest domn Plumkett pe care am misiunea să-l rețin?

— Nu știu, zâmbi Joe. Dar nutresc speranța că domnul Parker va fi în măsură să ne dea semnalmente tipului. Dacă nu, o scoatem noi la capăt și fără asta, ce zici?

Mașina întoarce. Joe îl lăasă pe sergent la o intersecție, convenind încă o dată cu el să se întâlnească la ora șapte. Câteva minute mai târziu, în lumina farurilor apărură poarta domeniului.

Ușa de la intrare nu era încuiată. Chanda ședea

într-un fotoliu și, văzându-l pe Alex, se ridică fără zgomot.

— Acum pot să închid, spuse el încet și, coborând și mai mult glasul, adăugă: Ați întreprins ceva în legătură cu chestiunea noastră?

— Cam așa ceva. În orice caz, te asigur că, din partea domnului Plumkett, nu-l va amenința mâine nicio primejdie pe generalul Somerville. Domnul Plumkett, la rândul lui, poate să ne fie recunoscător. Chiar și în mâna unui general nonagenar, un pistol tot un pistol rămâne. Noapte bună!

Urcă fără zgomot la etaj. În fața ușii camerei sale căscă.

Dar ziua nu se încheiase încă. Intrând, dădu cu ochii de Caroline, care era așezată într-un fotoliu, cu capul lăsat pe spetează. Sub cap așezase o pernă. Dormea. Joe se apropie și o sărută ușor pe frunte. Fata deschise ochii și privi buimacă în jurul ei.

— Oh, tu ești... Cum de-am ajuns aici?

— Nu crezi că o asemenea întrebare ar trebui mai degrabă să ți-o pun eu ție? Dar n-am să ți-o pun. După figura ta, îmi dau seama că această vizită nocturnă are alt scop decât acela de a ne compromite în ochii locatarilor acestei case...

— Mai încet... Caroline îndreaptă fără voie privirea spre ușă. Am venit fiindcă... Scutură din cap ca să alunge și ultimele rămășițe de somn. Ascultă, Joe, tu n-ai observat că bunicul a folosit astăzi câteva expresii folosite și de autorul scrisorilor acelora? M-am gândit că poate ție ți-a scăpat și am venit să-ți spun. Ascultă, am ajuns la concluzia că și el trebuie să fi trimis cel puțin o scrisoare! M-am gândit că n-ar fi rău să-ți spun și ție, în cazul că tu n-ai observat. Nu prea îmi dau seama în ce măsură schimbă asta

lucrurile, totuși... M-am gândit că e de datoria mea să-ți atrag atenția.

— Da. Joe se așează pe brațul fotoliului și o mângăie pe păr. În prima scrisoare era folosită expresia: „un moșneag numai pielea și osul”, iar generalul s-a exprimat cam așa: „dacă un moșneag așa de uscat ca mine mai poate vorbi cu o precizie optimă” Această „optimă precizie” poate fi găsită în a treia scrisoare, dacă nu mă înșel. În afară de asta, într-una din scrisori se spunea despre domnii Cowley și Jowett că „în curând se vor strânge de gât”, iar bunicul tău a spus. „pot să se strângă de gât unul pe celălalt”. În amândouă cazurile, era implicată prietena ta Meryl Perry. Nu mai adaug că însăși crima pe care a înscenat-o a reprezentat punerea în aplicare a uneia din cele trei versiuni propuse de anonimul corespondent al lui Parker, și anume înjunghierea cu un stilet din colecția de arme!

— Cum adică? Ți-ai dat seama de la început? Ai observat și tu?

— Joe Alex observă totul!

— Joe, ce pot să însemne toate acestea?

— Nimic altceva decât că generalul e un om din cale-afară de bătrân... Și, după cum se știe, mintea bătrânilor e înclinată să repete involuntar și de mai multe ori una și aceeași expresie, una și aceeași idee. Doar știi că bătrânii au obiceiul să povestească acelorași interlocutori, de nu știu câte ori, aceeași anecdotă... În cazul de față, mecanismul e identic.

— Bine, dar ce înseamnă asta, Joe?

— Nimic altceva decât că e timpul să te duci la culcare.

— Ai dreptate. Mâine trebuie să mă scol de dimineață. Bunicul pretinde că nimeni nu se pricepe

să prepare cafeaua ca mine. Și, dimineața, bea cafea pe săturate. Noapte bună, iubitele... Ce bine că ție nu-ți scapă nimic niciodată!

— Noapte bună... Nu întotdeauna și nu chiar tot...

În dreptul ușii, Caroline se opri și își încolăci brațele de gâtul lui.

— Noapte bună... repetă ea în șoaptă.

Capitolul 10

Generalul Somerville stătea la birou...

Timpul vindecă orice rană, drept care și în sufletul lui Joe Alex, ori de câte ori avea să rememoreze, mai târziu, din perspectiva celor câteva luni scurse, evenimentele acelei zile ce se anunța atât de liniștită, de calmă, sentimentul că suferise cea mai grea înfrângere din viața lui revenea din ce în ce mai atenuat... Oricât de sever s-ar fi judecat, nu-și putea recunoaște nicio vină. Asasinul acționase în virtutea unei logici implacabile, ținuse seama de absolut toate impedimentele ce i s-ar fi putut ivi în cale, în așa măsură că, dacă planul i-ar fi fost periclitat, s-ar fi putut retrage pur și simplu, așteptând, la adăpost, un alt moment favorabil pentru a lovi.

Fusesse o crimă aproape perfectă, cu toate că nu amintea prin nimic de crimele perfecte – tradiționale, și fusesse concepută cu o simplitate genială și executată cu un curaj fantastic. Da, asasinul se dovedise într-adevăr genial, deși la prima vedere nimeni n-ar fi crezut-o, iar victima nu avusese nici cea mai mică urmă de bănuială. S-ar fi putut aștepta în ziua aceea la orice chiar și la un cutremur care să prăvale în neant promontoriul stâncos, chiar și la năruirea bolții cerești, în niciun caz la ce avea să i se întâmple ei!

Tocmai de aceea, dintr-o sută de motive

importante și mai puțin importante, care toate, fără excepție, s-au dovedit a fi favorabile planului criminalului, evenimentele s-au desfășurat, am putea spune, implacabil, iar lui Joe Alex, în clipa când se trezise și se uitase la ceas, constatând cu satisfacție că e abia șase și un sfert, nici prin cap nu i-ar fi trăsnit că, înainte ca soarele matinal oglindit în ferestre să atingă, în călătoria sa pe cerul ce se arăta iarăși fără niciun nor, zenitul, deasupra conacului Mandalay House se va lăsa, întunecată și grea, umbra tragediei.

Se ridică din pat și intră în baie. Se simțea complet odihnit. Deschise robinetele și se așeza pe marginea cadei. Trebuia să-i treacă încă o dată în revistă pe locatarii acelei case încăpătoare, tăcută la ora aceea, cufundată încă în somn. Exista o posibilitate, nu prea mare, dar nici fantezistă, ca domnul Plumkett să aibă un complice la Mandalay House, deși era mai probabil să fie în legătură cu indivizii de la care cumpărase Chanda statuia. În această ultimă ipoteză, rădăcinile întregii afaceri se aflau în Germania. Traficarea operelor de artă furate și apoi șantajarea cumpărătorului nu era ceva nou. Gangsterii internaționali nu disprețuiesc niciun mijloc prin care și-ar putea mări capitalurile. Dar, pe de altă parte, nu era exclus nici ca cineva dintre locatarii conacului să-și fi dat seama că ultima achiziție a generalului n-avea cum proveni dintr-o sursă legală. Joe își notă în minte să-l întrebe pe Chanda unde îl plasase generalul pe acel nefast Budha. Lucrul nu mai prezenta, de altfel, prea mare importanță. Presupunând că domnul Plumkett se va lăsa convins să renunțe la planurile sale, statuia va fi, fără doar și poate, expediată rapid în Birmania...

Dar în caz că cel așteptat la ora unsprezece și

jumătate nu era un gangster internațional, cine dintre cei prezenți în casă l-ar fi putut recunoaște pe Budha din Moulmein? Chanda, firește, profesorul Snider de asemeni, sau fiica lui, care e probabil și ea suficient de erudită în materie... Meryl Perry? Ei! da, și ea. Chiar și Jowett, care, cu toate că nu era un specialist, era totuși sculptor și citise probabil destul de mult în legătură cu sculptura Indiei, mai ales de când se afla în serviciul generalului, Cowley!... Nu, dacă datele sale biografice erau exacte – și nu exista niciun indiciu că n-ar fi – Cowley era singurul în afara oricăror bănuieli. Logic vorbind, exista posibilitatea ca cineva din casă... Admițând această ipoteză, însemna că complicele lui Plumkett era la curent în momentul acela și cu vizita poliției, și cu sosirea lui Alex, dar pesemne considera că niciun ajutor din afară nu i-ar mai putea fi generalului de folos. Totuși, dacă așa stăteau lucrurile, șantajistul sau șantajistii ar fi trebuit să ia unele măsuri de precauție. Oricum ar fi, exista o singură soluție: să se întâlnească cu domnul Plumkett față în față, să depună la mijloc, între ei doi, pachetul cu cele zece mii de lire și să-l întrebe ce alege – banii și o răfuială neîmpăcată cu el, Joe Alex, sau buzunarul gol și o existență liniștită?...

De felul cum avea să reacționeze mister Plumkett depindea desfășurarea ulterioară a evenimentelor. Esențialul era să-l împiedice să dea ochii cu generalul. Restul nu era decât o chestiune de timp și de efort, și Joe era hotărât să-l ajute pe Somerville, cu sau fără voia acestuia.

Făcu o baie, se bărbieri și își aprinse o țigară.

— N-ar trebui să fumez pe stomacul gol, se dojeni în sinea lui, pentru a nu știu câta oară în viață. Mai trase câteva fumuri în timp ce se îmbracă și își încălță

pantofii, apoi deschise ușa, o închise fără zgomot și coborî.

Ușa de la intrare era dată în lături și pătrundea prin ea un vânticel matinal călduț. Auzind pași, camerista cea tânără și buclată, care stătea în prag și privea peluza plină de trandafiri, se întoarse.

— Bună dimineața, domnule! Avea o voce cristalină și zâmbea. Avem o zi minunată astăzi. Vă servesc îndată și micul dejun...

— Până atunci, am să ies să mă plimb puțin...

Răspunzându-i, observă în privirea ei un licăr de curiozitate. Aflase, mai mult ca sigur, între timp, cine era. Pe căi absolut inexplicabile, personalul caselor simandicoase află totul fără întârziere. La fel ca mii de alte cameriste din Anglia, era și ea, cu siguranță, una din admiratoarele lui Joe Alex...

„N-aș fi și eu în stare, în definitiv, să scriu o carte... adevărată?” gândi el în treacăt, cu un subit sentiment de descurajare. Dorința aceea, de a deveni scriitor – un scriitor mare, profund, citit de maximum o mie de inși subtili și rafinați – îl bântuia din vreme în vreme, de obicei când era confruntat cu mărturiile dubioasei sale popularități!

Se îndreptă fără grabă, pe aleea asfaltată, spre poartă. O găsi însă încuiată. Pesemne o încuiase grădinarul peste noapte. Dar o portiță îngustă din zidul împrejmuitor cedă atunci când apăsă pe mânerul de alamă, sclipitor, frecat cu atâta sârg, de parcă era mânerul ușii de la intrarea principală a conacului. Aprinse a doua țigară.

Era o vreme într-adevăr minunată. Deasupra pajiștii, exaltată de bucuria vieții, o ciocârlie, aproape suspendată în văzduh, scotea cu înfocare tril după tril. Joe zâmbi. Toate dimprejur erau grozav de

frumoase - și casa străveche, și marea, și debarcaderul, și ogoarele învecinate, Caroline mai dormea de bună seamă încă în odaia copilăriei, cu capul sprijinit în cotul ținând loc de pernă. Așa dormea întotdeauna. Până și vampirul de moșneag era din cale-afară de simpatic, chiar așa, cu planurile sale ucigașe, cu marea sa dragoste pentru sculptura indiană, cea dintâi și unica iubire a furtunoasei și de fel scurtei sale vieți...

Aruncă o privire în jur, se uită la ceas și grăbi pasul. Pe pajiște, la distanță de câțiva zeci de pași de drum, creștea un pâlc de ienuperi bătrâni. Joe zâmbi din nou, observând o mână care îi făcea semne și care nici nu părea să aparțină vreunui om.

Sergentul Hicks era culcat în iarbă, îndărătul unui tufiș. Purta o cămașă verde, care se confunda cu mediul înconjurător în așa măsură, că dacă Hicks nu i-ar fi făcut semne cu mâna, Alex probabil nici nu l-ar fi observat. Fără să se grăbească, părăsi drumul și o porni în zigzag peste pajiște. Se aplecă, culese o mică floare de câmp, o ridică în dreptul obrazului și, cu ea în mână, se apropie de pâlcul de ienuperi. Se așeză alături de sergent, care stătea culcat într-o mică adâncitură a terenului. Sergentul se trase și mai în jos, ca să fie cu totul invizibil pentru vreun eventual observator, deși, pe întinderea netedă și pustie a pajiștii, nu se vedea niciun om.

— Am telefonat la Scotland Yard, spuse cu glasul coborât Hicks, de aici din oraș. Domnul comisar Parker m-a rugat să vă transmit că, din păcate, nu figurează niciun Plumkett în cartotecile poliției. Ultimul cu acest nume a murit în 1950 și era un hoț de buzunare în vârstă de 75 de ani, la pensie, dacă mi-e îngăduit să mă exprim astfel.

— Exact cum am presupus... Joe oftă. Numai un idiot patent și-ar fi dat în situația respectivă numele real, când se putea folosi de oricare altul i-ar fi trăsnet prin minte. Alte noutăți?

— Domnul comisar a mai spus că, încă din zori, o șalupă va patrula pe mare și va ține sub observație, de la distanță, porțiunea corespunzătoare de coastă. Partea proastă este că e vacanță și în împrejurimi funcționează pe puțin o duzină de iaht-cluburi, fără să mai punem la socoteală sutele de ambarcațiuni private și de iahturi, care se fâțâie cât e ziua de lungă pe lângă țarm și în larg. Șalupa poliției va observa cu luneta debarcaderul de la Mandalay House. Are, bineînțeles, stație de radio. E suficient să dăm un telefon la postul de poliție local, pentru ca comandantul postului să ia personal măsuri și, în câteva minute, orice ambarcațiune să fie reținută. În afară de asta... Ezită.

— Ce anume - în afară de asta?

— Vă raportează că sunt nedormit! mărturisesc sergentul Hicks, cu sinceră disperare. Nu pot închide ochii nici măcar când ajung în sfârșit în odaia mea de la han. Patul scârțâie... și mereu mi se pare c-o să se întâmple ceva la conac, exact atunci când nu sunt eu în apropiere. Bine cel puțin că vă aflați dumneavoastră acolo!

— Am impresia, sergent, că dacă nu va interveni nimic deosebit, și să sperăm că nu va interveni, vom putea pleca la Londra chiar în seara asta. Domnul comisar Parker n-a mai comunicat și altceva? N-a avut și vreun alt mesaj pentru mine?

— Ba da, domnule. A avut. Dar nu l-am înțeles tocmai bine. Mă voi strădui să-l repet cuvânt cu cuvânt și poate că-l veți înțelege dumneavoastră, mai

ales că vă era adresat personal. Domnul Parker mi-a atras atenția că e strict confidențial, ceea ce de asemenea n-am înțeles, fiindcă oricum nu vi l-aș fi transmis în prezența unei terțe persoane...

— Despre ce mesaj e vorba?

— „Spune-i domnului Alex că actrița Joan Fay, cea căreia i se mai spune și «Cei mai frumoși sâni din lume», și-a cumpărat un *Rolls-Royce* cu mânerele portierelor de aur. Întrebată de Scotland Yard, direcțiunea uzinelor *Rolls-Royce* a răspuns că le poate furniza clienților, la cerere, mânere similare în orice cantitate, în caz că doresc să-și împodobească mașinile...” E un limbaj cifrat, nu-i așa, domnule?

— Exact! mârâi Joe. „Cei mai frumoși sâni din lume”, așa a spus? Asta-i tot?

— Tot.

— Simpatice om, domnul Parker! Dar hai să ne ocupăm acum de musafirul nostru, pe care vom avea plăcerea să-l salutăm astăzi la unsprezece și jumătate. Misiunea dumată, sergent, va fi să îți sub observație această pajiște și drumul până la ora... se gândi o clipă, să zicem, până la ora nouă și jumătate. După aceea aș dori să te postezi pe stâncile din apropierea parcului, în așa fel încât să poți avea sub ochi pavilionul. Eu voi bloca, într-un fel sau altul, drumul de acces dintre pavilion și conac. La ora unsprezece, te strecuri neobservat în imediata vecinătate a pavilionului. Fii gata de orice și, așa nedormit, fii cu ochii în patru!

— Am înțeles, domnule. Hicks își înclină capul chel, cu fața pe care se citeau urmele insomniei. Până la nouă și jumătate, aici pe urmă dincolo. Dar ce trebuie să fac dacă văd un străin îndreptându-se pe jos sau cu mașina spre Mandalay House? Dacă vine cu

mașina, pot să mă arunc sub roți, și decesul meu subit tot îl va reține pe individ un timp. Dar dacă vine pe jos? Să-l împușc fără să-l întreb cum îl cheamă și fără să mă sinchiesc de înfățișarea lui, din moment ce nu știu cum arată onorabilul domn Plumkett?

— Umorul dumitale îți face cinste, sergent, și aproape că-l egalează pe cel al superiorului dumitale, domnul Parker. Dar întrebarea dumitale, în ciuda aparențelor, nu e lipsită de logică. Dacă observi un străin venind pe jos spre casă peste câmp, îl oprești neapărat, sub orice pretext, chiar făcând pe tâmpitul sau pe turistul aiurit. Nu-l vei pierde din ochi nicio clipă și îi vei paraliza libertatea de mișcare. Dacă se ia la harță cu dumneata, ești liber să-i tragi o chelfăneală! Puțin îmi pasă. Dacă vine cu mașina, îl întâlnesc eu în curte. Un automobil n-are cum scăpa neobservat. Dar asta nu l-ar avantaja nici pe el și ar contraveni și înțelegerii pe care o are cu generalul, care dorește ca nimeni să nu afle de vizita lui Plumkett la Mandalay House.

— Am înțeles, domnule. O scot eu cumva la capăt. Hicks căscă. N-o să-mi scape.

Joe se ridică.

— Eu mă voi afla tot timpul afară, între peluza cu flori din fața casei și terenul de tenis, care e plasat la aproximativ o sută de pași de pavilion, alături de cărarea care duce într-acolo. La un moment dat, în caz că voi primi un semnal, s-ar putea să mă urc în pod. Vom avea un observator acolo. Dar, mai degrabă voi fi în preajma pavilionului, făcând în așa fel încât să nu fiu văzut de Somerville. Dacă totul merge bine, voi fi aici la ora opt seara și îi voi comunica domnului Parker că putem considera afacerea încheiată. Presupun că, în cazul ăsta, te va învoi pe loc să te

întorci la Londra.

Rupse o crenguță de ienupăr și, cu ea în mână, plecă fără a mai întoarce capul. Ajungând la drum, simți de odată un gol atroce în stomac și observă cu încântare șuvița de fum ce se ridica dintr-unul din coșurile înalte ale conacului.

Trecu de poartă și se regăsi sub umbra copacilor. Grădina era liniștită, zeci de păsări nevăzute ciripeau în văzduhul calduț. Zgomotul mării nu ajungea până acolo. Spunându-și cu melancolie că până la urmă tot își va ruina sănătatea, Joe aprinse și a treia țigară, pe care o aruncă în pragul casei.

Sufrageria se afla în stânga holului. La masa înconjurată de nu mai puțin de două duzini de scaune, nu se afla încă nimeni, dar tacâmurile aranjate în semicerc la unul din capetele mesei arătau că micul dejun va fi servit dintr-o clipă în alta.

— Ouă și șuncă, domnule? întrebă camerista cea buclătată, care nu întârzie să-și facă apariția.

— Da, chiar te rog! Joe îi zâmbi. Sunt primul, nu-i așa?

— Da, domnule. Dar vor veni îndată și ceilalți. Ne sculăm devreme aici, domnule.

Alex se uită la ceas. Era opt fără un sfert. Auzi pași pe scară. Cobora cineva.

— Bună dimineața! James Jowett, într-o cămașă albă impecabilă și în niște pantaloni de flanel gri, perfect călcați, intră în sufragerie și se așează față în față cu Alex. Cum a fost prima noapte petrecută la Mandalay House? Fără fantome în cearșafuri albe și zornăindu-și lanțurile?

— Din păcate... Joe își depărta brațele - gestul său predilect când voia să exprime consternarea.

— Îmi închipui că unui om ca dumneavoastră ele li

se arată mai lesne decât nouă, muritorilor de rând...

Jowett izbucni în râs. Luă o felie de pâine și se apucă tacticos să o ungă cu unt.

— În ce mă privește, sunt familiarizat mai degrabă cu strigoi care sălășluiesc ascunși în mințile oamenilor și care se dovedesc foarte grijulii să nici nu li se bănuiască existența... răspuse Joe amabil, dar fără să zâmbească. Cât privește lanțurile, își fac și ele apariția, dar în final. N-am avut parte nici măcar de vise urâte. Totuși, n-aș putea spune că am dormit prea bine. M-am trezit la cinci, sau poate ceva mai târziu, și m-am plimbat pe câmp. E o regiune foarte frumoasă.

— Da. Splendidă. Din păcate, strigoiul care sălășluiește, nu în mintea mea, ce-i drept, dar în piciorul meu drept, îmi dă de veste că se schimbă vremea. Noi, englezii, avem reumatismul în sânge, așa cum alte popoare au boala somnului sau malaria. Presiunea e în scădere după toate aparențele.

Mai schimbare încă vreo câteva remarci fără importanță în legătură cu vremea, pentru ca, atunci când își făcure apariția cafeaua, ouăle și șunca sfârâind în tigăițe de argint, să tacă de comun acord, consacrându-li-se în exclusivitate.

Caroline, în pantaloni sport și o bluză bleu-deschis, aproape albă, se ivi în prag.

— Bună dimineața! îi salută ea veselă. Unde sunt ceilalți?

Cei doi se ridicară.

— E încă foarte devreme. Joe se uită din nou la ceas. Credeam că mai dormi puțin. Iei loc cu noi?

— Imediat... Luați loc, domnilor, vă rog! și, fără să intre, Caroline le arată termosul pe care-l ținea în mână. Mă întorc numaidecât, dar mai întâi vreau să-i

duc bunicului cafeaua în pavilion. Peste cinci minute își va face apariția în capul scărilor. E întotdeauna de o punctualitate de ceasornic. Își ia micul dejun în cameră, dintr-o clipă în alta îl va termina. De cum se imprimăvărează și până toamna târziu, când frigul îl obligă să lucreze în casă, la ora opt fix, se îndreaptă spre pavilion. Iar acolo, fie ce-o fi, trebuie să-l aștepte un termos cu cafea. Patru soiuri de boabe negre de cafea braziliană dozate într-un anumit mod și râșnite de mână! Izbucni în râs. Bunicul pretinde că, din câți oameni sunt pe lumea asta, numai eu știu să pregătesc o cafea cu adevărat bună. E ferm convins că, în timpul lucrului, fiecare ceașcă îl întinerește cu douăzeci de ani. Iată de ce și porția din termos e de trei cești. La ora zece, nu mai rămâne, bineînțeles, nicio picătură. Dar, datorită cafelei, scrie până la unu, fără nicio pauză. Mă tem ca, până la urmă, să nu-i facă totuși rău. Oricum, un om, la nouăzeci de ani, nu poate să aibă inima unuia de douăzeci...

— Domnului general nu poate să-i dăuneze nimic, ridică ușor din umeri Jowett. Va trăi până se va plictisi de viață. Și, judecând după cât este de activ, lucrul ăsta nu se va întâmpla prea curând.

— Să dea Dumnezeu! Caroline își ridică mâna liberă și le făcu un semn amical. Mă întorc în cinci minute, Joe. Vrei s-o rogi pe Jane să-mi pregătească doar un ceai și câțiva pesmeciori subțiri? Eu nefiind chiar așa de neschimbătoare ca bunicul, silueta mea... Își privi, cu groază prefăcută, coapsele băiețești și picioarele lungi în pantalonii mulați pe corp. Ieși înainte ca vreunul dintre bărbați să apuce s-o contrazică.

Jowett râse.

— Dacă miss Beacon își pune problema siluetei, noi

ce să mai spunem? Mă încercă tot mai des nostalgia timpurilor când, la colegiu, alergam o milă în patru minute... sau în ceva mai mult, în orice caz mai repede decât toți concurenții. Am ajuns la concluzia că lenea și groaznicul obicei de a citi ziarul după-masă deformează corpul bărbaților de o sută de ori mai rapid decât se deformează cel al femeilor. În meseria mea, am mereu de-a face cu modelele. Bărbații se îngrașă mai repede decât femeile, deși toți sunt convingși de contrariu. Acesta e încă un motiv pentru care îmi convine munca pe care o fac aici. Să torni copii de statui în bronz e o îndeletnicire fizică grea.

Joe se uită lung la feliuțele de afumătură frumos rumenite și oftă.

— Mi-e foame! făcu el cu o spaimă comică. Și când ascult asemenea predici, îmi pierd pofta chiar și de cele mai apetisante mâncăruri. Singura persoană vie de care mă tem realmente este domnul jovial, cu burtică... pe care, știți, într-o bună zi l-aș putea vedea în oglindă, fără să mai fie altcineva, în afară de mine, în încăpere. Un grăsun care să poarte trăsăturile mele. Munca de birou... Dădu din mână a lehamite și se apucă să înfulece.

— Credeam că duceți o viață extrem de agitată! Cel puțin așa vă prezintă ziarele.

— Ziarele! Cine le-ar mai citi, dacă s-ar apuca să scrie adevărul despre viața, vai! atât de banală, a eroilor lor de senzație? În realitate, la fel ca cel puțin șaptezeci și cinci la sută dintre indivizii adulți din a doua jumătate a secolului douăzeci...

Tăcu. Prin ușa deschisă, ajunsese până la ei, din hol, zgomotul unor pași precauți și lenți, care coborau scara. Treptele largi ale scării coborau până în dreptul

ușii sufrageriei, astfel că văzură întâi bastonul și abia apoi pe general, care se sprijinea de brațul lui Chanda.

— Bună dimineța! John Somerville se opri în ușă și-i privi cu ochii săi mici, pe care sprâncenele albe, stufoase, îi acopereau aproape cu totul. Glasul său pițigăiat și spart răsună și mai ascutit în sala aceea vastă și cu tavanul înalt, străbătut de grinzi întunecate, și se simți în el și un soi de chicotit parcă. Nu vă deranjați, domnilor! Eu am luat micul dejun. Poftă bună!

Plecă, însoțit de bătrânul birman, care cu o mână îl ținea de braț, iar în cealaltă purta o servietă nu prea mare, din piele neagră. Dispărură. Preț de câteva clipe încă, li se mai auziră pașii târșiți pe pardoseala de piatră a holului, Somerville spuse ceva cu glasul ridicat, dar Joe nu desluși cuvintele. În pragul ușii de la intrare îl auziră din nou spunând ceva, apoi glasul i se pierdu – ieșiseră în grădină. Bătrânul era, vădit, într-o dispoziție excelentă. Fără voia lui, Alex zâmbi; el știa perfect de ce e atât de bine dispus generalul! Jowett, observându-i zâmbetul, îl interpretează în felul lui.

— Ce pungaș bătrân! spuse el, clătinând din cap. Și cu toate acestea e imposibil să nu-l îndrăgești... Face parte dintr-o generație care s-a stins aproape cu totul. Churchill a fost reprezentantul ei cel mai reușit. Refuzând orice compromisuri, cinici, iubind, în felul lor, Anglia și fiind gata oricând să-și dea viața pentru ea cu condiția ca această Anglie să rămână neschimbată față de cum au apucat-o ei venind pe lume. Dar au murit aproape cu toții, iar Anglia s-a schimbat.

Joe răspunse, debitând câteva generalități, după

care conversația alunecă spre evenimentele politice la ordinea zilei.

Profesorul Snider și fiica sa, și îndată după el Meryl Perry, își făcură și ei apariția și își ocupară locurile la masă.

Dorothy Snider părea cu totul schimbată față de seara precedentă. Joe observă lucrul acesta din primul moment, chiar dacă n-ar fi putut spune în ce anume consta această schimbare. Era mult mai volubilă, ochii îi străluceau și, de cum se așeză la masă, angajă o discuție pe tema sculpturii moderne cu Jowett, care, se pare, o indispunea din pricina lipsei sale de comunicativitate; îi răspundea cu ironie binevoitoare, încercând în mod vizibil să ocolească subiectul.

Uitându-se la cei din jur, Joe întâlnește de vreo câteva ori privirea lui Meryl Perry. Fata tăcea, și când privirile li se încrucișau, își pleca repede ochii. O roșeață ce-i năpădi brusc obraji o trădă atunci când dinspre ușă se auzi un timid:

— Bună dimineața! S-ar părea că vom avea o zi frumoasă astăzi!

Cowley rămase în picioare, șovăind o secundă, dar cum și locul din dreapta și cel din stânga lui Meryl erau ocupate, se resemnă și se așeză vizavi de ea și alături de Alex.

— Bună dimineața, domnule inginer! Jowett se înseninase la vederea noului venit. Dacă nu mă înșel, ai spus ceva în legătură cu vremea care se anunță frumoasă? Aș fi dispus, precum cred că știi, să spun orice, ca să nu te contrazic, dar mă tem că astăzi va ploua. Barometrul coboară, și o dată cu el, și șansele dumitale de a da un pronostic corect.

Lunga frază fusese rostită pe un ton atât de

amabil, încât Cowley, care după primele cuvinte ale lui Jowett se încruntase amenințător, se mulțumi să bâiguiască:

— Eu... eu nu sunt obișnuit să dau pronosticuri. Nu fac decât să îndeplinesc *întotdeauna* sarcinile ce-mi revin...

Și își întoarse privirea de la cel cu care vorbea. Purta o cămașă roșie, care contrasta violent cu pantalonii gri.

Jowett aruncă o privire spre Alex, făcând o schimă comică și deschise gura dând să spună ceva. Joe ar fi băgat mâna în foc că avea să se lege fără milă de cămașa purpurie a nefericitului metalurgist. Spre norocul acestuia, tocmai atunci intră Caroline. Luă loc la masă și ridică șervețelul de pe farfuria pe care se aflau pesmeciorii proaspăt prăjiți, aburinzii.

— I-am întâlnit în drum pe bunicul și pe Chanda. Chanda spune că se apropie furtuna. Ce păcat! Și, din nefericire, el nu s-a înșelat niciodată în preziceri de felul ăsta. Cred că trebuie să ne luăm rămas bun de la vremea frumoasă, cel puțin pentru cât vom mai rămâne noi aici... și Caroline își îndreptă privirea spre Alex.

— De aceeași părere e și domnul Jowett, spuse Joe.

— Prevestirea vremii este una din cele mai vechi îndeletniciri ale omului! Snider îi privi pe rând, cu o mină prezumțioasă, pe cei de față, cu aerul cuiva care e convins că a emis o afirmație profund originală. Una dintre cele mai iluzorii totodată, deși poate că exact acesta e punctul de plecare al tuturor religiilor. Da... Sorbi o înghițitură de ceai și lăsă cu grijă ceașca jos. Prevestirea vremii și teama. Oricum, deocamdată e o vreme splendidă, și în afară de asta, precum bine se știe, după furtună iese iarăși soarele.

În orice caz, așa pretinde un proverb american.

— Dar bine, tăticule, știi și tu că în America toate sunt pe dos! izbucni veselă Dorothy, pentru ca la fel de brusc să amuțească. Zâmbetul i se șterse de pe față, dar după câteva secunde apărură din nou, aidoma soarelui din proverb. Își coborî ochii și înfipse lingurița în fulgii de ovăz aburinzi, înecați în lapte. Joe, care se uita la ea cu interes, își mută încet privirea către tatăl ei.

— Să sperăm, zise, că în cazul de față proverbul american se va dovedi valabil. Nici la noi, în Anglia, furtunile nu durează prea mult. Partea proastă este însă că soarele rămâne câteodată ascuns luni întregi și niciun fel de vrăji nu reușesc să-l scoată de după nori.

Intră Chanda, se așează și el la masă fără o vorbă și făcu un semn din ochi cameristei bucălate, care dispărură și se întoarse, după o clipă, cu un castronaș de porțelan, cu model oriental. În castronaș era orez fiert.

— Hrana cu care ne-am deprins în copilărie rămâne cea mai gustoasă, chiar și atunci când copilăria a rămas atât de departe încât mireasma căminului abia dacă mai răzbate din când în când printre aducerile-aminte...

— Într-adevăr... spuse Jowett. Dar, pentru un englez, hrana din copilărie este, alături de clima umedă, cea care-i dăunează mai mult în viață. Vă invidiez, mister Chanda.

Cowley se ridică.

— Opt și douăzeci... murmură el, uitându-se la ceas. E timpul...

Joe nu-l luă în seamă. Zise:

— Mie mi-a plăcut întotdeauna orezul fiert cu

zahăr... Se aplecase ușor spre Chanda, dar de uitat, se uita la Meryl, care ridicase capul și-l privea pe Cowley. În schimbul rapid de priviri al celor doi i se păru a ghici un acord tacit. Tânărul inginer dădu aproape imperceptibil din cap a încuviințare. În fracțiunea de secundă următoare, acea mișcare din cap se preschimbă într-un salut ușor, adresat tuturor celor adunați în jurul mesei. Cowley ieși.

— Asta înseamnă că mai am la dispoziție aproape o oră... Jowett privi pe fereastră. Până ce neprețuitul nostru Romeo înveșmântat în purpură de cardinal va face preparativele pentru turnare, pot să-mi trag și eu răsuflarea. Începe să se simtă zăduful. Se pare că noi am avut dreptate, mister Chanda. Vine furtuna.

Chanda dădu grav din cap.

— Cred că se va porni pe la douăsprezece, spuse el privindu-l pe Alex. Poate ceva mai târziu, sau ceva mai devreme... Și, ca mai întotdeauna va veni din sud, dinspre uscat. Domnul profesor a avut dreptate: nu va fi o furtună de durată. Dar, în acest anotimp al anului, s-ar putea să fie violentă.

— Dacă-i așa... Snider își păтури șervetul, pe care până atunci îl ținuse desfăcut pe genunchi. Ai face mai bine să te odihnești puțin astăzi, copila mea! Eu mă duc în bibliotecă, să lucrez acolo în liniște.

— Nu sunt obosită.

— Aseară, ai stat până foarte târziu cu textul acela. Ce-i drept, biblioteca domnului general e extrem de bogată și posedă atâtea exemplare rare, că ai putea petrece ani în șir închis în ea. Totuși, niciun text, oricât de rar, nu prețuiește cât o noapte de-a ta nedormită... L-ai transcris, nu-i așa?

— Da, tăticule. Și ziceam să mă ocup acum de textul celălalt, cel despre metodele de turnare... Am

să-l traduc în engleză și am să încerc să copiez și originalul. N-o să-mi ia mult timp. Dar nu mi l-am planificat pentru dimineața asta.

— Mă bucur... zise profesorul Snider. O mângâie pe cap, îndreptând spre cei de față o căutătură de părinte fericit. Și totuși, urechea foarte exersată a lui Joe Alex înregistrează ceva bizar în vocea profesorului, transmițând un semnal de alarmă la creierul vremelnice amortit. Era în dialogul acela ce se voia simplu și cât se poate de natural un accent teatral, de parcă schimbul de cuvinte ar fi reclamat neapărat prezența unor martori, de parcă lor le era destinat.

— M-aș declara foarte mulțumit dacă ai juca, înainte să se pornească ploaia, să zicem, o partidă de tenis, Dorothy... continuă profesorul Snider. Nu cunosc sport mai potrivit pentru fetele tinere. Tenisul dă forță, împrumută grație siluetei, face organismul rezistent, formează reflexe. Și, în afară de asta, ne învață să luptăm fără vărsare de sânge și fără bubuit de tunuri. Splendid joc! Chiar și eu, deși am atât de puțin timp la dispoziție, aș juca bucuros ceasuri întregi. Întreabă, fetița mea, pe cei prezenți, poate se oferă cineva să joace! Poate miss Perry? N-ați vrea să jucați câteva seturi cu Dorothy?

Meryl, care tocmai se ridicase și se îndrepta spre ușă, se opri nehotărâtă.

— Desigur, domnule profesor... adică; Dorothy... cu multă plăcere. Dar ceva mai târziu, de acord? Să zicem, pe la unsprezece, dacă-ți convine. Acum am ceva de lucru. I-am promis generalului Somerville că am să-i arăt fotografiile pe care le-am făcut ieri... Coborî privirea și adăugă, ezitând: E vorba de perechea aceea, Yeti și Ladni... Generalul și-a propus să scrie astăzi pasajul respectiv și, cum intenționează

să introducă în carte și câteva ilustrații, m-a rugat să fotografiez grupul statuar din mai multe poziții. Trebuie să le dezvolt, să le copiez, să le usuc la întuneric. Operațiile acestea o să dureze cam până la unsprezece, poate termin chiar mai repede. Mai rămâne să-i duc generalului fotografiile în pavilion, și pe urmă îți stau la dispoziție. De acord?

Snider se încruntă, dar se abține de la orice comentariu. Nimeni, de altfel, în afară de Dorothy, căreia îi fusese adresată întrebarea lui Meryl, nu scoase vreo vorbă.

— La unsprezece? Tonul lui Dorothy era surprinzător de degajat. Perfect, draga mea!

— Eu aș putea să schimb câteva mingi chiar acum, spuse repede Caroline. Doar să-mi pun șortul, să-mi iau racheta și să-mi schimb pantofii. În cinci minute, sunt gata de luptă... Se ridică râzând. Te previn însă că n-am mai jucat de două luni, așa că o să mă bați măr! Dar nu-i nimic, cel puțin o să mai învăț...

— Abia acum încep să mă tem de rezultat! se ridică și Dorothy. Voi, europencele, vă arătați întotdeauna amabile și modeste față de adversar, dar numai în vorbe! Pe urmă, pe teren...

— E pentru prima dată în viață că mă numește cineva europeană! râse Caroline. Sunt insulară de o sută de generații!

— Dorothy s-a referit la Lumea Veche! se grăbi să explice Snider.

— Insulară sau europeană, am cele mai negre presimțiri în legătură cu soarta partidei! Caroline părăsi în fugă sufrageria.

— Trebuie să mă ocup acum de câteva treburi prin casă, n-o să-mi ia mult timp, spuse Chanda cu glasul coborât. După aceea vă stau la dispoziție, domnule.

Joe dădu din cap. Se opri lângă ușă și îi lăsă să treacă pe Dorothy și pe profesorul Snider, după care, însoțit de Jowett, străbătu holul spre ușa de la intrare. Era tot mai cald. Alex ridică privirea. Pe cer, nici urmă de nori, dar nu vremea era cea care îl preocupa. Era opt și jumătate. De mai bine de un sfert de oră, generalul Somerville se afla singur în pavilion.

Și, deși până la ora ce-i fusese fixată lui Plumkett pentru a se prezenta în pavilion mai erau încă trei ceasuri, era obligat să țină seama de posibilitatea ca acesta să apară mai devreme, și astfel catastrofa să se producă.

O luară pe cărarea care ocolea peluza cu flori.

— Ce program ai pentru dimineața asta? Caroline, toată în alb, într-un șort minuscul și cu racheta de tenis în mână, îi ajunse din urmă, în fugă, pe la jumătatea cărării care ocolea peluza.

— Nu știu... Joe ridică din umeri. Mai bine zis, nu am niciun program, ceea ce nu mă întristează prea tare. Până la douăsprezece, mă gândesc să mă plimb în tihnă prin parc, să citesc sau să asist la apriga dispută dintre tine și domnișoara Snider.

— Dacă într-adevăr aveți puțin timp liber la dispoziție, spuse Jowett, ați considera o îndrăzneală prea mare din parte-mi dacă... și asta fără să vă întrerupeți plimbarea... v-aș adresa câteva întrebări cu privire la amintirile dumneavoastră de pilot? Astă-noapte, am ajuns la concluzia că monumentul meu nu este complet. Proiectul nu exprimă tragedia decât ca idee generală: imaginea celor dispăruți, rămasă în sufletele supraviețuitorilor... Mai bine zis, imaginea care ar trebui să rămână, fiindcă de cele mai multe ori nu rămâne nimic... Îmi scapă un element esențial, sentimentul acelei clipe ultime și unice, când un om

în deplinătatea puterilor își dă seama că în secunda următoare va muri. Aș vrea să găsesc linia, forma care să exprime acea clipă, prea scurtă pentru a încăpea în ea deznădejdea și resemnarea. N-o să-mi găsesc liniștea până n-o voi găsi, fiindcă fără ea monumentul meu nu va fi complet. Ar rămâne o simplă întruchipare a tristeții, bună de așezat într-un cimitir, în memoria celor dispăruți. Dar nu îi va exprima pe ei înșiși. Înțelegeți ce vreau să spun, domnule?

— Poate că vă surprinde, răspunse Joe grav, dar vă înțeleg perfect. Asta poate pentru că, ori de câte ori mi se aducea la cunoștință, la sol fiind, pieirea câte unui echipaj, adică moartea unor camarazi care îmi fuseseră foarte apropiați și pe care îi știam atât de plini de viață, fiecare cu felul lui de a fi, îmi imaginam momentul când aripile avionului sar în țandări, iar motoarele vuiesc înnebunite și nicio forță nu le mai poate stăpâni, când fuzelajul în flăcări cade spre pământ; mi-i imaginam privind acele ultime imagini din viață ce se perindau prin dreptul ferestrelor, îmi imaginam interiorul cabinei și pe fiecare din echipaj, fixând fețele celorlalți, care erau identice cu a sa proprie. Vedeți dumneavoastră, atunci când aparatul face explozie, totul e în regulă dispari într-o clipită. Dar se întâmplă ca fuzelajul sfărâmat să cadă în gol două, trei minute, care trebuie că sunt al dracului de lungi. De foarte multe ori, nimeni nu se poate salva cu parașuta, sau dacă încearcă s-o facă, piere zdrobindu-se de corpul avionului ori se chinuiește zadarnic să deschidă ușa turtită... Fiecare avion piere într-alt fel. Imaginea acestei clipe din urmă m-a obsedat tot timpul războiului, înainte de fiecare zbor și după fiecare revenire la sol. Nu mă puteam elibera

de această obsesie, și nici alții... cel puțin așa cred, pentru că niciodată nu discutam despre asta, pe vremea aceea. Era un subiect tabu, dar, bineînțeles, ne gândeam la camarazii căzuți, și sufeream...

Se întoarseră, auzind un strigăt ușor în spatele lor. Dorothy, agitând racheta de tenis, o chema pe Caroline.

Cele două fete se îndreptară spre terenul de tenis, iar Joe și Jowett își continuă drumul în tăcere. După câțiva pași, se făcu auzit, de dincolo de copacii parcului, vuietul surd al valurilor ce se izbeau de stânci.

Copacii se răriseră. În dreapta, până aproape de țărm, creșteau niște tufișuri dese, anevoie de străbătut, iar în stânga, cărarea se prelungea până la platforma tăiată în stâncă și prevăzută cu balustradă.

— Moșneagul lucrează, rosti în șoaptă Jowett. Ușa pavilionului era dată în lături. Deslușiră o siluetă așezată la birou, Somerville ridică o mână și o puse peste hârtii. Se aflau destul de departe pentru ca glasurile lor să poată fi auzite de omul care, aplecat peste masă, scria.

Se opriră și, rezemându-se de balustradă, priviră în jos. La picioarele lor, în prăpastia adâncă, spuma valurilor se strecura leneșă printre crăpăturile stâncilor. Mai încolo, spre dreapta, cam în dreptul debarcaderului, care nu se vedea, țărmul se lăsa abrupt. Stâncile din partea aceea nu se zăreau, ci doar adâncul neliniștit, clocotitor, chiar și acum când marea era calmă. Crengile câtorva copaci stăteau aplecate în gol, încremenite. Era liniște, o liniște atât de totală cum numai în diminețile toride dinainte de furtună se întâmplă să fie.

Alex se gândi, în treacăt, că dacă cineva s-ar

arunca din locul acela în adânc, nimeni nu l-ar găsi vreodată, Dar nu: un corp, chiar zdrobit, se ridică întotdeauna la suprafață și până la urmă dă peste el vreun pescar, vreun înotător ori vreun nabab în croazieră cu iahtul. Îngrozit, acesta ar fi scos din apă ceea ce ar mai fi rămas dintr-o ființă gânditoare, asemănătoare lui. După aceea ar fi fost anunțată poliția, care ar începe cercetările. Nu întotdeauna, bineînțeles, deoarece adesea, sau chiar de cele mai multe ori, nu e vorba decât de o întâmplare nefericită. Dar nu întotdeauna...

Privi în largul mării. Departe, câteva vele albe și, undeva la orizont... da, o siluetă cenușie, scundă... Să fie oare șalupa poliției?... De la distanța aceea n-ar putea observa mare lucru; dar poate că au lunete puternice. Întoarse repede capul spre Jowett, care de o bună bucată de vreme tot spunea ceva.

— ...așa că generalului nu-i place să se treacă pe aici, atunci când lucrează. I-a spus o dată lui Meryl, la masă, că lucrul ăsta îi distrage atenția, și am avut impresia că remarca ne-a fost adresată și nouă, celorlalți.

Joe aprobă din cap și aruncă o privire spre mogâldeața aplecată peste masa de lucru, abia vizibilă în penumbra care domnea în pavilion, în contrast cu lumina strălucitoare de afară, unde cerul continua să fie senin. Se întoarseră. Avea să mai treacă o dată pe acolo, să verifice dacă totul e în ordine. Trebuia, desigur, să se ferească să fie văzut de Somerville. Dar dacă, între timp, Plumkett acostează la debarcader? Între debarcader și pavilion se afla un desiș încâlcit de arbuști sălbaticiți. Acolo avea de gând să-l întâmpine pe șantajist. Chanda îi dăduse să înțeleagă că vrea să-l vadă. Cu siguranță

că era vorba de celelalte zece mii de lire. Primul pachet, nu încăpea îndoială, se afla în servieta neagră pe care o purta în mână Chanda când îl condusesese pe general în pavilion.

Se întoarse spre Jowett.

— Nu găsesc soluția... Jowett clătină din cap contrariat. Uneori am impresia că ar fi suficient să schimb unghiul de înclinare al suprafețelor, pentru ca să le fac să exprime altceva. Din acest punct de vedere, sculptura e o arta uimitoare. Poate că tocmai asta m-a și atras spre ea; încă din copilărie, mi se părea că înțeleg limbajul pietrelor, care, în funcție de formă, îmi comunicau cu totul altă idee... Bineînțeles, asta te poate duce și la un simbolism ieftin. După cum, tălmăcind limbajul pietrelor în limbaj de idei, poți atinge arta adevărată. Nu mai rămâne decât să găsești formele care să dea expresia gândurilor tale...

Joe se uită la ceas cu coada ochiului. Nouă. Peste o jumătate de oră, Hicks își va muta postul de observație în vecinătate. Dar ce se întâmpla cu furtuna? Dacă Plumkett, ceea ce era foarte probabil, avea de gând să vină dinspre debarcader, s-ar putea să nu izbutească să închirieze nicio ambarcațiune. Cine ar accepta, oricât de bine ar fi plătit, să navigheze pe o mare înfuriată, de-a lungul unui țărm înțesat de stânci? Deocamdată însă nu erau semne de furtună, și poate nici n-avea să se dezlănțuie. Joe respiră adânc. Căldura era din ce în ce mai sufocantă.

Dinspre dreapta, de dincolo de arbuști, ajunse până la ei zgomotul sec al primelor schimburi de mingi: pac – o clipă de liniște, pac – o clipă de liniște, pac... apoi glasul cristalin și clar al Carolinei:

— Serviciu!

— Cred că nu spaima este cea care pune stăpânire

pe pilot în acea clipă unică, ultima... reluă Joe discuția dinainte. Aviatorul are de rezolvat tot timpul tot felul de probleme și atenția sa este în permanență încordată. Cred că până în clipa izbirii de pământ, caută... caută, înțelegi ce vreau să spun? În spațiul brusc pulverizat, deznădăjduitor și aberant, îndreptându-se inevitabil spre pieire, el caută salvarea! Ochii, creierul, întregul corp caută o ultimă șansă. De atâtea ori doar, a izbutit să scape de dezastru! Și în afară de asta... Se opri. În fața lor, departe, dincolo de peluza cu flori, observase în ușa conacului o siluetă binecunoscută, într-un veșmânt lung până la glezne. — Și în afară de asta, încheie el, tot ce se petrece i se pare ireal. Nici unui om nu-i vine să creadă că în clipa următoare va muri cu adevărat. Nu știu dacă ce v-am spus vă este de folos... Bănuiesc că v-ați așteptat din partea mea la niște considerații mai scilpitoare. Una e un monument al eroilor, alta un studiu psihologic, nu-i așa? Dar fiindcă mi-ați cerut părerea... Nu văd de ce ar trebui idealizată realitatea. Ostașul luptă și adesea piere, dar, până în ultima clipă, se agață cu disperare de viață. În timpul bătăliei, față în față cu primejdia morții, toate iau alte dimensiuni: și timpul și fiecare gest... Aș fi vrut să vă pot explica mai bine... Dar îmi lipsesc cuvintele. Îl privi pe Jowett și zâmbi.

— Dimpotrivă, ați spus exact ceea ce voiam să aflu, deși la început nu-mi dădeam nici eu seama... Sculptorul încetini pasul; mergea încruntat, cu privirea în pământ. Asta îi lipsește, nu-i așa? vreau să spun, monumentului...

— Da, cred că da, recunosc Joe. În schimb, exprimă cât se poate de impresionant tristețea pe care o naște în suflete amintirea celor ce au pierit

izbindu-se de pământ și din care n-a mai rămas nimic în afara amintirii... Chiar și așa incomplet, monumentul e deosebit de frumos. Și mă întreb dacă n-ar fi mai bine să-l lăsați neschimbat?...

Jowett înălță capul.

— Nu, zise el hotărât Voi continua să caut... Chiar acum mă duc la atelier! Se întoarse brusc din drum. Ah, am uitat că acum trebuie să mă ocup de blestemata aceea de paiață indiană cu brațele răsucite! Vreau să sper că între timp Cowley a pregătit cele necesare. Mulțumesc, mister Alex... V-aș deranja prea mult dacă v-aș ruga să mai revenim o dată la acest subiect?

— Mă voi simți onorat, răspunse Alex grav, cu ochii îndreptați spre silueta din pragul conacului, care tocmai se urnise din loc și se apropia agale de ei. Consider că proiectul dumneavoastră de monument e într-adevăr minunat și...

— Vă mulțumesc! Jowett își puse, dar numai pentru o fracțiune de secundă, mâna pe umărul lui Joe. Vă las acum. E timpul. Mulțumesc. Zâmbi, se întoarse și porni pe cărarea care ducea spre debarcader și totodată spre clădirea în care era instalat cuptorul. Joe privi în direcția opusă. Deasupra copacilor se ridica o dâră întunecată de fum. Inginerul Cowley se dovedea și de astă dată punctual.

Bătrânul birman se opri în fața lui. În mână ținea un săculeț de pânză banal, legat la gură cu un șnur.

— Aici sunt banii... rosti el abia auzit. Puteți să spuneți oricui v-ar întreba, de pildă, Carolinei, că înăuntru aveți costumul de baie sau altceva de acest gen.

— Desigur... Joe luă săculețul, mirându-se în sinea lui ce volum mic ocupă zece mii de lire sterline și ce

puțin atârână. Un număr de foi de hârtie imprimată. Dar cât sânge s-a vărsat și se va mai vărsa doar pentru simplul fapt că cineva, care nu posedă astfel de hârtii imprimate, râvnește să intre în posesia lor, prin mijlocul cel mai lesnicios și mai anevoios totodată...

— Dumneata acum te duci sus, la punctul de observație?

— Da... Chanda dădu din cap. Am un binoclu excelent. Podul are trei ferestruici rotunde. Eu mă voi afla la cea din mijloc. De altfel, așa m-am înțeles și cu domnul general. Din cele trei, e singura care se vede bine din pavilion. Din păcate, tufișurile acoperă vederea balustradei și eu nu-l voi putea vedea pe domnul general, interiorul pavilionului fiind mai întunecat față de lumina de afară. Dar dânsul îmi va observa semnalul. În momentul în care Plumkett va acosta, eu urmează să agăț la fereastră o pânză albă, iar după aceea să cobor. Drama urmează să se consume înainte de a ajunge eu la pavilion. Se înțelege de la sine că n-am intenția să agăț pânza aceea.

— Dar pe mine cum ai să mă anunți?

— Cred că cel mai bine ar fi să vă înștiințez, atârânănd un obiect oarecare, să zicem o pătură verde, fiindcă tot am una acolo sus, la una din ferestruicile laterale. Vă convine? Vizibilitatea din pod e perfectă, așa că vă pot vesti, de îndată ce voi observa că o ambarcație se îndreaptă spre debarcaderul nostru. Stâncile sunt în așa fel așezate, că nici chiar o barcă ușoară nu se poate strecura pe lângă țărm, ci e nevoită să țină largul. Așa că e exclus să n-o văd.

— Dar dacă se dezlănțuie furtuna?

— Atunci voi mulțumi zeilor, și alor dumneavoastră și alor mei, pentru darul ce ni-l fac. Domnul Plumkett nu va mai putea ajunge la debarcader, iar nouă ni se va oferi un răgaz spre a pune altceva la cale. Poate că domnul general se va lăsa convins, sau poate că vă va destăinui planurile lui. Deși, la drept vorbind, nu prea îmi vine să cred c-o va face.

— Aș prefera să vină astăzi... Joe răsuci în jurul unui deget șnurul cu care era strâns săculețul și se apucă să-l legene neglijent. Haide acum să ne ducem la posturile noastre și să așteptăm. Altceva nu ne rămâne de făcut. Dacă Plumkett își face apariția, stau eu de vorbă cu el. Te duci direct în pod, mister Chanda?

— Da.

— Presupun că de acolo vei avea în câmpul vizual și parcul. Ți-aș rămâne îndatorat dacă mi-ai da de știre în cazul când vei observa și altă mișcare neobișnuită, în afară de ambarcațiunea lui Plumkett.

— Bine. Bătrânul birman dădu din cap. Am să vă strig de la fereastra podului și am să vă spun ceva, indiferent ce, pentru a vă atrage atenția. V-ați gândit la ceva anume cerându-mi să observ și parcul?

— Nu. Dar dumneata ai poziția cea mai avantajoasă pentru a supraveghea nu numai golful, ci și o parte din parc și pavilionul. Voi face în așa fel încât să mă aflu tot timpul în locuri deschise, ca să mă poți vedea cu ușurință. Peste câteva minute, omul meu se va afla de pază în imediata vecinătate a pavilionului, dar dincolo de zidul domeniului. Eu mă voi afla în parc. Cred că în felul acesta vom reuși să-l scutim pe general de orice vizită neprevăzută din afară. Dar dumneata vei avea, cum spun, cel mai bun post de observație, și vei vedea cu mult înaintea

noastră dacă se petrece ceva neobișnuit.

— Înțeleg. Chanda mai dădu o dată din cap, se întoarse și se îndreptă spre casă. Joe mai rămase câteva clipe locului, privind în urma lui, apoi porni agale spre terenul de tenis. Se uită la ceas. Nouă și treizeci. Hicks trebuie să fi ajuns la postul de pândă din apropierea pavilionului. Din acel moment, cărarea stâncoasă și pavilionul însuși aveau să fie temeinic supravegheate. Joe îl cunoștea pe sergent nu de azi-de ieri și știa, că nimic pe lumea asta nu l-ar putea distra de la îndeplinirea misiunii încredințate.

Privi în jur. Peste câteva minute, Chanda avea să-și facă apariția la ferestruica din pod, cu binoclul la ochi. Nici el nu se va clinti de la postul lui și nu va scăpa din ochi niciun moment drumul de acces dinspre mare pe domeniu.

Generalul John Somerville putea să aștepte mult și bine venirea onorabilului domn Plumkett, care n-avea să treacă pragul pavilionului. Presupunând că i-ar scăpa lui, lui Joe, Hicks i s-ar arunca în spinare ca un uliu...

Era atâta liniște, încât schimburile de mingi răsunau clar în văzduhul neclintit. Fără să le vadă pe cele două fete angajate în joc, Joe putea urmări perfect desfășurarea partidei. O lovitură puternică... cu siguranță un *forhand!*... O minge respinsă slab... și din nou o lovitură puternică... Sfârșit de set?... Un strigăt ușor, urmat de vocea Carolinei: „Avantaj, serviciu!”

Joe se opri îndărătul unor arbuști. Servea Dorothy. Mingea zburând în înălțime, o puternică arcuire a corpului spre spate, fulgerarea rachetei, și „bomba”, expediată ca de un braț de bărbat, şuieră pe deasupra fileului.

Caroline nu schițase niciun gest. După o secundă, se duse spre marginea terenului și privi linia albă.

— *Out...* zise, clătinând din cap. Câțiva centimetri în afară.

— Da. Am văzut...

Al doilea servici al lui Dorothy fu ceva mai slab. Caroline respinse totuși cu greu mingea spre centru. O săritură înalta... Joe era convins că americanca își va învinge fără nicio dificultate adversara, care se afla la mijlocul terenului. Dar puternicul *drive* izbi în fileu.

— Egalitate... zise Caroline și aruncă spre margine o minge rătăcită pe teren.

Vorbeau amândouă cu glasul scăzut. Arșița creștea. Dorothy șterse mânerul rachetei cu batista. Pășii alene spre poziția de servire.

Joe se întoarse. Nouă și patruzeci. Porni spre peluza cu flori, apoi se întoarse și se îndreptă pe aleea care ducea la pavilion. Se întoarse iarăși. Câteva clipe mai târziu, avea sub ochi acoperișul casei și ferestruicile podului.

Chanda se afla la post. Joe observă refracția soarelui în lentilele binoculului.

Înconjură peluza cu flori și se opri în fața ușii de la intrare. Se opri câteva secunde, trăgând cu urechea. Apoi, străduindu-se să nu facă zgomot, străbătu holul și aruncă o privire în muzeu.

Profesorul Reginald Snider se afla înăuntru și stătea întors pe jumătate spre ușă. Joe își opri răsuflarea.

În fața profesorului, la numai câțiva centimetri de ochii săi se găsea perechea de Oameni ai Zăpezilor.

Snider parcă încremenise. Și cu toate că Alex îi vedea fața doar din profil, recunoscuse întipărit pe ea un sentiment pe care îl cunoștea mult prea bine,

fiindcă de atâtea ori avusese ocazia să-l observe, deși niciodată până în ziua aceea pe chipul unui profesor de istoria artei: teama.

Și, deodată, mâinile lui Snider se ridicară încet. Își ascunse fața în palme.

Joe se retrase fără zgomot.

Nouă și cincizeci. Ieși din casă și porni să se plimbe agale în jurul rondului cu flori. Căldura devenise înăbușitoare. Arșița creștea, iar cerul fără un nor avea acum altă nuanță. Era albastru-verzui, amintind vag plumbul.

Și nu se simțea nici cea mai slabă boare. Trandafirii risipeau în văzduh un parfum amețitor.

„Exact ca în romanele pentru domnișoarele de pension, gândi Alex. Prințesa, doborâtă de durere, se plimbă printre trandafiri, strângând în palma ei micuță fiola cu otravă. Raul a murit și, o dată cu el, a pierit și lumina ochilor ei, inima îi sângerează... Ce literatură agreabilă se făcea pe vremea aceea. Citind la lumânare, fetele lăcrimau în odăile lor de fecioare...”

Dar nu mai scrie nimeni astfel de cărți, au dispărut și eroii romantici, și sentimentalele domnișoare care să le citească. Dintre cele de aici, care ar putea fi prințesa-eroină? Caroline? În niciun caz. Dorothy Snider? Absurd. Meryl Perry?... Hm... Fata asta avea ceva dintr-o eroină de-a lui Walter Scott. Mutrișoara aceea gingașă... Ce ușor putea fi încadrată de bucle castanii... Mutrișoara aceea gingașă... Și din nou sistemul de alarmă transmise discrete semnale de alertă creierului. „De unde o cunosc? De la vreun proces? Dar nu se poate. Caroline e prietenă cu ea de ani de zile, au fost colege la facultate... Nu, am cunoscut pesemne pe cineva care-i seamănă mult,

până la confundare! Totuși, Joe credea orbește în memoria sa vizuală, încă nu dăduse greș niciodată. Nu uita nicicând o față și nici împrejurările în care o văzuse. Meryl Perry? Nu. Numele nu-i spunea absolut nimic. „De ce naiba nu i-am cerut lui Parker să verifice, să scotocească în biografia fetei cine i-au fost părinții, ce-a făcut în copilărie, și așa mai departe... Dar putea să se gândească și el la asta! Altfel la ce le-or mai fi trebuind toate acele cartoteci automatizate, pe care le au la Scotland Yard? Se laudă că în mai puțin de cinci minute pot să verifice pe orice individ care... Iar în realitate!... Sau să mă fi înșelat eu? Așa se pare, Oricum ea mă interesează deocamdată.”

Întoarse capul. Caroline și Dorothy veneau încet spre casă, discutând și agitănd rachetele.

— Care e scorul? Întrebă el apropiindu-se. Se opriă și cele două fete.

— Am întrerupt partida, zise Caroline. Un singur set, unsprezece la unsprezece. E atât de cald, că nu poți nici să răsuflă. Amândouă ne săturasem de mult de joc, dar ambiția... Izbucni în râs. Fiecare trăgea nădejde că cealaltă va abandona cea dintâi. Ce faci acum, Joe? Abia aștept să mă bag sub duș. Pe urmă, mă schimb și probabil am să iau o carte să citesc. M-am săturat de arșița asta... Se uită la cer. Ce-ar fi să luăm șalupa și să căutăm pe mare puțină răcoare, înainte de-a se porni furtuna? Îmi surâde ideea unei băi. Ce părere aveți, miss Dorothy? Joe ar conduce șalupa...

— Eu din principiu nu înot niciodată imediat după un efort fizic mai serios! Dorothy clătină hotărât din cap. Cred că un duș, o carte și pe urmă o mică plimbare sunt de ajuns pentru dimineața asta. Ca să fiu sinceră, abia îmi mai trag sufletul.

— Cred că miss Snider are dreptate! Alex zâmbi. Privirea sa, între timp, mătura ca un far marin spațiul dintre imarginea desigurilor care înconjurau peluza cu flori și locul unde zidul de vegetație se întrerupea, îngăduind privirii să ajungă până în adâncul parcului. Cred că ar trebui să te odihnești și tu. Dacă furtuna se va mulțumi să rămână o simplă prezicere neîmplinită, vom face o escapadă pe mare către sfârșitul după-amiezii. Orice om adult își pune problema, și asta în fiecare zi, cu ce să-și umple nesuferita bucată de timp dinaintea cinei...

— Mai rămâi pe aici? întrebă Caroline.

— Da... Ticluiesc o mică crimă teoretică pentru viitoarea mea cărțulie. Plimbarea este întotdeauna favorabilă unei asemenea activități.

— În cazul ăsta... Caroline se uită semnificativ la Dorothy, să-l lăsăm pe maestru în brațele inspirației. Îți reamintesc totuși că bunicul ți-a fixat o întâlnire pentru douăsprezece și jumătate. Orbit de strălucirea geniului tău, și asurzit de bătaia aripilor crimei, muza autorilor romanelor de senzație, ai putea să uiți.

— Muza mea e punctuală... Joe le salută, înclinându-se ușor, pe cele două fete care plecau. Vine și mă părăsește la ore fixe.

Rămase singur. Câteva clipe, mai auzi glasurile fetelor, care intrară apoi în casă. Înălță capul. În acoperișul conacului se căscau trei ferestruici, ca de mansardă, semicirculare. La una din ele, observă o figură brună încadrată, ca de o aureolă, de părul alb.

Se întoarse și porni agale pe cărarea care ducea spre pavilion. Sub copaci era la fel de înăbușitor ca și în bătaia razelor fierbinți ale soarelui. Poate chiar și mai înăbușitor. Nici cea mai slabă adiere de vânt. Liniște. Doar vuietul mării se auzea undeva departe,

dar cum urechea se obișnuise, el însuși se integra în liniștea desăvârșită. Joe se ultă la ceas. Zece. Încă două ore și jumătate.

Ajunse la câțiva pași de balustradă. Se opri. Privi printre copaci. De acolo, dacă se uita dintr-un anumit unghi, putea să vadă ușa pavilionului. Generalul era așezat la masa sa de lucru. Penumbra care domnea în pavilion nu-i permitea să observe exact ce făcea Somerville în acel moment. Chibzuia probabil cum să năruie, „cu maximă precizie”, teoriile profesorului Snider...

Alex zâmbi în sinea lui, se retrase și porni îndărăt. Dar, după ce se gândi puțin, părăsi cărarea și, croindu-și drum prin desiș, dădu un ocol terenului de tenis, care se zărea, dincolo de un șir de copaci, strălucind în bătaia soarelui. În partea aceea, grădina era sălbătică cu totul, fără urmă de vreo cărare.

Văzu zidul care împrejmuia domeniul și se îndreptă chiar acolo. Zidul, din cărămizi roșii prinse între ele cu pământ, apucase fără doar și poate domnia reginei Victoria. Pe alocuri, cărămida era sfărâmată. Folosind o crăpătură din acestea ca să-și sprijine piciorul, Joe se săltă și se prinse cu degetele de muchea de sus a zidului. Se ridică apoi pe mâini și privi împrejur. De cealaltă parte se afla încă un gard scund din nuiete, ce se întindea în depărtare până la o ridicătură de teren din apropierea țărmlui stâncos. Gardul de nuiete avea rostul să ferească oile și vacile să nu cadă în prăpastie. Terenul urca în pantă dulce.

Pe culme, în locul unde uscatul se termina și începea cerul, suspendat deasupra mării stătea un om în cămașă verzuie rezemat cu spatele de un bolovan mare, stingher. Părea că moțăie, îmbătat de soare și de priveliște. Tipul clasic de orășean în

vacanță. Joe fluieră încet. Omul nu-și schimbă poziția, ci doar dădu de două ori din cap fără grabă. Sergentul Hicks, deși după o noapte de nesomn, veghea. Din locul unde se afla, avea o vedere destul de bună. Bolovanul făcea să nu poată fi zărit, dinspre pajiște, așa încât un intrus l-ar fi observat prea târziu ca să...

Mulțumit că sergentul era la post, Alex își dădu drumul și sări jos. Îndepărtă cu grijă de pe pantaloni o pată verde de mucegai și se înfundă din nou în desiș, luând-o pe cărarea care ducea la conac. Mergea încet. Avea de gând să meargă până la ușa de la intrare, iar de acolo să străbată un arc de cerc, de data asta spre stânga, în direcția debarcaderului, iar de acolo să refacă drumul spre pavilion. Nu strica să cunoască temeinic parcul acela întins pentru cazul că...

Pentru care caz?... În definitiv, Hicks, Chanda și el nu pe generalul Somerville căutau să-l ferească de vreo primejdie, ci mai degrabă pe șantajist, care, neștiind ce îl aștepta, putea plăti cu viața cunoașterea provenienței aceluia Budha... Chiar așa! Unde o fi ascuns Somerville statuia aceea? Sau poate nici n-o fi ascuns-o? Poate că e în muzeu? Nu era posibil. Profesorul Snider, dacă nu și alții, ar fi recunoscut numaidecât asemenea unicat. Și atunci...

Alex se opri în mijlocul cărării.

Da. Atunci, Snider l-ar fi putut șantaja el pe general. Nu cerându-i bani, ci obligându-l să renunțe la acel capitol din carte... Sau, în orice caz... Prin urmare statuia se afla în altă parte.

Porni mai departe. N-avea sens să facă speculații pe această temă. Putea oricând să-l întrebe pe Chanda. Ridică privirea. Capul de la ferestruica podului se mișcă. Nici urmă de pătură verde. Domnul

Plumkett, presupunând că naviga pe mare, nu își îndreptase încă ambarcațiunea spre Mandalay House.

Peluza cu flori. Ușa de la intrare deschisă. Deodată se ivi în prag Jowett. Văzându-l pe Alex, se îndreptă spre el.

— Nu cumva l-ați văzut pe neprețuitul meu colaborator? Întrebă el de departe.

Alex făcu semn din cap că nu. Jowett se apropie.

— A pregătit materialele, după care a plecat fără să se jeneze, ca și cum arderile din cuptor și reglarea temperaturii ar intra în atribuțiile mele! De o jumătate de oră, îl tot aștept să vină. Își închipuie probabil că face în felul ăsta o demonstrație de independență! Dacă în zece minute nu se întoarce, jur pe ce am mai sfânt că mă duc la bătrânul paznic al imperiului să-i spun ce cred eu despre o asemenea atitudine! În definitiv, el îl plătește și e dator să ia măsuri ca amorezul acela caraghios să se afle acolo unde îl cheamă îndatoririle!

— Nu cumva i-ați servit în timpul lucrului vreunul din neprețuitele dumneavoastră sfaturi? Joe zâmbea, ochii lui însă nu conteneau să cerceteze împrejurimile și mai cu seamă zidul verde al hățişurilor. Dacă așa s-au petrecut lucrurile s-ar putea ca domnul Cowley, ca să folosesc o expresie a reporterilor sportivi „să fi cedat psihic”...

Întâi și-ntâi, pentru ca să cedezi psihic, e nevoie să posezi fie și un dram din ceea ce e denumit îndeobște psihic și în afară de asta nu l-am mai văzut de fel din momentul în care și-a mâncat, în prezența noastră, farâma din pâinea de toate zilele, cu două ouă moi ca supliment. Bărbat în toată firea, și mănâncă ouă moi! Cine-a mai pomenit?

Joe se îndreptă spre cărarea care ducea la

debarcader.

— Și nici pe domnișoara Perry n-ați văzut-o? Ați fost înăuntru, dacă nu mă înșel?

— Într-un acces de nervi, l-am căutat în odaia lui. Îmi ziceam că își consumă probabil drama tolănit în fotoliu. Dar nu e acolo sau, în orice caz, n-a răspuns la bătaia în ușă și nici la blestemele mele. Nici cheia nu era în broască.

— V-ați uitat prin gaura cheii? zâmbi din nou Joe.

— Bineînțeles! Aș fi dărmat ușa, dacă aș fi văzut că e înăuntru și nu răspunde. Gluma asta idioată mă obligă să rămân aici o zi în plus peste termenul planificat... Dar de ce ați întrebat de Meryl? Credeți că ar putea fi la ea?

— N-am spus asta, dar atunci când o pereche de tineri „umblă împreună”, cum se spune în popor, se poate presupune că oricare dintre ei se află acolo unde se află celălalt.

— N-am văzut-o nici pe Meryl nicăieri. Jowett clătină din cap. De altfel, nici n-am căutat-o. Nu mi-a trecut prin minte că Adonisul nostru ar putea, într-un moment când știe că am nevoie de el... Se întrerupse. Se opriseră în locul unde se bifurca drumul ce ducea spre debarcader. Nu e chiar ea? și Jowett arată spre o siluetă feminină care se ivise de după colțul casei, venind dinspre seră.

— Ea e, confirmă Joe. Ridică privirea spre podul conacului, Chanda nu se clintise de la postul său. Și niciun semn. Nimic surprinzător. Până la unsprezece jumătate, mai era... Se uită la ceas. Zece și un sfert.

— Am s-o întreb, zise Jowett. Am impresia că e și ea supărată pe mine, Dumnezeu știe de ce! Vreau să cred că nu fiindcă am rugat-o să-mi pozeze... deși, firește, te poți aștepta la orice din partea burghezilor

ăstora! Oribili oameni!

— Bag mâna-n foc că ea poate să vă lămurească. Joe făcu un pas și se opri din nou. Nu e exclus nici ca inginerul Cowley să se fi întors între timp în atelier... Arată spre aleea întunecoasă din fața lor.

— Să sperăm, mormăi Jowett. La urma urmei, s-a angajat să-i aducă generalului, la ora douăsprezece, datele tehnice ale turnării de astăzi. Și până acum n-a făcut decât să aprindă cuptorul și să-mi lase materialele aliajului, cântărite în proporțiile necesare. Am s-o întreb pe Meryl de el și pe urmă mă duc să, să fac singur ce am de făcut! Dacă, din întâmplare, dați peste el, vă rog să-i spuneți să nu îndrăznească să se mai arate în ochii mei! Că îl tai bucățele, îl amestec cu acele încântătoare metale și torn din el statuia unui măgar dănțuind. Nu se poate ca din galeria unor figuri mitologice indiene să lipsească tocmai acest dobitoc. După care, ca să-mi acopăr cheltuielile de turnare, îl vând bătrânului șnapan de colo, din pavilion.

Pe neașteptate, în plin acces de furie, un zâmbet îi lumină fața. O secundă mai târziu, râdea cu hohote.

— Ce comedie! făcu înecându-se de râs și se îndreptă spre Meryl, care se afla de cealaltă parte a vastei peluze cu flori, mascată de trandafirii înalți.

Joe îndreptă privirea spre Meryl. Văzându-l pe Jowett, fata dădu să se întoarcă din drum, dar Jowett o strigă și trebui să se oprească. Sculptorul se apropie de ea, se opri și îi adresă o întrebare scurtă. Fata îi răspunse la fel de concis și intră în casă, ținând capul ridicat cu semeție. Alex se îndepărtă grăbit pe alee. După câțiva pași, o coti printre tufișuri. Nu voia să întârzie pe acolo. Dacă-l ajungea din urmă Jowett, era din nou imobilizat.

Mergea grăbit și fără zgomot. Nu-și închipuise că va ajunge chiar atât de repede la capătul parcului. Observă în ultima clipă împletitura joasă de sârmă ruginită. Dincolo de ea, la un pas, se căsca prăpastia.

În lungul împletiturii de sârmă ducea o cărare sau mai degrabă o părere de cărare, ea fiind, se vede, foarte rar folosită. Cineva care ar fi vrut, venind dinspre conac, să apuce spre debarcader sau spre pavilion ar fi avut de ales între două poteci, care duceau amândouă într-acolo. Acesta era totuși drumul cel mai scurt dintre debarcader și pavilion, și dacă domnul Plumkett, prin cine știe ce minune, ar fi scăpat neobservat de Chanda, ar fi ales fără doar și poate tocmai această cărare năpădită de vegetație, unde nu se vedea din casă și nu se întretăia cu niciuna din aleile parcului...

Joe se îndreptă spre pavilion. Îngrăditura de sârmă se întindea neîntreruptă pe întreaga distanță, la numai unul sau doi pași de buza prăpastiei. Doar într-un loc, poate în culme, se trăgea mai mult spre uscat, pesemne fiindcă acolo malul alunecase, arbuștii suspendați amenințând ei înșiși să se prăvale în gol.

Arșița se întetea. La un moment dat Alex se opri și, ascuns după tulpina unui pom, scrută marea. Câteva pânze în depărtare, o dâră de fum, aproape perpendiculară, a vreunui vapor navigând spre Atlantic și da, aceeași siluetă cenușie, joasă, înaintând fără țință la o distanță de o milă sau două: șalupa poliției.

Joe își continuă drumul. Zâmbi, pentru a nu știu câta oară în ziua aceea. Dacă ar ști generalul Somerville de Chanda, cu binoclul la fereastră, șalupa poliției în larg, Joe Alex patrulând prin parc și Hicks, cocoțat pe piatra din imediata vecinătate a

pavilionului! Hicks, în hainele lui de conțopist posac, era în realitate un polițist impecabil – inteligent, iscusit, capabil să imobilizeze orice delicvent printr-una din acele mișcări ale sale de luptă foarte variată, a căror perfectă cunoaștere făcuse să fie poreclit, de către oamenii lui Ben Parker „nenea Judo”...

În fața ochilor lui Joe se întindea acum un hățiș de tufe de mure, de zmeură, și de laur, printre care creșteau din loc în loc, niște lăstare lungi, drepte, presărate de jos și până în vârf cu floricele roșii. Rupse o mică floare și se opri. Printr-un gol al hățișului observa pavilionul. Se afla acum la câțiva pași de cărare. De la distanța aceea, silueta generalului aproape că nu se distingeau. Liniște. Mai încolo zidul care împrejmuia domeniul, dincolo de el, promontoriul stâncos, cu piatra uriașă alături de care nu se zărea nicio siluetă de om.

Joe se retrase, străbătu desișul și privi pe alee. Nimeni. Ieși pe cărare și se îndreptă spre casă. Pe terenul de tenis domnea liniștea. Încă câteva zeci de pași. Văzu de departe casa. Chanda nu se clintise de la fereastră. Niciun semnal. Arșița creștea mereu. Alex scoase din buzunar o batistă și se șterse de transpirație pe frunte.

Toate acestea erau, într-un fel, amuzante, dar n-ar strica să se sfârșească mai repede... Se uită la ceas. Zece și treizeci.

Ajunse în apropierea peluzei cu flori. Nu văzu nici pe Meryl, nici pe Jowett. Se uită în stânga. Din cuptorul atelierului, se înălța, peste creștetele copacilor, o trambă groasă de fum negru. Cowley se întorsese pesemne la treabă... Joe zâmbi în sinea lui. Mare caraghios și Jowett ăsta! Și tradiționala sa ură, a artistului față de bietul inginerăș, care, în ceea ce-l

privea, n-avea altă dorință decât să evite ciocnirile cu rivalul său, era și ea la fel de caraghioasă. Nu era nimic condamnabil în asta, deși, în adâncul sufletului, Joe nu aproba un asemenea dispreț, întemeiat pe deosebiri intelectuale sau de origine. Oamenii de felul lui Jowet se conduceau însă după legi proprii.

Se opri și își aprinse o țigară. Culmea ar fi ca mister Plumkett să se răzgândească! Ei, nu-i nimic, câteva ore de plimbare la aer curat nu sunt nici ele de lepădat. Odată întors la Londra, va trebui să se apuce de cartea aceea și apoi să plece undeva. Dar unde? N-avea importanță. Ar fi preferat un orașel oarecare pe malul mării, indiferent unde, pe Mediterana. Din păcate, Caroline nu se hotăra niciodată să-și întrerupă munca la institut, atunci când...

Legănând în mână săculețul de pânză, cu cele zece mii de lire sterline, pufăind din țigară și visând Mediterana, refăcu drumul spre conac, propunându-și să dea un ocol clădirii. Nu se vedea nimeni. Liniște. Zece și patruzeci. Încă cincizeci de minute. Terasa era și ea pustie, șezlongurile zăceau în plin soare, neispitind pe nimeni să se tolănească în ele. Căsuța aceea cu ziduri de sticlă era sera. Grădinarul n-avea prea multă bătaie de cap în grădina aceea sălbătică. Mai încolo, până unde începea câmpul, alți arbuști, alți copaci. Reflectă câteva secunde. Dar se îndepărtase prea mult de pavilion. Se întoarse.

În clipa aceea, o zări pe Caroline ce se ivise pe o cărare îngustă, pierdută printre copaci. Era îmbrăcată într-o mini-jupă de culoare verde închis, care abia dacă-i ajungea la jumătatea coapselor zvelte și bronzate.

— Ce-ar fi spus directorul tău acum cinci ani, dacă te-ar fi văzut îmbrăcată așa? și Joe arătă din ochi spre

fusta ei.

— Acum cinci ani? Nici astăzi n-aș îndrăzni să apar așa la institut! zise ea. N-ai idee la câte trucuri a trebuit să recurgem noi, femeile, ca să-l mai îmblânzim! În fiecare săptămână, ne scurtăm fustele „de lucru” cu câte un deget, sau chiar cu mai puțin.

— Ai făcut o plimbare? Joe se îndreptă în direcția din care venise. Caroline i se alătură și porniră amândoi să dea ocol casei.

Caroline se opri în loc și izbucni cu violență, deși în șoaptă

— Sunt o ființă oribilă, Joe! N-aș fi crezut niciodată că pot fi atât de josnică!

— Și cam la ce fel de grozăvie te-ai pretat?... Întrebă el, uitându-se fără grabă în jur. Tocmai dăduseră colțul casei.

— De făcut, n-am făcut nimic... M-am gândit și am ieșit să mă plimb.

— Găsesc că e o activitate cât se poate de decentă și de naturală.

— Nu întotdeauna.

— Te pomenești că vrei să-mi spui că, azi-noapte, n-ai putut să adormi fiindcă te-ai gândit la testamentul neprețuitului tău bunic? Și că adineaori, plimbându-te prin parc, te-ai gândit ce grozav lucru este că va fi al tău cândva... Îmi închipui că, în copilărie, te-ai simțit aici ca-n sânul lui Avraam și că bătrânul conac ți-e foarte drag. Cam asta ți-a umblat prin minte, nu-i așa?

— Da... recunosc Caroline cu jumătate de glas. Și nu s-ar fi convenit! Mă bucur prea din cale-afară, Joe... Această casă nu va fi a mea decât după ce va muri bunicul John! Și e ca și cum m-aș bucura de moartea lui!

— Întâi că n-a murit, iar în afară de asta, e un om extrem de bătrân, care a depășit de mult media decentă a longevității. Problema ta este problema tuturor moștenitorilor. Oamenii au obiceiul să treacă bunurile lor vremelnice pe numele celor care le sunt dragi, pentru ca aceștia la rândul lor, să le poată folosi. Nu poți moșteni ceva înaintea morții autorului testamentului.

— Știi, și totuși. Mă plimbam prin parcul acesta și mă bucuram, înțelegi? E dezgustător! Eram fericită, mă uitam la copaci, am intrat în seră, m-am uitat la flori, am stat de vorbă cu Collins, grădinarul nostru, și... și am simțit că mă adresez lui pe alt ton decât mai înainte.

— Toate acestea sunt niște reacții omenești foarte firești, o liniști Joe. M-aș fi mirat să reacționezi altfel. Oamenii, chiar și femeile, au imaginație, iar imaginația se declanșează, vrei-nu vrei.

Porniră să înconjoare peluza cu flori. Alex aruncă o privire în direcția ferestruicilor podului. Neobosit, Chanda se afla la postul lui. Niciun semnal.

— N-ai putea?... zise Joe și se opri.

— Ce anume?

— Oh, nimic. Mă gândeam la o carte, dar, din păcate, nu i-aș putea preciza titlul. Îmi închipui însă că există, s-au editat, nu-i așa, cataloage ilustrate ale operelor de artă distruse sau dispărute în timpul războiului?

— Bineînțeles, Dar ce ai de gând?

— Aș vrea să te rog să-mi dai o mână de ajutor... după-masă...

— În cazul acesta - Caroline îl privi în ochi și zâmbi palid - mă retrag la mine în cameră să citesc nițel. Azi-dimineață, am crezut că o partidă de tenis o să

mă remonteze psihic, dar nu-i chiar atât de simplu.

— Cu bogăția te deprinzi mai ușor decât cu sărăcia... mormăi Joe sentențios. Te vei convinge la timpul respectiv. Până una-alta, bunicul tău e uimitor de robust și de sănătos, ținând seama de vârsta sa venerabilă. Așa că n-ai de ce să te temi că...

Se întrerupse. Dorothy Snider se ivise dintre arbuști, tăind de-a dreptul peste pajiște. Venea dinspre terenul de tenis. Mergea grăbită, cu capul în pământ, ținând în mână o poșetă verde de pânză, nu prea mare, dar îndesată, din același material și de aceeași culoare cu rochia cu care era îmbrăcată. Se opri brusc cât pe ce să dea peste ei.

— Eram atât de preocupată, că nici nu v-am observat. Am fost la terenul de tenis. Crezusem că mi-am lăsat pudriera acolo, pe o bancă, dar se vede că m-am înșelat... Ridică mâna liberă și își atinse fruntea cu vârful degetelor. Ce vreme groaznică, aproape că nu se mai poate respira! Aș fi avut nevoie de pudrieră... Sunt foarte palidă?

— Da, oarecum... răspunse Caroline. N-a avut niciun sens să jucăm cu atâta înverșunare! Cred că ai face mai bine să te întinzi un pic. Peste o jumătate de oră, te vei simți mai bine. De altfel, după ce va izbucni furtuna, o să respirăm cu toții mai în voie. Pot să-ți împrumut pudra mea, dacă vrei.

— Atunci, eu vă las, domnișoarelor...

Joe, se folosi de ocazie și plecă în direcția pavilionului. Zece și cincizeci. Ultima oră de veghe. Încă patruzeci de minute. Se întoarce. Chanda era la fereastră. Din nou, o fracțiune de secundă, soarele sclipi în lentilele binocluului.

Joe se angajă pe alea ce ducea spre pavilion. O primă rafală de aer fierbinte șuieră printre crengile

copacilor, dar se potoli numaidecât. Vuietul mării crescuse parcă.

La un cot al aleii, Alex stătu, sprijinindu-se de balustradă, să observe orizontul. Soarele dogorea la fel de puternic, dar acolo unde marea se îngemăna cu cerul, apăruse un nor învolburat și negru ca smoala, care creștea văzând cu ochii.

Se apropie de ultimul copac și cercetă prudent împrejurimile. Soarele ajunsese aproape deasupra pavilionului și îl bătea drept în ochi. Dar, ducându-și mâna streășină la frunte, izbuti să distingă ușa deschisă a pavilionului și silueta unui om așezat la masa de lucru. Dincolo de zid, promontoriul stâncos era pustiu. Cu siguranță că Hicks...

Unde era Hicks?

Răspunsul veni mai repede decât se aștepta. Întorcându-se și făcând abia câțiva pași în direcția conacului, furișându-se printre arbuștii care mărgineau aleea, dădu cu ochii de un bărbat într-o cămașă verde, pitit după un copac.

Se apropie și se opri alături de el. Hicks se înălță în vârful picioarelor și-i șopti la ureche:

— A trebuit să părăsesc locul acela pentru câteva momente fiindcă pe pajiște apăruse un individ... Alarmă falsă, era unul din muncitorii care frecventează „Leul și Coroana”. Îl cunoșteam din vedere. Se ducea la logodnica lui, unde ia prânzul, și culegea flori de pe pajiște. Economii, oamenii de prin partea locului! Noroc că n-a zăbovit și a plecat.

Joe dădu din cap. Prin urmare, nu se întâmplase nimic. Dacă șantajistul ar fi răzbit până la general, să zicem, printr-o minune, mergând târâș de la un copac la altul, și ar fi intrat în pavilion, Somerville n-ar fi stat atât de liniștit la birou.

O a doua rafală de vânt, mai puternică și mai rece decât cea dinainte, se năpusti dinspre mare și scutură copacii parcului. Norul cel negru se apropia din în ce ce – încă o jumătate de oră, poate chiar mai puțin, și...

Vântul răbufni iar. Joe se întoarse spre Hicks și dădu să deschidă gura. Dar sergentul duse iute degetul la buze și-i arătă din ochi aleea.

Meryl Perry venea dinspre conac, îndreptându-se spre pavilion. Avea în mână un plic mare gri, de felul celor în care e ambalată hârtia fotografică de format mare.

Ascunși îndărătul copacului și a tufișurilor, o așteptară să se apropie. Vântul se stârni din nou, violent. Deodată, Meryl se opri locului, chiar în mijlocul aleii, obligându-l pe Joe să-și țină răsuflarea. Fata își scoase batista din buzunarul fustei și se șterse la ochi. Se vedea că plânse. Se privi apoi într-o oglinjoară minusculă, pe care o scoase din același buzunar și își continuă drumul.

Alex se uită la ceas. Unsprezece.

— E în ordine... murmură. Generalul a convocat-o pentru ora asta, ca să-i dea fotografiile. După ce se întoarce, peste câteva minute, fiindcă nu cred s-o rețină Somerville mai mult, instalează-te la capătul promontoriului. Se-nțelege de la sine că dacă cineva de-al casei sau vreunul din oaspeți vrea să intre în pavilion, n-avem cum să-l oprim. Ne interesează numai străinii. Îi cunoști din vedere pe toți locatarii lui Mandalay House?

Sergentul aprobă din cap, fără o vorbă.

— Foarte bine. Individul nostru trebuie să apară peste aproximativ o jumătate de oră.

— Zidul... murmură Hicks. Dacă alege drumul pe

uscăt... Dacă aş vrea să ajung la pavilion, în așa fel încât să nu mă vadă nimeni, aş escalada zidul de acolo, nu mai sunt decât câțiva pași. Nu m-aș încumeta în niciun caz să străbat curtea... Noroc că pajiștea e netedă ca-n palmă. Am să mă uit tot timpul, să văd dacă nu se apropie o navă. Puteți să fiți liniștit. Dar dumneavoastră unde o să vă aflați?

— Aici și pe poteca ce duce spre peluza cu flori. Va trebui să dau târcoale și pe acolo din când în când, să văd dacă observatorul nostru nu ne semnalează cumva apropierea vreunei șalupe de debarcader.

Fără voia lui, ultimele cuvinte le rostise cu glasul ridicat. Marea mugea acum amenințător. Vântul se întetise, și când creștea, când scădea în intensitate.

— Să mergem la posturi... zâmbi Joe către Hicks. Mai sunt încă douăzeci și cinci de minute, și...

Tăcu. O pată albă se strecura printre copaci, acolo unde parcul se sfârșea în buza prăpastiei, o bluză...

Se ridică în vârfuri, căznindu-se să distingă cine era. Auziră trosnetul unei rămurele călcate. Meryl Perry se ivi pentru o clipă dintre tufișuri pentru ca să dispară din nou. Nu se întorcea așadar pe drumul pe care venise. Alesese poteca sălbătică de la marginea prăpastiei care ducea spre debarcader.

— Unde s-o fi ducând? Hicks se uită întrebător la Alex. E de necrezut cât de năpădit de vegetație e parcul ăsta! N-o mai văd de fel.

— Pe acolo duce drumul cel mai scurt înspre atelierul pe care l-a construit generalul pentru a fi turnate copiile statuiilor aceloră, sergent... Pun rămășag că domnișoara Perry va coti în direcția atelierului. Mă întorc îndată. Du-te la capătul promontoriului stâncos și nu lăsa să treacă nicio persoană străină...

Din două salturi, Joe străbătu aleea și se înfundă în desiș. În aceeași clipă, departe pe mare, răsună uscat și aspru, ca o detunătură de armă, bubuitul tunetului. Vântul șterse în zbor coroanele copacilor, după care se lăsă o liniște totală. Nu se auzea decât glasul mării, mai puternic și mai adânc acum. Cele dintâi talazuri gonite de vijelie se izbiră de țărm și se sparseră de stâncile calcaroase, făcând loc altora, tot mai înalte, pe care vântul le mâna dinspre miazăzi.

O clipă mai târziu, Joe o zări pe Meryl pe cărarea care cotea spre atelier. Alerga, dar în fața ușii se opri brusc și coborî mâna care dăduse, instinctiv, să apuce clanța. Apoi se petrecu ceva neașteptat. Fata se întoarse și, tăind peste pajiște, se îndreptă spre conac.

Joe rămase nehotărât câteva clipe. Deasupra mării se rostogoli un tunet amenințător și asurzitor. Alex înălță capul. Norul cel negru ajunsese deasupra vârfurilor copacilor și stătea gata să acopere soarele. Încă un minut, poate două, și... Se întoarse grăbit, pornind spre peluză. Chanda, aplecat peste ferestruică, își desfăcu brațele.

— Marea e pustie. Glasul i se auzea limpede de sus deși vuietul vântului ar fi trebuit să-i acopere cuvintele. Furtuna! O singură șalupă se mai găsește în larg, dar iată că și ea dispare spre răsărit! Se vede clar cum se depărtează!

Joe se uită la ceas. Unsprezece și cincisprezece.

— Oricum, dumneata rămâi mai departe acolo... Făcu un gest semnificativ cu mâna și dădu să plece spre pavilion, când în pragul casei se ivi Caroline.

— Joe, vine furtuna, strigă ea, ca și cum ar fi putut cineva să nu observe norul cel negru, care, chiar în clipa aceea, acoperea soarele. Grădina se întunecă și

vântul se porni să șuiere mai aspru.

— Văd! Alex zâmbi. Mă duc după general! strigă el ducându-și mâinile pâlnie la gură, fiindcă un nou tunet se rostogoli în înalt, mai aproape și mai asurzitor decât cel dinainte.

— Așteaptă-mă! Să iau impermeabilele și umbrelele! Caroline dispăru.

Primele picături de ploaie căzură pe asfaltul peronului. Alex porni grăbit în direcția pavilionului. Ajunsese la cotitura aleii, când...

Începu să alerge. Prefăcându-se că aleargă tot mai repede depăși puțin locul unde se făcuse nevăzută silueta pe care o observase cu câteva secunde înainte. Individul se ascundea pe după copaci. Șiroaie abundente și calde de ploaie cădeau pe cărare. Alex își curmă brusc fuga și făcu un salt într-o parte.

Omul ascuns după copac șovăi o clipă, dar rămase locului.

— De ce vă feriți de mine, domnule profesor? întrebă Joe direct.

— De dumneavoastră?! Profesorul Snider ridică sprâncenele și-l privi mirat, fără să se sinchisească de ploaia care începuse să pătrundă prin frunzișul de deasupra capetelor lor. Ce motiv aș avea să mă feresc de dumneavoastră? Mă feream de ploaie... Mă aflu prin preajmă și m-am gândit că, probabil, generalul Somerville e singur... Furtuna s-a dezlănțuit atât de brusc.

Și cu capul demn, ridicat, porni pe cărare, fără să-l mai onoreze pe Joe cu vreun cuvânt sau cu vreo privire. Alex îl ajunse din urmă, la capătul aleii. Un trăsnet căzu atât de aproape de ei, încât, fără voia lor, amândoi tresăriră. Se întunecase de-a binelea. Ploaia se revărsa acum în șiroaie piezișe, vânturată

de vijelia care se izbea, şuierând și mugind, de copacii de pe țărni.

„Bietul Hicks... își zise Joe, Nu se poate nici arăta, nici adăposti pe nicaieri pe aici...”

Ajunseră aproape de balustradă. Priveliștea era uluitoare. Din adâncul hăului încețoșat, sfâșiat de lumina fulgerelor, goneau învâlmășiți norii zdrențuiți, umflați de ploaie. Dedesubt, acolo unde se zbătea nevăzută marea, urca spre ei un vuiet adânc, necurmat, involburat, de parcă milioane de tunuri ar fi bubuit fără răgaz un glas apocaliptic, un muget asurzitor, ca sfârșitul lumii, ca porțile potopului larg desfăcute... Oceanul, răscolit de vijelie, lua cu asalt coastele Angliei.

Snider, ud până la piele, mergea în față, aplecat din mijloc. La câțiva pași de balustradă, se opri.

— Să ne prindem de mână! strigă Alex, întinzându-i-o pe-a lui. Se uită în jur.

Un alt trăsnet. O lumină vie, spectrală, cotropi aleea, în fracțiunea de secundă respectivă, îi zări pe Caroline și pe Jowett, în haine de ploaie, alergând aplecați înspre ei.

Ținându-se de mână ca doi copii, Joe și Snider statură să-i aștepte.

— Sărmanu bunicul! strigă Caroline. Cu orice preț trebuie să ajung la el! Hai, Joe! Domnul Jowett a fost atât de bun și m-a ajutat să ajung până aici, dar acum se va întoarce cu domnul profesor! Rămânem noi acolo cu bunicul, până trece furtuna!

— Locul acela e periculos! strigă Jowett arătând înspre balustradă, cu buzele aproape lipite de urechea lui Alex. Să înaintăm în lanț, prinzându-ne de mâini!

Joe aprobă din cap. Ei doi o încadrară pe Caroline,

Snider apucă mâna lui Jowett și își continuă drumul. Ploaia îi orbea, apa, șiroind de pe păr, le intra în ochi. Mai mult bâjbâind, Alex se prinse de balustradă. Mugetul, care venea de jos, era atât de înfiorător, încât fu cât pe ce să dea înapoi, deși știa că valurile n-aveau cum să ajungă până acolo. Părea că se sparg chiar sub picioarele lor. Cotiră la stânga, prinzându-se de balustradă și cu senzația că un pas greșit ar fi de ajuns pentru a fi cu toții măturați în abisul negru.

...Întărirea lor, printre șuvoaiele ploii care le bătea în față, se întrezări pavilionul. Încă un trăsnet. Caroline își ascunse fața în umărul lui Alex. Încă cinci pași, încă patru...

Ușa pavilionului era deschisă.

„A înnebunit moșneagul... își zise Joe. Plouă cu găleata! O să-i inunde dușumeaua.”

Încă un pas. Intrarea în pavilion era ferită de vânt. Ușa se deschidea înăuntru.

Se năpustiră toți patru și se opriră în prag. Profesorul Reginald Snider nu scoase o vorbă. Rămase ca împietrit, fără să simtă apa care-i curgea pe față de pe părul ud și răvășit. Joe Alex se frecă la ochi. Toată ființa sa striga cu desperare: nu, nu e posibil! Am fost înșelat! Înșelat... Cum de s-a putut întâmpla?!

Dar se întâmplase, lucrul acesta îl înțelesese din prima secundă.

James Jowett făcu un pas înainte și înlemni și el.

— Cum se poate?... rosti el atât de încet, că dacă Joe nu s-ar fi aflat chiar lângă el vorbele i s-ar fi pierdut în urletul vijeliei, care scutura acoperișul și vuia în jurul pavilionului. Cum se poate?... El...

Jowett amuți.

Caroline Beacon rosti și ea, și glasul i se frânse:

— Bunicule... bunicule... Ce înseamnă glumele astea proaste?... Iar!... Dădu să înainteze, dar Joe o opri.

— Nu e nicio glumă... zise el încet. De data asta, generalul Somerville e mort cu adevărat.

Trăsni din nou, undeva foarte aproape. Lumină. Penumbra. Lumină. John Somerville era așezat la birou. Dacă pe piept, în locul în care bate inima, nu i s-ar fi lătit o pată mare roșie, s-ar fi putut crede că doarme. Capul îi era căzut pe spate, ochii închiși, iar pe chip i se așternuse o expresie de pace absolută. Una din mâini se odihnea fără vlagă pe masă, acoperind fotografiile împrăștiate ale lui Yeti și Ladni, cealaltă atârna de-a lungul fotoliului, aproape atingând podeaua, unde, chiar lângă degetele rigide și descărnate ale cadavrului, zăcea un revolver uriaș, un Colt de calibrul 45.

Joe făcu un pas, atinse cu dosul palmei fruntea generalului și se retrase, lăsând mâna în jos. Fruntea era rece.

Nimeni nu se clintise. Chiar în acea clipă, printre mugetele talazurilor și urletul, vijeliei, se auzi un strigăt slab, îndepărtat

— Tăticuuuleee!

Jowett se răsuci brusc și se repezi afară. Agățându-se de balustradă și aplecându-se mult peste ea, izbuti s-o apuce pe Dorothy Snider, care, în fugă, alunecase. O trase spre el, dar picioarele fetei, care, atârunate în gol deasupra prăpastiei, se mișcau deja într-un film rulat cu încetinitorul, refuzau s-o asculte.

Joe alergă să-i vină în ajutor, dar Jowett, cu un efort supraomenesc, o trase pe Dorothy pe platforma stâncoasă, o luă în brațe și intră în pavilion.

Abia acolo, răsuflând din greu, îi dădu drumul.

Dorothy, care era ca hipnotizată și în chip vădit nu-și dădea seama că scăpase cu o clipă înainte de la moarte, se holba la corpul din fotoliu. Deodată, întinse mâna înspre Somerville și izbucni într-un râs oribil, demential.

— El... el. Glasul i se stinse până aproape de șoaptă. E mort... e mort..

Închise ochii și se prăvăli pe podea leșinată.

Capitolul 11

Stăpânul meu va fi răzbunat

Ploaia continua să cadă, dar vijelia se mai potolise. Cerul se mai luminase. Telefonul se afla în hol. Fără un cuvânt și fără să se uite îndărăt, Joe intră primul în casă și se duse direct la aparat.

În timp ce ridica receptorul, auzi în spatele său niște pași ușori. Din fericire, Caroline nu mai plângea...

Dar nu întoarse capul. Nu se simțea în stare s-o privească în ochi.

— Aici Teinghmouth 48—88! rosti el în receptor, străduindu-se să vorbească pe cât posibil calm și răspicat. Cu cel mai apropiat post de poliție, vă rog!

Glasul feminin, indiferent, care răspunse la celălalt capăt al firului, părea să vină dintr-o altă lume, străină de orice agitație, cu griji banale, cu bucurii meschine.

Un ultim tunet îndepărtat. Stropii de ploaie izbeau tot mai rar în geamurile mari ale ușii duble. Așteptă.

Înălță capul, nu fără un efort îi privi pe cei de lângă el. Reginald Snider, în picioare, o ținea pe după umeri pe Dorothy, a cărei față era și acum de o paloare cadaverică; cu toate că își revenise, în ochii ei mai stăruia o expresie de groază. Jowett se uita la Alex în tăcere, liniștit, gânditor, de parcă n-ar fi realizat încă întreaga grozăvie a celor petrecute.

Caroline stătea cu ochii închiși. Se rezemase cu umerii de perete și buzele îi tremurau. Joe își dădu seama că încearcă din răputeri să-și stăpânească plânsul. Ce va fi gândind în momentele acelea?...

Apăsă mașinal pe furcă. De ce o fi întârziind telefonista să-i facă legătura cu poliția?... Ce era oare în mintea Carolinei?

Întoarse capul. Venise aici cu ea anume ca să apere fragila viață a moșneagului acela, pe care îl iubea și care și el, o iubea, în felul lui, nițel cam ciudat...

În aceeași clipă, își aminti că de aici înainte Caroline era stăpâna casei. Și el, care nu mai departe decât acum vreun ceas îi spusese că generalul va trăi mult și bine! Să mai fi fost în viață bătrânul acum un ceas?...

— Postul de poliție din Hilborough! răsună în receptor un glas indiferent de bărbat. Vă ascult!

— La aparat Joe Alex... Joe inspiră adânc. Telefoniez din Mandalay House... Ezită o fracțiune de secundă. Generalul John Somerville a decedat adineaori, în... în împrejurări suspecte. V-aș ruga să veniți fără întârziere la fața locului. Și încă ceva: v-aș ruga să-mi faceți legătura cu comisarul Parker de la Scotland Yard.

— Nu e nevoie, răspunse glasul necunoscut. Domnul comisar Parker se găsește aici, lângă mine.

— Cum?! făcu Alex. E la dumneavoastră?

— Da. Glasul rămăsese la fel de nepăsător. Îi pasez receptorul.

— Alo! rosti Ben. Ce s-a întâmplat?

— Generalul Somerville e mort... repetă Alex, simțind că nu va lipsi mult și nu va mai fi capabil să scoată o vorbă. N-ai putea să vii imediat? E nevoie să

vină și medicul, fotografii etcaetera... Se străduia să vorbească cât mai calm.

— Mort?! În vocea lui Parker răzbătea o uimire mărginită. Dar, după câte știi, erai acolo...

Alex nu răspunse pe dată.

— Da, am fost aici, spuse el și își mușcă buzele. În momentul de față, Hicks stă de pază lângă cadavru.

— Ai aflat cum s-a întâmplat? mai întrebă Parker.

— N-am aflat... Joe oftă. Vii imediat, nu?

— Se-nțelege... O scurtă pauză. Iartă-mă, Joe... zise Ben Parker. Întreb și eu ca un idiot! Vin imediat.

Alex lăsă încet receptorul pe furcă.

— V-aș ruga să fiți amabili și să vă duceți în camerele dumneavoastră... rosti el cu un glas obosit, și să nu le părăsiți decât în caz de absolută necesitate. Urmează să vină poliția.

— Poliția?... repetă încet Snider.

— Da, poliția... Joe scoase din buzunar pachetul de țigări îmbibat de apă, căută îndelung una cât de cât uscată și o aprinse. Uitându-se lung la chibrit, se întreba: „Cum se face că nu-mi tremură mâinile?... Cum e posibil?”

Fără o vorbă, Snider, Dorothy și Jowett se îndreptară spre scară. Caroline rămase mai departe lipită de perete. Deschise ochii și-i privi pe cei trei care se îndepărtau, dar parcă fără să-i vadă.

„Nu sunt de față nici Meryl Perry, nici Cowley... gândi Joe. Lucru cât se poate de normal. Mai curios e că ne-am nimerit cinci inși, pe ploaie și furtună, în preajma cadavruului, când a fost descoperit. De unde or fi răsărit?”

— Caroline... rosti el șoptit. Știi ce gândești...

Fata deschise ochii.

— Mă gândeam... mă gândeam că, orice ai fi făcut,

n-ai fi putut preîntâmpina nimic din cele întâmplute, nu-i așa?... spuse ea cu o voce surdă. Și nicio lacrimă încă! Lacrimile aveau să vină mai târziu, sau poate peste câteva clipe. Sau poate abia către seară?...

— Da, n-am putut face nimic.

Caroline rămase tăcută o clipă.

— El... a murit întocmai așa cum a prezis individul acela, în scrisoarea adresată lui Ben Parker... murmură ea. Am știut cu toții că așa se va-ntâmpla...

— Da... Joe se uită pe fereastră. Dar ce n-ai știut tu este că bunicul tău, cu mâna lui, *a scris scrisorile acelea trimise Scotland Yardului.*

— Joe! Ce spui! Caroline se uita la el îngrozită. Cum, el, cu mâna lui?!

— Toate cele trei scrisori, el le-a scris... Alex trase adânc aer în piept, de parcă s-ar fi pregătit să sară, în clipa următoare, de pe mal, într-o apă adâncă. Să nu crezi că vreau să mă justific. Dar astăzi, în timp ce băteam parcul în lung și-n lat, nu căutam să-l păzesc pe bunicul tău, ci pe omul pe care intenționa el să-l împuște. Curând după ce-am sosit la Mandalay House, mi-am dat seama că el a scris scrisorile acelea. De altfel, Chanda a fost la mine aseară și mi-a explicat exact despre ce era vorba. Generalul Somerville voia să ucidă pe un... un șantajist. Singura problemă care mi se înfățișa era să-i împiedic să se întâlnească... Hicks și cu mine supravegheam grădina. Chanda se afla la una din ferestruicile podului, scrutând marea, unde, de altfel, patrula șalupa poliției...

— Și cu toate astea, omul acela a izbutit să... murmură Caroline.

— Nu știu! Nu cred... Joe, obosit, clătină din cap. Nu s-a mai întâmplat niciodată ca un șantajist să-și ucidă

victima... E lipsit de sens. În afară de asta, e exclus ca vreun străin să fi pătruns pe domeniu.

— Joe... Dar testamentul? De ce tocmai ieri l-a schimbat, și nu altă dată? Dacă a fost șantajat... crezi că e posibil să se fi sinucis?...

— Posibil ar fi. Alex dădu din cap. Dar, pentru a ne convinge, trebuie să așteptăm opinia medicilor legiști...

Se întrerupse. Chanda cobora scara încet. Se opri. Privirea sa o aținea pe Caroline.

— Oh, Chanda!... Caroline alergă spre el și își ascunse capul la pieptul lui. Abia acum i se frânse glasul. Bunicul nu mai e... nu mai e...

Bătrânul birman îi cuprinse cu blândețe umerii și, fără un cuvânt, îndreptă privirea spre Alex.

— Da, zise Joe, l-am găsit pe generalul Somerville în pavilion...

— Și noi, care trebuia să-l păzim... Chanda mângâia mașinal capul fetei, care hohotea încet. Dar numai zeei cunosc clipa și locul.

Alex întoarse fără voia lui privirea spre silueta mare de bronz a lui Budha în contemplație, care împodobește holul. Budha zâmbea, cu zâmbetul său senin și fără moarte.

— Iar eu, din păcate, nu sunt decât un biet om... murmură.

— A fost ucis, domnule?

— Nu știu. Vom afla asta în curând.

— Cine a fost ucis? Meryl Perry intră fără zgomot, venind dinspre muzeu, și se opri, cu ochii la Caroline, care contenise din plâns, dar nu ridicase capul de pe pieptul lui Chanda.

— L-am găsit pe generalul John Somerville în pavilion... mort, repetă Joe pentru a treia oară în

decurs de câteva minute.

— A murit... murmură Meryl, Caroline dragă, dacă ai ști ce rău îmi pare...

Caroline își îndreaptă trupul și o privi absentă. Fără să spună o vorbă, desfăcu a neputință brațele, lăsându-le apoi să cadă, lipsite de vlagă, în jos.

Joe se uită lung la Meryl Perry. Treptat, sentimentul înfrângerii, al umilinței era înlocuit în sufletul său, de un altul. Deschise gura. Dădu să spună: „Dumneavoastră ați fost ultima persoană care l-a văzut în viață, nu-i așa? N-ați observat nimic deosebit în comportarea lui sau în pavilion?”... Renunță însă și întrebă cu totul altceva:

— Nu cumva l-ați văzut pe inginerul Cowley?

Meryl ridică repede capul.

— Nu. Nu l-am mai văzut de la micul dejun.

— Voiam doar să-l informez și pe dânsul despre nenorocirea întâmplată. Acum v-aș ruga să mergeți în camera dumneavoastră, de acord? Urmează să sosească poliția.

— Bineînțeles. Meryl se îndreaptă spre scară, dar, ajungând în dreptul Carolinei, se opri: N-ai nevoie de mine, draga mea? Ce-ar fi să vii și tu sus cu mine? Domnul Alex îmi închipui că va fi... ezită, căutând cuvântul corespunzător, foarte ocupat, nu-i așa? Se întoarse spre Joe, așteptând aprobarea acestuia. Alex dădu din cap.

— Ești udă toată, Caroline, ai face bine să te schimbi...

Joe se grăbi să întoarcă privirea. Ce lucruri oribile se petrecuseră: bunicul John mort aproape sub ochii lui, iar el ce făcuse?... Nici măcar nu auzise împușcătura! Să fi căzut, chiar atunci, unul din trăsnetele acelea blestemate?

Caroline dădu din cap și se lăsă, fără să se împotrivească, cuprinsă de după mijloc de Meryl. Cele două fete plecară împreună. Chanda însă nu se urni din hol. Unul în fața celuiilalt, el și Joe, rămaseră tăcuți un răstimp destul de lung.

— Sunt convins că, de ieri încoace, ai încetat să te mai temi pentru viața bătrânului... rosti Joe cu glasul coborât. Sosise, nu-i așa, „faimosul” Joe Alex care, bineînțeles, trebuia să prevadă... și să zădărnicească orice tentativă de asasinat... Așa s-ar fi părut, după imaginea pe care mi-au ticluit-o ziarele: „faimosul Joe Alex, care în viața lui n-a comis nicio greșeală!”

Tăcu și scutură din cap, ca un om care a primit o lovitură neașteptată și încearcă să-și vină în fire.

— În ziua în care a împlinit nouăzeci de ani, rosti abia auzit Chanda, m-a luat de mână dimineața, de cum s-a sculat, și mi-a strigat vessel:

„Știi ce-o să se întâmple cu mine după moarte?”

„Nu știu, stăpâne... i-am răspuns. Unii din noi credem în viața de dincolo, alții nu credem – adevărul nu-l cunoaște însă nimeni...”

„Eu, însă, știu! Zbârcitul meu suflet o va porni în croazieră peste mări!

„Încotro, stăpâne?”

„Într-acolo unde și tu te vei duce, dar în viață fiind, de îndată ce voi închide ochii: «Să mă-mbarc, să trec odată de Suez, să mă aflu-n țara, unde nu se știe decalogul și-unde e stăpână primăvara; clopotul pagodei cheamă, și-l aud, și-aș vrea să fiu la Moulmein, pierdut spre largul mișcător și argintiu.»”

— Cunoașteți această poezie a lui Kipling, nu-i așa? Ei bine, de la ea i s-a tras generalului moartea, zic eu, din cauza ei a cumpărat statuia aceea a templului din Moulmein. Poate va fi crezut că sufletul îi va fi mai

bine primit în Birmania după o asemenea faptă? Cine știe, poate nu va fi crezut nimic, singura lui dorință fiind ca, în clipa morții, să-și amintească de colțul acela de lume, unde și-a trăit tinerețea, liber și fericit. Nu știu care e adevărul. În ce mă privește, sunt încredințat că, în clipa asta, sufletul lui străbate în zbor deșertul Suezului, îndreptându-se către Răsărit. Dumneavoastră, desigur, aveți alte concepții despre moarte: sunteți un alb și, ca atare, format la școala rațiunii, a logicii. Tocmai de aceea v-ați și abătut de la logică. Ziceți că ați greșit, dar în ce fel? Ați pierdut din vedere unele lucruri?... Oare puteați să cunoașteți viitorul în măsura în care îl cunosc zeii? Nu! Dumneavoastră știați doar atât, că generalul se pregătește să-l ucidă pe șantajist, la ora unsprezece și jumătate. Nici eu nu știam mai mult... în ce fel a fost ucis?

— După câte mi-am dat seama, de glontul unui Colt de calibrul 45. Era arma lui?

— Da... Chanda aprobă din cap. Dar cum de s-a putut întâmpla? Am stat la fereastră tot timpul și ar fi trebuit să aud împușcătura. Detunătura Coltului e foarte puternică.

— Aceeași întrebare mi-am pus-o și eu. Joe își desfăcu brațele, deznădăjduit. Nici eu n-am auzit împușcătura, nici Hicks... omul meu, care s-a aflat și el prin preajmă... Poate că moartea a survenit după ce s-a dezlănțuit furtuna. Totuși...

— Tunetele și trăsnetele ar fi putut să acopere zgomotul împușcăturii... murmură Chanda. A fost o furtună foarte violentă...

— Da. Dar, în timpul furtunii, Hicks stătea de pază și n-a scăpat o clipă din ochi intrarea în pavilion. Nimeni n-ar fi putut răzbate până acolo și cu atât mai

puțin să plece, fără să fie văzut... Joe înălță capul. După părerea dumată, ar fi putut generalul Somerville să se sinucidă?

— Dacă ar fi putut... Chanda își potrivi fără grabă faldurile veșmântului său negru-auriu. Oricine își poate lua viața atunci când nu întrevede altă ieșire dintr-o situație dramatică. Numai că generalul Somerville nu era omul care să nu lupte până la capăt, îi era dragă viața. Și apoi, de ce să caute moartea un om de nouăzeci de ani, care oricum știe că nu mai are mult de trăit?

— Ultimul argument poate întări la fel de bine și cealaltă supoziție... murmură Joe. S-o fi temut că Plumkett, dacă scapă nevătămat, îl va compromite definitiv. Zvonurile despre o astfel de tranzacție nelegală, ca și procesul ce i-ar fi fost intentat, nu i-ar fi întinat numele doar, ci i-ar fi compromis și munca științifică de o viață întreagă...

— Dar de ce să fi recurs la acest act disperat înainte de a-i fi fost intentat procesul, înainte de a fi compromis? Plumkett voia bani, nu? Iar generalul avea de gând să-l reducă la tăcere pentru vecie... Dar nici Plumkett nu și-a făcut apariția la ora convenită, și nici generalul n-a apucat să-l omoare... Chanda rămase gânditor câteva clipe. Apoi se apropie și mai mult de Alex.

— Da? Joe îndreaptă spre el o privire descumpănită. Rememora momentul când intrase în pavilion. Fruntea lui Somerville era rece, rece de tot. Iar furtuna de câteva minute se dezlănțuise – de cinci, de zece?

— Mister Alex, înțeleg ce e în sufletul dumneavoastră. Vă gândiți la Caroline și la faptul că i-ați înșelat încrederea tocmai într-o împrejurare când

avea cea mai mare nevoie de ajutorul dumneavoastră, nu-i așa?

— Da... Joe aprobă din cap. Cred că, în locul ei, aş fi gândit că Joe Alex s-a dovedit incapabil să-mi salveze bunicul de la o moarte violentă, în ciuda faptului că s-a aflat tot timpul în preajma lui.

— De aceea aţi şi prefera să se fi sinucis... Ştiind că bunicul ei şi-a luat singur viaţa, Caroline ar înţelege lesne că nimeni n-ar fi putut să-l împiedice...

— Da.

— Şi, totuşi, nici dumneavoastră nu credeţi în această sinucidere. De ce?

— Pentru că nici eu, nici dumneata, nici Hicks n-am auzit împuşcătura. Măcar unul dintre noi ar fi trebuit s-o audă. Şi nici în timpul furtunii nu se poate să fi avut loc sinuciderea, deoarece, atunci când am intrat noi în pavilion, era complet rece. Nu sunt medic, dar am avut sub ochi destui oameni împuşcaţi ca să ştiu atâta lucru... Clătină cu hotărâre din cap. Nu pot să înţeleg... adăugă el aproape în şoaptă.

— Am să aştept... Chanda îşi înclină fruntea.

— Să aştepţi, ce? făcu Joe, care nu înţelesese.

— Încă demult hotărâserăm amândoi că dacă stăpânul meu va muri înaintea mea, eu voi pleca la Moulmein, ca să-mi închei viaţa aşa cum orice om doreşte să şi-o încheie: pe pământul străbunilor săi, pentru ca pulberea osemintelor sale să se amestece cu pulberea osemintelor lor. Am să aştept însă până ce veţi afla...

— Ce anume să aflu?

— Adevărul asupra celor petrecute astăzi în pavilion. Fiindcă eu ştiu prea bine că el nu şi-a luat singur viaţa, deşi n-aş putea aduce nicio dovadă poliţiei dumneavoastră, care, precum se ştie, nu ia în

considerare decât dovezile ce țin de lumea faptelor și a obiectelor materiale și nu pe cele din planul ideilor, de fapt singura lume adevărată și din care izvorăsc, ca palid reflex, așa-numitele fapte și obiecte materiale... În țara mea, mister Alex, bărbații nu-și smulg părul din cap și nu se văicăresc în fața suferinței. În ce mă privește, l-am iubit pe stăpânul meu ca pe un părinte și ca pe un frate. Viața întreagă mi-am trăit-o alături de el. Și știu un singur lucru că dacă s-a găsit cineva să-l ucidă pe omul acesta bătrân și lipsit de apărare, fapta aceasta mârșavă se cuvine să fie răzbunată.

— Dacă a fost ucis... Joe înălță capul și-l privi drept în față pe bătrânul birman; ochii săi cenușii și calmi, o clipă, străluciră intens. Omul care a făcut-o va plăti cu viața!

— Pedeapsa cu moartea a fost abolită în această țară, murmură Chanda.

— Așa e... Alex dădu din cap. Uitasem.

Dar glasul lui sunase pesemne ca o făgăduială, deoarece bătrânul birman își înclină fruntea și făcu o plecăciune adâncă în fața lui Alex.

— Sunt pe deplin încredințat că stăpânul meu va fi răzbunat.

În aceeași clipă, se auzi un uruit de motoare, și două automobile negre se opriră la intrarea în Mandalay House.

Capitolul 12

Zece mii de lire sterline

Furtuna se potolise. Rezemat de balustradă, Joe se uita în adânc, la valurile care continuau să se zbuclume, izbindu-se de țarm. Panașele lor de spumă albă se înălțau din abisul tunător, se sfărâmau de stânci și cădeau risipite într-o puzderie de stropi mărunți, dar înainte ca să se volatilizeze, un alt perete lichid atingea țarmul, se năpustea asupra stâncilor întunecate și lucioase, și marea își reîncepea cazna zadarnică. Dezlănțuire cumplită și fără noimă a unor energii ferecate într-un cerc în veșnică rotire... Prima rază de soare se strecură printre marginile zdrențuite ale norilor, luminând acolo, în adâncime, frământarea de iad a talazurilor. Întreaga priveliște, cu stânci, cu valuri înspumate și înalte, se luminează dintr-o dată și din neagră se făcu verde.

Ocolind privirea lui Parker, pe care îl avea alături, Joe înălță capul și se uită în stânga, unde, la capătul cărării tăiate în stânca ce începuse să se zvânte, se afla pavilionul. Aburi ușori se ridicau de pe acoperișul clădirii și un fel de pâclă străvezie se țesuse deasupra lui, împrăștiată alene de vântul acum fără putere. Arșița revenise. Aburii se întorceau în cerul de unde, nu cu mult înainte, căzuseră în chip de stropi mari și grei ai unei ploii de vară torențiale... Joe se gândi la sufletul lui Somerville. Chanda, mai mult ca sigur, și-l

imagina în chip de norișor alb călătorind către îndepărtatul țărm, unde, printre palmierii aplecați deasupra apelor calme, se afla străvechea pagodă din Moulmein... unde „răsăritul izbucnește ca o furtună dinspre China și sfâșie cerul...”

Prin ușa deschisă a pavilionului, se întrezăreau siluetele câtorva bărbați ce se mișcau tăcuți și fără grabă prin încăpere.

— Se face frumos... murmură Benjamin Parker.

Joe aprobă mutește din cap, fără să-l privească, și se trase îndărăt cu un pas, pentru a face loc unor inși în halate albe care se iviseră pe cărare și care duceau o brancardă rabatabilă, goală. Cei doi oameni purtau pantofi cu tălpi de cauciuc, și pașii nu li se auziră de fel călcând pe cărarea tăiată în stâncă. Joe se uită după ei până ce intrară în pavilion.

— Nici nu m-ai întrebat ce caut pe aici, spuse Parker.

— Nu. Nu te-am întrebat. Abia acum ridică Joe privirea spre el și schiță un zâmbet, care însă se stinse înainte de a se înfiripa. Am să te întreb și lucrul ăsta, dar mai târziu, bine? Bănuiesc că n-ai venit chiar de florile mărului...

— Evident că nu!

Parker se întoarse cu spatele la prăpastia în adâncul căreia mugea marea și care se căsca la o palmă de balustradă.

— Am venit fiindcă...

Se întrerupse. Cei doi oameni în alb se întorceau. Se angajară pe cărarea stâncoasă purtând cu grijă brancarda. Alex și Parker se lipiră de balustrada de fier, pentru a le permite să treacă. Brancarda se legăna ușor. Se vedea numaidecât că povara pe care o cărau cei doi sanitari nu era grea de fel. Corpul,

acoperit cu un cearșaf alb, părea mai degrabă trupul mărunțel și firav al unui copil. În urma cadavrului, pășea un bărbat ce ducea pe umăr un stativ, iar în spatele său, altul, ajutorul său pesemne, care căra două lădițe. Îi urma specialistul dactiloscop, un bărbat cărunț, însoțit și el de ajutorul său, apoi doi detectivi, ținând fiecare în mână câte două plicuri cafenii mari cu mențiunea: EVIDENȚA CAZULUI Nr... Convoiul îl încheia un domn cărunț, în impermeabil și pe cap cu un melon negru, purtând într-o mână o umbrelă înfășurată strâns, iar în cealaltă o trusă neagră, semnul distinctiv al profesiei sale.

— Când ne veți putea comunica, domnule doctor, concluziile dumneavoastră? întrebă Parker.

Domnul cu melon se opri locului, într-o postură plină de demnitate, și-l măsură pe comisar cu o privire la fel de demnă.

— Dacă vă referiți la rezultatele autopsiei, puteți fi convins că voi purcede fără întârziere la efectuarea ei. Dar cât anume va dura cercetarea cadavrului, n-aș putea preciza. Depinde de o serie întreagă de circumstanțe legate strict de domeniul medicinei... Tuși cu demnitate. Da, de o serie întreagă de circumstanțe. Unde să vă trimit raportul?

— V-aș rămâne îndatorat, domnule doctor, dacă mi-ați transmite prin telefon, aici la Mandalay House, primele rezultate ale autopsiei. Numele meu este Parker. Sunt adjunctul șefului serviciului de criminalistică din Scotland Yard... Scoase din buzunar o carte de vizită și i-o înmână doctorului. Trebuie să încep ancheta și, ca întotdeauna în asemenea împrejurări, factorul timp contează enorm. Iată de ce voi aștepta cu nerăbdare verdictul dumneavoastră...

— Anchetă, domnule comisar? Doctorul vârî

mașinal cartea de vizită în buzunarul impermeabilului. Nu mă hazardez să dau vreun pronostic, totuși am impresia că sinuciderea este un fapt aproape stabilit, nu găsiți?... Ezită. Desigur, nu e o aserțiune, nu, cătuși de puțin... Totuși, judecând după cele observate la prima vedere, adică după poziția corpului, ne găsim mai mult ca probabil în fața unei sinucideri. Chiar cu ochiul liber, se poate constata că glonte a fost tras de foarte aproape... E adevărat că n-a străbătut corpul, așa încât e greu de stabilit din ce unghi a fost tras. Lucrurile acestea le va elucida autopsia...

Își săltă melonul și dispăru pe aleea care ducea spre conac. În chip vădit, cuvintele „Scotland Yard” îi făcuseră impresie.

— Experții ăștia de provincie!... mormăi Parker. Măcar de-ar avea și pricepere pe măsura înfățișării și comportării sale! Dar ia mai dă-l dracului! Hai, să mergem!

Porniră în direcția pavilionului. Agentul care stătea așezat pe prag se ridică și își scoase țigara din gură.

— Rămâi aici, Brover, spuse adjunctul șefului serviciului de criminalistică, până ce te va înlocui cineva. Am să dau dispoziție să ți se aducă ceva de mâncare... Se întoarse spre Alex. Presupun că nu vom întâmpina greutăți din punctul acesta de vedere?

— Firește că nu... Joe aruncă o privire în pavilion.

Brover ieși afară și se opri lângă balustradă, uitându-se în largul mării.

— Cum a fost posibil să se întâmple ce s-a întâmplat?... murmură Joe. Și totuși, s-a întâmplat...

— Ce să se întâmple?

Alex se întoarse și îl privi lung.

— Oh, am ajuns să nici nu mai știu ce vorbesc! Dar

gândește-te, e vorba de un Colt de calibrul 45, care bubuie ca un tun. Bineînțeles, ar fi putut avea amortizor. Dar n-o să-mi spui că generalul Somerville, după ce-a răposat, s-a ridicat binișor și a aruncat amortizorul în mare?... Presupun că oamenii tăi au cules amprente digitale de peste tot pe aici?

Parker aprobă din cap. Alex se apropie de birou. Privi o clipă dușumeaua, pe care era desenată cu creta poziția picioarelor mortului. Alături, conturul revolverului...

— Pe undeva pe aici s-au aflat zece mii de lire în bancnote... zise el abia auzit. Nu le-ați găsit, nu-i așa? Unde or fi?

— Zece mii de lire?! Parker ridică din sprâncene. Nu mi-ai vorbit până acum de banii ăștia...

— Nu. Pentru întâia oară în viața mea, mi-am pierdut și eu capul, Ben... și în așa hal, că abia acum încep să mă dezmeticesc... Se strădui să zâmbească, dar se dădu bătut. N-am fost în stare să preîntâmpin nenorocirea. Și n-aveam altceva de făcut decât să-l împiedic pe Somerville să se întâlnească cu acel Plumkett... Precum vezi, individul a izbutit să se strecoare, într-un fel sau altul, până aici... Parcul e năpădit de ierburi înalte, iar eu și Hicks nu suntem decât niște bieți oameni. Dacă Plumkett s-a furișat în pavilion, l-a ucis pe general și a pus mâna pe cele zece mii de lire. Strânse pleoapele. Cum am să mă mai pot uita în ochii fetei aceleia? Își pusese toată nădejdea în mine...

— Nici Plumkett, nici vreun alt străin n-a pătruns în Mandalay House sau în parc...

Tonul comisarului fusese atât de peremptoriu, încât Alex, ridicând iute ochii, îl privi stupefiat.

— De unde știi?

— Pentru că aseară, după ce am primit telefonul lui Hicks, am luat măsuri speciale de securitate. Am pus să fie supravegheate toate debarcaderele din regiune care închiriază bărci și șalupe, iar oamenii mei aveau ordin să mă anunțe imediat dacă cineva vrea să ajungă pe mare la Mandalay House. În plus, încă de aseară, domeniul a fost înconjurat, de la distanță, de un lanț de agenți. În afară de lăptar, de băiatul de la brutărie și de furgonetul măcelarului n-a putut pătrunde nimeni pe domeniu. Furgonetul a fost ținut tot timpul sub observație și, sub un pretext oarecare, controlat la reparația lui pe șosea. Eu însumi am sosit în oraș la șase dimineața și am preluat conducerea operațiunii.

— Hicks mi-a spus că a vorbit cu tine la telefon... mormăi Alex. Erai la Londra. De ce ai făcut toate astea, Ben?

— Eram aici, nu la Londra, iar sergentul Hicks a primit de la mine un ordin, pe care văd că l-a respectat cu strictețe; n-are rost să te superi pe el, și nici pe mine, fiindcă mi-am permis această nevinovată minciună... De ce am făcut toate astea?... Parker chibzui o clipă. Nu voiam să te încurc. N-aveam niciun motiv să cred că înconjurând Mandalay House de departe cu un cordon de oameni și venind eu însumi încoace ți-aș încurca socotelile. Dacă s-ar fi ivit vreo complicație neprevăzută, aș fi putut să-ți vii în ajutor. După cum se vede, am avut dreptate, în parte. Acum, povestește-mi ceea ce știi...

Joe îi povesti, pe scurt, cele întâmplate. Când termină, Parker fluieră ușor printre dinți.

— Vasăzică, scrisorile acelea el le-a scris. Acum îmi explic eu unele lucruri... Într-adevăr, nimic nu te îndreptățește să presupui că pe Somerville îl amenință

vreo primejdie, în afară de întâlnirea cu Plumkett. Iar Plumkett n-a închiriat nicio ambarcațiune și nici pe uscat nu s-a strecurat pe domeniu. Cu toate astea, generalul a fost ucis... doar dacă nu e vorba totuși de o sinucidere! S-a găsit un individ să-l șantajeze. Fapte adânci, de o viață întreagă se puteau dezvălui, era foarte bătrân, și știa că oricum nu i-a mai rămas mult de trăit. Nu e exclus să fi ales moartea prin sinucidere pentru a ieși din încurcătură.

— Și să fi renunțat la planul suprimării lui Plumkett, elaborat cu „maximă precizie”, să nu fi așteptat întâi confruntarea cu șantagistul? Joe clătina din nou din cap. În plus, nimeni n-a auzit împușcătura! Iar un amortizor n-a fost găsit. În afară de asta, aș vrea să știu unde sunt cele zece mii de lire. La ora opt dimineăta, dacă ar fi să mă încred în mărturia lui Chanda, și deocamdată n-am niciun motiv să mă îndoiesc de spusele lui, voluminosul teanc de bancnote se găsea aici, în pavilion. Dacă nu vor fi găsiți banii... Se opri.

— Vom trage concluzia că generalul Somerville nu s-a sinucis, ci a fost asasinat, iar banii furați.

Alex dădu din cap și deschise gura, vrând pesemne să aprobe ultimele cuvinte ale prietenului său, dar se răzgândi. Abia peste câteva clipe, zise:

— Nu neapărat, Ben... Din păcate, se pot compune o mie și una de variațiuni pe această temă: de exemplu, că generalul i-a dat banii lui Meryl, atunci când ea a venit să-i aducă fotografiile, și pe urmă s-a sinucis. Și mai e și un alt sfert de oră... aproximativ între orele opt și douăzeci și opt și treizeci și cinci dimineăta, dacă-mi amintesc bine, când Chanda a făcut drumul întors după ce îl condusesese pe general, iar eu mă aflam încă la masă. Hicks supraveghea în

momentul acela parcul dinspre pajiște. În acel sfert de oră, Somerville s-a aflat singur în pavilion. În minutele acelea ar fi putut încredința banii cuiva, lucru foarte puțin probabil, dar nu cu totul exclus, din moment ce banii nu mai există. Dar precis nu mai există?

— Oamenii mei au verificat fiecare petic de hârtie și am scotocit prin toate ungherele... Parker ridică ușor din umeri. Știu că, oricum, tot ai să le controlezi încă o dată singur... Oftă. Grozav aș vrea să fie vorba de o sinucidere...

— Nu mai mult decât mine... Alex se uită în jur cu atenție. Dar n-a fost ucis în niciun caz în sfertul acela de oră, fiindcă, cu câteva minute înainte de nouă, l-am văzut și era încă în viață. Se mișca. L-a văzut și Jowett, eram împreună cu el... După aceea, m-am aflat tot timpul la o distanță de la care ar fi trebuit să aud împușcătura, cu excepția unui minut sau două, când am intrat în bibliotecă și l-am văzut pe profesorul Snider - era nouă și cincizeci. Mă uitasem la ceas. Dar, în momentul acela, în apropierea pavilionului se afla Hicks. Unde e Hicks?

— L-am învoit să se ducă să se culce, abia își mai ținea ochii deschiși. Vrei să-l trezim?

— Nu. Nu acum. Deocamdată nu știm nimic, ne lipsesc rezultatele autopsiei, nu știm nimic despre armă... Unde e revolverul?

— L-am trimis adineaori pentru expertiza balistică. Vor aștepta, mai mult ca sigur, să fie extras glonte din corp. Abia pe seară dacă vor primi rezultatul. Joe, aș vrea să te întreb ceva!

— Da?... Alex se uită din nou în jurul lui, fără să se miște din loc.

— Te-ai aflat la fața locului și afirmi că Somerville

n-a putut fi împușcat și că nici el nu s-a împușcat înainte de furtună. Mai târziu, unul din voi, tu sau Hicks, în cazul că n-a folosit un amortizor, ar fi trebuit să auziți împușcătura. Dacă așa stau lucrurile, concluzia e clară: generalul s-a împușcat după ce s-a dezlănțuit furtuna, cu puțin înainte de a fi ajuns voi la pavilion. Îmi închipui că era un vuiet asurzitor. Și acum mai mugesc valurile, să adăugăm urletul vântului, răpăitul ploii, tunetele și trăsnetele... N-ați fi auzit nimic, nici dacă s-ar fi tras cu tunul. În acest caz, lucrurile se înlănțuie perfect, e o sinucidere.

— Și cele zece mii de lire în bancnote? Alex se apropie de masă, trase un sertar, apoi altul... Vraful de hârtii – tot felul de notițe, foi albe acoperite cu un scris egal, deși nițel tremurat. O cutie cu creioane colorate, frumos ascuțite, un flacon de cerneală „Scrip” marca Sheaffers... înălță fără voie privirea spre tăblia mesei: în stânga, câteva cărți, la mijloc o filă de manuscris, începută și întreruptă la mijloc. În colțul de sus, numărul paginii – 341, iar dedesubt textul: „Capitolul nouă”, urmat de titlul aceluia capitol: *„Despre câteva erori flagrante săvârșite în ultimul timp în datarea sculpturilor metalice aparținind școlilor Gupta și Pala”*.

În continuare, sub titlu:

„S-ar părea că în domeniul, cu o problematică atât de complexă și presărat cu atât de multe capcane, al periodizării sculpturii metalice indiene timpurii, cercetătorul e obligat să se aventureze cu cea mai mare prudență, formulându-și concluziile abia după ce intră în posesia unor dovezi incontestabile cu privire la perioada, școala și atelierul cărora le pot fi atribuite operele de artă aflate în discuție. Dovezile

sunt eterogene: istoria precisă, atestată documentar, a unei sculpturi – lucru rar întâlnit, dar constituind de obicei o dovadă indiscutabilă mai ales dacă sculptura respectivă s-a aflat fără întrerupere în templul sau palatul în care a fost așezată inițial sau dacă, după izvoarele scrise, i se pot reconstitui pas cu pas peregrinările. O altă dovadă o reprezintă ansamblul de trăsături caracteristice pentru un anumit atelier, o anumită regiune sau epocă. Acest ansamblu de trăsături poate fi divizat în trăsături de ordin estetic (sesizabile cu ochiul liber) și în trăsături de ordin tehnic care pot fi și ele stabilite, parțial cu ochiul liber, dar care sunt legate de perioada creării sculpturii, metoda de turnare a metalului, de prelucrare, compoziția aliajului, gradul de temperatură la care... Ce tot scriu eu aici?... la asta trebuie să mă refer, mai târziu, lucrurile sunt simple, pe când textul e haotic... Cercetătorul care își ia libertatea să emită verdicte în considerarea sculpturilor indiene, fără să țină seama de complexitatea celor două ansambluri de trăsături specifice poate comite, ba chiar comite în mod fatal un șir întreg de erori flagrante. În plus, situația se complică prin faptul că anumite aliaje metalice și rezolvări compoziționale pot fi preluate de la o epocă la alta din motive rituale. Totuși, așa cum o Madonă europeană din secolul al XIV-lea se deosebește de... Nu așa, nu așa!... Cercetătorul care recurge doar la concluzii cu caracter general, fără să se obosească a studia toate legăturile conexe ale sistemelor de trăsături caracteristice... Asta mai târziu! Acum, atacul direct: Un exemplu de eroare flagrantă, rezultată din incompleta înțelegere a ambelor ansambluri de trăsături de către savantul cercetător, este și grupul statuar din bronz înfățișând pe Omul...

Nu, nu pot...”

Aici se întrerupea manuscrisul. Mai lipsea puțin până la sfârșitul paginii. Joe ridică foaia de hârtie și o privi câțva timp, încordat.

— Ce-ai descoperit acolo? întrebă Parker. Alex îi întinse fără o vorbă hârtia scrisă, apoi, peste umărul lui, parcurse încă o dată, atent, textul.

— Ce-ți spun rândurile astea, Ben?

— Presupun că e vorba de americanul acela, nu-i așa?

— Da. Așa cred, deși nimeni nu va mai afla vreodată ce intenționa să scrie în continuare generalul Somerville...

— Vrei să spui că Snider acela s-ar putea declara satisfăcut de moartea amfitrionului său?

— Satisfăcut? Îmi închipui că e în culmea fericirii... Joe dădu grav din cap. În locul lui, aş mulțumi Providenței până la capătul zilelor mele pentru acest formidabil concurs de împrejurări. Am fost martor ieri la o discuție legată de această sculptură... Arată cu degetul teancul de fotografii de pe masă. Trebuie să-ți spun că, după aprecierea mea, moșneagul l-a zdrobit pur și simplu sub povara argumentelor sale. Nu sunt un specialist, dar știu acum exact în ce a constatat greșeala lui Snider.

— Hm... făcu Parker. Dar Snider știa că generalul are de gând să-l compromită?

— Da. Somerville n-a făcut un secret din asta. A declarat că azi va începe capitolul respectiv, și tocmai de aceea și trebuia Meryl Perry să-i aducă în pavilion fotografiile pe care le vezi...

— Vasăzică știa, hm... Adjunctul de la criminalistică clătină din cap.

— Altceva mă interesează pe mine... Joe indică rândul din josul paginii. Ce-o fi însemnând acest „nu, nu pot...”?

— Pesemne că șovăia dacă să distrugă sau nu, dintr-o trăsătură de condei, reputația unui confrate... E de presupus că și oamenii de știință au scrupulele lor de natură etică!

Alex zâmbi fără voie.

— Nu însă și moșneagul nostru! Nu prea-mi vine să cred că ar fi avut scrupule, indiferent în ce chestiune...

— Atunci, de ce-o mai fi mâzgălit bazaconiile astea pe ciornă?

— „Nu pot” nu înseamnă neapărat „nu pot fiindcă am niște scrupule”...

— Nu înțeleg!

— Să zicem că profesorul Snider i-ar fi dat de înțeles generalului că a aflat de proveniența statuii din Moulmein... Un motiv destul de serios pentru ca Somerville să reflecteze îndelung înainte de a purcede la o acțiune provocatoare la adresa cuiva care ar putea să i-o plătească printr-o simplă notiță, punând sub semnul îndoielii concepțiile și probitatea unui savant ce achiziționează opere de artă furate.

Alex ridică foaia și citi pentru a treia oară acele ultime cuvinte.

— Iar domnul Plumkett, care, dacă așa stau lucrurile, știa exact ce știa și profesorul Snider, nu și-a mai făcut apariția; de unde știm că nu-i una și aceeași persoană cu profesorul? Parker dădu din cap. Sunt pe cale să întrezăresc o rază de lumină, Joe...

— În cazul ăsta, stai mai bine decât mine... Alex privi fotografiile. Mă tem, Ben... Mă tem că altfel s-au petrecut lucrurile, nu-i așa...

— Nu, dar cum? Parker își încruntă sprâncenele. Aveai adineauri impresia că știi cum s-a petrecut totul.

— Nu, dar existau două eventualități posibile... Acum, nu mai există niciuna, sau, mai degrabă... Se întrerupse și arătă cu mâna spre fotografii. Dacă mi-amintesc bine, sunt așezate exact așa cum au fost găsite? Nu s-a schimbat nimic în pavilion față de momentul când am intrat prima oară aici?

— Bineînțeles. Toate sunt la locul lor. Oamenii mei n-au schimbat poziția nici unui obiect. Nu lipsesc decât cadavrul și revolverul. S-a mai luat și o probă din cafeaua din termos; chestiune de rutină.

— Deci, fotografiile erau așezate în felul ăsta... Joe aruncă o privire fotografiilor împrăștiate pe masă: perechea de Oameni ai Zăpezilor era fotografiată din față, din stânga, din dreapta, din spate și, în plus, fragmentar, cele două fețe, mărite. În total, cinci fotografii. Ridică una dintre ele, așezată, în mod vizibil, peste un obiect oarecare. Era stiloul generalului, un Sheaffers negru, cu capacul prevăzut cu un inel de aur.

Alex puse deoparte stiloul și așeză deasupra lui fotografia, în așa fel ca masa să-și recapete aspectul dinainte.

— Ce să mai vorbim!... făcu el. Nici asta nu-mi pot explica...

— Ce anume? Parker se apropie și privi atent masa de lucru.

— Oh, nimic... mormăi Joe. Suntem aici de zece minute și ni s-a deschis încă o cale pentru anchetă, ducând într-o direcție complet opusă, bineînțeles... Pe masă, în dreapta, se afla o splendidă ceșcuță din porțelan de Saxa, albă, cu un desen în bleu, și alături

un termos mic, roșu, același pe care, cu câteva ore în urmă, îl adusese în pavilion Caroline Beacon. Joe se uită instinctiv în ceșcuță, pe fundul căreia mai era puțină cafea. Apoi îndepărtă capacul termosului, trase dopul, care era fixat ușor, și se uită înăuntru. Și în termos mai era un rest de cafea pe fund.

Se îndepărtă de masă, apoi se întoarse, ținând în mână statueta plasată într-un colț al încăperii.

— Ce-i asta? Întrebă Parker, privind fără prea mult interes ciudata siluetă pe care Alex o balansa ușor, sprijinind-o în căușul palmei.

— Privește... Joe îi întinse statueta. E grea, nu-i așa?

— Da. Ce-i asta?

— Wishnu cel cu patru brațe, din secolul nouă, dacă nu mă înșel. Un exemplar foarte frumos...

— Nu mă interesează numele schilodului ăsta... Adjunctul de la criminalistică arată cu degetul cele patru brațe ale statuetei, încremenite pentru vecie într-o figură de dans. Din ce metal e turnată, asta voiam să întreb.

— Din aur... spuse Alex nepăsător. Și având în vedere epoca în care a fost creată și perfecțiunea execuției, valorează probabil mai mult de zece mii de lire în bancnote ale băncii Angliei... Se depărta din nou de masă și, câțva timp, își purtă privirea de-a lungul pereților încăperii, se apropie de unul din ei, îl ciocăni, apoi privi spre dușumea.

Măsură podeaua pas cu pas, se întoarse și repetă cercetarea, până ce se încredința pe deplin că, măcar din direcția asta, nu se poate aștepta la nicio surpriză. Se duse la chiuvetă, o cercetă cu de-amănuntul, apoi, cu fața aproape lipită de porțelanul alb, studie centimetru cu centimetru chenarul. În sfârșit, se

îndreptă și se apropie de Parker, care îl privea tot timpul imperturbabil.

— Credeai că vei da peste o ușă secretă, care să unească pavilionul cu casa?

— Nu, Alex clătină din cap, deși așa ceva ne-ar fi permis să înțelegem un anume mic fapt. Mă gândesc la cele zece mii de lire... Din păcate n-am dat peste nimic. În orice caz, n-am reușit să găesc nicio ascunzătoare în pavilion. De altfel, un om care ține pe biroul lui statuete de aur de valoare inestimabilă n-are nevoie să amenajeze ascunzători în pavilionul pe care-l folosește doar o jumătate de zi și numai pe timpul verii... Dar am vrut să mă conving...

— Și la ce concluzii ai ajuns?

— Deocamdată, la două: nimeni n-a auzit împușcătura; și nu știm ce soartă au avut cele zece mii de lire sterline...

— Da, însă... Parker ezită. N-ai văzut cu ochii tăi acele zece mii de lire, nu-i așa? Nu te bizui decât pe cuvântul servitorului?

— Exact! Alex aprobă din cap. Nu mă bizui decât pe cuvântul lui...

Se îndreptară spre ușă. Detectivul Brover se desprinsese de lângă balustradă și se apropie de ei.

— Cumplit, domn' șef... făcu el pe un ton aproape vesel.

— Te referi la moartea generalului Somerville?

— Nu... În glasul agentului răzbătu o ușoară mirare. Moartea este meseria noastră, nu? M-am referit la mare. E înfricoșătoare! Cum de-a putut sta aici nefericitul acela? Mie mi-ar fi fost frică să nu mă ia vântul pe sus, cu șandramaua asta cu tot! Valurile zguduie până și stânca.

— Chestie de obișnuință, Brover, făcu sentențios

șeful lui. Să-ți trimit câteva tartine și ceai, ce-zici?

— Vă mulțumesc, domn'șef... Brover zâmbi, dezvelind niște dinți surprinzător de albi și de regulați. Dar mă gândese că s-o găsi poate în palatul ăsta și mâncare caldă pentru un polițai în serviciul Majestății-Sale! Azi la prânz o să fie o persoană lipsă, păi nu? Mă înscriu la porția răposatului.

— Generalul Somerville mi se pare că ținea regim... Parker dădu trist din cap. Te-ai alege cu o zeamă lungă și ceva pesmeciori.

— Atunci mai bine trimiteți-mi tartine și ceai! zise repede Brover.

Ajunseră la capătul cărării stâncoase și se angajară pe aleea care ducea spre conac.

— Îmi dau seama cât de greu îți vine... Parker își puse mâna pe umărul prietenului său. Dar dacă oamenii mei n-ar glumi în fața morții munca lor ar deveni insuportabilă. Mă înțelegi, nu?

— Oh, nu te formaliza! Joe îl privi cu un zâmbet palid. Află că mi-am venit de mult în fire, Ben! Nu te jena de mine. În definitiv, nu e bunicul meu. Dar s-a întâmplat ceva ce nu pot înțelege! Din prima clipă mi-am dat seama că mă aflu în fața unei enigme... Iar dacă doctorul ne va aduce la cunoștință că moșneagul s-a sinucis, *voi fi cu atât mai derutat!*

— De ce?

— Tocmai asta-i, că dacă ți-aș putea răspunde la acest „de ce”, totul ar fi clar! Pentru orice eventualitate, aș dori să verifici încă o dată biografia tuturor locatarilor de la Mandalay House. Presupun că, atunci când m-ai vizitat la Londra, nu dețineai despre ei decât câteva informații vagi, ai avut la dispoziție un timp mult prea scurt. Acum e cazul să aflăm despre ei totul. Și îți voi rămâne îndatorat

dacă... Ezită o clipă, apoi spuse repede: dacă Scotland Yardul ne va furniza maximum de informații în legătură cu Meryl Perry...

— Aceea care l-a văzut ultima pe generalul Somerville în viață?

— Da, dar nu din cauza asta. Am impresia că am mai întâlnit-o undeva, dar nu-mi pot aminti unde. Numele ei însă îmi este complet străin. Știi cum se întâmplă, memoria păstrează trăsăturile chipului, dar nu și numele; sau să fi purtat alt nume pe vremea aceea? Poate că mă înșel totuși. E foarte tânără, iar Caroline o cunoaște de ani de zile. Au fost colege de facultate.

— Te înșeli ori nu te înșeli, nu strică să verificăm. De altfel, m-am și gândit la asta și am expediat o notiță la Scotland Yard, la cinci minute după ce-am sosit aici. S-ar putea să dureze însă.

— Știu... Joe tăcu. Ajunseseră în dreptul peluzei cu flori. Trandafirii erau la fel de frumoși ca și cu câteva ore în urmă, și împrăștiți, înrouați de ploaie.

— Ascultă! făcu deodată Parker și se opri. Am uitat ceva.

— Ce anume? Alex, smuls din gândurile lui, se uită la el nedumerit.

— Cel mai simplu lucru la care trebuie să te gândești atunci când un om bogat moare în împrejurări suspecte: cine îl moștenește?

— Până ieri, răspunse Alex calm, întrebarea ar fi căzut în gol, fiindcă generalul Somerville își lăsase prin testament întreaga avere unei prea onorabile instituții de înaltă utilitate publică.

— Și ce s-a întâmplat ieri?

— Ieri, și-a schimbat intențiile și a întocmit un alt testament, al cărui text îmi este cunoscut, întrucât

am fost unul dintre martori și semnătura mea figurează pe documentul respectiv.

Parker deschise gura, dar numai pentru ca s-o închidă la loc. Făcură câțiva pași în tăcere. Joe se opri.

— Îți mulțumesc, Ben... zise el cu un zâmbet ușor, lipsit de veselie. Din păcate, tactul unui polițist e întotdeauna de rău augur... Tăcerea ta îmi spune că ai ghicit pe cine a desemnat generalul Somerville drept moștenitor. Așa e. Persoana care va deveni proprietara acestui domeniu, a superbelor colecții și a contului la bancă, substanțial pe câte îmi închipui, este Caroline Beacon.

— Nimic extraordinar, zise repede Parker. Doar îi este nepoată de frate și... și...

— Și e în afara oricăror bănuieli, asta voiai să spui? Joe se îndreptă către ușa de la intrare. Ben, prietene, am nimerit într-o situație destul de idioată, nu găsești? Ce-ar fi să ne vedem fiecare de obligațiile care ne revin?

Și, la rândul lui, îl bătu pe umăr.

Adjunctul de la criminalistică oftă.

— Ești dispus să mă ajuți în ancheta asta, Joe? Întrebă el nesigur.

— Bineînțeles că am să te ajut... Alex îl luă de braț, și-l sili să se oprească. Știu la ce te gândești, vulpoi bătrân! Conștiința ta de polițist îți spune că eu ar trebui să fiu ultimul om care să fie pus la curent cu desfășurarea anchetei, întrucât sunt... hm... de partea uneia dintre persoanele implicate. Pe de altă parte, ești și tu, la fel cum sunt și eu, absolut convins că în niciun caz nu e Caroline autoarea crimei... Gravă dilemă! Ei bine, dacă e să-ți spun adevărul, află că dacă în cursul anchetei ar plana chiar și, cea mai mică umbră de bănuială asupra Carolinei, eu aș fi cel

dintâi care... care... Se întrerupse.

— Ai fi cel dintâi care ai face tot ce ți-ar sta în puteri ca s-o salvezi, pentru că o iubești, Joe.

— Desigur, dar fii convins că aș înceta să o mai iubesc în clipa în care s-ar dovedi că, pentru a pune mâna pe avere, l-a ucis pe moșneagul acela lipsit de apărare... rosti Alex grav. Mă cunoști de foarte mulți ani, și mai bine ca oricine. Știi că nu sunt omul care să încălzească o viperă la sân.

— Nu, asta nu știu... Parker scoase un nou oftat. Mi-a fost dat să văd prea mult în viață... Dar spunem amândoi niște prostii mai mari ca noi. Caroline e o fată minunată și nici prin minte nu mi-a trecut s-o bănuiesc... numai pentru acest banal motiv... Cu ce zici să începem?

Joe îl privi pe sub sprâncene. Își dădea seama că Parker nu nutrește nici cea mai mică bănuială în ce o privește pe Caroline. Dar mai știa și că, dacă unele indicii ar conduce spre ea, atunci nici măcar vechea și strânsa lor prietenie nu l-ar opri să strângă în jurul ei plasa destinată să-l captureze pe vinovat.

— Oh, cred că ar trebui să-i luăm la întrebări, rând pe rând, pe locatarii casei, spuse el degajat. Va trebui să stabilim ce au făcut în cursul dimineții și, în afară de asta, nu se știe dacă vreunul din ei nu ne va furniza o informație interesantă, vreun amănunt pe care nu-l cunoaștem încă și care persoanei respective i s-ar părea lipsit de importanță. Între timp, ne vor parveni concluziile autopsiei și ale expertizei balistice și poate și datele personale pe care le așteptăm de la Scotland Yard.

— Bine! Parker dădu din cap. Vom proceda la un interogatoriu preliminar, iar după aceea ar fi cazul să mâncăm și noi ceva, nu găsești? Mi-e o foame de lup.

Începu să râdă. Dar urechea exersată a lui Joe Alex surprinse în râsul acela o firavă notă falsă.

— Și cu cine ai vrea să începem, Joe?

— Cu inginerul Cowley. Nu l-am mai văzut de la micul dejun. S-a topit pe undeva. Jowett, care lucrează cu el, l-a căutat peste tot și n-a putut da de el.

— Apare el, spuse Parker degajat. Dacă nu cumva se și află în cameră lui. Oamenii mei țin sub observație parcul și le-am dat ordin să trimită pe toată lumea în casă. Te asigur că domnul Cowley n-a părăsit, după micul dejun, Mandalay House.

— Perfect! Joe se simțea acum și el destins, mai destins ca oricând. Ne mai rămâne să găsim un loc potrivit pentru cartierul nostru general.

Intrară în casă.

Capitolul 13

Micul dejun al generalului

Inginerul William Cowley nu putu fi interogat dintr-un motiv foarte simplu.

— Sunteți siguri că nu se află prin parc?

— Nu e nimeni în parc, domnule. Așa cum ați ordonat, am scotocit parcul de la un capăt la altul. De altfel, în afara casei n-am dat decât de un singur om, grădinarul, pe care l-am găsit în seră și care nu știa nimic de cele petrecute. l-am spus să meargă la bucătărie, unde se află și acum, laolaltă cu bucătăreasa și cameristele.

— În atelier ați fost?

— În clădirea aceea unde e cuptorul? Da. Am verificat peste tot. Tocmai se stingea focul sub un cazan, cu aramă, parcă. Nu era nimeni acolo. Camera inginerului era încuiată. Am deschis ușa cu șperaclul, dar n-am găsit nici acolo pe nimeni. l-am întrebat apoi pe toți dacă l-au văzut, dar nu-l văzuse nimeni.

— Locatarii casei, pe care îi ai pe listă, sunt în camerele lor?

— Da, domnule. Woodbine s-a instalat pe un scăunel pe coridor și are sub ochi toate ușile. N-am interzis nimănui să iasă, i-am rugat doar să rămână în camere. Până acum, s-au conformat cu toții. Am ciocănit la fiecare ușă în parte și am întrebat dacă nu se află cumva înăuntru domnul inginer Cowley sau

dacă n-a fost văzut. Dar nu l-a mai văzut nimeni de la micul dejun.

— Dar personalul?

— Nici personalul nu l-a mai văzut, tot de atunci. Camerista, adică, fiindcă bucătăreasa se afla jos în bucătărie și astăzi n-a văzut pe niciunul dintre oaspeți. E o femeie foarte energică. Numele ei e Rowley. Când am întrebat-o de inginerul Cowley, s-a găsit ea să mă întrebe dacă maică-mea, când are de gătit prânzul pentru atâtea persoane, mai are vreme să umble din odaie-n odaie să le țină calea unor tineri ingineri...

— Bine, bine... Parker dădu din mână. Prin urmare, n-a fost găsit și nimeni nu l-a văzut.

— Grădinarul, domn' șef. Dar asta s-a întâmplat cu puțin înainte de micul dejun. Cam pe la ora opt. A intrat în seră și și-a ales o orhidee. A spus că va veni mai târziu, pe la nouă și jumătate, s-o ia, fiindcă vrea să o ofere cuiva. Apoi a plecat. Grădinarul i-a pregătit orhideea „frumos” – cum zicea, dar domnul Cowley n-a mai venit după ea.

— Asta-i tot?

— Tot, domnule... Detectivul ezită.

— Ce mai e?

— După părerea mea, domnule, una dintre persoanele în cauză are o comportare destul de ciudată.

— Cine anume? Parker lăsă din mână stiloul cu care până atunci trăsese linii la întâmplare pe o foaie de hârtie.

Alex, care, în dreptul unui raft cu cărți, scotea mașinal tom după tom, citindu-i titlul și punându-l la loc, încremeni, apoi întoarse capul, privindu-l atent pe detectiv.

— Una dintre domnișoare. Domnișoara Meryl Perry...

Joe împinse cartea la loc în raft și veni cu pași rari înspre mijlocul încăperii. Scena se petrecea în bibliotecă.

— Și ce ți s-a părut ciudat în comportarea domnișoarei Meryl Perry?

— Când am bătut la ușa camerei ei, s-o întreb dacă nu e pe acolo inginerul Cowley, sau dacă nu l-a văzut cumva, câtva timp n-a răspuns, iar apoi, când a deschis ușa, am văzut că plânsese și că se pudrase în grabă. Câteva fire de pudră îi rămăseseră și pe mâneca rochiei...

— Și ce găsești extraordinar în asta? Domnișoara Perry e probabil o ființă foarte sensibilă și e normal ca moartea stăpânului casei s-o fi afectat într-o măsură oarecare. Unele femei reacționează prin plâns chiar și la întâmplări mai puțin dramatice. Și nici faptul că s-a pudrat nu mă surprinde.

— Așa o fi, domnule. Dar când o femeie, întrebată în modul cel mai cuviincios dacă nu l-a văzut cumva pe un anume inginer Cowley, se trage îndărăt cu un pas și leșină, asta, oricât, îmi dă de gândit... Cu atât mai mult cu cât inginerul respectiv nu poate fi găsit nicăieri, deși știm că trebuie să fie pe undeva pe aproape. Așa că ne-am permis amândoi (Highbrow era cu mine) să intrăm la ea în cameră. În timp ce eu o stropeam cu apă, Highbrow s-a uitat cu atenție prin încăpere. A intrat și în baie, a deschis chiar și dulapul pentru haine. Ne ziceam că n-ar fi cu neputință să-l fi ucis ea pe Cowley și să-i țină cadavrul în cameră sau, pur și simplu, să-l ascundă la ea, deși, desigur, n-aveam niciun temei s-o suspectăm nici de una, nici de cealaltă.

— Ei, și?

— Nimic, domn'șef. N-am procedat la o percheziție propriu-zisă, întrucât nu promisem niciun ordin în sensul acesta, dar bag mâna-n foc că domnul Cowley nu se află la ea nici viu, nici mort.

— Să mulțumim providenței, mormăi Parker. Încă un mort pe ziua de azi ar fi fost, oricum, nițel cam mult. Dar unde dracu s-o fi vârat Cowley acela?

Detectivul, în picioare în fața lui, nu răspunse.

— Ați controlat șalupa ancorată la debarcader? întrebă Alex, într-o doară. Se reîntoarse la raftul cu cărți, de unde scoase tomul următor.

— Da, domnule. Șalupa e goală. Am controlat și podul și garajul, până și în portbagajele mașinilor ne-am uitat. Numai portbagajul *Rolls-Royce*-ului parcat la intrarea în garaj nu l-am putut deschide. Are o încuietoare foarte complicată, pe bază de patent, și e nevoie de un specialist și de scule dintre cele mai fine ca să...

Alex se uită semnificativ la prietenul lui, ca și cum i-ar fi spus: „Vezi, bătrâne!” Totodată, scoase din buzunar un mănunchi de chei, pe care le întinse sergentului.

— E mașina mea. Uitați-vă și aduceți-mi cheile îndărăt aici.

— Mașina dumneavoastră?! făcu aproape cu spaimă detectivul. Am crezut că îi aparține răposatului... Cea mai grozavă mașină din lume, domnule. Așa se zice!

Luă cheile și făcu un pas spre ușă.

— N-are niciun sens! interveni Parker. Ce-s prostiile astea, Joe? Dacă încuietoarea e chiar atât de complicată, cine și-ar fi putut face o dublură? Și, Doamne iartă-mă! ce te face să presupui că acel

Cowley e mort și ascuns în portbagajul tău?

— Dar n-am afirmat asta... Joe zâmbește ușor. Înșă cum tu ești absolut sigur că tânărul nostru inginer n-a părăsit domeniul, mă gândesc că undeva trebuie să fie totuși! Oamenii tăi au constatat că nu e nici în parc și nici în casă; unde ar putea fi dacă nu într-una din încăperile în care n-au intrat sau în vreunul din locurile ce le-au fost inaccesibile. Portbagajul meu se numără printre acestea. Și te asigur că e foarte spațios, ar încăpea în el cu ușurință trei, dacă nu chiar patru ingineri. Poate chiar și cinci, cine știe?

— Ce-ar fi să te lași de bancuri?... Parker îl condecie pe detectiv, punându-i în vedere să respecte cu strictețe ordinele primite. Apoi se întoarce spre Alex. Ce e purtarea asta bizară, Joe?

— Mă port cum spui, întâi fiindcă, sufletul tău, pavoazat de gală, bănuiește pe toată lumea, fără excepție... Dar trec peste asta! Ca întotdeauna, adevărul va ieși la lumină, așa că îmi permit luxul să fac o nevinovată incursiune în labirintul psihologiei funcționarilor de poliție cu funcții înalte. Bag mâna-n foc că, deși deocamdată niciun element nu pledează în acest sens, ți-a trecut prin minte cumplita bănuială că, să zicem, Caroline Beacon și-a ucis bunicul; știind ce gândești, sunt descurajat fiindcă o iubesc și nu vreau s-o trădez. În acest caz, conform codului penal, aș fi socotit complice la crimă. Bineînțeles că ai alungat numaidecât o asemenea bănuială, dar fiindcă-mi ești singurul prieten adevărat, după cum și eu sunt, pe cât îmi dau seama, singurul tău prieten adevărat în această lume atât de puțin sentimentală, în clipa asta firava umbră așternută peste relațiile noastre te consumă în chip tragic... Ei bine, te asigur că habar n-am cine l-a ucis pe general, firește în cazul

că avem de-a face cu o crimă și nu cu o sinucidere.

— Joe, te implor... Chiar dacă un om, împotriva voinței lui, e nevoit să ia în considerare anumite circumstanțe, asta nu înseamnă că...

— Te înțeleg perfect, Ben, dar trebuie să-ți spun că nu frământările tale lăuntrice mă preocupă pe mine acum... Mult mai mult îmi dă de gândit dispariția lui Cowley. La ora actuală, situația se prezintă cam așa: Somerville a murit, cele zece mii de lire au dispărut, după cum a dispărut și domnul inginer Cowley. Iată încă un fapt indiscutabil.

— Vrei să spui că...

— Că Cowley a fugit cu banii aceia? Nu pot afirma așa ceva, atâta vreme cât tu susții cu toată tăria că oamenii tăi au făcut un cordon strâns în jurul lui Mandalay House și că nimeni n-ar fi putut părăsi domeniul fără știrea lor.

— După cum știi, sunt indivizi care evadează chiar și din închisorile cele mai bine păzite... Parker se așează din nou și se apucă să deseneze cerculețe pe foaia de hârtie aproape în întregime mâzgălită. Dacă i-aș lua la întrebări pe oamenii mei, fiecare m-ar asigura că în sectorul lui n-ar fi putut să se strecoare neobservat nici măcar un șoarece. Dar... Dădu din cap. Pe de altă parte, trebuie să recunoaștem că Mandalay House e înconjurat de ogoare, iar într-una din laturi atinge țărmul stâncos și abrupt al mării. Asta le ușura oamenilor mei sarcina, iar Cowley nu știa că regiunea este supravegheată. Cred că nici măcar târâș n-ar fi izbutit să fugă fără să fie văzut.

— Dar țărmul? Întrebă Alex.

— Pe mare se afla șalupa poliției, ca să nu mai amintesc de slujitorul acela birman, care veghea în pod, înarmat cu binoclul. Dacă Cowley ar fi vrut să

fugă pe mare, e exclus să nu-l fi observat. Teoretic, se poate presupune, desigur, că a fugit înot. E un lucru foarte greu, dar nu imposibil pentru un înotător foarte bun.

— Înot? Parker se lovi peste frunte. Da! Dar ar fi trebuit să străbată cel puțin o milă, în lungul țărmului... Nu... nu cred să fie posibil!

— Ieri, zise Joe, am luat șalupa și, împreună cu Caroline, am făcut o plimbare pe mare de-a lungul coastei. Ea a făcut o baie, iar eu am căutat din ochi, îndelung, o potecă naturală care să ducă în sus. Dar fără niciun rezultat, Ben. Cât ține domeniul, debarcaderul lui Mandalay House e singurul loc pe unde se poate urca sau coborî. Oamenii tăi țineau sub observație conacul și parcul – dinspre uscat; pe mare patrula șalupa poliției așteptând să apară însă fie un iaht, fie o șalupă; or, un cap de om, înotând printre valuri, e aproape imposibil să-l distingi de la distanța aceea.

Se auzi o ciocănitură. Intră detectivul, cu mănunchiul de chei în mână.

— Regret, domnule, spuse el zâmbind, dar portbagajul e gol, dacă nu punem la socoteală sculele pe care le aveți acolo. Se întoarse spre Parker: Am controlat podul și pivnița, ca și camerele neocupate. Nu e nicăieri.

— Mai scotociți o dată prin parc! Parker își frecă bărbia. Și uitați-vă și prin copaci! Prin frunziș! Multe păsărele ne-au scăpat din cauză că, trecând prin sită câte o grădină, ai noștri s-au mulțumit să se uite pe sub copaci și prin tufișuri și n-au ridicat capul! Oamenii sunt înclinați să creadă că toată lumea circulă numai pe pământ și că nici în clipele de primejdie nu le trece prin minte să se cațere în vreun

copac.

— Am înțeles! Detectivul plecă.

Parker se uită la ceas.

— Aș vrea să am odată rezultatele autopsiei aceleia afurisite! Aș vrea să am rezultatele expertizei balistice! Și fișele acelea în legătură cu biografia și modul de existență al persoanelor care se află sub acest acoperiș! Deși parcă văd că niciuna din hârtiile ce se vor aduna aici teanc înaintea de căderea nopții ciocăni cu stiloul pe tăblia mesei – nu ne va aduce nimic nou față de ce știam dinainte...

Nici el și nici Joe nu știau cât de mult se înșală! Dar despre asta, la timpul convenit! Până una-alta, se auzi o nouă ciocănitură în ușa și un alt detectiv își vârî capul în încăpere.

— Sunteți chemat la telefon! E doctorul care face autopsia.

— Vin imediat! Ușa se închise. Slavă Domnului, făcu Parker. În sfârșit o să aflăm ceva! N-aș fi crezut că îngâmfatul acela de ucenic al lui Esculap o să se apuce să-l ciopârțească pe general atât de repede. Mă aștepți aici, de acord?

Ieși. Joe se întoarse la raftul cu cărți. Scoase o carte, o deschise, scoase altă carte și...

Nu o mai așează la loc în raft, ci o luă și se duse la birou. Fără să lase cartea din mână, își trase cu piciorul un scaun și se așează.

Titlul cărții era:

LISTA OPERELOR DE ARTA
DISPĂRUTE SAU DISTRUSE ÎN BIRMANIA
ÎN TIMPUL CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL
ÎNTRE ANII 1942—1945

Era un tom gros, de format mare, bogat ilustrat. Alex îl deschise și, răsfirând filele, se uită atent la marginile lor. Într-un anumit loc, observă un spațiu ceva mai mare între file. Putea la fel de bine să fi fost cusută coala în locul acela, după cum se putea ca la pagina respectivă cartea să fi fost foarte des deschisă. Introduse degetul printre file și deschise cartea la pagina care-l interesa.

Nu se înșelase.

O planșă întreagă reprezenta interiorul unui templu; la mijloc, trona statuia unui Budha șezând. Dedesubt, un text, „Celebrul Budha din Moulmein, dispărut în timpul acțiunilor militare și neregăsit.” Urmau în continuare date referitoare la greutatea, dimensiunile, aliajul, secolul în care fusese creată și proveniența sculpturii.

Joe o privi, o vreme, încordat. Avusese sub ochi acea sculptură. Dar unde? În muzeu? Nu...

Încreți fruntea și se ridică, lăsând cartea deschisă pe birou. Da, era același Budha pe care, poleit cu un strat proaspăt de metal strălucitor, îl văzuse, în ajun, în atelierul în care Cowley și Jowett executau copiile de statui pentru bătrânul general. Același Budha, fără puțință de dubiu, achiziționat de Chanda în Germania și de care aflase invizibilul, până în momentul acela, domn Plumkett.

Ușa se deschise.

— Trăsnil-ar Dumnezeu să-l trăsnească pe imbecilul ăla drept în mijlocul melonului lui strălucitor! se lansă Parker, de cum intră. Nu știe încă nimic, dar vrea, cică, să-mi pună o întrebare: la ce oră și-a servit micul dejun generalul! L-am chemat pe Chanda și mi-a dat informația: între șapte treizeci și opt fără zece, ca în fiecare zi. La care doctorul a spus

„ciudat” și a mai întrebat dacă băuse cafea dimineța. Chanda l-a lămurit că nu, că generalul servea ceai la micul dejun, iar cafeaua o bea după ce ajungea în pavilion, deci după opt. Doctorul, închipuiește-ți, a făcut „Oh, da!” și a pus receptorul în furcă.

— Și, ce-i cu asta?... Joe se încruntă. Găsesc că sunt niște întrebări absolut normale. În momentul morții, încetează procesul de digestie, sau mai exact se stinge, deoarece, câtva timp, acizii continuă să acționeze, din ce în ce mai slab. Aceleași întrebări le-ai fi pus și tu, dacă ai fi fost doctor și ai fi avut de efectuat o autopsie.

— S-ar putea... Dar speram că a aflat ceva între timp. Parker se așează și se uită la cartea deschisă. Văd că îți completezi cultura generală... Fericiți cei ce n-au a răspunde de nimic!

— Chiar așa... Joe zâmbi ușor. De o oră caut cartea asta, pe care nu se putea să n-o găsesc în biblioteca generalului. Nu-i cunoșteam titlul, așa că am luat cărțile la rând. Nu sunt specialist în materie...

— În ce fel de materie?... Parker părea că-l ascultă doar cu o ureche. Știi că am transmis un ordin telefonic pentru ca inginerul să fie căutat pretutindeni?

— Pe ce temei?

— Ei, dacă așa știi! Nu mă întemeiez pe nimic în afară de faptul că a fost ucis un om și că, în același timp, a găsit de cuviință și domnul Cowley să se evapore, dispărând fără urmă. Deocamdată nu-l acuz de nimic, dar țin neapărat să-l văd și să stau de vorbă cu el în legătură cu ciudata sa comportare! Respiră adânc și se apucă să bată cu degetele în masă. Ce carte-i asta? O luă și-i citi titlul.

— La pagina 248, vei găsi fotografia statuii pe care a cumpărat-o generalul din Germania... spuse Joe încet. Fapt considerat de domnul Plumkett ca fiind un motiv îndeustător pentru a-l extorca de zece mii de lire, bani pe care noi nu-i putem găsi cu niciun chip...

— Ah, vasăzică, asta-i statuia cu pricina... Parker deschise cartea la pagina respectivă și privi reproducerea. Hotărât, nu-mi place arta indiană! spuse el fără chef. Și unde e individul ăsta? Pocni cu degetul în pânțele lui Budha.

— În atelierul în care lucrau Jowett și Cowley... Alex se ridică, luă cartea și o așază la loc în raft.

— Stai! O clipă! Parker sări în picioare. Prin urmare, Cowley a avut de-a face cu statuia! Și Jowett, la fel... Rămase un moment pe gânduri. Dacă Cowley a văzut sculptura și a recunoscut-o, ar fi putut stabili o înțelegere cu Plumkett... Nu, stai! N-ar avea sens.

— Situația e cu atât mai interesantă cu cât, după câte am aflat, în ultimul timp la Londra au fost doar Chanda, Jowett care predă niște cursuri și conduce un atelier de sculptură în cadrul Academiei, și inginerul Cowley, pentru a achiziționa materialele necesare turnării. Iar domnul Plumkett corespundea cu generalul la post-restant. Să zicem că...

Tăcu dus pe gânduri.

— Susții și tu, deci, că Cowley putea fi complicele lui Plumkett? Nu mergem oare prea departe?

— Bineînțeles că mergem prea departe... Joe zâmbi abia simțit. Tot ce știu este că domnișoara Meryl Perry i-a dăruit, cum se zice, inima ei domnului Cowley și că domnul profesor Snider îl onora pe generalul Somerville cu sentimente complet opuse, iar fiica să i le împărtășea. Prea puțin pentru a face cât de cât lumină în această afacere tenebroasă.

Dacă ar fi însă să ne continuăm raționamentele nițel cam abstracte, mi se pare îndoielnic să-i fi trecut prin cap lui Cowley ideea că statuia aceea a lui Budha a dispărut în timpul războiului. El e un simplu inginer metalurgist, nu un specialist în sculptura orientală. În afară de asta, dacă presupunem că Cowley a fugit cu banii, trebuie să admitem că a pus totul la cale dinainte cu maximă precizie. Intenționând să fugă înot de-a lungul țărmului, trebuia să știe din capul locului că generalul Somerville va avea asupra lui în pavilion zece mii de lire în bancnote, ceea ce nu e de crezut. În al doilea rând, înseamnă că știa că oamenii tăi vor înconjura domeniul, altfel ar fi fugit pe uscat. Ca să nu mai spun că ar fi trebuit să-și ascundă în prealabil îmbrăcămintea undeva printre stâncile de pe țărm; doar nu avea să străbată și restul drumului pe uscat în chiloți de baie! Pe de altă parte, nu înțeleg cum un om cât de cât inteligent, care aștepta un onorariu substanțial pentru munca efectuată aici și care avea viitorul înaintea lui și era, orice s-ar zice, un inginer complet normal, ca mii de alți ingineri de pe lumea asta, și-ar fi putut pierde mințile în așa hal încât să ucidă un om pentru ca să-l jefuiască de zece mii de lire și apoi să fugă într-un chip atât de abracadabrant, știind prea bine că întreaga poliție britanică va fi pe urmele lui, alarmând în același timp polițiile tuturor statelor de pe glob? E aici o contradicție flagrantă, un plan atât de precis, cu un deznodământ atât de puțin inteligent! Nu, nu poate fi acesta adevărul...

— Să-l dăm dracului, atunci... Parker se uită din nou la ceas. Să renunțăm deocamdată la fugarul nostru. Hai să ne ocupăm de ceilalți. Nu știm ce s-a întâmplat cu Cowley, dar, într-adevăr, s-ar putea să

nu fie de loc amestecat în povestea asta.

— Da, hai să vedem ce ne pot spune ceilalți... Joe aprobă din cap. După părerea mea, ar fi bine să începem cu domnișoara Meryl Perry, mult prea predispusă astăzi la plâns... Plângea și în drum spre pavilion, să nu uităm asta. Ce-o fi făcut-o să plângă?

— Păi, hai s-o întrebăm. Parker își frecă bărbia, cu hotărâre de astă dată. Ce zici, s-o aducem aici sau să ne ducem noi la ea în cameră?

Alex, fără un cuvânt, ridică un deget spre tavan. Se ridicară și se îndreptară spre ușă.

Capitolul 14

Primele interogatorii

— Intră! le răspunse, de dincolo de ușă, o voce slabă de femeie. Intrară. Meryl Perry era foarte palidă și avea ochii încercănați dar își mai venise în fire. Se strădui chiar să-i zâmbească lui Alex și răspunse cu o înclinare din cap amabilă la salutul oficial al lui Parker.

— Miss Perry, dânsul este domnul comisar Benjamin Parker, de la Scotland Yard, spuse Joe. Presupunând că vă simțiți mai bine, ar dori să vă adreseze câteva întrebări în legătură cu împrejurările, încă neelucidate, ale morții generalului Somerville.

— Da, vă rog... Meryl dădu din cap. Da, mi-e mai bine. Am fost atât de zguduită de cele întâmplate... Și când au intrat domnii aceia și unul dintre ei m-a întrebat dacă nu l-am văzut pe Will... adică pe inginerul Cowley, m-am speriat, mi-am închipuit că s-a mai întâmplat ceva, și... cred că am leșinat. Acum, vă asigur că n-am să mai leșin... Schiță un nou zâmbet. Vă stau la dispoziție, domnule comisar.

Parker își dresă glasul.

— După câte știu, dumneavoastră sunteți ultima persoană care l-a văzut pe general în viață, cu aproximativ o jumătate de oră înainte de a-i fi descoperit trupul neînsuflețit. V-aș ruga să-mi spuneți, dacă nu vă vine prea greu, cum s-a

comportat generalul Somerville atunci când v-ați dus la dânsul în pavilion să-i predați fotografiile.

Meryl rămase tăcută câteva clipe.

— Cum s-a comportat?... O nouă pauză. M-am oprit în-fața biroului, am scos fotografiile din plic... Am zis: „Poftiți, domnule general, aveți aici un set de reproduceri după grupul Yeti... Poate e necesar să-l fotografiez și din alt unghi?...” Se uită la Parker. Fotografiile le-am făcut singură, dânsul nu mi-a dat decât câteva indicații generale. Nu știam dacă nu-i vor mai trebui și altele, luate mai de aproape și care să evidențieze mai bine detaliile modului de prelucrare sau de modelare a sculpturii.

— Și generalul Somerville?

— A dat din cap și a spus: „Mulțumesc, Meryl. Asta-i tot, deocamdată. Sunt foarte reușite...”

— Și ce-ați făcut după aceea?

— Am ieșit din pavilion.

Urmă un moment de tăcere. Fata inspiră adânc.

— Și, de-acolo, unde v-ați dus? Întrebă Joe pe un ton indiferent.

— Unde m-am dus? Meryl ridică ochii spre el. Spre atelier, fiindcă – ezită – aveam ceva de vorbit cu domnul Cowley... O chestiune personală... Pe drum, m-am răzgândit și m-am întors în casă. Am rămas la mine în cameră, până când am coborât și v-am găsit pe dumneavoastră și pe Caroline în hol.

— Da... Joe aprobă din cap. N-aș vrea să fiu indiscret, miss Perry, dar mă obligă la asta moartea generalului, survenită în împrejurări destul de obscure. În plus, domnul inginer Cowley, cu care, așa cum ați afirmat, aveți de discutat diverse chestiuni personale, a dispărut în mod inexplicabil. Nu ne-ați putea spune totuși ce anume doreați să discutați cu

el?

Parker, care rămăsese în picioare, cu fața la fereastră, se întoarse încet, se apropie de Alex și se rezemă de spătarul fotoliului acestuia, cu ochii la Meryl.

— Dacă aș putea?... Dar eu... nu înțeleg... murmură fata, și Joe își dădu seama că e gata să izbucnească în plâns. Nu înțeleg nimic. Se poartă atât de ciudat... Înainte, îl înțelegeam... Credeam că e gelos, și atâta tot... Aseară...

Se opri, duse batista la ochi, dar izbuti să-și rețină, cu un efort, plânsul.

— Iertați-mă... rosti ea abia auzit. Știu că mă comport groaznic, dar și tot ce s-a întâmplat e groaznic...

— Calmați-vă... Alex se ridică din fotoliu și se apropie de ea. Înțelegeți, poliția e obligată să rețină faptele esențiale și să stabilească relațiile dintre ele, pentru a putea reconstitui cele petrecute și încheia un proces-verbal. Avem nevoie de unele lămuriri din partea dumneavoastră și vă asigur că tot ce veți spune va rămâne între noi. Puteți vorbi fără teamă...

Meryl clătină din cap.

— N-aveți cum să înțelegeți... spuse ea în șoaptă după un moment și îl privi pe Alex cu o disperare atât de neprefăcută, încât Joe se întoarse cu spatele și se îndreptă din nou spre fotoliul său. Parker, care îl urmărise în timp ce acesta era cu spatele la fată, observă o expresie de încordare pe chipul prietenului său.

— E foarte simplu... Meryl oftă adânc. Îl iubesc și... și eram convinsă că și el mă iubește. Ieri, ne-am și spus-o unul altuia... în parc, aseară... el mi-a jurat că sunt singura iubire din viața lui și că... Am convenit să

ne întâlnim astăzi... la nouă dimineața, pe aleea de lângă seră... Mi-a spus că, îndată după opt, va pregăti turnarea pentru domnul Jowett și va căuta să fie punctual, dar că ar putea să și întârzie, fiindcă, în munca lui, întotdeauna poate interveni ceva neprevăzut, care să-l rețină; uneori nu funcționează cum trebuie cuptorul, alteori nu se obține temperatura necesară în timpul prevăzut... l-am spus că-l voi aștepta... Nu era vorba de nimic important, o simplă întâlnire în parc. Dar pentru că el îmi făcea într-una scene din pricina domnului Jowett, care... cel puțin așa mi se pare mie... se poartă nepermis de liber și se leagă mereu de el... În sfârșit, voiam să evit o ciocnire între ei... Domnul Jowett e un om răutăcios! izbucni ea deodată. Are impresia că eu ar fi trebuit... se întrerupse din nou. L-am așteptat pe aleea aceea, de la ora nouă... M-am plimbat încolo și înapoi... În partea aceea, parcul dă spre câmp, iar cărarea merge pe lângă zid și nu trece niciodată nimeni pe acolo... A trecut o jumătate de oră, o oră și... n-a venit. Atunci am început să mă neliniștesc, mă gândeam că domnul Jowett o fi spus iar niște prostii despre femei sau chiar despre mine personal. E un om atât de nesuferit! Nu scapă ocazia să facă tot felul de observații, în aparență măgulitoare, în legătura cu corpul meu, pretinzând că ar trebui să-i pozez. Și fiindcă eu m-am străduit de fiecare dată să evit scandalul, William... vreau să spun, domnul Cowley îmi făcea niște reproșuri cumplite, cum că aş avea niște concepții exagerat de moderne... Dar asta nu mă supăra: un bărbat sincer îndrăgostit așa se comportă, e gelos, nu-i așa? Așa că nu prea am dat importanță acceselor lui de gelozie, cu atât mai mult cu cât mă știam fără nicio vină – niciodată, nici măcar

printr-o vorbă, n-am încurajat purtarea cam prea familiară a domnului Jowett. Dar așa e el, domnul Jowett, adică veșnic înclinat să facă spirite nesărate și dezgustătoare, fericit când izbutește să-și scoată din sărite semenii mai onești și mai puțin sofisticăți decât dânsul... Dar când am văzut că William nu mai vine, m-am speriat, mi-am închipuit că... Jowett s-o fi apucat iar să debiteze vreo josnicie la adresa femeilor sau o fi zvârlit în timpul lucrului vreuna din observațiile acelea otrăvite și în aparență inofensive, iar William... M-am neliniștit foarte tare, ba chiar am și plâns, în timp ce mă îndreptam spre pavilion, să-i dau generalului fotografiile... După aceea, am alergat spre atelier să...

M-am temut însă c-am să dau acolo de Jowett și m-am întors în casă... Nu știam ce să fac... Jowett îl putea scoate din sărite, William e atât de irascibil... Pe urmă s-a dezlănțuit furtuna... am coborât în hol, acolo v-am găsit pe dumneavoastră, care mi-ați spus ce s-a întâmplat...

— Da, vă mulțumesc. Alex se ridică. Vă rog, pentru orice eventualitate, să mai rămâneți un timp în cameră, de acord? I-am rugat, de altfel, și pe ceilalți să rămână în camere. Dacă apare cumva inginerul Cowley, o să vă anunțăm imediat...

— Unde credeți că e? întrebă Meryl șoptit, cu un accent de disperare neprefăcută în glas.

— Vă temeți că i s-ar fi putut întâmpla ceva?

— Dacă mă tem?... După o secundă de ezitare, rosti aproape degajat: Nu! De ce m-aș teme? Știu că e foarte nervos, iar în ultimul timp era într-o stare de nervi infernală. Poate că a plecat la Londra... Se duce acolo din când în când, după materiale. Ar fi putut... ar fi putut să plece fără să mă anunțe...

— Vă duceți și dumneavoastră din când în când la Londra?...

— Nu... Clătină din cap. N-am mai fost de șase săptămâni, adică de când am venit aici. E vacanță, și Londra e insuportabilă în perioada asta...

— În afară de domnul Cowley, a mai fost cineva la Londra în ultimul timp?

— La Londra? îl privi mirată, ca și cum n-ar fi înțeles întrebarea. Da, Chanda... El călătorește mult...

— Dar domnul Jowett? După câte știu, lucrează la Academia Regală.

— Da. Dar, cum v-am spus, acum e vacanță. Domnul Jowett a venit aici înaintea mea și știu că a fost o dată sau de două ori la Londra. Dar, de o lună încoace, n-a mai plecat nicăieri. Tocmai de aceea era William atât de nervos, ori de câte ori era obligat să plece, domnul Jowett îl lăsa să înțeleagă că îl bucură grozav plecarea lui, fiindcă nu putea să-i mai stea în cale... Ah, ce om urâcios!

— Prin urmare, domnul Jowett n-a mai fost plecat de o lună? Sunteți sigură?

— Dacă sunt sigură? Da... așa cred... Dar puteți să-l întrebați chiar pe dânsul.

— Bineînțeles. De altfel, nu e un lucru important. Dar profesorul Snider și fiica sa?

— Ei au sosit aici cam o dată cu mine... cam cu o săptămână mai târziu. Au fost aici tot timpul. Nici profesorul, nici Dorothy n-au părăsit Mandalay House. Sunt sigură de asta, fiindcă orice călătorie la Londra e într-un fel un eveniment și pentru cei care rămân: celui care pleacă i se încredințează o mulțime de comisioane... Vă dați seama, suntem ruși de lume aici.

— Prin urmare, în afară de Chanda și de Cowley n-a

mai plecat nimeni în ultima lună? Sunteți sigură?

— Cred... cred că da... îl privi cu o expresie nesigură și parcă înspăimântată. Dar de ce mă întrebați?

— Vă mulțumesc, miss Perry... Joe se ridică. Sper să nu mai fim nevoiți să vă deranjăm, bineînțeles dacă... nu vor interveni unele situații neprevăzute...

Se îndreptă spre ușă, iar Parker îl urmă. Îi zâmbi, din prag, fetei. Meryl încercă și ea să-i răspundă printr-un zâmbet, dar fără să-și poată alunga spaima din ochi.

Când reveniră în bibliotecă, Parker zise:

— De ce sau de cine s-o fi temând fata asta?

— În momentul de față, nu știu... Alex se așeză la masă, luă un stilou și transformă, dintr-o trăsătură, în două triunghiuri pătratul desenat cu o jumătate de oră în urmă de prietenul său. Deocamdată, tot ce ne-a spus se potrivește cu cele văzute de mine și explică pe deplin comportarea lui Meryl în timpul dimineții: schimbul de priviri dintre ea și Cowley, când acesta s-a ridicat de la masă, faptul că am văzut-o, îndată după ora zece, venind dinspre seră, apoi criza ei de plâns în drum spre pavilion și, în sfârșit, purtarea ei după ce se despărțise de general. Avea într-adevăr motive să se teamă că dacă îl va găsi pe Jowett și Cowley împreună în atelier, Jowett se va folosi de ocazie spre a-i servi câteva răutăți, scoțându-l astfel din sărite pe iubitul ei. Ai dreptate, Ben, în momentul de față se teme de ceva... Dar, după câte mi-am dat seama, îl iubește cu adevărat pe Cowley și e de înțeles că dispariția lui, simultană cu moartea generalului, a neliniștit-o. Pune-te în situația ei...

— Încerc s-o fac... mormăi Benjamin Parker. Dar uită-te la mine și spune dacă, după părerea ta, îi e

chiar atât de la-ndemână unuia ca mine să se transpună în pielea unei fetișcane inocente, amoretată deopotrivă de sculptura indiană și de un tânăr metalurgist eclipsat fără veste?

— Da, aprobă Joe dând din cap. Recunosc că sunt unele impedimente... Totuși, am putea s-o înțelegem cât de cât, nu găsești?

— Prin urmare, situația se prezintă cam așa, spuse Parker, mângâindu-și bărbia. Dacă fata spune adevărul, înseamnă că la ora unsprezece generalul mai era încă în viață, și cum Hicks păzea în momentul acela singura cale de acces spre pavilion și absolut nimeni n-a mai trecut pe-acolo, avem dovada absolută că ne aflăm în fața unei sinucideri. Și asta e lucrul cel mai important, nu-i așa? Cât privește cele zece mii de lire și dispariția inginerului, acestea sunt două aspecte ce pot fi legate între ele, dar care... nu au legătură directă cu decesul generalului.

— Pe mine mă obsedează ceva... murmură Joe. Faptul că generalul era complet rece. Crezi că e posibil ca un om, chiar foarte bătrân, să moară și... să fie mai mort decât sunt îndeobște morții?...

— Să-i lăsăm pe medici să lămurească treaba asta. S-a produs o hemoragie puternică, una la mână! Temperatura a scăzut brusc, a doua! Valul de aer rece venind dinspre mare, a treia. Vârsta foarte înaintată a lui Somerville, a patra. Știi și tu cum sunt cheștiile astea. Pe vremea când eram tânăr ofițer anchetator, le atribuiam o importanță colosală. Cu timpul, m-am convins că fiecare specimen uman reacționează într-altfel și că multe depind de tipul leziunilor. Medicina legală citează sute de cazuri netipice, care pot să-l inducă în eroare și pe cel mai experimentat anchetator.

— De acord... făcu Joe. Cu toate astea, grozav aş vrea să ştiu unde o fi domnul inginer Cowley şi unde s-or fi răătăcit cele zece mii de lire sterline.

În aceeaşi clipă cineva bătu la uşă.

— Domn' şef! rosti conspirativ acelaşi detectiv care-şi prezentase raportul cu puţin înainte. Am găsit cele zece mii de lire!

— Ce?! făcu Parker. Unde sunt? Adu-le aici! Fără o vorbă, detectivul îi întinse un săculeţ de pânză.

— Era în hol, lângă telefon! Şi nu l-am observat până acum tocmai fiindcă era la vedere...

— Perfect! Parker desfăcu gura săculeţului şi se uită în el. Bine că măcar una din probleme s-a dezlegat de la sine, deşi nu prea înţeleg cum de-a ajuns săculeţul ăsta în hol. Dar aflăm noi şi asta...

— Chiar mai curând decât îţi închipui... Alex se ridică, luă în mână săculeţul şi-l aruncă pe masă, descurajat. Se vede treaba că sunt într-o dispoziţie tare păcătoasă, Ben! Atât de păcătoasă cum n-am mai fost în viaţa mea! Banii ăştia eu i-am purtat în mână întreaga dimineaţă şi i-am lăsat acolo, lângă telefon, când te-am sunat pe tine... Am uitat cu totul de ei!

— Hm... Parker îşi frecă bărbia. Bine, rămân aici... Se întoarse spre detectiv. E-n ordine, mulţumesc. Poţi pleca.

Uşa se închise.

— Zece mii de lire sterline! Adjunctul de la criminalistică ridică săculeţul, ca să-l arunce din nou pe masă. Leafa mea pe patru ani! Îţi dai seama ce uşor îi este unui pârlit de poliţist să conducă o anchetă, când are de-a face cu alde voi, bandă de Cresuşi distraţi! Se porni să râdă. Zece mii de lire ici, zece mii colea! Şi câte crime nu s-au comis pentru a

douăzecea parte din suma asta! Ce se întâmplă cu tine, Joe?

Alex dădu din mână.

— Nu-s nici eu decât un biet om, spuse el ridicând din umeri, nu un mecanism care trebuie să funcționeze impecabil ani de-a rândul, anchetă după anchetă... Nu lirele astea mă preocupă în momentul de față, ci celelalte, care n-au fost găsite încă. Și mă mai preocupă și soarta inginerului Cowley.

— Le vom găsi și pe acelea, nu te teme, și-l vom găsi și pe Cowley o dată cu ele... Parker se autoaprobă dând din cap. Păi da, dacă Mr. Plumkett a corespondat cu generalul prin post-restant, a fost obligat să meargă la Londra ca să ridice scrisorile primite și să le expedieze pe ale sale generalului. Dacă abandonăm ipoteza unui complice londonez (deși eu aș zice s-o păstrăm totuși ca rezervă), atunci numai Cowley și Chanda ar fi putut expedia din Londra scrisori către Mandalay House și, totodată, să ridice răspunsurile generalului. Ce părere ai, n-ar fi putut domnul Cowley, întrucât sculptura cu pricina se afla chiar în atelier, s-o recunoască întâmplător, fiindcă, să zicem, văzuse înainte, în bibliotecă, reproducerea din catalogul pe care mi l-ai arătat? În cazul ăsta, i-ar fi putut scrie din Londra generalului, sub numele de Plumkett. În ultimul moment, aflând de vizita poliției, văzându-te și pe tine pe-aici și temându-se să nu-i încurci socotelile, îndată după micul dejun (nu uita că s-a ridicat de la masă înaintea voastră), o fi dat fuga în pavilion și i-o fi spus pe față generalului că vine din partea lui Plumkett, care îi cere să-i încredințeze lui cele zece mii de lire pregătite dinainte. Bătrânul, luat prin surprindere, s-o fi fâstâcit și i-o fi dat banii, uitând să mai tragă în

șantajist, așa cum avusese de gând! Doar știi că oamenii pun uneori la cale nu știu ce fapte vitejești, pentru ca, odată sosit momentul realizării acestora, să nu fie în stare să clintească un deget; visurile sunt una, realitatea cu totul altceva... Cowley, văzându-se cu banii în buzunar, firește că nu s-a mai gândit la întâlnirea cu biata Meryl Perry. Puțin îi păsa și de atribuțiile lui în cadrul atelierului... A șters-o, fără să-i treacă prin minte că generalul, într-un moment de depresiune, provocată de mânie, de umilință și de conștiința că s-a lăsat pradat de un șantajist care-l avea în continuare la mână, amenințând să-i întineze oricând onoarea și să-i distrugă roadele unei munci de-o viață întreagă, ar putea să-și tragă un glonte în inimă. Ceea ce bătrânul a și făcut, când s-a dezlănțuit furtuna! Limpede, nu? Toate se potrivesc în versiunea asta. Nu văd nicio fisură în raționamentul meu. Cowley putea să plece fără grijă, doar se cheamă că e om liber. Nu mai departe decât în ajun, îi făcuse un întreg tărboi generalului și locatarii lui Mandalay House ar fi considerat plecarea sa inopinată drept o urmare a relațiilor sale cu Jowett și Meryl și a atitudinii generalului față de el. Generalul însuși, după plecarea lui, s-ar fi văzut obligat să-i justifice într-un fel sau altul comportarea, să-i creeze un alibi. Singurul lucru pe care nu l-a prevăzut Cowley a fost sinuciderea...

— Dacă n-a prevăzut sinuciderea, de ce a părăsit Mandalay House plecând înot pe mare? Putea să iasă liniștit pe poartă, nu găsești? N-ar fi exclus să aibă aici și mașina.

Parker își scoase carnetul și îl frunzări.

— Are un Ford vechi, uzat. Și Jowett are mașină, chiar și Meryl Perry, fără să mai socotim cele două

automobile proprietatea generalului sau rabla grădinarului. Numai profesorul Snider, care a venit din America cu avionul, nu are mașină proprie.

— Cu atât mai mult! Alex se ridică. Prin urmare Cowley a dispărut lăsându-și aici mașina! Și a prevăzut pe deasupra că un cordon de oameni de-ai tăi va ține sub observație domeniul?...

— La prima întrebare, nu pot răspunde deocamdată. Oricum, nu e o mașină de soi. Mai mult de o sută sau două sute de lire nu valorează... Poate că a lăsat-o cu gândul să se întoarcă în curând, ca să-l mai șantajeze o dată pe general - căci, cu siguranță, la un asemenea izvor de arginți nu renunți ușor. Cât privește vizita poliției, putea să presupună că aranjamentul generalului cu Plumkett a ajuns cumva la urechile noastre. După cum și prezența ta la Mandalay House i-o fi dat de gândit. Ce știu cu siguranță este că a dispărut, și o dată cu el au dispărut și cele zece mii de lire! Nu s-a dus la întâlnirea cu Meryl, de la ora nouă. Pe Jowett l-a lăsat să se descurce singur în atelier. Toate astea ne conduc la o singură interpretare a faptelor, prin care se clarifică toate nelămuririle noastre dinainte. Probabil că domnul inginer Cowley nu știe că codul nostru penal cuprinde vreo câteva paragrafe foarte drastice relativ la șantajisti, mai cu seamă la cei care-și împing victima la sinucidere. Nu-i nimic, câțiva ani de claustrare o să-i dea ocazia să mediteze temeinic la aceste texte de legi.

— N-o să-ți fie ușor să-l pui în fața probelor... mormăi Joe.

— N-o să fie ușor? O să așteptăm. N-o să-l arestăm până ce n-o să înceapă să pună în circulație cele zece mii de lire. Sunt curios cum o să explice dumnealui

proveniența unei sume atât de mari? N-avea nicio grijă, Joe. Chiar pe baza dovezilor pe care le avem de pe acum împotriva lui, orice tribunal din Anglia o să-l încalțe fără șovăire cu câțiva ani bunișori. O să te convingi singur, de altfel, fiindcă nu mă îndoiesc că vei accepta să depui împotriva lui la proces.

— S-ar putea să ai dreptate... Alex dădu din cap. Dacă așa s-au petrecut lucrurile, nimic nu mi-ar face mai mare plăcere decât să-l văd pe individ după gratii. L-am îndrăgit pe moșneagul acela, cu toate ciudățeniile și asprimea lui. Și în afară de asta... Se întrerupse, apoi adăugă grăbit, ca și cum ar fi vrut să schimbe vorba: să mergem în camera lui Cowley, Ben. Cine știe, poate descoperim ceva interesant. Judecând după cum a acționat, e un individ destul de prevăzător, dar orice infractor face câte o greșeală, nervii, ce vrei - afurisit lucru!...

— Hai! Parker se ridică și amândoi se îndreptară spre ușă. La etaj, detectivul Highbrow, văzându-i, se sculă de pe scaun.

— Care e camera inginerului Cowley? îl întreabă Parker cu glasul coborât.

Detectivul, fără un cuvânt, o porni înainte pe coridor, se opri la a treia ușă pe stânga și scoase din buzunar un mănunchi de scule aducând, la prima vedere, cu niște chei, dar care erau alcătuite din bucăți metalice mobile. Introduse unul din aceste instrumente în broască și ușă cedă numaidecât.

Intrară.

Patul era strâns, iar odaia lăsa impresia că fusese dereticată de curând.

Parker, în picioare în mijlocul covorului, roti privirea prin încăpere. Joe însă se apropie de pat și ridică o cămașă aruncată pe cuvertură. Cămașa era de un

roșu aprins, și Alex, fără să vrea, zâmbi în sinea lui, amintindu-și ce spusese Jowett la micul dejun: „Romeo al nostru drapat în purpură de cardinal”... Era probabil aceeași cămașă, doar dacă inginerul n-avea două la fel.

— Cowley purta cămașa asta azi-dimineață... spuse el ridicând-o și arătându-i-o lui Parker. Înainte de a fugi, s-a întors deci în casă ca să-și schimbe cămașa...

— Nu-i de mirare... mormăi adjunctul șefului serviciului de criminalistică. O asemenea culoare ar fi fost vizibilă de la cinci mile distanță! Și eu, în locul lui, aș fi făcut la fel!

— Bineînțeles... încuviință Joe. Se uită cu atenție la cămașă. Interesant... murmură.

— Ce anume? Parker se întoarse. Stătea în dreptul biroului, ale cărui sertărașe se apucase să le tragă rând pe rând, cercetând hârtiile dinăuntru, care nu-i spuneau însă nimic, deoarece erau acoperite toate de formule chimice și matematice.

— Uită-te și tu.

Parker se apropie. Joe îi arată una din mâneci, sfâșiată.

— Observi că e ruptă o bucată? Ca și cum ar fi smuls-o cineva. Mâneca dreaptă... Nu se poate s-o fi smuls el însuși, din nebăgare de seamă, în timp ce-a scos-o, fiindcă e un material rezistent, iar cămașa e aproape nouă.

— Așa e, într-adevăr. Ce dracu o mai fi însemnând și asta?

— Nu știu... Alex se apropie de fereastră și examinează atent țesătura sfâșiată. Nu-mi dau seama, Ben. Dar treaba asta trebuie să aibă un tâlc, ce zici? Ori de câte ori se produce o moarte fulgerătoare, obiectele neînsuflețite încep să cuvânte... E drept că

nu întotdeauna le putem înțelege graiul! Manșeta asta... Se opri. Lăsă cămașa pe pat și se apropie de birou. Câteva foi de hârtie înnegrite cu calcule, cărți de specialitate, mai multe tomuri din biblioteca generalului, toate tratând despre metodele antice de turnare a metalelor...

Se duse la șifonier: un teanc de cămăși frumos împăturite, lenjerie, câteva costume așezate pe umerase...

Alex trecu în baie. Și aici, aceeași ordine pedantă: mașina electrică de bărbierit așezată în cutiuța ei, cu șnurul înfășurat meticulos... săpunul în savonieră, nimic în buzunarele halatului, trei flaconașe aranjate în ordine pe policioara de sticlă... Dar poate că acestea erau opera cameristei?... Joe își notă în minte toate amănunțele și reveni în cameră. Parker rămăsese lângă pat, contemplând în continuare cămașa purpurie.

— Cu siguranță că s-a întâmplat ceva... spuse Ben nesigur. Dacă și-ar fi sfâșiat cămașa când și-a scos-o în grabă, bucata lipsă ar fi trebuit să se găsească în cameră; ce motiv ar fi avut s-o ia cu el?

— Nu-i chiar așa... și Alex săltă din umeri. Nu-mi vine să cred că un om care pune la cale cu atâta precizie și cu mult timp înainte un atac asupra celor zece mii de lire ale generalului Somerville se îmbracă, în ziua respectivă, cu cea mai țipătoare cămașă, vizibilă de la o poștă și menită să-l distingă dintr-o gloată întreagă de oameni...

— Ai vreun răspuns la întrebarea asta?

— Nu. M-ar interesa în schimb foarte mult să aflu la ce oră a dereticat camerista în odaia asta. Fiindcă, nu-i așa, cămașa a fost zvârlită pe pat, după ce acesta a fost strâns...

— Evident! Parker aprobă din cap. Aflăm numaidecât. Se îndreptă spre ușă. Alex deschise gura, dând să spună ceva, dar se răzgândi. Parker reveni peste o clipă.

— Camerista vine îndată...

Joe se duse spre pat și așeză cămașa în poziția în care o găsiseră la venire. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Intră, zise Parker.

Fata care se arată în prag era îmbrăcată într-o rochie neagră cu șorțuleț alb și bonețică albă: imaginea tipică a cameristelor englezoaice din filmele americane. Se înclină și închise ușa în urma ei.

— Sunt de la poliție, i se adresă Parker, și aș vrea să-ți pun câteva întrebări.

— Da, vă rog, domnule...

Alex îi aruncă o privire. Nu era fata care servise la micul dejun. N-o mai văzuse până atunci.

— Numele dumitale?

— Rosalinde Lee...

— Lucrezi de multă vreme la Mandalay House?

— De un an, domnule...

Era brunetă, subțirică și avea niște ochi mari, căprui-deschis, în care, dedesubtul pleoapelor timid coborâte, mocnea curiozitatea. Lucru cât se poate de normal, fiindcă, după primele clipe de stupoare, moartea generalului trebuie să fi stârnit la bucătărie o adevărată avalanșă de supoziții fantastice.

— Ai făcut astăzi curat în camera asta?

— Da, domnule...

— Cine locuiește aici?

— Domnul inginer Cowley, domnule... răspunse fata, și pe fața ei se citi uimirea că poliția habar n-are de niște lucruri atât de simple. În clipa următoare

însă, coborî ochii în covor.

— Dumneata deretici aici în fiecare zi?

— Da, domnule. Toate camerele de oaspeți, plus dormitorul domnului general și dormitorul domnului Chanda... și, bineînțeles, și restul încăperilor, dar împreună cu Jane...

— Jane?

— Jane e ajutoarea bucătăresei și servește și la masă. Noi două spălăm vasele și facem curățenia la parter.

— Înțeleg. Astăzi te-ai apucat mai devreme să faci curat?

— Îndată după micul dejun, domnule. Atunci, de obicei, toate camerele, sau aproape toate, sunt goale.

— Îndată după micul dejun? Mai exact, la ce oră?

— La opt și jumătate, domnule. Știu sigur, pentru că înainte de a veni sus m-am uitat la ceasul din bucătărie. Jane tocmai cobora și mi-a spus că toată lumea a servit masa.

— Bine. Mulțumesc pentru informațiile atât de exacte. Parker îi zâmbi fetei, care, îi răspunse și ea cu un zâmbet scurt, reluându-și apoi mina gravă.

— Păi da, domnule, atunci când te ia poliția la întrebări, trebuie să răspunzi cât mai precis cu putință... Darmite când ai de-a face cu Scotland Yardul!...

— Dar de unde știi că noi suntem de la Londra?

— Domnul acela de jos, domnul detectiv în civil, vreau să spun, ne-a informat, pe mine și pe Jane, că dumneavoastră ați venit de la Londra. Nici nu-i de mirare, i-am răspuns eu, o întâmplare atât de groaznică... Și unde mai pui că e vorba de un om atât de cunoscut ca domnul general... Cele petrecute ne-au zguduit foarte tare, domnule, pe Jane și pe mine...

Ca și cum ar fi vrut să-i dezmință spusele, ochii ei mari și căprui, pe jumătate acoperiți de pleoape, aruncau căutături iuți și iscoditoare când spre Parker, când spre Joe...

— Da, înțeleg... Parker dădu din cap. Și cât timp ai rămas sus?

— Până la unsprezece, domnule. Am făcut curat în toate camerele, apoi am coborât ca s-o ajut pe Jane la spălatul vaselor... Niciodată nu se apucă de treaba asta fără mine. Zice că e ocazia cea mai nimerită pentru pălăvrăgeală... - mă scuzați, domnule...

— Nu-i nimic. Și, între opt și jumătate și unsprezece, n-ai mai coborât de fel la parter?

— Nu, domnule. Am dereticat la rând toate camerele, și e de lucru, nu glumă! Trebuie să netezesc frumos paturile, să frec peste tot prin băi, să schimb prosoapele și să așez ustensilele, să golesc și să spăl scrumierele și... și o groază de alte treburi, domnule.

— Desigur. Dar în odaia asta, a domnului Cowley, pe la ce oră ai făcut curat? Ai putea-să-ți amintești, chiar cu aproximație?

— Nu cu aproximație, ci precis, domnule. Cu ea am început. Adică la ora opt și jumătate. Am trebăluit pe aici vreo zece minute, poate ceva mai mult sau mai puțin. După aceea am trecut în odaia de-alături, la domnul Jowett.

— Înțeleg... Parker o privi atent. E o adevărată plăcere să ai de-a face cu un martor care-și amintește totul și pe deasupra se orientează și în timp. Nu mi se întâmplă prea des în cursul anchetelor...

— Mulțumesc, domnule... Rosalinde Lee se roși și plecă ochii.

— Spune-mi, de ce-ai început tocmai cu camera

asta? Doar e plasată la mijlocul, nu la vreunul din capetele coridorului?

— E adevărat, domnule. Dar domnul Cowley e cel mai ordonat dintre toți musafirii noștri. Vreau să spun că în odaia asta știu că voi găsi mai puțină dezordine ca în celelalte. Dânsul își aranjează singur lucrurile și în dulap, și în baie. Se vede treaba că e așa de felul lui. E de-ajuns să netezesc așternutul, să dau nițel cu aspiratorul, și gata. Dacă toți ar fi așa, și mai ales domnișoarele... mă scuzați, într-o oră aș isprăvi cu tot etajul, domnule.

— Înțeleg. Spune-mi, l-ai văzut pe domnul Cowtley când s-a întors în cameră?

— Când s-a întors? întrebă fata, sincer mirată. Domnul Cowley nu s-a întors în cameră cât am făcut eu curat.

— Nu cât ai făcut curat aici. Te-am întrebat dacă nu l-ai văzut mai târziu, cât timp te-ai aflat la etaj.

— Nu, domnule. Dar puteam foarte ușor să nu-l întâlnesc, fiindcă eu trec dintr-o cameră în alta și mă aflu mai mult înăuntru, pe coridor foarte puțin.

— Dar cămașa asta era în cameră când ai făcut azi curat?

Rosalinde înaintă un pas, se uită spre pat și își scutură căpșorul brun împodobit cu bonețică albă.

— Nu, domnule. Vă închipuiți că n-aș fi lăsat-o așa. Domnul Cowley s-o fi întors în cameră și s-o fi schimbat mai târziu. E cămașa dumnealui. Nimeni în Mandalay House n-are una la fel. Chiar am discutat cu Jane săptămâna trecută despre ea. Jane e logodită cu cineva din Teingmouth și ținea morțiș să știe de unde a cumpărat domnul Cowley o cămașă așa de frumoasă. Chiar m-a rugat să-l întreb.

— Și l-ai întrebat?

— Da, domnule. Mi-a spus că a cumpărat-o de la Londra.

— Nu mai are cumva una la fel?

— Nu, domnule. Mă uit în fiecare zi în dulapul lui și nu se putea să nu fi observat.

— Da... Parker zâmbi. Mulțumesc, Rosalinde. Cam asta e tot...

Joe tuși ușor. Prietenul său se întrerupse.

— Poate vrei și tu, Joe, să-i pui vreo întrebare?

— Dacă-mi dai voie. E drept că eu nu sunt de la poliție, dar...

— Oh, dumneavoastră sunteți *mai mult* decât dacă ați fi de la poliție! rosti cu convingere Rosalinde. Jane a citit toate...

— Da, da... se grăbi s-o întrerupă Alex. Iată ce vreau să te întreb: presupun că dumneata ai chei de rezervă pentru toate camerele, nu-i așa?

— Da, domnule. Adică, nu la mine. Nu le port niciodată la mine. Sunt jos, în dulap. La noi, nimeni nu încuie ușa când pleacă...

— Nici domnul Cowley?

— Nici dânsul, domnule. N-am observat s-o fi făcut vreodată.

— Dar astăzi, când ai venit să faci curățenie, ai găsit ușa tot deschisă?

— Da, domnule. Și chiar că m-am mirat foarte tare când a venit domnul Jowett și m-a întrebat dacă nu l-am văzut pe domnul Cowley, pentru că ușa de la camera dumnealui e încuiată. Am venit împreună cu dânsul până aici, și așa era – ușa era încuiată. Acum înțeleg. Când s-a întors să-și schimbe cămașa, la plecare, domnul Cowley pesemne a încuiat ușa.

— Așa trebuie să fi fost. Și, în afară de domnul Jowett, pe cine ai mai văzut pe aici în cursul dimineții?

— Pe domnișoara Beacon și pe domnișoara Snider. Și pe domnișoara Perry. Și dânsa a bătut la ușa domnului Cowley. Tocmai isprăvisem curățenia la dumneaei în cameră și ieșisem pe coridor, așa că știu. Când m-a văzut, s-a întors și a coborât... A mai urcat sus și domnul profesor Snider și a intrat la domnișoara Dorothy. Au avut un schimb de vorbe, nu știu în legătură cu ce, le-am auzit doar glasurile, când am deschis ușa de la camera vecină... Ezită. Stați puțin, domnișoara Snider a mai ieșit o dată, am văzut-o... da, și s-a întors însoțită domnișoara Beacon. Vorbeau cu glas tare, de o pudrieră parcă. Domnișoara Beacon a coborât și abia după aceea a urcat profesorul Snider și a discutat cu fiica dumnealui. A coborât scările foarte grăbit, se vede că s-or fi certat, sau poate... nu știu, da era foarte nervos. Eu tocmai îmi strângeam aspiratorul pe coridor, și era cât pe ce să dea peste mine, nici nu m-a văzut... Pe urmă am coborât...

— Ca să recapitulăm, în ce ordine s-au petrecut toate câte ni le-ai spus? Joe zâmbi.

— Înțeleg, domnule. Cine și când a fost sus, da?

— Exact.

— Mai întâi, s-au întors domnișoarele Beacon și Snider de la tenis. Apoi a venit domnul Jowett și a întrebat de domnul Cowley. Îndată după aceea, a ieșit domnișoara Beacon, eu tocmai eram la dânsa în cameră și făceam curat. Între timp, trebuie să fi ieșit și domnișoara Snider, dar n-am observat-o. Apoi a venit domnișoara Perry și, la scurt timp, s-au întors din nou domnișoarele Beacon și Snider, discutând despre o pudrieră. Ceva mai târziu, a ieșit domnul profesor de la fiica dumnealui, așa cum v-am mai spus, foarte nervos... După aceea am coborât și eu...

— Cam ce oră să fi fost?

— Unsprezece, domnule, știu sigur. Când am coborât la bucătărie, m-am uitat la ceas. Mă uit foarte des la ceas, fiindcă timpul trece și treaba nu așteaptă, nu-i așa, domnule?

— Desigur... Joe îi zâmbi. Constat că ai o memorie remarcabilă! Prin urmare, domnul Jowett a bătut la ușa asta cam pe la ora zece, și ușa era încuiată, iar pe la nouă fără douăzeci mai era încă descuiată, așa e?

— Da, domnule...

— Asta ar însemna că domnul Cowley s-a întors în cameră între nouă fără douăzeci și zece, s-a schimbat, a încuiat ușa cu cheia și a coborât din nou, dar dumneata nu l-ai văzut nici când a venit, n-ai observat că e la el în cameră, și nici când a ieșit și a încuiat ușa nu l-ai văzut, nu-i așa?

— Așa zic și eu, domnule. Dar e foarte explicabil, cum v-am mai spus. Aș fi putut fi în vreuna din băi. Niciuna din ele nu are ușă spre coridor, toate comunică numai cu cameră. De acolo, n-am cum auzi ce se petrece pe coridor, sau aș fi putut fi în vreuna din camere și să funcționezi aspiratorul. Atunci, din cauza zgomotului, la fel n-aș fi putut auzi pașii de pe coridor.

— Deci, în afară de persoanele amintite, oricare altele ar fi putut urca sau coborî, fără știrea dumitale?

— Bineînțeles, domnule. Așa cum s-au petrecut lucrurile cu domnul Cowley, nu? N-am auzit nimic, și doar a fost aici...

Tăcu și se uită cu interes la Alex.

— Exact... Spre uimirea lui Parker, Joe se apropie de ea și-i spuse pe un ton aproape confidențial: Știi că inginerul Cowley a dispărut?

— Da, domnule, știu. Toți știm, și Jane, și bucătăreasa, chiar și grădinarul...

— Cum de-ați aflat? Întrebă repede Parker.

— Păi, de la domnii aceia de jos... de la detectivul acela chipeș, cu mustăcioară. Când le-am servit cafeaua și tartinele – bieții de ei, n-au pus nimic în gură de dimineață și erau tare necăjiți, că au răscolit tot parcul și casa de sus și până jos și tot n-au dat de dânsul...

— Chipeș, cu mustăcioară... mârâi Parker. Cu mustăcioară! și se îndreptă spre ușă cu intenția vădită de a-și lua la rost pe locvacele și seducătorul subordonat. Joe tuși încetișor. Prietenul său se opri cu mâna pe clanță, își călcă pe inimă și se întoarse în mijlocul încăperii.

— Așa e... i se adresă Joe fetei. E o treabă destul de curioasă. Nici noi nu ne dăm seama cum de a putut să dispară! Și ia zi, voi – dumneata, bucătăreasa, grădinarul și camerista cealaltă – voi ce credeți despre povestea asta?

— Ce credem? Întrebă mirată Rosalinde.

— Păi da, sunt convins că ați întors și pe față și pe dos cele auzite de la detectivul cu mustăcioară și nu pot crede că bucătăreasa sau grădinarul nu și-au făcut între timp o părere...

— Da, domnule... Ce vreți, dacă tot stăm acolo, în bucătărie, că ni s-a spus să nu ieșim dacă nu e neapărată nevoie, mai vorbim și noi vrute și nevrute... Dar de știut, nu știm nimic. Doar nu i s-o fi întâmplat vreo nenorocire, nu-i așa? Jane zicea că s-ar fi putut să cadă într-unul din cazanele acelea ca de iad, de-acolo din atelier. Ar fi putut să alunece și... Cine cade în metal topit, moare pe loc, nu-i așa? Da grădinarul, care a pus și el mâna la instalarea

cazanelor, zicea că-s prea mici. Un copil ar mai putea fi aruncat în ele, dar un om în toată firea n-ar încăpea, doar dacă e făcut întâi bucățele, oh! ce tot îndrug eu! O moarte ca asta ar fi ceva groaznic.

— Asta cam așa el Alex zâmbi. Îți mulțumesc, drăguță.

Fata făcu o plecăciune și ieși.

— Ce naiba ai vrut să scoți de la ea? zise Parker, după ce se asigură că fata s-a depărtat îndeajuns ca să nu-i poată auzi glasul răsunător. Văd că facem rost de colaboratori din ce în ce mai numeroși în afacerea asta: n-ai de gând s-o inviți acum pe bucătăreasă, sau pe grădinar, sau pe fata cealaltă să ne ferească cu sugestiile lor? Râse fără veselie. Se uită la ceas. Până și afurisitul acela de doctor...

Nu apucă să termine fraza. Se auzi o bătaie ușoară în ușă.

— Am găsit obiectul acesta lângă banca de pe terenul de tenis... anunță agentul care, până mai adineaori, stătuse de pază pe scăunelul de pe coridor. O pudrieră, domnule. O fi pierdut-o vreuna dintre domnișoare, dar fiindcă ați ordonat să vă aducem imediat orice obiect pe care-l găsim, mi-am permis să vă deranjez...

Îi înmână lui Parker un obiect mic învelit într-o batistă. Joe se apropie. Pudriera era de aur, iar capacul era încrustat la mijloc cu cinci rubine închipuind o floare, frunzulițele erau executate din smaragd.

— Mulțumesc! Parker înclină din cap. Agentul se retrase și închise ușa fără zgomot. Joe oftă.

— O porcărie ca asta, confecționată din niște materiale atât de costisitoare, nu poate proveni decât dintr-o singură țară de pe glob... rosti el pe un ton

aproape compătitor. Chiar dacă n-aş fi ştiut că domnişoara Snider şi-a pierdut pudriera pe terenul de tenis, mi-aş fi dat seama numaidecât cui îi aparţine!

Parker, fără un cuvânt, înveli la loc pudriera în batistă şi o băgă în buzunar, după care ridică privirea spre Alex.

— Pe ce chestie s-o fi certat cu taică-său? Şi ce anume l-o fi enervat pe domnul profesor? În afară de asta, de ce s-o fi ascuns dumnealui după copacul acela, când te-a văzut îndreptându-te spre pavilion, ca să-l aduci pe general în casă, după ce a izbucnit furtuna?

— Cel mai în măsură să răspundă la toate aceste întrebări este el însuşi... Joe se încruntă. În definitiv, lui şi nu altuia i-a consacrat generalul Somerville ultimele rânduri pe care a apucat să le aştearnă pe hârtie în lunga sa viaţă. Şi, chiar dacă nu şi-a dus ideea până la capăt, n-au fost chiar cele mai măgulitoare cuvinte posibile. Păcat că Hicks doarme. Aş fi vrut să-l întreb ceva...

— Am să dau ordin să plece o maşină după el. În douăzeci de minute, poate fi aici. Vreau să cred că a dormit destul. L-am găsit desfigurat de nesomn, aşa că m-am gândit că o să ne descurcăm şi fără el... Parker mai aruncă o privire prin cameră şi ieşi. Alex îl urmă.

— Să se ducă cineva după Hicks, ordonă din mers adjunctul şefului serviciului de criminalistică. Camera asta să fie supravegheată cu stricteţe. Înăuntrul, pe pat, o să găsiţi o cămaşă. Puneţi-o bine şi treceţi-o în procesul-verbal. Care e camera domnişoarei Snider?

— Uşa a doua pe dreapta, domnule.

Alex, păşind îndărătul lui Parker, îşi zise că dincolo de una din acele uşi se afla Caroline, care aştepta. Ar

fi trebuit să treacă pe la ea. Dar nu putea... Sau nu încă... Poate ceva mai târziu...

Parker ciocăni la ușă, și glasul de bărbat care se auzea perorând în încăpere amuți. O secundă de liniște, după care, o voce înăbușită de femeie rosti:

— Intrați, vă rog...

Intrară.

Dorothy Snider, în aceeași rochie verde pe care o purtase și de dimineață, stătea pe o sofa joasă; era aplecată ușor înainte, cu mâinile împreunate pe genunchi. La vederea lui Parker și a lui Alex, pe chipul ei se întipări o expresie de spaimă, pe care, în clipa următoare, încercă s-o ascundă, dar nu izbuti și întoarse capul, îngropindu-și fața în mâini. Reacția ei fu atât de neașteptată, încât Parker, în primul moment, nu înregistrează prezența bărbatului în picioare lângă fereastră; îl observă abia atunci când acesta se apropie cu pași repezi de sofa și spuse:

— N-are rost să te consumi în halul ăsta, copila mea! De o oră îți repet că toți oamenii sunt sortiți morții... și că plătesc acest tribut în cele mai felurite chipuri, printr-un sfârșit lent uneori, violent alteori, ca în cazul regretatului nostru amfitrion. Acestea sunt legile vieții, și n-avem nicio putere să le schimbăm. Stăpânește-te, Dorothy, te rog! Din moment ce au venit aici, cu siguranță că domnii doresc să ne pună unele întrebări, nu-i așa? Rămânând aplecat asupra fetei, profesorul înălță capul și-i privi în trebător întâi pe Alex, apoi pe Parker.

— Numele meu este Parker și reprezint Scotland Yardul, spuse Ben. Domnul profesor Snider, dacă nu mă înșel?

— Da. Cu ce vă pot fi de folos?

— Am dori să discutăm în special cu domnișoara...

Parker scoase din buzunar pudriera învelită în batistă. După câte știu, v-ați pierdut pudriera, nu? Oamenii mei au găsit-o...

— Nu... bâigui Dorothy Snider. Eu nu... și din nou își ascunse fața în mâini.

— ...lângă terenul de tenis, își încheie Parker fraza. Dezveli pudriera din batistă și i-o întinse. Asta este, nu?

Dorothy lăsă mâinile în jos, ridică încet capul și-l privi pe Parker cu o expresie de profundă stupefație. Fără voia lui, Parker își retrase mâna.

— N-ați pierdut dumneavoastră o pudriera?

— Da, da... murmură fata. Am pierdut-o... în apropierea terenului de tenis. Am căutat-o zadarnic... întinse mâna, luă pudriera – degetele îi tremurau vizibil – o deschise mașinal, o închise și o lăsă să-i cadă pe genunchi, o dată cu mâna.

— Măcar mulțumește-le domnilor! spuse profesorul Snider și se porni să râdă, nițel cam prea strident și prea vesel. Se întoarse spre Parker: E darul meu de ziua ei, de anul trecut. Sărăcuța de ea, ținea mult la pudriera asta și i-a părut grozav de rău că a pierdut-o. Da, i-a părut foarte rău... adăugă el nesigur, ca și cum în clipa aceea și-ar fi adus aminte că abia cu câteva ore în urmă murise ucis stăpânul casei, fapt care, oricum, s-ar fi convenit s-o impresioneze pe fiica lui mai puternic decât pierderea pudrierei. Vă rog, domnilor, nu vreți să luați loc?

— Vă mulțumesc... Parker se așeză pe scaunul oferit. Aș dori să vă pun amândurora câteva întrebări, strict formale, legate de tristul eveniment petrecut astăzi.

— Desigur, desigur! Dorothy, copila mea, încearcă să te concentrezi, te rog din suflet!

— Da, tăticule... Dorothy plecă privirea, aținti pudriera pe care o ținea în palmă și își mușcă buzele.

— Întâi, aş dori să vă întreb dacă dumneavoastră, domnișoară, sau domnul profesor ați fost în ultimul timp la Londra?

— La Londra? Întrebă Snider, sincer mirat. Dorothy, la rândul ei, ridică repede capul și-l privi pe Alex la fel de mirată. Nu, domnule. Acum șase săptămâni, am sosit cu avionul de la New York la Londra; la Mandalay House am ajuns cu un automobil închiriat și de atunci ne bucurăm de admirabila ospitalitate a generalului Somerville, posesorul unei biblioteci neprețuite și a cărei conversație a constituit pentru mine un izvor nesecat de erudiție. Așa fiind, nici prin cap nu mi-ar fi trecut să călătoresc la Londra, în afara unui caz de forță majoră!... Se întrerupse. Urma să plecăm săptămâna viitoare, adăugă el dând din cap. Dar, având în vedere tragicele circumstanțe, cred că e preferabil să părăsim această casă mai devreme... Mă gândesc să telefonez mâine dimineață unui birou de voiaj, ca să încerc să schimb pentru o dată mai apropiată biletele noastre de avion spre America.

— Da, firește, zise Parker. Prin urmare, n-ați părăsit Mandalay House din momentul sosirii aici. Dacă-mi permiteți, o altă întrebare valabilă pentru amândoi: după micul dejun, l-ați văzut pe inginerul Cowley?

— După micul dejun? Snider clătină hotărât din cap. Nu, absolut sigur! Dar tu, Dorothy?

— Nici eu nu l-am mai văzut... murmură Dorothy. La micul dejun a fost, nu-i așa? Da, purta o cămașă roșie... Brusc, trăsăturile feței i se crispară. O cămașă roșie... repetă ea în șoaptă. O, Doamne! și amuți, ascunzându-și încă o dată fața în palme.

Parker ridică din sprâncene.

— Observ că faptul acesta v-a impresionat puternic... rosti el cu blândețe. V-aș ruga să ne spuneți de ce anume?

— Nu, nu... se împotrivi Dorothy, întărindu-și spusele cu o clătinare a capului. Eu... își ridică, cu un efort vizibil, fața și se uită lung la Parker. Oh! cămașa... era roșie ca sângele... și mi-am adus aminte că... Se cutremură.

— Domnilor, vă rog... murmură Snider. Fiica mea este extrem de agitată în acest moment. N-ați putea amâna discuția aceasta pentru mai târziu?

— Regret... În tonul lui Parker se strecură pe nesimțite o notă aspră. Înțelegem reticențele dumneavoastră, cu toate acestea vă solicităm imperios concursul. E ușor de înțeles de ce, nu-i așa? Dacă domnișoara Snider nu se simte capabilă să continue discuția, am putea, desigur, să așteptăm să se calmeze. Dar... și tonul lui deveni mai blând; își depărta brațele. Și poliția americană anchetează astfel de cazuri și, după informațiile pe care le dețin, nu se poartă mai cu mânuși decât noi. E ușor de înțeles că atunci când un om își pierde viața în împrejurări tragice, toți sunt mai mult sau mai puțin surescitați. Profesiunea mă obligă să port majoritatea discuțiilor tocmai cu oameni aflați într-o anume tensiune nervoasă: nu e o plăcere, credeți-mă! Domnișoară Snider, vă rog să vă calmați. Nu urmărim să vă sâcâim. Vrem doar atât, să ne ajutați în măsura în care vă stă în putință. N-ați observat, în dimineața aceasta, nimic deosebit, nimic care să vi se pară cât de cât suspect?

— Nu, cred că nu... Dorothy negă din cap. Am luat micul dejun, după aceea am jucat tenis cu Caroline, o oră sau poate ceva mai mult, ne-am întors în casă, eu

am făcut un duș, m-am schimbat și am ieșit... Tata se afla în bibliotecă: am aruncat o privire înăuntru. Lucra. Am ieșit în parc, după câțva timp am constatat că-mi lipsește pudrera din poșetă și am început s-o caut. N-am găsit-o. Pe urmă, i-am întâlnit, în parc, pe când mă întorceam spre casă, pe domnul și pe Caroline. Am urcat sus, am citit puțin, apoi a venit tata, și după ce plecase de la mine, a izbucnit furtuna. Am dat fuga în bibliotecă, dar... tăticu nu era acolo. M-am temut să nu-l fi prins potopul, am luat un impermeabil și am alergat în direcția pavilionului, gândindu-mă că s-a dus să stea de vorbă cu generalul, sau să-l însoțească îndărăt în casă. S-a dezlănțuit furtuna și... cunoașteți restul, domnule Alex...

— Da! Joe înclină din cap. Când ați intrat în pavilion și ați dat cu ochii de general, ați strigat: „E mort, e mort...” și ați leșinat... Sunteți bună să ne explicați ce voiau să însemne acele cuvinte? Atunci, în primul moment, nu le-am acordat atenție, rămăseseam cu toții împietriți la vederea cadavrului. Dar acum, lucrul acesta mă interesează foarte mult. Pot să aprind o țigară?

Luă o țigară din pachet, fără s-o scape o clipă din ochi pe Dorothy.

— Vă rog, vă rog! zise repede Snider. Amândoi fumăm, deși ne ferim fiecare să depășim zece țigări pe zi... Scoase bricheta și-i oferă foc lui Alex.

— Eu... eu... Dorothy se ghemui în fotoliu, apoi se destinse. Răsuflă adânc. Nu-mi amintesc ce-am spus atunci. Cuvintele pe care mi le-ați reprodus n-au... n-au niciun sens, nu-i așa?

— Tocmai de asta v-am întrebat și eu... Vă mărturisesc că, în primul moment, m-am gândit că

probabil *ați mai fost în pavilion* și înainte de venirea noastră și acum ați văzut o schimbare. M-am convins ulterior că nu puteați să fi fost. Iată de ce vă cred fără niciun fel de rezerve...

— V-ați convins că n-aș mai fi putut să fiu în pavilion... murmură Dorothy. V-ați convins, într-adevăr?

— Da. Și știți de ce? Fiindcă din momentul când ați revenit, împreună cu Caroline, în casă, după partida de tenis, pavilionul s-a aflat sub o continuă observație și ați fi fost văzută dacă v-ați fi dus acolo.

— Aș fi fost văzută, repetă Dorothy ca un ecou. Așadar, n-am fost acolo după moartea generalului și înainte de venirea dumneavoastră... Așadar, n-am fost acolo... Totuși, ce v-a făcut să presupuneți lucrul acesta? Numai faptul că am strigat niște cuvinte, de care nici măcar nu-mi aduc aminte? Știți... îmi amintesc scena doar ca prin ceață... totul se învârtea cu mine... mergeam și era cât pe ce să cad... iar apoi...

Își ascunse fața în mâini și izbucni în plâns.

— Vedeți, domnilor, în ce hal ați adus-o... Snider îl luă de braț pe Parker și-l conduse spre ușă. Mai târziu, peste câteva ore, șocul îi va trece și va putea răspunde coerent. Dar acum... vă rog mult, nu ne mai chinuiți. De altfel, precum vedeți, n-avem nimic interesant să vă comunicăm.

— Cine știe? mormăi Alex încet, dar în așa fel, încât profesorul Snider să-l audă. Până nu e rostit și ultimul cuvânt, nu se știe niciodată care anume informație prezintă valoare și care nu. Vă rugăm să ne scuzați față de fiica dumneavoastră că am tulburat-o...

leșiră.

Pe coridor, Parker se uită lung la Alex și își frecă

bărbia.

— Ce părere ai despre toate astea?

— Cred, răspunse Joe cu glasul coborât, că mint amândoi. În ce anume constă minciuna lor, nu știu. Oricum, Ben, fata n-a putut ajunge în pavilion înaintea noastră.

— Poate că a omis Hicks să-ți spună. Domnișoara Snider era doar de-ai casei, iar pe el nu-l interesau decât străinii. Cine știe dacă, în răstimpul cât susține ea că a căutat pudriera, n-a avut o confruntare cu generalul!

— Exclus nu e. O fi venit Hicks?

— Vedem noi îndată.

Coborâra la parter. Pe sergentul Hicks, odihnit și într-o formă aproape perfectă, îl găsiră stând pe un scaun în bibliotecă. La vederea superiorului său, sări în picioare.

— Bine că ai venit, zise Parker. Iată ce vreau să te întreb: la ce oră ai ocupat punctul de observație din preajma pavilionului, dincolo de zidul domeniului?

— Exact la nouă și treizeci. Mă aflam acolo încă de la nouă și douăzeci și cinci, așa cum convenisem cu domnul Alex, dar timp de câteva minute am căutat un loc corespunzător...

— Și ai ținut tot timpul sub observație cărarea care duce spre pavilion?

— Da.

— Tot timpul? insistă Parker.

— Da, domnule. Cu excepția a două sau trei minute, când a apărut individul acela care culegea flori pentru logodnica lui, așa cum i-am raportat, de altfel, domnului Alex.

— La ce oră a fost asta?

— La unsprezece fără un sfert, domnule...

— Și n-ai văzut pe nimeni intrând în pavilion?

— Pe nimeni, domnule. Vă garantez. Doar pe domnișoara Perry. Dar în momentul acela era de față și domnul Alex și mă aflu și eu de partea ceastălaltă a zidului.

— Bine... Parker dădu din cap nesigur. Rămâi cu băieții în hol, sergent. Sper că ți-ai făcut porția de somn?

— Da. Hicks își șterse chelia. Dar, știți, omul nu trăiește numai cu somn...

— Ți-e foame?

— Dacă-mi permiteți, recunosc că mi-este...

— Atunci, coboară la bucătărie. Vei găsi acolo, după câte sunt informat, două duduie simpatice și foarte antrenate în a câștiga bunăvoința polițiștilor londonezi. Spune-i lui Woodbine, fiindcă am impresia că el este „chipeșul domn cu mustăcioară” despre care mi s-a vorbit că am să-i rad mustața dacă-l mai prind trângând despre mersul anchetei cu cei ai casei, chiar dacă-i vorba de niște ochi căprui foarte dulci și mari cât pumnul!

— Da, domnule! Am să-i repet întocmai. Hicks se făcu nevăzut.

— Ai avut dreptate. Parker se lăsă cu toată greutatea pe un scaun. Domnișoara Snider n-a fost în pavilion înainte de venirea voastră. De altfel, Meryl Perry a fost acolo la unsprezece și a stat de vorbă cu generalul, așa că... Și Ben depărta brațele. Chiar dacă mint, mint în legătură cu altceva nu cu moartea generalului. Se întrerupse. Și Cowley, parcă a intrat în pământ! Și el, și cele zece mii de lire! Tot ce ne-a rămas e cămașa aceea cu mâneca ruptă. Tare aș vrea să mă văd la capătul anchetei ăsteia, Joe! Sper că doctorul n-o s-o lungească prea mult cu întocmirea

raportului, cât îl privește pe Cowley, punem noi mâna pe el când va fi să se întoarcă la locuința lui din Londra. E așteptat acolo încă de pe acum. Atunci, încheiem frumușel procesul-verbal, în schimb tu... Se ridică și își apăsă mâna pe umărul prietenului său. Cred că e timpul să te duci la domnișoara Beacon, ce zici, Joe? Stă cam de mulțisor singură. Moartea generalului bănuiesc că a fost pentru ea o grea lovitură. Hai, du-te...

Joe clătină din cap.

— Cred c-ar fi mai bine dacă am discuta și cu celelalte personaje ale dramei, spuse el încet. Și cu Caroline, dacă vrei. Mă duc la ea, dar numai dacă mă însoțești.

— Dacă vrei tu...

Parker se ridică. Când ajunseră în fața ușii Carolinei, ezită.

— Poate c-ar fi totuși mai bine să te duci numai tu?

Fără să-i răspundă, Joe ciocăni. Auzind răspunsul, deschise ușa și-l împinse ușor pe prietenul lui, obligându-l să intre primul.

— Regret foarte mult cele întâmplate, miss Beacon. Parker îi strânse mâna cu căldură. Caroline era extrem de palidă, dar era vădit că își revenise. Zâmbi chiar - un zâmbet de loc vesel.

— Credeți că s-a întâmplat ceva... ceva mai rău? întrebă ea, nefiind capabilă sau ferindu-se să pronunțe, cuvântul „asasinat”.

— Suntem în bună măsură încredințați că generalul Somerville s-a sinucis, spuse Parker. Cunoaștem chiar și motivul pentru care și-a luat viața. Era un om foarte bătrân și întreaga sa existență era amenințată să fie compromisă din pricina uneltirilor unui ticălos de șantajist: se pare că, în această situație, a ales

singura cale care, după el, îl putea scoate din impas...

— Doamne-Dumnezeule... Caroline închise ochii. N-aș fi crezut niciodată că el... Era atât de bătaios, Joe! Nu se dădea îndărăt din fața nici unui obstacol, și deodată...

— Sinuciderea nu constituie întotdeauna o dovadă de lașitate... Parker își lăsă mâna sa mare peste mânăța fetei, dar o retrase aproape numaidecât, parcă jenat de accesul său de sentimentalism. Poate fi la fel de bine și un act de curaj, ca în cazul de față... firește, dacă lucrurile s-au petrecut într-adevăr așa cum suntem înclinați să credem că s-au petrecut.

Tăcu. Joe aprinse o țigară.

— Caroline, spuse el încet, situația nu e chiar atât de simplă cum a prezentat-o Ben. Au mai rămas câteva lucruri neclare.

— Câteva lucruri neclare? Vrei să spui că bunicul s-ar putea să nu se fi sinucis? Oh, Joe...

Pe chipul ei se întipări o expresie de spaimă.

— N-am afirmat așa ceva. Deocamdată, nu cunosc adevărul. Dar generalul Somerville a avut la el, în pavilion, zece mii de lire. Banii aceștia, după moartea lui, n-au mai fost găsiți. În afară de asta, a dispărut și Cowley.

— Cowley? Caroline făcu ochii mari. Dar a luat micul dejun împreună cu noi!...

— Da, dar după aceea a ieșit și de atunci nu l-a mai văzut nimeni. Nici tu nu l-ai văzut, nu-i așa?

Caroline negă, clătinând din cap.

— Am bănuیت, spuse Alex. Aș vrea acum să-i spui lui Ben ce ai făcut tu în dimineața asta, până ce... Se întrerupse și respiră adânc.

— Dar e absolut inutil! Parker se ridică și se uită aproape dușmănos la prietenul lui. Absolut inutil, miss

Beacon! Dumnezeu știe ce e-n capul lui, de v-a cerut lucrul ăsta! E adevărat că ancheta nu e încă încheiată, Dar, din fericire, avem mărturia domnișoarei Perry, care a discutat cu bunicul dumneavoastră la ora unsprezece. După aceea s-a dezlănțuit furtuna. Și cum bubuitul tunetelor a făcut posibil să nu fie auzită împușcătura... Dar ce vorbesc! Mai am încă o groază de treburi! Tu rămâi aici, Joe. Ne întâlnim mai târziu, în bibliotecă.

Dădu să iasă.

— Rămâi, Ben... spuse încet Alex. În definitiv, suntem interesați să obținem un număr cât mai mare de informații de la persoanele care au fost prezente în momentul dramei. N-ai observat nimic deosebit azi-dimineață, Caroline?

— Nu... Clătină din cap. Dacă trecem peste starea nervoasă a lui Dorothy, care își pierduse pudriera... Dar asta cred că n-are nicio importanță, nu-i așa? Îndreptă o privire obosită spre Parker, care lăasă mâna de pe clanță și se întoarse încet în mijlocul încăperii.

— Relatează, moment cu moment, tot ce-ai făcut, după micul dejun.

— M-am ridicat de la masă o dată cu tine, nu-i așa? Am ieșit toți trei, noi și cu domnul Jowett. Nu, întâi m-am dus sus și mi-am pus șortul. Mi-am luat racheta și am coborât, iar tu erai în compania lui Jowett. După aceea a venit Dorothy și ne-am dus pe terenul de tenis. Am jucat câțva timp fără puncte, apoi am încercat să facem un set. Dar era atât de înăbușitor de cald, că am hotărât să întrerupem... Când ne-am întors spre casă, te-am întâlnit pe tine din nou. Eu am intrat, împreună cu Dorothy. Ea s-a dus în camera ei, eu într-a mea... Am făcut o baie, m-am schimbat și am coborât... Nu-mi găseam locul... Închise ochii. Oh!

Joe, cât e de groaznic! Dacă aş fi ştiut...

Parker nu zise nimic, mulţumindu-se să îndrepte o privire întrebătoare spre Alex.

— Spune mai departe... zise Joe blând.

— M-am plimbat prin parc, gândindu-mă ce minunat e că bunicul a hotărât să-mi lase mie Mandalay House... Îmi dădeam seama că e urât ce fac, dar nu-mi puteam struni acel gând! M-am ataşat atât de mult de casa asta...

— Acum a devenit proprietatea ta, zise Alex, dar în momentul acela nu ştiai încă...

— Proprietatea mea?... Caroline clătină din cap. Şopti: Nu m-am gândit la asta... De ce a trebuit să se întâmple ce s-a întâmplat? Tocmai acum... Şi eu, care... Dar ştiam că bunicul e bătrân, că mă iubeşte, că şi eu îl iubesc, că... Oh! Joe, e îngrozitor! Îşi ascunse faţa în mâini, şi Alex se gândi fără să vrea că era a treia femeie pe care o vedea în cursul după-amiezii aceleia ascunzându-şi, pradă deznădejdiei, faţa în mâini. Caroline însă se reculese aproape numaidecât.

— Vă rog să mă iertaţi, zise ea uitându-se la Parker. Îmi dau seama cât de neplăcut trebuie să fie pentru dumneavoastră. Sunteţi, oricum, prietenul nostru. Mă voi strădui să... să nu se mai repete... Oftă şi, cu o mişcare necontrolată, îşi potrivi părul. Ca să revin – m-am plimbat prin parc, pe lângă seră, cam o jumătate de oră. Poate ceva mai mult sau ceva mai puţin, nu ştiu, şi m-am întâlnit cu el... Arată spre Alex. Am dat împreună ocol conacului, apoi am întâlnit-o pe Dorothy. Era foarte agitată, din cauză că pierduse pudriera. Mi-a spus că era un dar de la tatăl ei. E îndrăgostită de tatăl ei la fel ca o fată de un băiat... În orice caz, asta e impresia pe care o lasă... Se şterse

cu mâna pe frunte. Ce absurdități m-am apucat să debitez! Nu izbutesc să-mi revin, de asta spun prostii. Cum ziceam, Dorothy era nervoasă. Ne-am dus sus, la mine, și i-am dat pudra mea, deși, după mine, era și așa excesiv de pudrată. Dar americanelor le place să se machieze strident, chiar și dimineța... Apoi a ieșit. Pe coridor, tocmai venea tatăl ei. Au intrat amândoi la ea. Am mai stat câteva minute în cameră, încercând să citesc, dar era zăpușeală. M-am hotărât să cobor în bibliotecă, unde e întotdeauna răcoare. Profesorul Snider, care coborâse înaintea mea, a ieșit din casă, iar eu m-am dus în bibliotecă. Mi-am ales o carte și m-am așezat, dar am văzut, uitându-mă pe fereastră, că se apropie un nor mare, negru, și m-am gândit la bunicul. Chanda nu se vedea pe nicăieri. E și el bătrân, iar ploaia putea să înceapă dintr-o clipă în alta. Am ieșit și te-am văzut pe tine. Ți-am strigat să mă aștepți și am dat fuga după impermeabile și umbrele. Atunci a apărut, venind din muzeu, domnul Jowett. Presupun că m-a auzit când te-am strigat, fiindcă mi-a spus că o să mă ajute el. Am înhățat în grabă niște impermeabile și umbrele și am alergat spre pavilion. Ce-a urmat, știi...

— Da... Joe se ridică și-i adresează un zâmbet trist și obosit. Nu te-ai așteptat să se întâmple ce s-a întâmplat, când m-ai adus aici, nu-i așa? Își desfăcu brațele a neputință. Nici eu nu m-am așteptat.

— Dacă bunicul s-a sinucis, nici... nici chiar tu nu l-ai fi putut împiedica, nu? Nimeni nu-l poate opri pe-un om când vrea să-și ia viața...

— Dar dacă nu s-a sinucis?... Alex strânse tare pleoapele, dar numai o secundă. Și eu, care m-am aflat tot timpul prin preajmă! Îți dai seama, am fost la doi pași, și n-am putut face nimic!

— Dar mi-ai spus că bunicul a scris el însuși scrisorile acelea către Scotland Yard. Așa fiind, cum ai fi putut presupune că-l amenință un pericol real? Nimeni n-ar fi putut să știe... Orice criminal întâi ucide și abia după aceea se află de crima săvârșită... Din moment... din moment ce nu cunoșteai intențiile asasinului, cum puteai să preîntâmpini crima? Îmi dau seama cât de greu îți este, și te înțeleg, Joe... Dar ce s-a petrecut e ireparabil. Nu trebuie să-ți reproșezi nimic, n-aveai cum preveni un lucru de care nu ai avut cunoștință. De altfel, ce rost ar avea acum? El nu mai este, iar eu... eu te iubesc... încheie ea șoptit. Nu-i niciun secret, Joe. Domnul Parker știe lucrul ăsta de ani de zile, nu-i așa? Nu e nimic nou pentru dânsul. Dar chiar dacă mi-ai fi fost cu totul străin, tot n-aș fi avut nicio pretenție... Tăcu un moment. Nu cumva... șantajistul a fost Cowley?

— Totul ne conduce la această concluzie, mormăi Parker. De un singur lucru pot să vă asigur, miss Beacon, că dacă-mi cade în labă individul ăsta... Lăsa fraza în suspensie. Eu mă duc...

— Și eu... Alex se ridică. Ne-a rămas un singur lucru de făcut, să aflăm adevărul. Dacă-mi dai voie, am să revin ceva mai târziu, Caroline...

— Vino negreșit... murmură Caroline. Sunt foarte abătută. Cât timp a trăit, nici nu bănuiam că îmi e atât de drag... Oare un om trebuie neapărat să moară ca să ne dăm seama cu adevărat ce a reprezentat pentru noi pe când era în viață?

— Mă tem că da... Joe dădu din cap. Cu toții trecem, mai devreme sau mai târziu, printr-o asemenea încercare.

Îi atinse mâna ușor și ieși repede după Parker, care se și afla pe coridor.

— Păcătoasă poveste mormăi adjunctul șefului serviciului de criminalistică. Tare păcătoasă, Joe! Cine a mai rămas?

— Chanda, Jowett, personalul.

— Personalul nu mă interesează. Unde e camera domnului Chanda? se adresează Parker detectivului de serviciu pe coridor și se îndreaptă numaidecât în direcția indicată de subalternul său printr-un gest mut.

Ciocăni ușor. Nu se auzi niciun răspuns, așa că apăsă pe clanță și privi înăuntru. Un miros ciudat și amețitor îi izbi încă din prag.

Chanda, întors cu spatele spre ușă, stătea prosternat până la pământ în fața unei statui a lui Budha în postura clasică. Patru lumânări aurii subțiri ardeau în fața acestei statui și, între ele, se afla o farfurie plată din care se ridicau șuvițe de fum albăstrui ce se destrămau lin de-a lungul peretelui.

Parker dădu să se retragă, dar Chanda, care auzise scârțâitul ușii, întoarse capul și se îndreaptă de mijloc.

— Vă rog să intrați. Vă așteptam.

După o scurtă ezitare, Parker intră. Joe se furișă în urma lui și închise ușa. Înăuntru, mirosul de tămâie era și mai amețitor.

— N-am fi vrut să vă tulburăm ritualul religios, începu comisarul pe un ton oficial, dar suntem siliți de împrejurări s-o facem. Doriți poate totuși să revenim ceva mai târziu, să zicem, peste o jumătate de oră?

Chanda clătină din cap.

— Ritualul acesta religios, cum l-ați numit, va dura mult mai mult, spuse el liniștit. Nu vă supăra cumva mirosul de tămâie? Dumneavoastră, alții...

— Nu, nu! Parker scutură energic din cap.

— Totuși, dacă ați vrea să deschideți puțin

fereastra...

Și fără să mai aștepte răspunsul bătrânului birman, se duse repede la fereastră și o deschise. Rămase acolo, rezemat de pervaz.

— Mă numesc Parker, și...

— Știu, domnule. Ați fost aici în urmă cu o săptămână și ați avut o discuție cu generalul Somerville... Chanda înclină capul. Cunoscut subiectul discuției respective, stăpânul meu m-a onorat și în această împrejurare cu încrederea sa.

— Dacă ne-ar fi onorat și pe noi cu aceeași încredere, poate că n-am fi ajuns la tragicul deznodământ! rosti încet Parker.

— Prin urmare, dumneavoastră considerați că omul poate înlocui Destinul, domnule comisar? Să-mi fie cu iertare, dar, în simplitatea cugetului meu, nu pot fi de acord cu dumneavoastră. Ieri încă, și chiar și azi-dimineață, am crezut și eu că este cu puțință. Mă temeam pentru viața stăpânului meu. De aceea m-am și dus la domnul Alex și i-am împărtășit tot ce știam. Voiam să-mi apăr stăpânul de nenorocirea care-l păștea... Dar Destinul a vrut să fie altfel. Moartea, care oricum trebuia să vină, a venit pe altă cale și altfel înveșmântată decât ne așteptam, și iată că stăpânul meu e mort. Cu toții ne naștem într-o zi anume, predestinată, și murim tot așa, în ziua ce ce ne-a fost sortită să ne fie cea din urmă. Toți suntem muritori.

— Se poate, zise Parker. Numai că în obligațiile mele intră și aceea de a face ca un procent cât mai mare de cetățeni ai acestei țări să moară de moarte bună și nu de mâna unuia sau altuia dintre semenii lor, care să se substituie astfel Destinului de care vorbiți.

— Oamenii aceia nu sunt decât niște unelte oarbe... șopti Chanda. Totuși, înțeleg punctul dumneavoastră de vedere. Și eu cred în justiție și în necesitatea pedepsirii celor vinovați.

— Asta mă bucură, spuse Parker înseninându-se. Și dacă vreți să fie pedepsit și acel ticălos care, fie că l-a ucis pe general, fie că l-a șantajat sub numele de Plumkett sau în complicitate cu Plumkett, spuneți-ne dacă nu l-ați văzut astăzi, după micul dejun, pe inginerul Cowley, deoarece avem motive temeinice să presupunem că, în cazul de față, el a fost cel care a jucat funestul rol al Destinului.

— Pe domnul Cowley? Fața bătrânului birman nu exprimă propriu-zis uimirea; totuși, fără voia sa, privirea i se îndreptă spre Alex.

— Da, zise Joe. Inginerul Cowley a dispărut, și o dată cu el și cele zece mii de lire pe care le-ai dus în pavilion, când l-ai condus pe general azi-dimineață. Ești sigur că au rămas acolo, după ce l-ai lăsat singur pe general, la masa de lucru?

— Da. Domnul general mi-a poruncit, de cum a intrat în pavilion, să scot banii din servietă. Erau într-o pungă transparentă de celofan, pentru ca Plumkett să se poată convinge că sunt bani și nu hârtie de ziar sau ceva de felul ăsta. Generalul urmărea să-l determine să-i și numere, ceea ce i-ar fi distras atenția și i-ar fi dat posibilitatea stăpânului meu să întindă neobservat mâna spre sertarul în care se afla revolverul. Era un pistol american de calibru mare. Generalul obișnuia să spună că nu există armă mai sigură, fiindcă nu se înțepenește niciodată. Era un ostaș bătrân...

— Revolverul se afla tot în servietă?

— Nu. În perioadele când lucra în pavilion,

generalul îl păstra în sertarul biroului.

— Adică îl lăsa acolo și-n timpul nopții?

— Bineînțeles. Încuiam numai ușa pavilionului, iar dimineața o deschuiam!

— Ai la dumneata cheia?

— Întotdeauna o port la mine... Chanda se căută în buzunarul caftanului. Iat-o...

Alex luă cheia în mână și o răsuci între degete. Parker scoase un oftat.

— E o cheie cum nu se poate mai banală! spuse el, muștrător. Oricine poate să deschie cu ușurință o ușă încuiată cu o cheie ca asta.

— I-am atras și eu atenția generalului. Chanda aprobă din cap. Dar mi-a răspuns că, pe cât știe el, hoții, spărgătorii deschie oricum orice broască, aceasta fiindu-le meseria. În afară de asta, noaptea ar putea intra cineva în pavilion care e atât de departe de casă, tăind liniștit unul dintre geamuri. Așa că ce rost ar avea să apeleze la un lăcătuș?... N-am mai avut ce să-i răspund, de fapt găseam că are dreptate...

— Poate că avea într-adevăr, mormăi Parker. Totuși e o imprudență să lași un revolver încărcat într-o încăpere cu ușile pe jumătate vraște!

— Dar a murit în timp ce se afla în încăperea respectivă, iar revolverul era la locul lui, de dimineață, când am intrat în pavilion. L-am văzut cu ochii mei.

— Și, în cursul dimineții, n-ai observat dacă a intrat cineva în pavilion?

Chanda nu răspunse imediat. Se uită lung la Alex. Privirea sa voia parcă să-i transmită ceva, dar ce anume, Joe nu știa; pricepu doar atât, că îndărătul vorbelor, pe care urma să le rostească Chanda, avea

să se ascundă ceva. Dar ce?...

— Am stat la ferestruica podului începând de pe la ora nouă și jumătate, spuse liniștit Chanda, și n-am coborât decât atunci când v-am văzut întorcându-vă de la pavilion, neînsoțiți de domnul general. Nu distingeam mare lucru, aproape că se lăsase întunericul, iar ploaia bătea în ferestruică, așa că am fost silit s-o închid. Am rămas totuși, fiindcă pe mare continua să se afle o șalupă, aceea a poliției, după cum s-a dovedit ulterior. Nu eram însă sigur, și se apropia și ora sosirii lui Plumkett. În tot acest timp, am ținut sub observație marea și pavilionul. Domnișoara Perry a intrat înăuntru la ora unsprezece, a zăbovit câteva minute și a ieșit, fără să se întoarcă însă spre casă. Mă așteptasem să vină, știam că la ora aceea urma să-i ducă generalului fotografiile grupului Yeti. Generalul o rugase anume să vină la ora aceea, ca să se creadă că lucrează ca de obicei și nu se așteaptă la nicio surpriză.

— Pe altcineva n-ați mai văzut?

— Pe altcineva n-am mai văzut... repetă bătrânul birman. Se ridică, se apropie de altar și tăie, cu niște foarfeci de bronz sclipitoare, capătul fitilului unei lumânări ce fumega. O vreme stătu să privească flăcăruia și se întoarse cu fața către cei doi bărbați de lângă fereastră abia după ce constată că lumânarea arde din nou fără să pâlpâie.

Se lăsase întunericul.

— Bineînțeles, *cineva* ar fi putut să se furișeze în pavilion, reluă Chanda după o ezitare, teoretic, lucrul este posibil... Aproape tot timpul, am privit prin binoclu marea și, ori de câte ori îl îndreptam spre linia orizontului, pavilionul îmi ieșea din câmpul vizual.

— În câmpul vizual aveai și o parte din parc?

— Da, evident.

— Pe inginerul Cowley nu l-ați zărit?

— Nu. Purta o cămașă foarte ținătoare, așa că dacă aș fi zărit-o de departe, printre copaci, mi-aș fi dat seama că e el.

— Cowley și-a schimbat cămașa, între ora opt și jumătate și zece... spuse Alex.

— Și-a schimbat cămașa? Cu ce fel de cămașă?

— Asta nu mai știm. Și n-ați văzut pe nimeni apropiindu-se de pavilion? Chiar dacă nu l-ați putut recunoaște...

— Greu de spus... Cu puțin înainte de a începe să cadă primii stropi de ploaie, s-a îndreptat în direcția aceea, foarte grăbit, profesorul Snider. Ceva mai devreme, fiica lui s-a dus la terenul de tenis. Dar frunzișul copacilor și tufișurile sunt atât de dese, că de sus nu se vede bine decât peluza cu flori, aleile care duc spre ea și, în depărtare, ferestrele și acoperișul pavilionului. Cărarea stâncoasă și balustrada se văd doar pe o mică porțiune, în dreptul unui luminiș al parcului... Cowley?... Tăcu o clipă. Trăiesc în această țară de o jumătate de secol aproape, dar se pare că nu voi ajunge niciodată să cunosc sufletul dumneavoastră, al albilor! Cowley nu părea de fel să fie un om capabil de a săvârși o... Firește, pot să mă înșel...

— Așa s-ar părea, judecând după cele aflate de noi până în prezent. Mulțumesc, mister Chanda. Vom căuta să nu vă mai deranjăm, decât dacă va fi neapărat necesar.

— Mulțumesc, domnule comisar. Numai o întrebare...

— Vă ascult!

— Cum rămâne cu cina? După câte mi-am dat

seama, sunteți însoțit de o întreagă echipă, și ancheta nu s-a terminat încă. Oaspeții și personalul vor dori desigur și ei să mănânce ceva.

— Bineînțeles. Să știți însă că nu aveți nicio obligație să hrăniți forțele polițienești ale Majestății-Sale. Oamenii mei pot să se ducă, pe rând, cu una din mașini, să ia masa la un birt...

— Nu cred că generalul Somerville s-ar fi declarat mulțumit cu o asemenea soluție, zise Chanda. Voi da dispoziție să se pregătească cina pentru toată lumea.

— Vă mulțumesc... Parker zâmbi.

— Și încă ceva... Chanda se uită la Alex. Sunteți desigur foarte ocupat, mister Alex. Aș fi vrut s-o văd pe Caroline. Mai mult, ca sigur că o ceașcă de ceai tare sau una de supă i-ar prinde bine. Se întoarce spre Parker. A venit aici, la Mandalay House, încă pe când era o fetiță de-o șchioapă și am îndrăgit-o cu toții, se crezu el dator să explice. În ce mă privește, o voi iubi la fel de mult și de aci înainte...

— Mai încape vorbă?... Parker păru foarte mulțumit de întorsătura pe care o luau lucrurile. Duceți-vă la dânsa, de îndată ce veți da instrucțiuni personalului. Biata de ea, arată groaznic... A trecut prin atâtea astăzi!

— Da... Chanda aprobă din cap. A trecut prin multe azi, cum n-a trecut niciodată în viață...

Și, din nou, în glasul lui se strecură o nuanță stranie, care rămase nepercepută de Parker, dar care-l făcu pe Alex să se uite, o clipă, cu atenție încordată la bătrânul birman. Fața lui Chanda însă, în afara unui zâmbet afabil, nu exprima nimic.

leșiră.

— A rămas Jowett acela, mormăi Parker, și putem spune că am terminat interogatoriile preliminare.

Dacă am reținut bine, din ce ne-a spus camerista, camera lui e vecină cu cea a lui Cowley?

Se îndreptară în direcția respectivă. În aceeași clipă în capul scărilor se ivi Hicks.

— Au sosit expertizele... anunță el cu glasul coborât. Le-am lăsat pe masă, în bibliotecă. Johnny s-a dus să-l schimbe pe Brover în pavilion.

— O.K.! Parker coborî repede scara, sărind câte două trepte deodată.

Ajunghând în bibliotecă, ridică de pe masă cele două plicuri sigilate cu ceară roșie, le deschise și se apucă să citească. Alex se așeză, urmărindu-l în tăcere.

— Ei, asta-i!... Parker lăasă, descurajat, să cadă pe masă cele două hârtii. Glonțul provine din revolverul găsit lângă mort. N-a fost folosit un amortizor de zgomot. Faptul e dovedit prin inexistența microurmelor pe țeavă și prin modul în care s-a încrustat pulberea în epiderma cadavrului. Datele concordă perfect. Putem conchide că s-a sinucis între unsprezece și unsprezece și jumătate, adică între vizita lui Meryl Perry și venirea voastră în pavilion: furtuna a fost aceea care a înăbușit zgomotul împușcăturii...

Alex nu răspunse. Luă în mână cele două foi de hârtie și-și aruncă ochii pe ele. Deodată ridică din sprâncene.

— Citește, dacă vrei, expertiza cafelei găsită în ceașcă și în termos... adăugă Parker. Nicio revelație. Atâta cafea, atâta zahăr în soluție. Totul în ordine. Nici nu ne-am fi putut aștepta la altceva. Ca să fiu sincer, Joe, sunt foarte mulțumit... presupunând că un asemenea cuvânt se potrivește în împrejurări atât de triste nimic altceva decât o sinucidere.

— Ești sigur?... Alex clătină din cap. Am impresia că

n-ai citit până la capăt expertiza balistică. Ți-a scăpat pesemne o notiță a dactiloscopului. *Pe armă nu s-au găsit niciun fel de amprente digitale.* Arma era curată, frecată cu grijă.

— Ce?! făcu Parker și-i smulse hârtia din mână. O mai citi o dată și încă o dată și o lăsă jos. Prin urmare, totuși... Se lăsă greu pe scaun. S-ar părea că ai avut dreptate de la început, Joe... Din păcate, nu putem presupune că generalul Somerville și-a tras în inimă un glonț dintr-un Colt de calibrul 45, iar apoi, foarte liniștit, a șters arma și și-a aruncat-o la picioare... A fost asasinat.

— Da... Alex aprobă din cap. Și totuși, *n-a putut fi asasinat!*

Parker se ridică și începu să se plimbe în tăcere prin încăpere. Apoi, se opri brusc în fața prietenului său.

— Știu ce vrei să spui: că nimeni n-a auzit împușcătura, că, din momentul când a izbucnit furtuna, Hicks a supravegheat în permanență cărarea stâncoasă, așa că nimeni n-ar fi putut intra în pavilion fără să fie văzut de el. Și totuși, amice! Și totuși...

— Exact... Alex se ridică și el. Era foarte grav. Și totuși, generalul Somerville a fost asasinat. Și cel mai tare mă tulbură faptul că n-a fost folosit un amortizor de zgomot. Și știi de ce? *Fiindcă în cazul în care tu vei inculpa pe cineva în această afacere, în mod necesar eu voi fi principalul martor al apărării...*

— Tu? făcu uimit Parker.

— Da, eu. Fiindcă din momentul când l-am văzut pe generalul Somerville în viață, înainte de ora nouă, și până când l-am găsit mort, la unsprezece și jumătate, nimeni nu putea să-l împuște, acolo, în pavilion, cu un revolver de calibrul cel mai greu, fără să folosească

un amortizor de zgomot.

— Și totuși a fost împușcat!

— Tocmai de aceea, spuse încet Joe așezându-se și privind, cu niște ochi care nu mai vedeau nimic, hârtiile de pe masă, trebuie să începem să gândim, Ben!

— Dumnezeuule!... Parker se așează și el. Nu m-am așteptat la așa ceva! E cea mai paradoxală afacere din câte mi-a fost dat să descâlcesc în cariera mea... Cu siguranță că te înșeli, Joe. Ori tu, ori Hicks ați confundat împușcătura cu vreun alt zgomot.

Alex se mulțumi să ridice din umeri.

Cu siguranță! Parker se ridică din nou. Doar nu vei fi vrând, sper, să mă întorc la Londra și să întocmesc un raport în care să afirm că nici generalul Somerville nu s-a putut sinucide și nici asasinat n-a putut fi.

— În situația în care ne aflăm, nici n-ai avea altceva mai bun de făcut decât să te cărăbănești la Londra... Alex își desfăcu brațele. Apoi își aținti prietenul, cu o bruscă licărire în ochi. Nu ți se pare ciudat?

— Ce anume?

— Faptul că tocmai eu ar urma să fiu martorul apărării, indiferent pe cine ai scoate din mânecă spre a-l acuza de asasinarea generalului?

— Nu înțeleg. Doar ai fost aici, și... Parker se întrerupse. Vrei să spui că lucrul nu e întâmplător? Cum adică?

— Oricum am privi lucrurile, Joe Alex nu e un martor peste care să se poată trece ușor într-un proces... Ce mai, sunt un martor ideal pentru oricine s-ar afla în boxa acuzaților...

— Da... Benjamin Parker dădu din cap. Asta cam așa e. Mărturia ta, prestată sub jurământ și, în plus,

întărită de aceea a lui Hicks, ar împiedica orice complet de judecată să pronunțe un verdict de vinovăție... Chiar așa... adăugă el într-un acces de disperare. *Nimeni* nu poate fi condamnat într-o astfel de situație! *Nimeni!* E cea mai paradoxală istorie cu care am avut de-a face, Joe! Absolut paradoxală! Ce e de făcut?

Dar se înșela, întrucât în curând aveau să intervină în anchetă elemente și mai paradoxale. Una dintre surprizele cele mai mari ale acelei zile încărcate de surprize avea să fie chiar comunicarea ce i-o pregătea medicul legist, personajul acela plin de demnitate, care tocmai sosea la Mandalay House, la volanul unui *Morris* minuscul ce distona atât de tare cu aspectul său marțial.

Capitolul 15

Dar e imposibil, doctore!...

— Domnul doctor O’Flaherty! anunță Hicks. A adus rezultatele autopsiei.

— Nu lăsa să se citească nimic pe fața ta, zise repede Parker. O să mă port față de el, ca și cum totul ne-ar fi clar și n-am întâmpina nicio dificultate. În asemenea situații, orice zvon defetist poate duce la compromiterea anchetei!

Se ridicară amândoi la intrarea doctorului O’Flaherty, care, după ce privi cercetător încăperea, își puse pălăria pe un scaun și veni către masă ținând în mână o servietă din piele galbenă, prevăzută cu o încuietoare aurie.

— Am adus rezultatele autopsiei, domnule comisar... zise el.

— Vă rog să luați loc, domnule doctor... Parker îi apropie un scaun. Doctorul luă loc. E adevărat că eu vă rugasem să aveți bunătatea să-mi transmiteți prin telefon primele rezultate ale autopsiei, dar dacă v-ați deranjat personal, cu atât mai bine... Nimic deosebit, nu-i așa?

Doctorul O’Flaherty ridică încet capul de pe foile de hârtie pe care le scosese între timp din servietă. Se uită la Parker cu aerul unui naturalist căruia i se înfățișează un exemplar exotic dintr-o specie necunoscută.

— Dimpotrivă, domnule comisar... rosti el, în sfârșit calm. Concluziile dumneavoastră premature s-au dovedit complet eronate, medicina legală le infirmă! Vă propun să trecem direct la fapte...

— Prin urmare, spuse Parker, autopsia arată că...? Tăcu.

Alex se ridică, se apropie de masă și se așează față în față cu doctorul.

— Exact. Iată de ce am și venit eu însumi și n-am transmis prin telefon rezultatele autopsiei. Doctorul O'Flaherty ridică prima foaie de hârtie. Sunt de părere să vă scutesc, domnilor, de termenii tehnici și să intru în miezul problemei. De acord?

— Bineînțeles... rosti abia auzit Parker, care făcea eforturi să se stăpânească. E mult mai bine așa.

— Prin urmare, glonte care a străpuns pieptul defunctului general Somerville n-a putut fi tras - aceasta e opinia mea, și sunt oricând dispus s-o susțin, sub jurământ, în fața tribunalului - de victima însăși, așa cum sugerează poziția cadavrului. Glonte a străbătut corpul transversând, de la stânga la dreapta, ceea ce, cunoscut fiind faptul că generalul nu era stângaci, ar presupune o poziție nenaturală, acrobatică și lipsită de sens a mâinii care ținea arma în momentul producerii împușcăturii. În tâmplă, da, un om trage glonte lateral, nimeni însă nu se sinucide trăgând oblic în piept; arma e așezată în așa fel ca țeava să fie îndreptată perpendicular pe punctul considerat a fi cel mai vulnerabil. Opinia mea e confirmată și de un alt fapt: arma a fost găsită, pe jos, sub mâna atârânănd fără vlagă a defunctului. Dacă generalul Somerville ar fi tras ținând revolverul în partea opusă a corpului, atunci, având în vedere forța de recul a unui Colt de calibrul 45, arma ar fi trebuit

fie să-i zboare din mână - să nu uităm că glonte, străpungând oblic inima, a provocat o moarte instantanee - fie să cadă, împreună cu mâna, pe masa ce era plasată lângă fotoliu...

— Sunteți absolut sigur de ce afirmați, domnule doctor?

— Sunt medic de treizeci și cinci de ani, spuse doctorul O'Flaherty cu demnitate, și cunosc răspunderile legate de profesiunea mea. V-aș rămâne îndatorat, domnule comisar, dacă ați rezerva observațiile de genul celor de adineaori pentru persoanele dispuse să asculte o impertinență fie și neintenționată.

— Vă rog să mă iertați... spuse Parker. Dar, cu toate că și eu am o experiență profesională îndelungată, toate indiciile, în cazul de față, ne duc la concluzia că nimeni n-ar fi putut să-l ucidă pe generalul Somerville! Cel puțin așa am considerat până acum câteva minute. Cele comunicate de dumneavoastră, domnule doctor, mă surprind nespus. Vedeți dumneavoastră, un amortizor de zgomot n-a fost folosit, iar din momentul când generalul a fost văzut în viață, nimeni n-a mai intrat în pavilion, adică nimeni care ar fi putut apăsa pe trăgaciul pistolului fără să fie auzit de persoana care s-a aflat tot timpul în apropiere și care se bucură din partea mea de încredere absolută. Încă o dată vă rog să mă iertați, dar în cazul că vi s-ar demonstra că nimeni nu l-a putut ucide pe generalul Somerville, veți admite, sper, că nu e exclus ca sinucigașul să fi ținut arma în poziția complicată pe care ați descris-o?

Doctorul O'Flaherty îl privi în față pe comisar, apoi spuse:

— Nu! Chiar dacă mi-ar fi prezentați o sută de

martori care să afirme că nu l-au scăpat o clipă din ochi pe generalul Somerville, mai mult, că l-au văzut chiar și în momentul sinuciderii, și tot i-aș califica pe toți o sută drept niște mincinoși!

— Glumiți probabil, domnule doctor... Parker se apucă să bată cu degetele în masă. Nu e treaba mea să discut cu dumneavoastră pe teme de medicină – așa cum spuneți, și pe drept cuvânt, nu am competența necesară... totuși, constat că vă întemeiați convingerea pe un singur fapt, și anume pe poziția incorectă a armei... Or, se știe, în medicina legală s-a întâmplat nu o dată ca un specialist să avanseze o opinie care, oricât de bine argumentată, s-a dovedit până la urmă falsă.

— Se poate, spuse doctorul O'Flaherty, dar dacă mi-ați fi îngăduit să termin, am fi evitat acest schimb de cuvinte inutil. Dacă am afirmat că aș taxa drept mincinoși și o sută de martori care ar susține că avem de-a face cu o sinucidere, m-am întemeiat nu numai pe îndoiala că cineva s-ar putea sinucide într-un mod atât de neverosimil – deși recunosc că, chiar și așa, aș înclina mai degrabă să înlătur o asemenea ipoteză, renunțând la ceea ce aș numi o certitudine aproape absolută doar dacă s-ar dovedi pe deplin că un asasinat a fost, fizic, imposibil. Dar cum vreți să accept versiunea sinuciderii, când știu prea bine că, în momentul producerii actului fatal, presupusul sinucigaș își pierduse complet cunoștința și se afla, probabil, în stare de comă?

— Cum?! Parker sări de pe scaun dar îndată se așeză la loc. Generalul era lipsit de cunoștință în momentul morții?

— Își pierduse complet cunoștința, domnule comisar. Și asta, din cauza *cafelei*, din care băuse,

cred, trei până la patru ceșcuțe și în care fuseseră *dizolvate cele mai puternice somnifere aflate în comerț în Anglia*. Somniferele îi fuseseră administrate într-o asemenea doză, încât, după părerea mea, chiar și fără intervenția revolverului, inima acestui om de nouăzeci de ani oricum n-ar fi rezistat. E, desigur, o presupunere, și nu m-aș încumeta s-o susțin în fața tribunalului... Dacă însă m-ați întreba în particular, v-aș răspunde că generalul se găsea, în momentul morții, cufundat într-un somn din care nu s-ar mai fi trezit niciodată...

— Dar... zise Parker. Ridică de pe masă una din cele două foi de hârtie sosite înaintea doctorului. Iată expertiza cafelei ce se afla pe fundul ceșcuței și în termos: niciun cuvânt despre vreun narcotic...

Doctorul O'Flaherty citi liniștit textul și îi înapoie hârtia.

— Deoarece nu vreau să afirm că vreunul dintre colegii mei se înșală... ceea ce, de altfel, în cazul de față ar fi și de necrezut, fiindcă analiza *ar fi trebuit* să constate prezența somniferului în lichid, mai ales dacă avem în vedere cantitatea dizolvată, îmi rămâne să emit o singură supoziție: *cafeaua pe care a băut-o defunctul nu este identică cu cea găsită în ceșcuță și în termos*. Împreună cu asistentul meu, am efectuat de două ori analiza conținutului stomacal și am obținut de fiecare dată, deși cu reactivi diferiți, rezultate aproape similare. În ce mă privește, eroarea este exclusă.

Parker îl ascultă în tăcere, apoi întoarse capul și-l privi pe Alex. Pe față i se citea consternarea.

— Ai auzit, Joe?

— Am auzit... răspunse Alex destul de calm. Sunt, desigur, surprins, dar nu în aceeași măsură ca tine.

Nu m-am îndoit nicio clipă că ancheta va erupe în cele din urmă într-o direcție oarecare. E drept că nu m-am așteptat să fie otrăvită cafeaua... Parker nu zise nimic. Se uita cu ochii mari la prietenul său, care, pe neașteptate, păru să se însuflețească; se ridică și se îndreptă spre locul în care se afla raportul asupra autopsiei. Acestea sunt toate concluziile dumneavoastră, domnule doctor? Îmi închipui că ați mai ajuns și la altele, de exemplu: când a survenit cu aproximație moartea?

— Firește! O'Flaherty îl privi cu o umbră de simpatie, în care mai stăruia destulă rezervă totuși. Văd că vă orientați în munca noastră. După câte am fost informat, generalul Somerville a servit micul dejun pe la ora șapte și treizeci, sau ceva mai târziu. E adevărat? Orientindu-mă deci după ora la care a luat ultima masă, pot preciza că moartea a survenit nici mai devreme de ora nouă și nici mai târziu de ora zece. Cafeaua, mai mult ca sigur, a băut-o între opt și nouă. Mai degrabă mai aproape de opt decât de nouă.

— Și la ce interval de timp ar fi trebuit să-și facă efectul somniferele?

— În această concentrație în decurs de câteva minute ar fi trebuit să producă somnolența, iar peste alte câteva, un somn adânc, tot mai adânc pe măsură ce organismul își însușește o cantitate din ce în ce mai mare de narcotic din conținutul stomacal... Cafeaua ar fi putut acționa în sensul frânării acestei acțiuni, întrucât ea stimulează activitatea inimii. În schimb, factorii capabili să accelereze efectul somniferelor i-au constituit vârsta înaintată a defunctului și greutatea mică a corpului său. Acești factori au acționat probabil concomitent, dar dacă

generalul avea obișnuința consumării cafelei, atunci acțiunea acesteia asupra organismului a fost relativ mai slabă.

— Considerați, prin urmare, domnule doctor, că generalul s-a aflat în stare inconștientă cam de pe la ce oră?

— Dacă nu era înzestrat cu o rezistență ieșită din comun, ceea ce după moarte nu se mai poate stabili, în schimb se poate reconstitui pe baza mărturiilor celor ce l-au cunoscut îndeaproape, somnul ar fi trebuit să intervină, cel mai târziu la o oră după îngurgitarea primei ceșcuțe de cafea. Iar dacă, ceea ce este sigur, a mai băut, la intervale scurte, încă două ceșcuțe, întregul proces a fost accelerat... Putem spune deci că, la trei sferturi de oră după ce a băut prima ceșcuță de cafea, generalul dormea adânc

— Dacă în pavilion a ajuns pe la opt și zece, înseamnă, nu-i așa, că pe la opt și cincizeci și cinci dormea? Dar eu l-am văzut mișcându-se la ora... Joe încruntă sprâncenele. Cred că era opt și patruzeci sau opt și cincizeci... Nu m-am putut înșela, deși l-am văzut de la o anumită depărtare; ridicase mâna și o lăsase apoi pe masă. Eram doi, și amândoi l-am văzut făcând gestul.

— Dar n-a spus nimic, nu-i așa? Doctorul O'Flaherty dădu din cap. În starea de prostrație care survine înaintea căderii într-un somn greu, omul poate să facă anumite gesturi. Ele se explică prin lipsa unei granițe pe creier între starea de veghe și de somn. La scurt timp, firește, asemenea mișcări încetează să se mai producă. Dacă în clipa aceea v-ați fi dus la el și i-ați fi acordat asistența medicală de rigoare, ar fi existat o șansă minimă să fie menținut în viață; în general însă, la vârstă aceasta, otrăvirea organismului cu narcotice

provoacă moartea.

— Dacă m-aș fi dus la el... făcu Alex. Generalului Somerville nu-i plăcea să fie deranjat. De altfel, doctore, scopul vizitei mele aici era acela de a nu-l deranja prin prezența mea în timpul dimineții...

Doctorul O'Flaherty tuși.

— Firește, firește... făcu el, fără să manifeste un interes prea mare. Vă încredințez, procesul-verbal asupra autopsiei corpului generalului John Somerville, semnat de mine și de doctorul Slims, care m-a asistat. Dacă veți dori să-mi adresați unele întrebări suplimentare, numărul meu de telefon îl găsiți în carte. Nu mă deranjați nici dacă mă veți suna în toiul nopții. Sunt obișnuit să primesc telefoane la orice oră.

— Domnule doctor... spuse repede Alex, care ridicase din nou hârtia cu rezultatele autopsiei. Dacă înțeleg eu bine, n-ați găsit zahăr în conținutul stomacal?

— Nu. Am observat și eu. O'Flaherty aprobă din cap. Probabil că generalul bea fără zahăr atât cafeaua, cât și ceaiul. Sau cel puțin n-a folosit zahăr astăzi, altfel i-am fi descoperit urmele.

— Vă mulțumesc... Alex puse la loc hârtia pe masă. Doctorul se ridică și își luă impunătorul melon.

— O clipă numai, domnule doctor... Joe dădu ocol mesei. Spuneți că generalul, în momentul morții, își pierduse complet cunoștința: după ce anume v-ați dat seama?

— Iată o întrebare inteligentă! După părerea mea, se afla într-o stare de somn adânc, foarte apropiată de starea de comă, deoarece trăsăturile inimii aproape că se stinseseră, iar creierul nu mai recepționa semnalele primite de la nervi. Aceasta se poate constata după expresia feței ca și după poziția

corpului. Țineți seama că a fost lovit de un glonte de un calibru cam de două ori mai mare decât cel folosit de poliție, de pildă. Un glonte de Colt 45, având o terminație boantă, sfâșie țesutul și produce niște leziuni interne teribile, cu toate că datorită formei sale are o forță de penetrație mai redusă decât un glonte de un calibru mai mic. În cazul nostru s-a înfipt în os. Dar nu asta voiam să spun. Rana aceea cumplită ar fi trebuit să provoace la victimă un șir de reacții instantanee – corpul întreg, în ultima secundă de viață, ar fi trebuit să reacționeze violent. Ei bine, nimic de felul acesta nu s-a produs! Glonte a atins corpul, dar semnalele ajunse pe creier n-au provocat în acesta niciun ecou. Dovadă fața defunctului, care a păstrat expresia unui om ce doarme liniștit... Degetele, tăpile... Da! Dormea, puteți să mă credeți! Ceea ce, ca să fiu sincer, a fost mult mai bine pentru el, deoarece a murit fără să știe că moare... Ce altceva ne-am putea dori, fiecare dintre noi, pentru ultima clipă a vieții?... La revedere, domnilor! Mi-a făcut plăcere.

Se înclină și ieși.

Alex și Parker rămaseră tăcuți, cu ochii la cele două foi imprimate, în rubricile cărora doctorul O'Flaherty trecuse, cu un scris mărunț și apăsător, sentința de condamnare a unui om pe care nu-l cunoșteau și pe care, în adâncul sufletului lor, se temeau că nici nu-l vor cunoaște vreo dată.

Abia după ce se stinse zgomotul motorului minusculului *Morris*, ridică Parker capul pe care, până atunci, îl ținuse între palme, studiind atât de surprinzătorul proces-verbal de autopsie.

— Un lucru e sigur... zise. Ca în orice anchetă, cu cât se ivesc mai multe fapte, cu atât e mai bine!

Așadar, cafeaua a fost otrăvită cu narcotice! Bun! Hai să ne ocupăm de cafeaua asta, Joe! Moartea s-a produs între orele nouă și zece! Încă un element care îngustează câmpul de investigații... În plus, cineva a turnat, ulterior, cafea neinfestată în ceșcuță și în termos, după ce, în prealabil, a clătit bineînțeles cele două recipiente; nimic mai simplu, în pavilion se găsește o chiuvetă! Dar când a făcut-o, Joe? Doar voi v-ați aflat acolo în tot acest timp! Hicks pe stâncă, Chanda la fereastra podului, cu binoclul! Tu, în parc! Și niciunul din voi să nu fi observat nimic? Cum a fost posibil?

— Nu știu... murmură Alex. Încremenise parcă, cu tâmplele prinse între palme. Nu asta e lucrul cel mai important.

— *Nu asta e lucrul cel mai important?!* Parker îl scutură de umăr. Vino-ți în fire, băiete! Bați câmpii! A venit doctorul ăsta și-a răsturnat lumea cu dosu-n sus, fără ca măcar să-și dea seama ce face! Iar tu te găsești să spui că nu asta e lucrul cel mai important!

Joe înalță capul și îndreaptă spre el o privire obosită.

— Încep să înțeleg, Ben... Mai mult, cred că știu acum cine l-a ucis pe generalul Somerville. Dar nu am nicio dovadă. Dimpotrivă, toate dovezile pledează pentru nevinovăția asasinului!

— Ce?! făcu Parker. Clătină din cap, după care adăugă încet: Ori poate că dorm și visez? La fel ca generalul, înainte de a... Mai degrabă înclin să cred că ți-ai pierdut mințile, Joe... Se apropie de prietenul său. Nu, zău, chiar ai început să înțelegi ceva?

— Da.

— Spune-mi și mie despre ce e vorba, chiar dacă ți se pare o absurditate...

— Încă nu, Ben. Nu te supăra, dar n-aș ști cum s-o

fac. Întrezăresc o anume persoană, o disting limpede dintre ceilalți. Dar mi-e cu neputință să înțeleg cum a putut comite crima. Dimpotrivă, înțeleg perfect că nu putea s-o comită... Am chiar dovezi categorice că nu a comis-o. Mai așteaptă câteva ore, bine? Firește că am să-ți spun! Deocamdată, bâjbâim amândoi într-o pădure deasă și căutăm un drum. Dar nu lua seama la trăncăneala mea... Hai să continuăm ancheta după tipic! Altceva mai bun nici n-avem de făcut.

Parker îl privi lung, apoi încuviință din cap.

— De acord, zise. S-au ivit câteva întrebări simple la care dacă răspundem înregistrăm, relativ repede, un oarecare progres. Prima poate fi formulată astfel: Cine a preparat și a dus în pavilion blestemata aceea de cafea?

— Ai formulat două întrebări, nu una... Alex lăsă să-i cadă mâna și se ridică greoi. Răspunsul este totuși unul singur: cafeaua destinată generalului Somerville a preparat-o și a dus-o în pavilion Caroline Beacon în persoană, în favoarea căreia, doar cu câteva ore în urmă, își redactase generalul Somerville testamentul.

Capitolul 16

Ce a vrut el de la mine?...

O găsiră pe Caroline în fața unei farfurii cu mâncare, neatinsă însă. Văzându-l pe Alex, fata sări în picioare. Buzele îi tremurau, și Alex observă că era gata-gata să izbucnească în plâns. Simți că-i îngheață inima.

— Spune-mi, ce a vrut el de la mine, Joe?... Întrebă Caroline, abia mai trăgându-și răsuflarea, ca și cum s-ar fi oprit brusc din goană și n-ar fi putut să lege cuvintele. Parker, care rămăsese în prag, se apucase să-și frângă mâinile, de parcă n-ar fi știut ce să facă cu ele.

— Cine? și Joe o cuprinse de după umeri.

— Chanda... a venit aici... ca să-mi aducă farfuria asta. M-a întrebat cum mă simt. Am fost atât de bucuroasă că a venit - nu-ți dai seama ce groaznic e să stai aici și să aștepti până ce voi... Se opri, dar reluă numaidecât: M-am bucurat, dar, pe urmă, s-a apucat să-mi vorbească într-un chip atât de ciudat, încât... se cutremură. Joe, cu el se petrece ceva!

— Ce ți-a spus? Liniștește-te, draga mea. Alex o așeză cu blândețe într-un fotoliu. Povestește-ne.

— Spunea că își dă seama foarte bine prin câte a trebuit să trec astăzi. Că nimeni în afară de el nu știe prin ce am trecut... Dar asta n-ar fi încă nimic. Ciudat mi s-a părut abia când a adăugat că nu trebuie să uit

că el m-a iubit întotdeauna ca pe copilul lui, că eu reprezint tot ce a avut el mai scump pe lume, că pe mine m-a iubit mai mult chiar decât pe bunicul, care i-a fost stăpân... și să nu uit că el nu mă va trăda niciodată, că pot avea deplină încredere în el... L-am întrebat ce înțelege prin asta și mai ales prin aceea că n-o să mă trădeze? Și iată ce mi-a răspuns: „Știi foarte bine ce vreau să spun, Caroline. Am venit doar ca să-ți spun că știu și că te iert, că nu pot să nu te iert. Ceilalți însă nu te vor ierta și, de aceea, ține minte, orice ai hotărî să faci, eu sunt alături de tine... După cuvintele acestea a ieșit. Ce-a vrut Chanda de la mine, Joe?

— Dacă am înțeles bine, își închipuie că tu l-ai ucis pe bunicul John... spuse Joe, străduindu-se să zâmbească, deși simțea că, în el, inima moare. Se uită la Parker, care asculta cu ochii ațintiți în covor.

— Dar cum se poate, Joe? De ce?

— Un motiv oarecare trebuie să aibă... Nu ne rămâne decât să-l întrebăm, nu-i așa, Ben?

— Bineînțeles, răspunse Parker cu un glas surd. Așa vom face...

— Exact! Alex făcea eforturi ca să pară cât mai degajat. Am venit la tine, fiindcă aveam neapărată nevoie de ajutorul tău. Uite ce este... Ezită o fracțiune de secundă. Știm că ești o fată curajoasă și că poți privi adevărul în față.. Generalul Somerville a fost ucis. Nu mai există niciun dubiu în această privință.

— Ucis... repetă ea în șoptă și, aproape involuntar, adăugă: Dar de cine, Joe? Cine a putut să-l ucidă?

— Tocmai pentru a-l descoperi pe vinovat avem nevoie de ajutorul tău... Generalul a murit, după cum știi, de un glonț tras din propriul său revolver. Înainte

de asta însă, fusese amețit, mai bine zis otrăvit cu narcotice dizolvate în cafeaua pe care a băut-o în pavilion.

— Cum asta? Caroline se ridică, se clătină pe picioare, dar își recapătă echilibrul numaidecât. Cafeaua bunicului eu am pregătit-o! Joe, e imposibil!

— Nu te enerva! Spune-ne liniștit cum s-au petrecut lucrurile. Ia-o de la început. Presupun că ai luat cafeaua din săculeț sau din cutia...

— Da, Joe... Buzele îi tremurau. Dar nu înțeleg! Acolo nu putea fi niciun fel de otravă. Am luat boabele de cafea din patru cutii diferite, în proporții egale, și le-am râșnit cu mâna mea, am fiert cafeaua și am turnat-o direct în termos...

— Nu se putea să fi turnat cineva dinainte în râșniță sau pe fundul termosului un praf de culoare închisă?

— Imposibil, Joe! M-am uitat în râșniță. Îmi amintesc perfect, era goală. Iar termosul l-am clătit cu mâna mea! Nu, bunicul n-a putut fi otrăvit cu cafeaua. Nu cu cafeaua asta!

— Bunicul tău folosea zahăr?

Caroline negă, clătinând din cap. Era vădit că își râscolește zadarnic amintirile ultimelor ore și că nu izbutește să înțeleagă nimic.

— Nu folosea zahăr de fel. I-a interzis doctorul, acum câțiva ani.

Joe aprobă din cap.

— Spune mai departe... zise el încet. Ai turnat cafeaua în termos și, din bucătărie, te-ai dus sus...

— Da. Am vrut să-i dau cafeaua lui Jane s-o ducă în pavilion, dar mi-am amintit că... Oh, Joe... nu pot...

— Vorbește, te rog... murmură Joe, cât putu mai blând. Nici noi nu vrem altceva decât să terminăm o

dată cu toate astea, nu-i așa, Ben?

Drept răspuns, Parker tuși. Continua să stea în dreptul ușii, cu ochii ațintiți cu încăpățănare în covor, ca și cum s-ar fi străduit să găsească acolo dezlegarea enigmei morții generalului Somerville.

— ...M-am gândit că bunicul e atât de bun cu mine, că mi-a lăsat casa și tot, și că o să-i facă plăcere dacă o să vadă că i-am dus chiar eu cafeaua în pavilion. Așa că, atunci când am urcat în cameră, am luat termosul cu mine. Tu erai la masă, împreună cu domnul Jowett. După aceea m-am dus în pavilion, am lăsat termosul pe masă, am pregătit ceșcuța și m-am întors spre casă. Bunicul și Chanda tocmai veneau. S-au oprit văzându-mă și am stat puțin de vorbă. Bunicul era bine dispus, chiar ușor surescit. Ne aflam în dreptul peluzei cu flori. Bunicul a rupt un trandafir și mi l-a oferit... La întoarcere, l-am pus în vaza din hol, în care mai erau și alți trandafiri. Mai e și acum acolo...

Tăcu.

— Ușa pavilionului era deschisă, când ați ajuns acolo? Întrebă Parker, care până atunci nu scosese o vorbă.

— Nu. Peste noapte, se încuie. Dar în cămară e un dulap în care se păstrează cheile de rezervă pentru toată casa. De acolo am luat cheia.

— Dar când ați ieșit din pavilion ați mai încuiat ușa?

— Nu. Știam că bunicul va sosi dintr-un moment într-altul. Era punctual ca un ceasornic.

— Încă ceva... Parker își frecă bărbia. Sunteți un oaspete relativ rar la Mandalay House. Cine îi pregătea generalului cafeaua, în absența dumneavoastră?

— Chanda. De altfel, Chanda m-a învățat și pe mine, încă în copilărie, cum să amestec cele patru soiuri.

— Tot el ducea în pavilion și termosul, când îl conducea pe bunicul dumnevoastră?

— Nu. Termosul îl ducea totdeauna camerista, ceva mai devreme. Bunicului îi plăcea să fie totul pregătit, când intra în pavilion. Chanda, de obicei, îl ținea de braț, iar în mâna liberă purta cărțile și hârtiile care-i trebuiau bunicului în ziua respectivă.

— Înțeleg. Vă mulțumesc mult, miss Beacon.

Caroline se uită la Alex

— Joe, ce înseamnă toate astea? Mă tem... Bunicul e mort, ce întâmplare cumplită! Încă nu-mi vine să cred, deși știu prea bine că e adevărat. Dar ce înseamnă asta? Cafeaua otrăvită, cuvintele atât de ciudate ale lui Chanda... Cum a putut? O fi crezând că eu am turnat otrava în cafea? Bietul Chanda! Cu siguranță că suferă îndoit acum... Dar cum a putut să-și închipuie...?

— În momentul de față, nimeni în afară de tine și de criminal nu știe, aici, la Mandalay House, că în cafeaua bunicului au fost dizolvate narcotice. Joe clătină din cap. Nu te mai gânde la toate astea, draga mea! și îi adresează un zâmbet trist și obosit. Chiar dacă nu mi-am putut ține promisiunea și prezența mea aici nu l-a împiedicat pe criminal să lovească, te asigur că nu voi îngădui nimănui să-ți facă vreun rău! Trebuie să avem răbdare, da, răbdare... Se îndreaptă din spinare. Te sfătuiesc să te întinzi nițel. Îmi închipui că ești extenuată... Eu mă duc cu Ben. S-au ivit o sumedenie de probleme mărunte, dar nu mai puțin bizare pe care nu le înțeleg. Dar le voi înțelege curând... Mai știi, poate că de pe acum le-am găsit

cheia? Fă ce-ți spun, întinde-te nițel...

Caroline încuviință printr-o înclinare a capului.

— Noapte bună, miss Beacon... spuse Parker, nesigur. Ea îi adresează un zâmbet trist, zâmbetul omului care se simte sfârșit, în așa măsură că nici nu mai dorește să-și recapete forțele.

leşiră. Parker se opri pe coridor, la oarecare distanță de detectivul de serviciu instalat pe un scaun.

— Joe, tu știi ceva! Pun rămașag că știi! Te cunosc eu prea bine. Spune-mi despre ce e vorba, altfel simt că înnebunesc! Până acum n-am fost în stare să înțeleg nimic din toată istoria asta.

— Cred că e cazul să avem o nouă discuție cu Chanda, Ben... murmură Alex. Când am vorbit prima oară cu el, am simțit că ne ascunde ceva. El e convins că tocmai Caroline... Dar de ce? Cu siguranță că a văzut ceva de la ferestruica podului. Trebuie să aflăm ce a văzut...

Parker aprobă în tăcere.

Chanda stătea pe un pat scund, burdușit de perne. Văzându-i se ridică. Pe cer strălucea luna și lumina ei cădea în odaie, făcând să pâlească flăcările lumânărilor aprinse. Budha cel auriu sclipea vag.

— Carolina ne-a relatat în amănunt convorbirea pe care a avut-o cu dumneata. Alex se opri în fața bătrânului birman, privindu-l drept în ochi. E foarte îndurerată... Ce te face să crezi că ea l-a ucis pe generalul Somerville? Doar o cunoști de când era o fetiță de-o șchioapă și știi că nu e capabilă de o faptă atât de cumplită...

Chanda lăsase capul în jos. Tăcea.

— Omule! Joe îl prinse de un umăr și se apucă să-l scuture ca pe o păpușă de ceară. Vino-ți în fire! O

iubești? Se poate! Dar și eu o iubesc și știu că nu și-a ucis bunicul, iar tănuirea unuia sau mai multor fapte petrecute azi-dimineață nu face decât să ne depărteze de adevăr! Poți să mă înțelegi?! Îl zgâlțâi încă o dată, apoi îi dădu drumul. Chanda se clătină și se lăsă pe pat. Înălță capul și îndreptă spre Alex o privire deznădăjduită.

— Soarta... șopti. Am prevenit-o. I-am spus că știu. Ar fi trebuit să înțeleagă. Și totuși, v-a povestit ce-am vorbit cu ea. Acum, nu mai am nicio ieșire... Am văzut-o. Tăcu din nou, apoi repetă: Am văzut-o intrând în pavilion...

— Intrând în pavilion?! Joe se dădu îndărăt și răsuflă adânc. Mi-a spus că n-a fost acolo. Când ai văzut-o?

— La zece și jumătate... sau în jurul acestei ore. Nu m-am gândit la nimic atunci. Era normal să treacă pe la el. Nu știam că generalul murise. Mai târziu însă ea a negat că ar fi fost acolo...

Joe întoarse capul spre Parker, care se afla în spatele său. Dar comisarul privea în pământ și nu ridică ochii.

— Generalul Somerville a fost ucis între orele nouă și zece... spuse Alex și se opri, înțelegând brusc că dacă prietena sa fusese în pavilion cu mult înainte de unsprezece, atunci limita de timp se îngusta periculos. În acest caz, totul devenea posibil.

— Și ai auzit detunătura? Întrebă el șovăind, în timp ce un gând țipa în el: „m-a mințit, m-a mințit!”

— N-am auzit nicio detunătură... Chanda negă clătinând din cap.

— Dar, dacă l-a ucis ea, ar fi trebuit să auzi... Alex ezită din nou. Omul nostru se afla și el pe stâncă. El cum de n-a văzut-o?

— Omul acela coborâse de la postul său cu câteva minute înainte de venirea ei, spuse Chanda încet și s-a reîntors cam la un minut sau două după ce plecase... De fapt, pe ea am văzut-o numai datorită faptului că el se ridicase și începuse să coboare. Asta m-a făcut să-mi întorc privirea de la mare spre pavilion.

— Prin urmare totul s-a petrecut în acel interval de câteva minute când Hicks a stat de vorbă cu individul din sat care culegea flori pentru logodnică! Alex răsuflă adânc. Dar chiar dumneata spuneai, mister Chanda, că balustrada și cărarea stâncoasă aproape că nu sunt vizibile din pod. Cum de ai putut-o recunoaște pe Caroline?

— Nu i-am văzut fața, ci rochia... Chanda își depărta brațele într-un gest de disperare. O rochie verde. Doar de două ori am zărit-o dar am recunoscut-o imediat, o văzusem pe Caroline cu o jumătate de oră în urmă, când ieșise din casă să se plimbe, și purta rochia aceea. Atunci, se îndreptase spre seră...

— Dar e imposibil! strigă Joe. Hicks a coborât de la postul lui la zece și patruzeci și exact la ora aceea eram cu Caroline... Deodată se întrerupse. Dumnezeule! spuse încet. Dumnezeule mare! Ce idiot sunt! Și dumneata Chanda! N-a fost Caroline, ci Dorothy Snider, pe care am întâlnit-o îndată după aceea venind dinspre terenul de tenis. Ne-a spus că fusese să-și caute pudriera! Pudriera! Să mergem, Ben!

Și ieși, lăsându-l pe Chanda încremenit. Benjamin Parker, cu fălcile încleștate și aruncând fulgere din priviri, îl urmă cu pași mari.

Pe coridor, Alex se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Parker încet, oprindu-se lângă el.

— Nu înțeleg... murmură Joe. Abia acum nu mai înțeleg nimic... Fiindcă nici ea și nici tatăl ei n-au putut să... Se întrerupse. Hai să mergem!

Dorothy Snider și tatăl ei erau așezați în câte un fotoliu, unul în fața celuilalt. Dorothy plângea când Parker ciocăni și intră fără să mai aștepte răspuns. Snider se ridică.

— Nu înțeleg... începu el revoltat. Cum vă permiteți, domnilor?!

— La fel de puțin înțeleg și eu anumite lucruri, îl întrerupse Parker fără multă ceremonie, de aceea mi-am și luat permisiunea să năvălesc în această încăpere ca să mi le clarific!

Joe îi puse mâna pe umăr și apăsă ușor.

— Domnișoară Snider, spuse el calm, dacă am înțelege bine, ați spus ceva mai devreme, relatându-ne modul cum v-ați petrecut timpul astăzi dimineață, că v-ați pierdut pudriera în timpul partidei de tenis: așa a fost într-adevăr?

— D-da... Dorothy își șterse lacrimile cu batista. Era vizibil speriată. Așa am spus.

Alex se prefăcu a nu observa starea de nervi a fetei.

— V-aș ruga să-mi spuneți dacă mai aveți și o altă pudrieră?

— Ce absurditate! Snider se ridică și se proțăpi în fața lui. Suntem cetățeni americani, domnilor, și dacă aveți de gând să ne torturați, pe mine și pe fiica mea, la această oră cu asemenea întrebări idioate, vă cer să luați notă de protestul meu și totodată să-mi faceți fără întârziere legătura cu consulul Statelor Unite!

— Telefonul e jos în hol, zise Parker. Dacă doriți,

domnule profesor, puteți lua legătura cu orice for diplomatic al țării dumneavoastră. Nici eu, nici oamenii mei n-o să vă împiedicăm.

— Foarte, bine! făcu Snider și se îndreptă spre ușă, dar în prag se opri. Dorothy! Îți interzic să discuți cu oamenii aceștia! Nu răspunde la niciuna din întrebările lor până nu obțin legătura!

— N-am nimic împotrivă, domnule profesor... zise Parker. Dar v-aș ruga să-i comunicați din capul locului consulului că fiica dumneavoastră urmează să fie arestată sub învinuirea de a-l fi asasinat pe generalul John Somerville.

— Ce? Ce-ați spus?

— Am spus că dacă fiica dumneavoastră nu va binevoi să răspundă la întrebările pe care, pentru bunul mers al anchetei, suntem nevoiți să i le punem, mă voi vedea silit s-o arestez sub învinuirea pe care ați auzit-o.

— Cum îndrăzniți?... Snider se înroși. Dumneavoastră știți cine sunt eu?

— Da, și glasul adjunctului șefului serviciului de criminalistică al poliției londoneze sună uscat, aproape indiferent. Sunteți un om care își silește fiica să refuze să facă niște declarații indispensabile pentru anchetarea unui caz de asasinat și o faceți în mod conștient. Vă asigur că îmi va face o plăcere deosebită să-l informez pe consulul Statelor Unite despre atitudinea dumneavoastră, domnule profesor.

— Ce fel de declarații?... Snider se muiase de tot. Am impresia că nu știți ce vorbiți. Ce vă poate ea spune?

— I-am pus domnișoarei Snider o întrebare din cele mai nevinovate, spuse Joe calm. Am întrebat-o dacă nu mai are și o altă pudrieră. Și tocmai această

întrebare a provocat din partea dumneavoastră o împotrivire atât de violentă. De ce?

— Pentru că e stupidă! izbucni Snider, dar se stăpâni numaidecât. Nu vă dați seama de ridicolul situației? Dați buzna aici la ora nouă seara, aproape fără să bateți la ușă, ca s-o întrebați pe fiica mea dacă mai are și altă pudrieră? Ce vă interesează asta pe dumneavoastră?

— Nu... nu mai am o altă pudrieră... Dorothy Snider clătină din cap. Folosesc tot timpul zilei același fel de pudră și doar seara schimb fondul... Vă satisface acest răspuns? Dacă da... aș ține foarte mult să fiu lăsată în pace. Sunt groaznic de obosită și de nervoasă... Am avut o zi înfiorătoare.

— Regret și vă înțeleg perfect. Dar, tot în legătură cu prima, aș vrea să vă mai pun o mică întrebare... Alex își lăasă pentru o fracțiune de secundă fraza în suspensie, după care rosti răspicat: Cum se face că, după ce v-ați pierdut pudriera în timpul partidei de tenis și v-ați întors în casă, unde ați făcut un duș, când ați ieșit din nou, erați totuși *pudrată*?

Se lăasă o tăcere grea. Dorothy se uita la Joe cu niște ochi ce se dilatau din ce în ce mai tare.

— Să vă ajut eu, interveni Alex. N-ați pierdut pudriera în timpul partidei de tenis. Ați pierdut-o mai târziu. După ce ați ieșit din pavilion, v-ați întors spre casă prin fundul parcului, pe lângă terenul de tenis. Acolo v-ați oprit. Gâfâiați, erați surescitată și ați vrut, cum se zice, să vă puneți „la punct”. Și ați observat că vă lipsește pudriera din poșetă. V-ați îngrozit la gândul că s-ar putea să fi rămas în pavilion... Dar ar fi putut la fel de bine să fi rămas și în casă, nu? Nu erați sigură... V-ați îndreptat spre casă și în drum v-ați întâlnit cu Caroline și cu mine. În starea aceea de

nervi și pentru a ne explica de ce veneati din direcția aceea, ne-ați spus că v-ați pierdut pudriera și că ați fost s-o căutați. Ați intrat în casă împreună cu Caroline... Așa este, sau nu?

— În pavilion? Snider păli. În care pavilion'? Ce vreți să spuneți?

— Fiica dumneavoastră este majoră, domnule profesor, spuse liniștit Alex, și e cazul să răspundă singură la întrebări la care dumneavoastră oricum n-ați putea răspunde, nu-i așa? Fiindcă în momentul acela nu erați acolo, nu? Erați în bibliotecă, sau în muzeu, contemplând acel grup statuar care v-a pricinuit atâtea necazuri!

Snider deschise gura, dar o închise la loc și se uită în tăcere la Dorothy, care părea să fie în pragul leșinului.

— Cum de... știți toate acestea? rosti ea abia auzit. Doar am fost singură, și nu erați prin preajmă...

— V-aș putea da și alte amănunte. În orice caz, când ați intrat, după moartea generalului Somerville, în pavilion, unde ne aflam noi ceilalți, știați dinainte că generalul nu mai trăiește. Ați venit în goană, prin ploaie, descompusă de spaimă. Vă temeați nu pentru dumneavoastră, ci pentru tatăl dumneavoastră. Și când, în sfârșit, ați intrat înăuntru și v-ați uitat la cadavrul a cărui imagine vi se întipărise în minte, ați strigat: „E mort, el e mort...” și ați leșinat, atât de mult v-a surprins ce ați văzut. Înainte de a trece la alte întrebări, aș dori să-mi răspundeți, cât mai exact posibil, la următoarea: *ce schimbări au intervenit în pavilion*, între ora zece patruzeci, când ați fost acolo prima dată... cum vreau să cred... și unsprezece și treizeci, când ați venit pentru a doua oară, după ce se dezlănțuise furtuna?

— Toate astea sunt simple invenții... încep Snider, care își recâștigase parțial stăpânirea de sine.

— Dacă nu încetați imediat, voi ordona oamenilor mei să vă scoată din această încăpere și, cu cătușe la mâini, să vă transporte la închisoare sub acuzația de complicitate la crimă, domnule profesor! Parker nu ridicase tonul, dar se făcuse roșu de furie. Încetați odată cu comedia asta! Nu înțelegeți că anchetăm un caz de asasinat și că urmele duc spre fiica dumneavoastră și spre dumneavoastră înșivă?

— Nu... nu mai e nimic de făcut... zise Dorothy aproape în șoaptă. Au aflat, tăticule. Trebuie să le spun tot adevărul, altfel... ar putea crede că noi... Înălță brusc capul și rosti răspicat. *M-am dus acolo ca să-l ucid!*

— Vă rog povestiți totul pe rând... spuse Alex încet. Iar dumneavoastră, domnule profesor, luați loc și fiți convinși că, dacă veți mai scoate fie și un singur cuvânt, prietenul meu, comisarul Parker, își va pune în aplicare amenințarea! Vă ascult, miss Snider.

Profesorul se așează greoi. Joe observă că mâinile, pe care și le lăsase pe genunchi, îi tremurau.

— Da, aveam intenția, în cazul că nu s-ar fi lăsat înduplecat, să-l ucid... repetă Dorothy. Tata este cel mai valoros om de știință din câți am cunoscut până astăzi...

Snider deschise gura. Parker se grăbi să-i pună o mână grea pe umăr.

— Cel mai valoros dintre toți oamenii de știință în viață... continuă Dorothy. De la absolvirea școlii încoace, l-am asistat la toate lucrările, mie mi-a încredințat toate proiectele sale, eu îi copiez textele de care are nevoie, cum să nu-mi fi dat seama ce reprezintă?... În timp ce generalul Somerville nu era

decât un diletant, un diletant plin de bani, cu o bogată experiență practică desigur, dar lipsit de o gândire sistematică și de cunoștințe teoretice. De altfel, chiar tata mi-a explicat în amănunt în ce constau lipsurile acestui gen de diletanți... Cu toate acestea, generalul Somerville era o autoritate în domeniul respectiv și opiniile sale se bucurau de mare trecere. Tata însuși îmi spusese în America, încă înainte de a veni aici și de a-l cunoaște personal, că e un mare savant, care înțelege din instinct lucruri la care alții nu ajung decât prin studiu asiduu. Dar, după ce am venit aici, s-a dovedit a fi un om mult prea plin de sine, neangajând cu tata alte discuții decât despre pretensele lui greșeli și despre faptul că periodizarea sculpturii indiene stă cu capul în jos și cu picioarele în sus... Dar asta încă nu era nimic... Generalul n-ar fi putut să-i facă cine știe ce rău tatălui meu, care are, oricum, o reputație mondială bine stabilită. Dar ar fi putut să-i găsească un punct vulnerabil, în care să-l lovească. Iată de ce, cum poseda sculptura aceea în legătură cu care știa că tata făcuse o greșală fatală, ne-a invitat aici... cu scopul de a-l atrage într-o polemică. E lucru știut că uneori, când comite o greșală gravă, un savant se vede nevoit să-și apere punctul de vedere, pentru că, dacă și-ar recunoaște greșeala, confrății nu i-ar ierta-o până la sfârșitul vieții, nescăpând niciun prilej să-i aducă aminte de ea. Neținând de fel seama de uriașul aport științific și de meritele tatălui meu, generalul Somerville îl provoca la discuții și-l ironiza, ca să-l facă să se încăpățâneze, împingându-ne pe amândoi pe un drum fără ieșire. Să fi urmărit un interes pur științific? Să fi vrut doar să îndrepte erorile de interpretare existente în istoria artei indiene? Nu știu... A murit și nu voi mai

afla asta. Tot ce știu este că dacă ultima carte a generalului Somerville ar fi fost citită în cercurile de specialitate, tata s-ar fi făcut iremediabil de râs... Dorothy își ridică ochii mari și triști spre tatăl ei. Fiindcă – și aceasta-i partea cea mai proastă, tăticule – generalul avea dreptate. Și domnul Jowett avea, evident, dreptate, pe când tu, nu. Și tu îți dădeai seama de asta, deși nu voiai să recunoști. De aceea am și stat aici mai mult decât ne propusesem, cu toate că nu ne făcea nicio plăcere să rămânem. Te-ai zbatut să-l convingi; credeai că vei găsi în cele din urmă o dovadă în sprijinul tezei tale, dar în adâncul inimii simțeai că o asemenea dovadă nu există și că sculptura aceea e la fel de depărtată de Dekkanul secolului al XVII-lea, ca și tine de adevăr. Astfel, nu m-ai fi lăsat să mă duc la el, deși știai că am în poșetă revolverul și că pot să-l ucid... Știai că eram în stare de orice... De ce m-ai lăsat?

— Copilă dragă, dar habar n-am avut că...

— Aseară, când am comentat după cină discuția ce avusese loc în muzeu și la care a asistat și domnul Alex, îți spusese că, decât să știu că vei avea de suferit din cauza moșneagului, mai bine îl ucid... Oh, tată, te iubeam și nu suportam ideea ca dușmanii tăi să-și frece mâinile de satisfacție văzându-te prăbușit de pe înălțimea la care ajunseseși cu atâta trudă și după atâția ani de muncă înverșunată... Cum aș fi putut să rabd ca studenții să șușotească pe coridoarele facultății „Ăsta-i Snider acela, care a debitat niște prostii despre arta Dekkanului...” Erai informat că generalul îi ceruse lui Meryl pentru azi-dimineață fotografiile grupului Yeti, având intenția să scrie astăzi capitolul care avea să te compromită! De aceea ai și spus, la micul dejun, în auzul tuturor, că

pot să joc tenis, fiindcă sunt obosită, extenuată de muncă. Iar adevărul e că urma să termin conspectarea unui tratat foarte important, de care aveai urgentă nevoie altădată, când aveai nevoie să-ți execut vreo lucrare, nu te-ai gândit niciodată că aş putea fi obosită... Îți creai un alibi, tată. Mă trimiteai să-lucid pe omul acela, deși nu explicit, nu prin intermediul vorbelor; erai, vezi bine, *nevinovat*, deși știai că te iubesc mai presus de orice pe lume, că reprezinți totul pentru mine și că o voi face... Generalul Somerville n-ar mai fi scris capitolul acela. Eu... la vârsta de optsprezece ani am fost internată într-un sanatoriu de boli nervoase... am stat acolo o jumătate de an... Asta mi-ar fi fost de folos... ți-ai spus că un avocat bun m-ar putea salva... Oricum, pentru tine lucrul cel mai important era ca generalul Somerville să nu apuce să scrie acel capitol. Fiindcă, mai bine chiar decât mine, tu știai, tată, că dreptatea era în întregime de partea lui Somerville și că lucrarea lui te va compromite definitiv!

După micul dejun, te-ai dus în camera ta sau în bibliotecă și ai așteptat... Iar eu am jucat tenis, pentru a-mi crea, la rândul meu, un alibi... aveam și eu dreptul să mă gândesc la viața mea... Mai ales că s-a petrecut ceva cumplit cu mine, tată, am înțeles, deodată, totul și... *am încetat să te mai iubesc...* Am înțeles că mă trimiseseseși la moarte numai pentru a-ți salva prestigiul. Și am înțeles ce om josnic ești... Ce om josnic...

— Dorothy... făcu Snider. Biata de ea, a înnebunit! Ce i-ați făcut, domnilor? Vă rog insistent...

— Poate că am înnebunit, tată... îl liniști Dorothy cu un gest al mâinii. Am împlinit douăzeci și șase de ani și până astăzi nici măcar nu m-a sărutat un bărbat, în

afară de tine... în treacăt, de bună-dimineța sau de noapte-bună. Nu am casa mea, nu am copii, nici măcar propriile mele gânduri sau o viață care să fie a mea. Mi-ai luat totul, și cu cât te-am iubit mai mult, cu atât ți-a părut mai puțin de mine. Iar în final, ai vrut să mă sacrifici, în schimbul liniștii și bune tale reputații. Sărmanul profesor Snider, un mare savant, a cărui fiică, bolnavă de nervi, l-a ucis pe generalul Somerville... Ai fi devenit o figură tragică și fără pată. Un om care îndură cu stoicism vicisitudinile soartei și își caută alinarea în știință – tot ce i-a mai rămas pe lume... Parcă îți văd fața prefăcută, gesturile ipocrite! Dumnezeu, de ce nu mi-am dat seama de toate astea mai din timp?...

— Dorothy... gemu Snider. Pentru Dumnezeu! Oamenii ăștia...

— Oh! iar te gândești la ce vor zice oamenii? Oamenii aceștia trebuie să cunoască întreg adevărul, altfel nu mă vor înțelege și vor crede că eu l-am ucis pe generalul Somerville. Și află că, din momentul acesta, mă interesează în primul rând propria mea viață, tată. Așa că, ori mă ascuți, fără să mă întrerupi, până la capăt, ori de nu, îl voi ruga pe domnul să te scoată de aici. Se întoarce din nou spre Alex. După partida de tenis, m-am întors în camera mea, am făcut un duș, m-am schimbat și mi-am pus în poșetă revolverul... Întinse mâna după geantă, o deschise și îi înmână lui Parker un revolver mic bătând în albăstrui. Comisarul îl cercetă o secundă și îl băgă în buzunar. Apoi am ieșit, îmi dădeam seama că trebuie să ajung la pavilion neobservată. De obicei, la ora aceea Jowett și Covley lucrau în atelier, în capătul celălalt al parcului, iar Chanda și personalul se aflau probabil în casă. Meryl îmi spusese că, până

la ora unsprezece, va fi ocupată. Voiam să ajung la pavilion cu o jumătate de oră înaintea ei, pentru a evita s-o întâlnesc. Nu riscam să mă întâlnesc decât cu dumneavoastră sau cu Caroline. Când am ieșit, am bătut la ușa ei, dar nu mi s-a răspuns... Așa că am pornit înspre terenul de tenis, iar de acolo spre pavilion, strecurându-mă printre tufișuri. Am dat de cărare, chiar acolo unde începe balustrada. Eram sigură că până atunci nu mă văzuse nimeni. Încă de departe zărisem ușa pavilionului deschisă, iar pe general așezat la birou. Am început să alerg, am străbătut cărarea într-o goană... Intrând în pavilion, am scos revolverul din poșetă și am rostit: „Sunteți un ticălos, deoarece...” și în clipa aceea am observat pata aceea mare, roșie pe pieptul generalului. La picioarele lui, în fața biroului, zăcea un revolver mare. Am coborât arma. Eram atât de îngrozită, încât, mai bine de un minut, am rămas ca paralizată. Apoi, am ascuns revolverul meu în poșetă și m-am apropiat de cadavru. Zăcea cu amândouă mâinile întinse pe birou. Într-una din ele, strânsă pumn, ținea o fâșie de pânză roșie, de parcă ar fi avut loc o încăierare și ar fi smuls-o... Răsufală adânc și închise ochii, pentru ca să-i redeschidă imediat și să adauge: Nu puteam pleca. Trebuia să văd ce apucase să scrie! M-am uitat pe foaia de hârtie. Numele tatălui meu lipsea, dar titlul era: *Despre erorile grave în...* sau cam așa ceva. Deodată, am fost cuprinsă de panică. Nu-l omorâsem eu, dar dacă dădea cineva peste mine acolo, ar fi putut crede că eu am făcut-o. Am rupt-o la fugă pe cărare și m-am înfundat în tufișuri, iar apoi, ca să nu fiu văzută sau auzită, m-am îndreptat, în vârful picioarelor, în direcția zidului, propunându-mi să ocolesc parcul și să ajung din nou la terenul de tenis.

Prin fundul parcului nu e nicio cărare și nu trece nimeni niciodată. Dar deodată m-am oprit și am simțit că-mi sare inima din piept. Chiar în dreptul meu, de partea cealaltă a zidului, stăteau de vorbă niște oameni. Unul zicea „Ei, la revedere, pe diseară! Ne întâlnim la han, la o bere...” Celălalt i-a răspuns, și am înțeles că se despărțeau...

Alex schimbă o privire cu Parker. Dorothy nu observă și continuă cu glas scăzut:

— Am ajuns la terenul de tenis cu răsuflarea tăiată, deși mersesem încet, și transpirată toată. Eram convinsă că arătam ca o stafie. De aceea, m-am oprit pentru o clipă, ca să mă „pun la punct”... cum ați spus dumneavoastră. Am ascuns revolverul în fundul poșetei. Apoi m-am apucat să caut pudriera... Și n-am găsit-o! Presupun că a căzut în iarbă, când am împins revolverul în fundul poșetei și am răscolit lucrurile dinăuntru. Mai aveam în ea un pieptene și alte fleacuri. Am căutat-o pe jos, dar zadarnic. Trebuie să fi fost totuși pe-acolo, din moment ce au găsit-o mai târziu oamenii dumneavoastră, dar iarba era înaltă și nu-mi puteam permite să zăbovesc în locul acela...

Am ieșit pe aleea care duce la peluza cu flori și atunci v-am întâlnit pe dumneavoastră și pe Caroline. Ca să explic de ce mă aflu în parc, am spus că am fost la terenul de tenis să caut pudriera. Am intrat în casă împreună cu Caroline, am împrumutat de la ea puțină pudră și am revenit în camera mea. Abia acolo mi-a trecut prin minte gândul groaznic că aș fi putut pierde pudriera în pavilion. Ar fi putut să-mi cadă din poșetă când am scos revolverul sau când l-am pus la loc. Și atunci, ai intrat tu... Ridică privirea spre tatăl ei. Ți-am povestit totul, iar tu mi-ai spus că trebuie să mă duc acolo s-o caut! Tocmai aceste câteva cuvinte

au însemnat sfârșitul, tată, ele mi-au schimbat întreaga viață... Ți-am răspuns, foarte calm, că nu mă duc și că, dacă îți trebuie pudriera, n-ai decât să te duci singur. Ai plecat furios și speriat de moarte! Trebuia să te duci. Era unica șansă să eviți o catastrofă. Somerville fusese ucis și nu de mine! Iar pudriera ne ducea la pierzanie pe amândoi. Și te-ai dus. Dar și eu stăteam ca pe jeratic... O dată mai mult, deși înțelesesem cât de puțin reprezintă pentru tine, am alergat pe urmele tale. Voiam să te opresc. Izbucnise furtuna, și alții se îndreptau într-acolo... Aveam de gând să iau totul asupra mea. Dar când am revăzut cadavrul și... am observat că e așezat altfel, am crezut că tu... că tu l-ai așezat ca să simuleze sinuciderea. Dar gândul acesta mi-a venit abia în momentul când am căzut. La început m-am înspăimântat. Apoi, nu mai știu ce a fost cu mine... Mai târziu, am aflat că nu tu ai înscenat sinuciderea, ca să mă salvezi pe mine. Nici măcar asta n-ai făcut-o. Altcineva a făcut-o. De ce, nu știu... Tăcu. Îl privi în ochi pe Alex. Asta-i tot ce am avut de spus. Restul sunt... sunt chestiuni intime... Acum, aș dori să mă lăsați singură...

— Vă mulțumesc. Alex se ridică. Vreau să cred că ancheta va confirma cele relatate de dumneavoastră. Se îndreaptă spre ușă, urmat de Parker.

— Domnule... murmură Dorothy.

— Da?

— Mai este ceva...

— Vă ascult! Parker se întoarce și se opri în fața ei.

— Vă rog să-l luați de aici și pe tatăl meu, spuse Dorothy calmă, și să-i spuneți polițistului de pe coridor să nu-l mai lase să intre aici. Nu pot să-l mai văd în ochi!

— Dorothy... se bâlbâi profesorul. Îți dai seama ce spui? Sunt tatăl tău. Ești singurul meu...

— Vă rog insistent, domnilor... repetă calm Dorothy.

— Fiți amabil... și Parker îl luă de braț pe profesor. Indiferent de părerea pe care v-ați făcut-o despre poliția noastră, ea obișnuiește totuși să apere libertățile cetățenești... Și a rămâne singur în propria ta odaie, fără să fii silit să suporti prezența unor persoane indezirabile, este una dintre libertățile elementare!

leșiră.

Alex și Parker rămaseră o clipă pe coridor, uitându-se la spatele gârbovit al lui Snider, care se îndreptă spre ușa camerei lui, o deschise și intră, fără să-i mai onoreze nici măcar cu o privire.

— Ei, acum totul e clar... mormăi Parker. Haidem jos. Vreau să formulez acuzarea.

— Bine... Alex aprobă din cap, nu prea convins. Hai!

Capitolul 17

Meryl Perry zăcea pe pat cu ochii deschiși...

Coborâra în bibliotecă.

— Și domnișoara Meryl Perry, care a discutat cu generalul, la cel puțin o oră după moartea acestuia! spuse Parker așezându-se într-un fotoliu. E complicea lui Cowley, nici vorbă! L-a întâlnit în parc la nouă și jumătate, el i-a spus că l-a ucis pe general și că, în încăierare, i-a rămas în mână victimei o bucată din cămașă. Apoi, a fugit cu cele zece mii de lire, iar fata a așteptat ora convenită pentru a se duce în pavilion să simuleze sinuciderea! Pretextul îl avea, fotografiile acelea. Cowley, care expediasc scrisorile sub numele de Plumkett, știa că generalul are banii pregătiți. Cafeaua fusese otrăvită și își făcuse efectul când a intrat Cowley. Nu risca nimic. Avea oricând acces în pavilion. Putea să-l caute pe general în indiferent ce problemă legată de turnare. Dacă nu l-ar fi găsit adormit, putea să se retragă și să revină peste câteva minute. Ar fi putut, oricum, să verifice dacă banii sunt acolo. Dacă nu erau, ar fi renunțat pur și simplu la plan. Întoarcerea îi era asigurată. Dar s-a bazat pe faptul că bătrânul va ceda și va avea banii pregătiți pentru Plumkett. Important era să atace cu trei ore înainte de ora stabilită. Cowley și-a dat seama că prezența ta aici e legată de asigurarea securității generalului. Devansând ora atacului, șansele sale

creșteau. În afară de asta, atacul s-a produs din interior, în timp ce noi ne așteptam la unul din afară. Asta-i tot. Cowley e cel care a ucis, iar Meryl Perry este complicea sa.

— Prostii... făcu Alex și dădu din umeri.

— Ce?

— Dacă planul lui Cowley era să-l ucidă pe Somerville, în timp ce dormea, scop în care a otrăvit cafeaua, atunci ce rost avea să folosească revolverul? Ar fi putut să intre, să ia banii și să iasă. Generalul dormea tun, și nimeni n-ar fi aflat cine a luat banii. De ce să se fi expus Cowley să producă zgomot și să fie acuzat de asasinat? Și ce rost avea să fugă? Ar fi fost suficient să ascundă cele zece mii de lire pe aici pe undeva. Știi și tu că, pe o suprafață atât de mare, e aproape imposibil să găsești un pachet atât de mic, dacă cel care l-a ascuns s-a îngrijit din vreme de ascunzătoare. De câte ori nu caută poliția cu lunile câte un obiect și renunță până la urmă, dacă nu cumva împricinatul însuși indică locul ascunzătorii?... Nu, Ben. Dar nu acesta e lucrul cel mai important: știm că Somerville a murit în somn. Adică a fost împușcat în somn. Și dacă e s-o credem pe Dorothy Snider, ea l-a găsit ținând încleștată în pumn o bucată de pânză roșie, fără doar și poate cea care lipsește din cămașa lui Cowley. Ar fi putut el să se lupte în somn?

— Da, la asta nu m-am gândit... Parker se ridică și se așează din nou. Nu m-am gândit la asta! Mare prost sunt! Dar... Se ridică din nou. Să mergem la Meryl Perry și s-o luăm nițel la întrebări! Acum n-o să ne mai scape printre degete.

— Așteaptă, ce naiba! Joe îl prinse de braț și îl așează în fotoliu aproape cu forța. Domnișoara Perry n-

o să ne scape. Sper că măcar de astă dată cordonul format din oamenii tăi se va dovedi eficace. S-o luăm de la capăt.

— Bine... încuviință Parker. S-o luăm de la capăt.

— Încă din zori, întregul domeniu a fost înconjurat, dinspre uscat, de oamenii tăi. Hicks a stat, până la ora nouă și douăzeci, pe pajiște, nu departe de poartă, iar după aceea și-a mutat postul de observație într-un punct de unde a putut ține sub observație pavilionul. A părăsit locul respectiv numai pentru câteva minute, în care timp știm că a intrat în pavilion Dorothy Snider. Suntem obligați s-o credem, fiindcă n-avea de unde să știe altminteri de discuția dintre Hicks și individul acela. De altfel, trebuie să se fi aflat acolo exact atunci, altfel Hicks ar fi reținut apariția ei. De mine, deocamdată, să facem abstracție. Așa a început ziua. La șapte și patruzeci și cinci, am intrat în sufragerie și aproape imediat după mine a coborât și Jowett, care mi-a ținut companie până la nouă și zece. Nu ne-am despărțit nici măcar pentru un minut. Ceea ce înseamnă că Jowett n-a putut turna narcoticele acelea în cafea. Îl putem șterge fără ezitare de pe lista suspectilor în ce privește otrăvirea cafelei. Cu câteva minute înainte de ora opt a apărut Caroline, cu termosul în mână, și a plecat spre pavilion. Îndată apoi, a coborât generalul, împreună cu Chanda, și după cinci minute, Dorothy, profesorul Snider și Meryl Perry. Niciunul dintre ei n-ar fi putut să infesteze cafeaua în casă și nici să dea o fugă până la pavilion să toarne praful acela blestemat în termos și să părăsească pavilionul înainte de a intra Chanda și generalul. Pentru că, dacă nu Caroline Beacon este ucigașa, narcoticele acelea au fost turnate în cafea după ce a ieșit ea din

pavilion și înainte de a veni Chanda și generalul, adică în cele cinci minute de după ora opt. Generalul și Chanda au părăsit conacul la opt fix și s-au oprit să schimbe câteva cuvinte cu Caroline, lângă peluza cu flori. Îți amintești ce a spus ea despre trandafiri?... Prin urmare, se aflau la o distanță de cel puțin o sută cincizeci de pași de pavilion, de care îi despărteau, în plus, tot felul de copaci și tufișuri. Criminalul ar fi putut intra liniștit să toarne praful. Știa prea bine că după plecarea Carolinei, nimeni n-avea să-l tulbure până la venirea lui Chanda și a generalului. Prin urmare, ar fi putut s-o facă fie Caroline, fie cineva care s-a aflat în parc, departe de casă, la ora respectivă, adică pe la opt, opt și cinci. Recunoști că am dreptate?

— Da... Parker dădu din cap. Am stabilit că niciun străin n-a putut pătrunde în parc. Rămâne în schimb Chanda. Îl însoțea pe general. Făcându-și de lucru prin pavilion, ar fi putut foarte ușor să toarne praful în termos, să-l scuture bine, sub vreun pretext oarecare, sau chiar fără niciunul, presupunând că stătea în spatele generalului, iar apoi să-i toarne cafeaua gata otrăvită...

— Da... încuviință Alex după o clipă de gândire. Avem, prin urmare lista Carolina - da, Chanda - da, Jowett - nu, Meryl - nu, Snider - nu, Dorothy - nu, Cowley... A intrat în sufragerie la opt și un sfert. Dar... Joe sări în sus. Asta e... Dă ordin să fie chemat grădinarul! Îți amintești ce spunea omul tău despre o anume orhidee?

Grădinarul Stanley Brigs își făcu apariția peste cinci minute. Era pe cât de somnoros, pe atât de speriat.

— la loc! făcu Parker, jovial. Nu fi așa de speriat. Poliția nu mănâncă grădinarii de vii!

— Da, domnule... Brigs se așează pe un colț al scaunului, se ridică și se așează din nou.

— Vrem să-ți punem o întrebare, spuse Parker zâmbind; era întruchiparea cordialității însăși. Domnul Cowley a trecut pe la dumneata azi-dimineață, nu-i așa? Spune-ne, ce voia?

— Da, domnule... Grădinarul se foi pe scaun; se mai înviorase nițel. Păi, a venit și-a zis că...

— Pe la ce oră a venit?

— Pe la opt și cinci, opt și zece. Știu asta, pentru că întotdeauna, fix la opt, scot geamurile pentru două ore...

— Înțeleg. Așadar, la opt fix, ai scos geamurile, de pe o parte din plante și imediat după asta a venit domnul Cowley...

— Da, domnule. Am grijă să mă uit totdeauna la ceas, pentru că în anotimpul acesta razele soarelui sunt periculoase...

— Înțeleg perfect.

— A venit domnul Cowley, și...

— A venit la mine și mi-a spus să-i pregătesc, pentru ora nouă și jumătate, o orhidee frumoasă.. Mi-a dat zece șilingi. N-am vrut să-i iau... Că nu-s florile mele. Eu sunt un muncitor, iar domnul Cowley e musafir și avea dreptul să aleagă o floare... Da dânsul m-a bătut pe spate și m-a întrebat dacă la nouă și jumătate o să mă găsească sigur. I-am răspuns că mă găsește sigur, pentru că astăzi rămân în seră până la ora prânzului. Aveam douăzeci de arbuști de răsadit...

— Înțelegem... îl întrerupse Alex. Și domnul Cowley a plecat?

— Da. A plecat spre casă și l-am văzut intrând în hol prin ușa de pe terasă.

— Ce oră să fi fost?

— Nu știu sigur, dar în seră n-a stat mai mult de două-trei minute...

— Da... mormăi Alex. A intrat în sufragerie pe la opt și un sfert. S-ar potrivi... Îți mulțumim, Briggs... Joe se ridică. Grădinarul se ridică și el. Ah, încă ceva... râse Alex. Nu ți-a spus cui voia să-i ofere orhideea aceea?

— Nu, da... Grădinarul zâmbi și el.

— Hai, vorbește...

— Cu o seară înainte, când m-am dus să încui poarta de la intrare, i-am văzut... Pe dânsul și pe domnișoara Perry. Erau pe alee și se sărutau. Când m-au observat s-au tras în umbră. Dar era lună, și i-am văzut de departe. Bineînțeles că m-am făcut că n-am văzut nimic. Ce mă privește pe mine...

— Desigur. Doi tineri sărutându-se sub clar de lună, nu e nimic curios în asta. Îți mulțumim!

După ce grădinarul ieși, Parker deveni brusc serios.

— Nu ți-am spus eu? Cowley a avut pe deplin posibilitatea să toarne otrava în cafea. Se afla în parc înainte de ora opt. Ascuns într-un tufiș, a așteptat-o pe Caroline să iasă din pavilion, a intrat el apoi, a turnat praful, după care, evitând peluza cu flori și aleea care duce de la conac la pavilion, s-a îndreptat spre seră... Un om tânăr poate străbate distanța respectivă în cinci-șapte minute...

— De acord... Joe dădu din cap și adăugă pe hârtia din fața sa: Cowley - da. Înălță privirea. Aceștia sunt toți, dacă nu punem la socoteală personalul de serviciu. Prin urmare, *n-ar fi putut otrăvi cafeaua:*

Jowett;

Snider;

Dorothy;

Meryl;

și... eu. Alibiul meu este Jowett! zâmbi el fără veselie.
Ar fi putut otrăvi cafeaua

Caroline;

Chanda;

Cowley.

— În ordine... mormăi Parker. Să trecem mai departe.

— Știm că generalul a murit între nouă și zece, asta fiind limita de timp indicată de autopsie.

— De acord.

— Mai știm că a fost împușcat cu un Colt de calibrul 45, fără amortizor și nici învelit în ceva care să amortizeze zgomotul, deoarece, în acest caz, pulberea care s-a încrustat în epidermă de jur-împrejurul orificiului de pătrundere a proiectilului ar fi fost reținută de materialul ce ar fi servit la amortizarea zgomotului.

— Iarăși de acord... încuviință Parker, după o scurtă gândire.

— Faptul acesta reduce de asemeni intervalul în care ar fi putut fi comisă crima, deoarece, la nouă și treizeci, Hicks și-a ocupat postul de observație plasat în imediata apropiere a pavilionului și ar fi trebuit să audă împușcătura și, mai ales, să-l vadă pe omul care s-ar fi angajat pe cărarea stâncoasă, ar fi intrat în pavilion și ar fi ieșit. Hicks și-a părăsit postul abia la zece și patruzeci și numai pentru câteva minute, alertat de individul care se apucase să culeagă flori pe pajiște, lângă zidul domeniului.

— Ceea ce înseamnă că asasinatul a putut fi comis numai între orele nouă și nouă treizeci... Parker căzu pe gânduri. Da. Altă posibilitate nu există.

— În acest caz, putem exclude de pe lista suspecților de a fi comis-o pe

1) Caroline;

2) Dorothy,

pentru că ele au jucat tenis cam de pe la opt și patruzeci și până la nouă și cincizeci, iar după aceea au intrat în casă. Le-am văzut eu cu ochii mei și le-am și auzit jucând, fără întreruperi; loviturile de minge se distingeau clar... Râse. Mi-a căzut de pe inimă piatra cea mai grea!

— Și mie... spuse Parker grav. De altfel, nicio clipă n-am presupus că miss Beacon ar fi putut să...

— Totuși, ai trecut prin câteva momente grele... Joe dădu din cap. Și eu, bătrâne. Când a spus Chanda că a văzut-o... Afurisitele astea de rochii! Două rochii verzi! Dar să revenim... Aruncă o privire pe hârtia din fața sa. Îl putem elimina, și pe

3) Chanda.

M-am depărtat de balustradă, lăsându-l pe general încă în viață, la ora opt și cincizeci, - nu, chiar ceva mai târziu. Fiindcă am stat un timp, cu Jowett, lângă balustradă, iar apoi, în afara câmpului vizual al lui Somerville, încă vreo câteva minute bune. Așa că abia pe la nouă am părăsit locul, mergând agale pe alee și discutând. Să știi că Jowett e un mare artist, Ben. Discuția cu el m-a prins, dar n-am încetat să fiu atent la cele din jur și să ciulesc urechea. E exclus să nu fi auzit împușcătura... Am fost tot timpul în apropierea pavilionului. La nouă și zece, Jowett a plecat spre atelier, iar eu l-am căutat pe Chanda, care mi-a înmănat săculețul cu cele zece mii de lire. Am stat câteva minute de vorbă, după care m-am dus la terenul de tenis, iar apoi m-am întors în casă și am aruncat o privire în muzeu, unde l-am văzut pe Snider. Se uita la grupul acela, Yeti...

Se gândi un moment și înălță capul.

— Aceste două minute sunt singurele de care nu sunt sigur că aş fi putut auzi împuşcătura, Ben. Dar atunci se afla Hicks la postul lui. Pentru restul timpului, bag mâna-n foc că aş fi auzit împuşcătura. Putem face o probă şi te vei convinge. Cunoşti la fel de bine ca şi mine ce zgomot face un Colt 45... Ține seama de atmosfera limpede şi calmă, de liniştea din parc; nici zgomot de maşini, nimic din vacarmul unui oraş. Nu, imposibil, Ben! Aceste două minute au fost singurele...

— Adică, cum? Întrebă încet Parker. Susţii în continuare că n-a existat nicio fracţiune de timp în decursul căreia cineva să-l fi putut împuşca pe general?

— Nu ştiu... Alex se ridică şi începuse să se plimbe de-a lungul rafturilor cu cărţi. Cu siguranţă că mă înşel! izbucni el aproape eu disperare. Dar îmi amintesc totul perfect. Toată dimineaţa, n-am făcut altceva decât să mă uit la ceas!

— Să căutăm greşeala... spuse încet Parker. Gândurile oamenilor... ştii şi tu cum e... Te furaseră gândurile, fetele jucau... auzeai loviturile de mingi, le auzeai pe Caroline şi pe Dorothy strigând. Te plimbai... Şi, la un moment dat, ai auzit o lovitură de minge mai puternică... Un smeci, nu?... Gândurile ți-erău în altă parte şi, în subconştient, ai recepţionat imprecis zgomotul... Ce altă explicaţie s-ar putea găsi?

— Da, ce altă explicaţie s-ar putea găsi? murmură Joe. Chiar aşa, ce altă explicaţie s-ar putea găsi?

Parker puse mâna pe clanţă.

— În orice caz, din toate astea reiese clar un lucru: Cowley n-are niciun alibi şi probabil, sau mai degrabă sigur, el a otrăvit cafeaua, întrucât mi-e greu să cred

că ar fi făcut-o miss Beacon sau Chanda. Mai ales că nici Caroline, nici Chanda nu l-au putut împușca pe general, pe când el, da... Nimeni nu l-a mai văzut de la micul dejun; probabil că a stat ascuns într-un tufiș, așteptând momentul prielnic să intre în pavilion și să fure cele zece mii de lire... A luat banii și a fugit. Iar mititica aceea, cu atât mai mult cu cât îl iubește, i-a fost complice. Bineînțeles nu cunoaștem încă toate amănuntele, dar las' că o strângem noi cu ușa și o facem să scuipe tot. O avem la mână. Știm că ne-a mințit, că a modificat poziția cadavrului și a îndepărtat urmele care duceau spre Cowley. Ce să mai lungim vorba: oricâtă încredere am avea în auzul tău, sau în văzul lui Hicks – și sunt convins că nici ție, nici lui Hicks nu prea vi se întâmplă să vă înșelați! – un lucru e cert: autopsia a stabilit că Somerville a murit cel târziu la zece, iar Meryl Perry a declarat că la ora unsprezece trăia și a discutat cu el. Ceea ce e o minciună sfruntată. Hai! Fata asta știe probabil pe unde se aține Cowley și unde se află cele zece mii de lire... deși e de presupus că le-a luat cu el.

Alex nu se clinti.

— E imposibil... murmură. Și totuși, Somerville e mort... Înălță capul. Împușcat!... Cineva l-a ucis. L-a ucis în pavilion, în prezența noastră, s-ar putea spune, iar noi nu știm cum s-a întâmplat asta pentru că, cum să zic, *totul ține mai degrabă de domeniul imposibilului...*

Parker îi puse mâna pe umăr.

— Joe, rosti el blând, ești surmenat. Ai avut o zi grea. Pentru tine, n-a fost o anchetă obișnuită... Cele petrecute te-au zguduit și au făcut să ți se încâlcească gândurile... Lucrurile sunt clare acum. Chiar dacă au mai rămas unele amănunte

neelucidate, îți garantez că le vom lămuri stând de vorbă cu fata aceea...

Se înșela însă, fiindcă, după ce bătu la ușa ei și nu primi niciun răspuns, Parker întredeschise ușa, gândindu-se că fata o fi adormit; o văzură pe Meryl Perry întinsă îmbrăcată pe pat... Avea ochii deschiși și sticloși. Alături, pe măsuta de noapte, se afla un pahar gol și un morman de hârtiuțe, ambalajul somniferelor folosite.

— Trăiește încă! anunță comisarul, aplecându-se deasupra ei, și apropie de buze o oglinjoară găsită pe noptieră. Repede, Joe!

Ieși pe coridor și îi spuse ceva în șoaptă detectivului de serviciu. Alex auzi pași pe scări. Detectivul cobora în hol. Parker închise ușa.

— A luat cam douăzeci de somnifere, spuse el. Hai s-o ducem în baie, Joe, poate izbutim să facem ceva...

Doctorul O'Flaherty apărură după douăzeci de minute.

— Am chemat ambulanța, spuse. Urmează să vină dintr-un moment într-altul. Unde e bolnava? Și, fără să mai aștepte răspunsul, se apropie de pat.

— Am reușit să-i provocăm torsii... Parker, în cămașă, cu mânecile suflecate, își ștergea sudoarea de pe frunte.

— Perfect... Doctorul O'Flaherty intră în baie și reveni după o clipă. Se aplecă deasupra lui Meryl, care nu-și recăpătase încă cunoștința, îi prinse încheietura mâinii și își scoase ceasul, un ceas de buzunar mare, de aur. După un minut, înclină capul. Nu și-au făcut decât parțial efectul, mormăi el. Din fericire! Generalul Somerville a înghițit doar jumătate din doza pe care a luat-o ea, judecând după astea – și arată hârtiuțele de pe noptieră. Puse urechea pe

pieptul bolnavei. Va trăi...

— Perfect! făcu Parker. Asta îmi convine de minune.

— Ea l-a?... Doctorul ridică din sprâncene și se uită la fata întinsă pe pat.

— Veți afla mâine, domnule doctor... Parker zâmbi. Din păcate, nu sunt autorizat să vorbesc înainte de încheierea anchetei.

— Foarte normal...

Ușa se deschise și intrară doi bărbați în alb. Unul dintre ei purta o targa rabatabilă, iar al doilea o trusă mare, de culoare închisă, cu însemnul crucii roșii.

Comisarul își îmbracă haina și ieși pe coridor. Porni să coboare agale scara. Alex venea în urma lui, cu o figură concentrată; își chinuia în continuare mintea.

În fața ușii de la bibliotecă, îl găsiră pe Hicks, care avea în mână un plic voluminos.

— De la Londra, domnule.

Parker luă plicul și intră în bibliotecă. Joe îl urmă și se așeză în fața mesei. Comisarul rupse plicul.

— Datele personale... zise Parker. Mai bine mai târziu decât niciodată! Scoase un teanc de hârtii prinse cu o clamă. Chanda Nu... Dorothy Snider... Reginald Snider... William Cowley... Caroline Beacon... Ei, drăcie! Dar n-am cerut datele personale ale domnișoarei Beacon...

— Le-ai cerut, vulpe bătrână ce ești! Alex zâmbi și se uită la prietenul său, care se înroșise. Recunoaște că tot ai bănuț-o nițel...

— Nu... se bâlbâi Parker. Dar nu puteam să nu...

— Meryl Perry... citi Alex. Asta mă interesează în primul rând.

Parker îi dădu fișa lui Meryl, iar el se apucă să citească altă fișă, aceea a lui William Cowley.

— Da! Joe se lovi ușor peste frunte. Știam eu că am mai întâlnit-o undeva. Citește!

— „Perry, citi Parker, Meryl... Numele anterior: Meryl Downs... Ei, drăcie! Orfană, crescută de o mătușă... La șaisprezece ani a fost implicată în procesul unei bande de tineri, care prădau în timpul nopții chioșcurile cu țigări și ziare... Unul dintre ei l-a lovit pe un vânzător, care a stat la pândă. Vânzătorul a murit în urma contuziilor, întregul grup a fost trimis la casa de corecție pe diferite termene. Meryl Downs, pe doi ani în casa de corecție, s-a comportat exemplar, a terminat școala, iar după executarea pedesei și-a schimbat numele în Meryl Perry, a intrat în facultate, în cadrul căreia a terminat secția de istorie a artelor... Este, în prezent, asistentă la una din catedrele Universității din Oxford...” Iată și o notă: aceste date au fost omise în extrasul precedent, întrucât creierul electronic al Scotland Yardului, folosit la trierea cartotecilor de evidență, se defectase, și sub numele de Meryl Perry persoana în cauză nu era înregistrată... Creierul electronic! – hm! Parker puse hârtia deoparte.

— Am asistat la procesul acela, spuse Alex, și mi-o amintesc. Era o fetișcană firavă și grozav de speriată, și părea să nu aibă nimic comun cu ceilalți, trei băieți și două fete, deși erau de-o vârstă... Nu se gândise că jocul acela de-a furatul țigărilor, pe care le fumau apoi pe furiș, ar putea duce unde a dus...

— Da, dar acum nu mai e minoră, mormăi Parker, și putea să-și dea seama că poliția o va prinde repede cu minciuna. Orice copil din Anglia, care a citit câteva romane polițiste, știe ce înseamnă autopsia unui cadavru și că se poate stabili, cu destulă precizie, ora la care a survenit moartea. Darmite o fată care a stat

doi ani într-o casă de corecție, unde, serile, în dormitoare, numai de chestii dintr-astea se vorbește. Tot așa, trebuia să-și fi dat seama că poliția va pune mâna pe banda aceea a lor de îndată ce va acorda puțină atenție cazului. A înțeles că e pierdută, de aceea a și încercat să se sinucidă. De la etajul doi nu putea să sară, iar pe coridor se afla un polițist. N-avea cum să fugă, doar moartea îi oferea o salvare. Ce bine că nu i-a reușit figura! Domnul Cowley cu siguranță că o așteaptă pe undeva. Cine știe, s-or fi gândit să fugă în America de Sud? Zece mii de lire reprezintă aproape treizeci de mii de dolari. Cu suma asta nu e prea greu să începi o nouă viață. Presupun că are și ea ceva bani puși deoparte. Dar ia să vedem, ce e cu Cowley al nostru? Își aruncă ochii pe o altă foaie, citind pe sărite „Copil unic... Mama, văduvă... A absolvit Institutul de Metalurgie... Până în mai curent, a lucrat la uzinele Simons... Și-a luat un concediu de o jumătate de an... Caracter închis... În școală, era poreclit «zgârie-brânză»... Nu-și ajută mama... Fire răzgâiată... Mama se zbate în condiții materiale grele, trăiește dintr-o mică rentă... Cowley posedă un mic cont la bancă – o mie trei sute de lire, din care o mie vărsată, în ianuarie, ca primă de asigurare, deoarece a avut un accident. Se afla pe un bac care s-a răsturnat și, neștiind să înoate, a fost salvat printr-un miracol. A contractat în schimb o ușoară congestie pulmonară. Societatea de asigurări i-a plătit o mie de lire ca primă pentru traumatismul psihic suferit și boala contractată în urma accidentului...” Norocos individ! O mie de lire pentru o banală congestie pulmonară! În condițiile astea, aș boli cu plăcere toată viața... Asta-i tot...

Luă foaia următoare.

— „Reginald Snider, informații primite din S.U.A. Fără cazier, imaculat, profesor” etc. etc. Să vedem Dorothy... Tot nimic... internată într-un sanatoriu o jumătate de an, nimic serios... Luă următoarea fișă. „Jowett... sculptor... cartofofor... datorii mari, însumând câteva mii de lire...” Ridică privirea. Dacă l-ar fi ucis pe Somerville, i-ar fi prins bine zece mii de lire, ce zici? Încă n-am luat contact cu domnul Jowett. N-am apucat să stau de vorbă cu el. Dar acum am impresia că e inutil. Nu ne poate spune nimic despre Cowley, și el l-a căutat în cursul dimineții. „Tânăr. Foarte talentat... conduce un atelier de sculptură în cadrul Academiei...” Luă foaia următoare. „Chanda Nu”... Auzi, nume: „Nu”!... „A optat pentru cetățenia britanică... Vârsta... fără cazier... Somerville...” Nimic interesant...

Ridică fișa următoare.

— Caroline Beacon... Hm... asta nu te privește... secret profesional. Tot ce pot să-ți spun e că fișa ei este curată ca lacrima... Culese de pe masă fișele și le introduse în plic.

Se auzi o bătaie în ușă.

Doctorul O’Flaherty se ivi în prag.

— Bolnava doarme încă. O transportăm. Inima bate regulat, e în afară de orice pericol, starea i se ameliorează treptat. Dimineața, infirmiera îi va administra încă o injecție, iar după-amiază va putea chiar să iasă la aer, să stea în șezlong, firește, dacă va fi vremea frumoasă...

— Hm... mârâi Parker, suspicios...

— ...și dacă îi permiteți dumneavoastră să iasă să se plimbe...

— Mulțumesc mult, doctore... Parker înclină din cap. Vă dau un polițist, care s-o supravegheze. În

ultimele câteva ore, ne-am văzut cam des, nu găsiți?

— Vreau să sper, rosti solemn doctorul O'Flaherty, că în noaptea aceasta nu se va mai produce niciun asasinat și nicio tentativă de sinucidere sub acest acoperiș. Deși cine nu știe că cel mai ușor se comit crimele în prezența reprezentanților legii?

Și, pe această replică, ieși.

— Ce-o fi vrut să spună? Parker privi ușa închisă.

— Presupun că a făcut aluzie la incompetența organelor noastre polițienești, zise Joe pe un ton blajin. Da, putem spune că unele lucruri s-au clarificat. Se ridică.

Azi-dimineață, după ce și-a luat micul dejun, Cowley s-a dus în atelier... murmură el ca pentru sine. A aprins cuptorul de topit metalele. O știu de la Jowett. De altfel, am văzut și eu fumul. Cu siguranță că l-a aprins înainte de a se duce în pavilion. Cred că n-ar fi rău să dăm o raită pe-acolo. Nu e exclus să găsim ceva.

Parker se uită la ceas. Era aproape miezul nopții.

— Hai! se însufleți el. Merită efortul. Nu se știe peste ce putem da. Zâmbi. Îți amintești ce spunea camerista aceea? Că ar fi putut, din întâmplare, să cadă într-un cazan cu metal topit...

Coborâra. Parker îl trimise pe detectivul aflat de pază la ușa de la intrare să aducă o lanternă. Era un clar de lună splendid. Fără voia lui, Joe se gândi că nu mai departe decât aseară Meryl Perry simțise pe buzele ei sărutarea lui William Cowley. Nu erau decât doi oameni obișnuiți, banali, ce se cunoscuseră în vacanță într-o străveche casă din sudul Angliei. Iar astăzi...

Detectivul reveni cu lanterna. Ieșiră în noapte.

Capitolul 18

Toate ferestrele erau laminate

Înconjurată peluza cu flori, adormită sub razele lunii. Trandafirii răspândeau un parfum îmbătător.

— De ce s-or fi ucigând oamenii unii pe alții? murmură Parker. Nu prețuiește o plimbare noaptea sub lună, în jurul unui rond cu flori, mai mult decât, să zicem, zece mii de lire, de pe urma cărora stai zeci de ani la închisoare, obsedat, pe deasupra, de figura omului pe care l-ai ucis spre a pune mâna pe banii ăștia?

— Vezi că sunt oameni care vor să se bucure și de plimbări sub lună, și de afurisitele acelea de zece mii de lire. Alex ridică din umeri. Se mângâie cu gândul că nu vor ajunge la închisoare și apoi prea puțini dintre ei posedă ceea ce numești tu conștiință: Nu știu să fie mulți cei ce ucid ca să pună mâna pe niște bani și pe care să-i obsedeze după aceea figura victimei. Cine are asemenea sensibilități nu prea obișnuiește să ucidă pentru a jefui.

Se înfundară în bezna aleii, Parker aprinse lanterna. În fața lor, se desprinsese din umbră un om.

— E în ordine... zise Parker. Noi suntem.

— V-am auzit, domnule. Mi-am închipuit că verificați dacă e totul în ordine. E o liniște pe aici!

— Parcul e înconjurat așa cum am ordonat?

— Da, domnule. Băieții sunt afară, dincolo de zid, la

debarcader și chiar și aici, în parc.

— Bine! Parker porni mai departe. După câțiva pași, Joe coti pe cărarea îngustă ce ducea la atelier. Clădirea era întunecată, cufundată în tăcere... Pereții de sticlă reflectau razele lunii.

— Am uitat să luăm cheia... spuse încet comisarul și scoase din buzunar una din micile scule universale folosite de poliție. Se aplecă, luminează cu lanterna broasca ușii și apoi potrivește aripioarele de fier ale instrumentului. Se auzi un clinchet ușor, și ușa se deschise. Presupun că există pe-aici lumină electrică? Parker luminează peretele și descoperă comutatorul. Îl răsuca. Două becuri mari, fără abajur, atârnavă de tavan, inundând încăperea cu o lumină vie.

Alex se uită în jur. În afară de silueta învelită în cârpe, care se afla acum în imediata vecinătate, nu părea să se fi produs nicio schimbare de la intrarea sa anterioară. Se apropie și se uită înăuntrul cuptorului, în care se deslușea un cazan mare, fixat pe niște furci de oțel solide, umplut cu un metal gălbui, până la a treia parte din capacitatea sa. Joe se aplecă.

— De un singur lucru putem fi siguri, spuse el fără să se întoarcă. Caznul ăsta e atât de îngust, că nici măcar din greșeală n-ar fi putut Cowley să sucombe căzând în el...

Se îndreaptă din mijloc, apoi se apropie de silueta învelită în cârpe. Smulse una din ele, apoi alta. Apăru un lut alburiu, aproape uscat.

— Ce mai e și hidoșenia asta? Parker se opri alături de el, uitându-se dezgustat la silueta zeului, care, pe măsură ce Joe smulgea fâșiile de pânză, își dezvăluia splendoarea.

— Chipul unui zeu. În stadiul actual, e executat din ceară și acoperit cu lut. În continuare, ceara e topită

și se toarnă metalul. Spărgându-se lutul, statuia e identică cu cea pe care o vedem acum, dar din bronz... Alex se trase îndărăt cu un pas, apoi se învârti în jurul statuii. Își apropie ochii de un punct anume, se retrase iarăși și dădu din cap dezamăgit.

— Ce tot cauți? Parker îl măsură neîncrezător. Deodată înțelese și se apropie și el de statuie. Ți-ai închipuit că a ascuns aici cele zece mii de lire și că Meryl, după ce a șters în pavilion urmele crimei, a venit fuga aici, ca să verifice dacă banii sunt la locul convenit? Dar atunci, de ce n-a intrat? se întrebă el, mai mult pe sine decât pe Joe. Dar e clar! S-a temut să nu dea de Jowett. De altfel, putea s-o facă și mai târziu. După moartea generalului, nimeni nu s-ar mai fi ocupat de statuile astea.

— Ar mai fi putut rămâne câteva zile în Mandalay House, sub un oarecare pretext, și să-i ia când i-ar fi fost la îndemână.

Și el, și Alex se apucară să cerceteze cu luare-aminte statuia.

— Ai dreptate, mormăi Joe. Nimănui nu-i mai trebuie acum copiile astea... Scoase un briceag și desprinsе o bucată de lut, apoi încă una, până ce dădu de ceara galbenă, strălucitoare. Alex făcu o gaură în ea și îndreptă fascicolul de lumină al lanternei spre interior. Se uită în jur, ridică de jos o vergea de metal și o împlântă în gaură. Vergeaua se afundă în ceara moale.

— N-ar fi putut să-i ascundă aici, pentru că lutul nu se usucă așa de ușor. Parker clătină din cap. Iar asta-i uscat. Ți pierzi vremea...

Cu toate acestea, Alex cuprinse în brațe mogâldeța de lut și o săltă în sus. În sfârșit, o așeză la loc.

— Ai dreptate, murmură. Îmi pierd vremea... Se uită în jur și se apropie de o altă siluetă așezată pe o platformă de lemn. O dezveli.

— Ăsta este Budha din Moulmein... spuse el privind fața aurie încremenită într-un surâs fără moarte. Dacă n-ar fi fost el, nu ne-am afla astăzi aici...

Se apropie și cercetă atent statuia. Parker se apropie și el.

— Arată ca nou.

— Pentru că a fost restaurat în vederea reexpedierii în Birmania, spuse Joe.

— În Birmania? Numai că de afacerea asta urmează să se ocupe tribunalul. Precum bine știi, s-a comis, cu prilejul achiziționării acestei statui, un șir întreg de infracțiuni... Nu m-am ocupat până acum de aspectul acesta al problemei, pentru că am avut alte treburi mai importante, dar...

— Și n-o să te ocupi nici de acum încolo, Ben! Alex se opri în fața lui. Avea o mină cât se poate de gravă. N-au fost infracțiuni la niște legi bine statornicite și întemeiate, ci doar la unele reglementări valutare, pe cât de recente, pe atât de idioate! N-ai dreptul să le iei în seamă!

— Reglementările valutare au și ele caracter de lege! spuse Parker ocolindu-i privirea. Sunt polițist, Joe, o știi prea bine.

— Mă rog... zise Alex. Dar îți jur că dacă sufli o vorbă pe chestia asta și te folosești de o informație pe care eu ți-am transmis-o pe cale *particulară*... Se întrerupse.

— E adevărat că mi-ai transmis-o pe cale particulară. Dar informația respectivă era esențială pentru ancheta acestui caz de asasinat, drept care nu-ți era permis s-o tăinuiești...

— Bine... făcu Joe. Fă ce crezi de cuviință. La fel am să fac și eu.

— Ce vrei să spui? se neliniști Parker. De ce nu vrei să mă înțelegi?

— Tocmai asta mă și străduiesc să fac, de aceea și spun: fă ce crezi de cuviință! Să nu mai vorbim despre asta; dădu din mană. Mortului, oricum, puțin o să-i pese...

— Păi, vezi! zise Parker, vădit ușurat.

Joe se vârî sub platformă și cercetă de dedesubt soclul statuii, atât cât se vedea prin barele de metal pe care se sprijinea. Se strecură afară.

— Nici aici, nimic... Privi în jur. Hai să aruncăm o privire în subterana asta, Ben!

Se aplecă deasupra chepengului deschis dintr-unul din colțurile încăperii. Câteva trepte de piatră duceau în jos. Coborâra, aplecați din spinare. În fața ochilor lor, se ivi o vatră largă și partea de jos a cazanului. Într-un ungher, se afla o mică stivă de cărbuni de lemn, meticolos așezată. Niște foale mari de piele, îndreptate spre vatră, ocupau jumătate din dreapta a subteranei. Alex răscoli cu o vergea cenușa și ciocăni cu atenție, întâi pardoseala din cărămidă, apoi părțile laterale ale vetrei.

— Toate astea le-a construit Cowley... rosti el peste umăr. Parker se apucă și el să ciocănească pereții. Nimic.

O jumătate de oră mai târziu, murdari și transpirați, aerul de acolo fiind înăbușitor și încărcat de miros de funingine, se îndreptară din mijloc.

— Cel puțin suntem cu conștiința împăcată... Joe zâmbi și își șterse fruntea. Cele zece mii de lire nu sunt aici. Foarte normal, de altfel, nu-i așa? și se uită la prietenul său.

— Bineînțeles! Parker încuviință din cap. Numai un nătărău i-ar fi lăsat aici și-ar fi fugit... deși, cum spuneam, nu poți să știi niciodată...

Reveniră sus. Parker arată spre o mică ușă din perete.

— E cămăruța lui Jowett. Joe deschise ușa și se uită înăuntru. În momentele de răgaz, când își făcea Cowley partea lui de treabă, stătea aici și medita la proiectul monumentului aviatorilor din Manchester. Iată-l.

Intrară. Pe o masă, se afla o machetă mică, confecționată din carton: nimic mai mult decât o cutiuță mică, pe care era înfiptă oblic, în suprafața netedă, o aripă albă...

— Știi că-i interesant?... Parker înconjură masa și privi macheta și din partea cealaltă. Da, ar putea fi grozav de frumos!

— Asta i-am spus și eu. Dar el vrea ceva mai mult, vrea să surprindă ideea celui ultim minut, a deznădejdii momentului prăbușirii. Știi care, nu?

— Știu. Îmi amintesc...

Parker mai admiră un moment macheta monumentului, apoi se întoarse și cercetă din ochi încăperea.

— Din fericire, aici n-avem prea multe de verificat. Trase mașinal sertărașul mesei, o foarfecă, clei, bucăți de carton alb. Îl împinse la loc.

leșiră.

Când reveniră pe alee, luna se mai înălțase pe boltă. Se opriră. Din depărtare, de dincolo de hățișul tufișurilor și de peretele întunecat al copacilor, răzbătea până la ei un vuiet adânc, înăbușit.

— Frumoasă noapte, zise Parker.

O porniră mai departe agale, dar nu pe alee, ci de-

a dreptul peste gazon, în direcția din care se auzea
vuietul mării. O bucată de loc, tufișurile se îndesiră,
apoi se răriră. În lumina lunii, licări, mată, îngrăditura
de sârmă.

— Fii atent! spuse încet Alex. Dincolo de sârmă e
prăpastia...

O luară spre dreapta, în lungul gardului de sârmă,
ocolind tufișurile.

— Când mă gândesc că trebuie să formulez toată
povestea în scris... Parker oftă. Din fericire, până
dimineață mai este... Putem să ne odihnim și noi, nu-i
așa? Câteodată, mi se face lehamite de amprente
digitale, de autopsii de cadavre, de mutrele morților,
care mă privesc din fiecare colțișor al memoriei mele
de polițist...

Tăcu. Ieșiseră de sub copaci fără să-și dea seama
când. Se aflau în dreptul treptelor ce coborau spre
debarcader. Înaintea lor, se întindea marea, liniștită
acum și argintată de razele lunii.

Statură, o clipă, nemișcați. Jos, la debarcader,
cineva lovi cu piciorul o piatră, și un fascicol de raze
de lanternă săgetă spre ei, cuprinzându-i într-o
lumină slabă, caldută.

— Stinge! strigă Parker. Eu sunt!

Lumina se stinse.

Se întoarseră. Pășeau tăcuți pe aleea întunecată,
cufundați fiecare în gândurile sale. Deodată, Parker
spuse:

— Ar trebui să ridic paza, nu? N-are sens s-o mai
lungim. Dimineața, o interoghez pe Meryl Perry, și cu
asta, basta! Trebuie să recunoască adevărul. Toți
ceilalți au câte un alibi verificat. Dorothy și profesorul
n-ar fi putut nici să toarne otrava în cafea, nici să-l
împuște pe bătrân și nici să expedieze din Londra

scrisori al căror răspuns să-l ridice de la post-restant. Jowett, la fel, n-a putut otrăvi cafeaua și nici n-a părăsit Mandalay House. Chanda nu putea să-l împuște pe bătrân. De domnișoara Beacon nici nu mai vorbim, de altfel, are și ea un alibi. Numai Cowley a putut face toate astea, numai el! În plus, știm că fata a fost în pavilion după moartea generalului și a șters urmele crimei... Asta este! Încheie el foarte convins, totuși, în clipa următoare, se opri locului și puse mâna pe umărul lui Alex.

— Ești de acord cu mine, Joe?

— De felul meu, sunt un om condescendent... Dinții lui Alex sclipiră în întuneric. Cred că pe Meryl trebuie să o reții sub pază, iar pe ceilalți să-i lași să plece. De altfel, îți garantez că se vor împrăștia ca potârnicile, care încotro! Toți, în afară de Caroline, care va rămâne cu siguranță la înmormântare. Și eu voi rămâne, bineînțeles.

Ajunseră la capătul aleii. Drept înaintea lor, se înălța conacul. La etaj, toate ferestrele erau luminate una, două, trei, patru, cinci...

În noaptea aceea, locatarii din Mandalay House n-aveau somn.

Capitolul 19

Te-ai convins, Joe?...

Revenind în bibliotecă, Alex luă loc la masă și își fixă privirea pe harta mare a Indiei. Parker se lăsă și el pe un scaun, față în față cu prietenul său.

— Ce rău îmi pare că idioata aceea s-a găsit tocmai acum să se îndoape cu somnifere! oftă comisarul. La ora asta, am fi avut declarația ei, semnată și parafată.

— Sigur că da, îl îngână Joe. Semnată și parafată...

Ceva în glasul său îl făcu pe Parker să ridice iute capul.

— Nu cumva vrei să spui că micuța Meryl e nevinovată? Dacă se încăpățânează să nu recunoască, vă citez pe voi, pe tine și pe Hicks, ca martori principali ai acuzării, care să arătați că, după ieșirea lui Dorothy Snider din pavilion, n-a mai putut pătrunde nimeni acolo. Tribunalul te va întreba, în plus, dacă n-a declarat Meryl Perry, în prezența mea, că a vorbit cu generalul la ora unsprezece, deci după limita de timp a decesului stabilită de autopsie.

— Poți să fii convins că voi spune adevărul. Așa a declarat.

— În cazul ăsta, te întreb tot te mai îndoiești că ea a înscenat sinuciderea lui Somerville, îndepărtând din mâna inertă a mortului bucata de pânză ce provenea de la cămașa iubitului, ștergând amprente de pe

armă și făcând totul pentru a distrage atenția poliției de la Cowley, ca autor al asasinatului?

— Nu mă îndoiesc nicio clipă că Meryl a așezat corpul într-o nouă poziție – și știi de ce? Pentru că mâna mortului era așezată peste *fotografiile* pe care ea le adusese în pavilion, la ora unsprezece...

— Tocmai! Eu nu afirm că l-a ucis pe bătrân cu mâna ei, ci doar că este complicea criminalului și, eventual, creierul acestui asasinat. După ce punem mâna pe Cowley, aflăm noi amănunțit cum s-au petrecut lucrurile. De obicei, în fața unei asemenea acuzații, orice legătură se duce dracului, fiecare caută să arunce vina pe celălalt. Și atunci, ies la iveală toate dedesubturile... Tăcu o clipă, aruncând o privire pe sub sprâncene către Alex. Tot la împușcătura aceea te gândești? N-ai auzit-o, asta-i tot... Când te bizui numai pe auz, o eroare e oricând posibilă. Tot ce știi este că n-ai auzit împușcătura. Asta-i tot ce poți declara. La ora respectivă, te aflai prin parc, dând târcoale pavilionului. Dar acustica nu este peste tot aceeași. Orice-ai zice, Somerville a fost împușcat, prin urmare ți-a scăpat totuși ceva, nu? Ți-a scăpat sau ție, sau lui Hicks... Simțurile omului sunt imperfecte, cred că recunoști asta!

— Desigur... Joe aprobă din cap. Simțurile omului sunt imperfecte... Zâmbi.

Parker dădu din cap.

— Îmi pare bine că nu te mai încăpățânezi. De altfel, mâine, când fetișcana aceea o să se pună pe picioare atât cât să putem sta de vorbă cu ea, o să aflăm cu siguranță ce și cum. Ea *știe* cum s-au petrecut lucrurile. Iar Cowley... Dădu din umeri. Al naibii individ! A târât-o și pe ea în povestea asta și, pe urmă, a părăsit-o la voia întâmplării...

— Asta așa e! Încuviință Joe. Domnul inginer n-a prea fost la înălțime!

— Nu te teme, mai curând sau mai târziu o să-și dea el cu pumnii-n cap! Nu mă gândesc, bineînțeles, la comportarea lui față de Meryl. Dar să ucizi cu sânge rece un bătrân, pentru câteva mii de lire...

Joe bătu cu palma peste hârtiile aflate pe masă.

— Cum știm că domnul Cowley nu-și ajută nici propria mamă și are faimă de zgârie-brânză, banii exercită probabil asupra sa o atracție de-a dreptul magică. Cunoscut destui oameni dintr-ăștia. Se recrutează mai ales dintre pedanți, dintre cei care au un respect exagerat pentru obiecte! La prima vedere, zici că totul e în regulă. Dar respectul lor pentru obiecte provine din zgârcenie... dintr-o rapacitate înăscută față de bunurile trecătoare!

— Tocmai! Parker se însenină la chip. Mai adineaori, am crezut că ți-ai pierdut mințile, Joe! Întâi și-ntâi, ai avansat ideea că acest asasinat e imposibil să fi fost comis, mai apoi am avut impresia că-ți bați joc de mine, când – și câte dovezi irefutabile nu ți-am pus înainte! – am susținut că fetița aceea e complicea asasinului. Însăși tentativa ei de sinucidere, de fel simulată, căci doar o oră a lipsit ca să n-o mai poată salva nimeni, pledează împotriva ei!

— Hm... făcu Joe. Sper că la proces vei uza totuși de argumente ceva mai precise.

— Bineînțeles, amice. Notează:

1) Chanda: a putut expedia din Londra scrisorile semnate cu numele de Plumkett, a putut turna otrava în cafea, dar nu l-a putut împușca pe general;

2) Jowett – n-a putut turna otravă în cafea, n-a putut expedia scrisorile din Londra și n-a putut ridica scrisorile de la postrestant;

3) Perry - n-a putut pune otravă în cafea, n-a fost la Londra.

4) Snider și fiica sa - n-au putut otrăvi cafeaua, nu l-au putut împușca pe general, n-a fost niciunul dintre ei la Londra.

5) Caroline Beacon - nu l-a putut împușca pe general și, deși ar fi putut turna otravă în cafea, n-avea de unde să știe de achiziționarea statuii din Germania și deci nu-l putea șantaja pe bunicul ei. De altfel, din fericire, între orele nouă și zece a fost în compania lui Dorothy Snider, ceea ce mă scutește de a apela la mărturia ta.

— Pe care, de altfel, ai fi avut destule temeiuri s-o suspectezi, nu-i așa? și Joe, pentru întâia oară în ziua aceea, izbucni într-un râs obosit, totuși sincer. Oh! Ben, Ben, care dintre noi doi e mai trăsnit?

— Cel care e îndrăgostit, se-nțelege! își dădu cu părerea comisarul, binevoitor. Dar să trecem mai departe. A mai rămas domnul Cowley.

6) Cowley a fost la Londra și ar fi putut scrie sub numele de Plumkett, precum și să ridice răspunsul generalului de la post-restant, ar fi putut otrăvi cafeaua, iar între orele nouă și zece, n-a mai fost văzut de absolut nimeni, prin urmare nu are niciun alibi. În afară de asta, a dispărut, și o dată cu el au dispărut zece mii de lire sterline. Meryl Perry era îndrăgostită de el, se sărutau noaptea prin parc. Voiau să se căsătorească... Meryl este singura persoană cu cazier dintre cei prezenți la Mandalay House, a fost internată, timp de doi ani, într-o casă de corecție, o adevărată academie a delincvenței. Fata e perfect informată în legătură cu amprente digitale și celelalte. Voi dispune de mărturia ta și a lui Hicks, prestată sub jurământ, că Meryl a șters urmele crimei

lui Cowley și a înscenat sinuciderea lui Somerville. Din toate acestea, după ce am stabilit că o singură persoană întrunește toate cele trei condiții pe care trebuia să le îndeplinească asasinul și după ce exact persoana aceea dispare cu banii, lăsându-și, ca acoperire, iubita, o fostă infractoare, ce altă concluzie vrei să trag? Cowley este asasinul, iar Meryl, complicea sa. Ești de acord?

— Mai rămâne fleacul acela, totuși... mormăi Alex. Nu pot să pricep în ruptul capului cum de n-am auzit împușcătura!

— Un fleac, că bine zici! Procurorului îi va fi ușor să-l minimalizeze, iar tribunalul, ținând seama de celelalte dovezi, îl va pune pe seama imperfecțiunii auzului tău, ori a lipsei de atenție... În definitiv, că ai auzit sau nu detunătura, Somerville a fost împușcat!

— Da. Asta așa e... Joe oftă. Deși, cum știi și tu, când în bilanțul unei mari bănci se strecoară o greșeală, fie și de un penny, trebuie refăcut întreg calculul, pentru că, în realitate, eroarea poate să fie de milioane! E drept că, în cazul nostru, și eu cred...

— Prin urmare, pot să consider că te-am convins, că... Parker păru să-și caute cuvintele următoare: Că nu găsești nicio fisură în raționamentul meu? Dacă-i așa, pot să întocmesc liniștit raportul asupra cercetărilor preliminare. În ce-l privește pe Cowley, întreaga poliție britanică a fost alertată, așa că prinderea lui nu e decât o chestiune de timp. Iar pe domnișoara Perry o avem în mâinile noastre. Sunt convins că ne va spune tot. După un astfel de șoc, ca o tentativă eșuată de sinucidere, oamenii nu rezistă și se moaie... Își frecă mâinile.

— Prin urmare, amice, continuă Parker, înainte de culcare, am să ridic echipele de pază din jurul

domeniului și din interiorul conacului. Din acest moment, locatarii lui Mandalay House se pot mișca nestingheriți. I-am izolat pe vinovați de ceilalți... Ești de acord? Măcar acum te-ai convins că l-am demascat pe ucigașul lui Somerville, pe el și pe complicea sa, Toma-necredinciosul ce ești?!

— M-am convins... Alex zâmbi, se ridică și-și lăsă mâna pe umărul prietenului său. Ridică straja, Cezare! Ai dreptate, și acum, hai să ne culcăm. Dar mai-nainte, aș vrea să mai trec o dată pe la Caroline. Sunt sigur că nu doarme.

— O, da!... Fața zâmbitoare a lui Parker redeveni gravă. Du-te la ea negreșit! Nici nu-ți închipui cât de mult regret că tocmai pe ea a lovit-o această nenorocire! Dar dacă ținem seama de vârsta generalului...

— Da... Joe oftă. Cu toate astea, cât de fericit aș fi acum dacă l-aș fi putut salva... A fost o treabă tare urâtă, Ben...

— Cum ai fi putut să prevezi?...

Parker îi puse mâna pe umăr.

— Pe mâine, Ben...

— Pe mâine, Joe...

Alex ieși și urcă la etaj.

Capitolul 20

Nu mă mai pot folosi de mașina mea...

Era dimineață, devreme. Parker și Alex se întâlneau în ușa sufrageriei. Camerista Jane, care purta un șorțuleț impecabil, pusese masa și acum stătea lângă perete, modestă și voind să pară indiferentă, dar ochii, în ciuda voinței ei, i se întorceau într-una înspre cei doi bărbați.

Alex căscă.

— N-ai dormit prea bine? întrebă Parker.

— Nici n-am închis ochii... recunosc Joe. Printre altele, am rezolvat, dis-de-dimineață, o anumită chestiune pentru Caroline. N-ai să te superi dacă am să-ți spun că mi-am permis o mică minciună? Întrucât ai dispus ridicarea pazei și cei mai mulți dintre oamenii tăi erau liberi, le-am spus că ai fost de acord să-i folosesc la transportul unei statui grele... În starea ei sufletească, știi, Carolinei îi era neplăcut s-o vadă, prea îi aducea aminte de bunicul ei. Ce zici, am procedat bine? Inutil să adaug că efortul oamenilor tăi a fost recompensat, dar te previn, Ben, că și asta este o informație particulară!

— N-am auzit nimic! Parker își astupă în glumă urechile. Din moment ce nu erau de serviciu, îi privește, după cum te privește și pe tine, eu nu mă amestec!

— Dar le-am spus că ai aprobat tu...

— Oh! ce contează! Faptul că nu s-au apucat de treaba aceea până nu le-ai spus că am aprobat-o eu e, oricum, o satisfacție... Te iert! Bună dimineața, miss Beacon...

Caroline, foarte palidă, dar stăpână pe sine, se ivise în ușa sufrageriei. Îl salută din cap pe Parker.

— Joe mi-a povestit totul, acum câteva minute... spuse ea încet. Încă nu-mi vine să cred...

Intră Jowett și-i salută din prag.

— Acesta este domnul Jowett, Ben! Alex făcu prezentările.

— Am văzut aseară, în atelier, proiectul monumentului aviatorilor din Manchester... Și Parker se înclină în fața sculptorului. Și eu am fost aviator, domnule. E un proiect foarte frumos...

— Vă mulțumesc, răspunse scurt Jowett.

Își făcu apariția și Dorothy. Era pudrată, iar buzele și le rujaze cu un carmin violent, în schimb, o trădau ochii, încercănați, că dormise prea puțin și că plânse în noaptea aceea. Profesorul intră și el după o clipă. Se înclină în fața Carolinei, pe Parker și pe Alex, însă, nu-i onoră nici măcar cu o privire.

— Dar unde e Chanda? Întrebă Caroline privind în jur.

— E foarte ocupat în momentul acesta, spuse Joe. A cerut să nu i se pregătească micul dejun. Va lua masa când va găsi timp...

Se așezară la masă. Jane oferă fiecăruia căni de cafea și ceai. Aproape niciunul nu se atinse de pâine.

— Nu, nu pot să cred... repetă Caroline. Pe Cowley nu-l cunoșteam bine, dar Meryl...

— Am fost, azi-dimineață, la spital și i-am spus „Meryl Perry, recunoști că ieri, la ora unsprezece, ai intrat în pavilionul de pe promontoriu, în care se afla

cadavrul generalului John Somerville, ucis de Cowley, ai schimbat poziția cadavrului și ai mutat din loc revolverul, care se afla lângă birou, cu scopul de a-i face pe anchetatori să creadă că a avut loc o sinucidere? Recunoști că ai îndepărtat din mână mortului o bucată de pânză roșie, despre care știai că fusese smulsă din cămașa pe care William Cowley a purtat-o în acea dimineață? Recunoști, în afară de asta, că ai depus mărturie falsă în cursul interogatoriului preliminar, cu intenția de a-l acoperi pe William Cowley, deși știai că el l-a ucis pe generalul John Somerville? Îți atrag atenția că orice declarație pe care o vei face va putea fi utilizată împotriva dumatăle!"... Răspunsul ei a fost „Da, recunosc”

Parker își roti privirile asupra celor de față.

— Poate că e de necrezut, dar, din păcate, perfect adevărat...

— Și ce se va întâmpla cu ea? întrebă încet Dorothy.

— Până la amiază, va rămâne sub îngrijirea unei infirmiere și sub paza unuia din oamenii mei, urmând ca după aceea medicul penitenciarului să-și dea avizul dacă poate fi transportată la închisoare.

— Oh, până atunci eu voi fi părăsit comitatul! spuse Jowett. M-am săturat de toate ororile astea! Cowley, Dumnezeule! Neprihănitul și irascibilul vlăstar al Angliei burgheze! Puritanul și modestul! Din prima clipă, mi-a provocat repulsie. Pe Meryl însă n-aș fi crezut-o în stare să... Ori, poate fiindcă îl iubea, s-a lăsat înșelată de ticălosul acela?

— E și asta posibil, firește... Parker dădu din cap. O să aflăm noi adevărul, fie de la ea, fie de la el, când îl vom captura. Nu ajunge el departe!

Tăcu.

— Miss Beacon... zise Dorothy. Vă rog să mă iertați, dar eu aș vrea să plec astăzi... N-ar putea să mă ducă cineva la gară?

— Dar de ce, copila mea? Inchiriem o mașină din Teingmouth și plecăm la Londra! spuse Snider.

Dorothy nu răspunse, privind în continuare rugător spre Caroline, care înclină din cap.

— Desigur, miss Snider, dacă așa doriți...

— În acest caz... îngăimă profesorul. Se ridică, apoi se așează la loc și adăugă „mă scuzați...” și se aplecă deasupra ceștii.

— Și eu va trebui să plec foarte curând... Parker adresă un zâmbet trist Carolinei. Regret foarte mult, miss Beacon, că de data aceasta ne-a fost dat să ne întâlnim în împrejurări atât de tragice! Un singur lucru mă consolează, și anume că ucigașii nu vor întârzia să-și primească pedeapsa... și că...

Se întrerupse. Alex se înecase cu o bucată de pâine... Tuși cât tuși, apoi respiră adânc.

— Vă rog să mă iertați...

Se ridicară de la masă, Joe tușind încă, Parker, liniștit și demn. Și ceilalți se ridicară pe rând, împrăștiindu-se pe la camerele lor.

— Vă duc eu la gară, se adresă Joe lui Dorothy, dacă mă așteptați încă puțin. De acord?

— Oh! nici nu mi-am făcut bagajele încă. Într-o jumătate de oră, cobor.

Caroline, Parker și Alex ieșiră în fața conacului și porniră să ocolească agale peluza cu flori.

— Am venit aici abia alaltăieri la prânz... spuse încet Caroline. E oare posibil?... Mi se pare că a trecut o veșnicie...

Îl văzură, de departe, pe Jowett coborând, lăsându-

și valiza de piele pe peronul din fața conacului și venind către ei.

— Miss Beacon, spuse el luându-i Carolinei mâna, vă rog să mă credeți că am ținut mult la bunicul dumneavoastră. Știa despre artă mai mult decât o sută de profesori infatuați cu Snider în frunte. Regret grozav că n-a apucat să se răfuiască cu prostul acela! Soarta a hotărât pesemne să fie altfel... Un singur lucru vă poate consola; era un om extrem de bătrân și oricum nu i-ar fi fost dat să trăiască prea mult. Știu că vorbele mele n-ajută la nimic, dar, cu timpul, veți ajunge și dumneavoastră la aceeași concluzie...

Îi ridică mâna și i-o sărută. Se înclină apoi în fața lui Alex și a comisarului.

— Acum, mă voi ocupa exclusiv de monumentul meu, se adresează el lui Alex. Vă mulțumesc mult pentru sugestiile pe care mi le-ați făcut. Știu eu ce să spun? S-ar putea ca monumentul meu să nu fie chiar atât de nereușit...

— Tindem mereu spre perfecțiune... rosti sentențios Parker.

— Exact. Am să văd. De aci-nainte, timpul îmi va aparține în întregime. La revedere... Tresări. Doamne, macheta! Era cât pe ce s-o uit aici! N-aș fi crezut niciodată că aș putea s-o uit... Mă iertați...

Se înclină și dădu să plece.

— Vă însoțesc, zise Joe. Aș vrea s-o mai admir o dată. E cel mai interesant proiect de monument pe care l-am văzut vreodată. Plecară împreună și se făcură nevăzuți pe alee.

— Sărmanul Joe! zise Caroline. Și pentru el a fost o lovitură teribilă. Bunicul a fost ucis aproape în prezența sa. Și cu toate că sunt convinsă că n-ar fi putut preîntâmpina nimic, sunt la fel de sigură că

acum se frământă și își face reproșuri. Mă întreb, cum aş face să-l consolez?

— Da... Comisarul aprobă din cap. În timpul anchetei, s-a comportat, de parcă mintea i-ar fi luat-o razna... Îi era imposibil să se concentreze. În primul moment, când i-am explicat cum consider eu că s-au petrecut lucrurile și i-am demonstrat că într-un singur mod ar fi putut fi comisă crima, mi-a răspuns că vorbesc prostii. Cred că abia mărturisirea lui Meryl Perry l-a convins definitiv. Poate că n-ar fi fost cazul să vă expun concluziile anchetei – până la proces, ele ar trebui păstrate secrete – dar Meryl Perry... Se întrerupe.

Alex și Jowett apăruseră pe alee. Jowett ținea în mână macheta albă a monumentului. Joe pășea alături de el, vorbind cu jumătate de glas.

— Da... făcu Caroline. Nu vi se pare curios că a ținut să-l însoțească pe Jowett? S-ar părea că a uitat de mine... de tragedia care... Să-l preocupe chiar într-atât monumentul acela, încât... Tăcu și ea. Rămaseră nemișcați, uitându-se la cei doi bărbați, care își continuau discuția pe peron.

— Nu uitați că Joe a fost și el aviator, ca și mine. Mulți dintre prietenii noștri au pierit, și monumentul lui Jowett e într-adevăr frumos... Parker clătină din cap.

Alex scoase un obiect din buzunar și îl întinse lui Jowett, care, la rândul lui, îi înmână macheta. Apoi se îndreptă spre superbul *Rolls-Royce*, ce se afla la câțiva pași de ei, și deschise portiera.

— De ce i-o fi dat cheile de la mașină? Parker ridică din umeri. Jowett are și el mașina lui.

— S-ar putea să fie defectă, spuse Caroline. Dar dacă domnul Jowett pleacă cu *Rolls-Royce*-ul, rămâne

Joe fără mașină...

Jowett trânti portiera, coborî geamul și-i făcu un semn cu mâna lui Alex. Joe îi răspunse înclinându-se. Se întoarse pe călcâie și, purtând macheta în amândouă mâinile, se îndreptă spre ei.

— M-a rugat să-i dau voie să se plimbe puțin! strigă el zâmbind. N-a stat niciodată la volanul unul *Rolls-Royce*!

Mașina porni în marșarier pentru a putea întoarce.

— Ce naiba face? întrebă Parker.

— Probabil că încearcă marșarierul... Joe încremenise cu macheta în mâinile întinse înainte.

Mașina viră, și emblema ei sclipitoare, triunghiulară, ce nu poate fi confundată cu emblema nici unei alte mărci de automobil din lume, era acum orientată drept spre alea care ducea la pavilion. O clipă, *Rolls-Royce*-ul rămase nemișcat: zgomotul motorului nu se auzea de loc. Deodată, Jowett băgă în viteză, și mașina se avântă înainte ca o rachetă. O fracțiune de secundă, caroseria ei licări printre tufele de trandafiri, apoi *Rolls-Royce*-ul se năpusti pe alee, însoțit de trosnetele puternice ale crengilor călcate.

— Ce-i cu el, a înnebunit?

Parker porni în goană spre alee, dar se opri brusc. Alex îl ajunse din urmă. O clipă mai târziu, Caroline se afla și ea lângă ei.

Își reluară goana toți trei, fără o vorbă. Joe nu se opri decât în locul unde balustrada atârna îndoită, balansându-se încă deasupra prăpastiei.

— Dumnezeule! exclamă Parker. S-a prăbușit, cu mașina ta cu tot! De ce l-ai lăsat să urce la volan?

Alex nu răspunse. Se rezemase de balustradă și se uita la valurile care veneau încet spre țărm.. Dar pe suprafața apei nu rămăsese nicio urmă.

— Salvați-I!... șopti Caroline cu glasul găuit. Poate că mai e în viață...

Alex clătină din cap.

— O mașină care mergea cu o asemenea viteză a fost propulsată la mai mulți iarzi de țărm. A căzut descriind un arc. În locul acesta, dacă nu mă înșel, apa e foarte adâncă?... N-ar fi putut rezista nici la izbirea de suprafața apei și nici să iasă din mașina care se scufunda n-ar fi putut... *Rolls-ul* e foarte greu... Fereastra era deschisă: a murit înecat, mai mult ca sigur...

Parker, care se aplecase și el peste balustradă, scrutând suprafața apei, spuse încet:

— Uleiul...

La oarecare distanță de mal, apăruse pe valuri o pată lucioasă de ulei, care se lățea într-una, pe măsură ce briza călduță a dimineții împingea valurile.

— Acolo, murmură Caroline, sunt două sute de iarzi adâncime. Malul e dintr-o dată abrupt... E punctul cel mai adânc de pe toată coasta sudică... Oh, nu mai trăiește, nu mai trăiește... și fata izbucni în plâns, înfundându-și capul în umărul lui Alex.

— De ce i-ai dat mașina?... își repetă Parker retorica, disperata și stereotipa întrebare. De ce dracu l-ai lăsat la volan?

— I-am dat-o, fiindcă îi era nesuferită Carolinei! replică rece Alex. Și i-am mai dat-o pentru că sunt superstițios.

— Ce?! făcu Parker. Tu ți-ai pierdut mințile, Joe!

Caroline conteni brusc din plâns. Se depărtă cu un pas de Alex și îl privi îngrozită.

— Joe... tu chiar că... Veniți să-i anunțăm pe oameni și să luăm șalupa. Poate că nu e prea târziu... Hai, Joe! Ești extenuat, de aceea...

— Nu... Alex clătină energic din cap. N-am spus că sunt extenuat. Am spus că sunt superstițios. Și în momentul când bănuielile începuseră să se îndrepte spre tine, Caroline, m-am jurat că, dacă voi izbuti să-l descopăr pe asasinul bunicului tău, nu mă voi mai urca niciodată în mașina asta... Și pentru ca deznodământul să fie cât mai melodramatic, am potrivit lucrurile în așa fel ca la volan să se afle, în ultima ei cursă, chiar *asasinul!*

— Asasinul?! Parker se depărtă de balustrada ruptă și veni spre el, uluit. Joe! Hai! zise el hotărât și dădu să-l ia de braț.

— Bine... Alex aprobă din cap liniștit. Dar lasă-mă să-ți înmânez întâi cele zece mii de lire pe care le-ai căutat cu atâta înverșunare.

Și dintr-o mișcare, smulse fundul de carton al cutiei. La picioarele lor căzu un rotocol de bancnote prins cu un elastic gros, care le făcea să nu ocupe un volum prea mare.

Parker se aplecă și ridică pachetul de bani, uitându-se la el stupefiat.

— După ce i-am spus că știu ce se află în interiorul acestei machete și că îi pot dovedi pas cu pas cum i-a ucis pe Cowley și pe generalul Somerville, am adăugat că mașina mea e trasă la scară și, întrucât el, Jowett, zice că n-a condus niciodată un *Rolls-Royce*, ar putea s-o facă acum, iar dacă s-ar produce un accident fatal, poate să fie încredințat că *monumentul aviatorilor din Manchester* va fi realizat după proiectul artistului mort prematur, și nu după al altcuiva. Altfel, îl așteaptă închisoarea pe viață, perspectiva de a-și petrece bătrânețea printre ocași, în duhoarea celulelor, în acea atmosferă fetidă, saturată de clor și de carbon... Și-a dat seama că pierduse. Nici n-a clipit

măcar. Mi-a cerut cheile și... restul l-ați văzut.

— Joe... zise Parker. Dar, în felul ăsta, l-ai ajutat să se sustragă justiției și să...

— Oh! cine te pune să iei în serios ce spun?... Alex zâmbi. Acum un minut, ziceai că sunt nebun sau surmenat, nu-mi amintesc exact. Poate că bat câmpii! Ai vreun martor care să fi asistat la discuția mea cu Jowett?

— Dar el n-ar fi putut face asta! Jowett n-ar fi putut otrăvi cafeaua! Doamne! Am uitat! Repede, să organizăm salvarea. Există o șansă minimă să iasă corpul la suprafață, omul acela poate că mai e în viață! Alerg la șalupă!

— La care? întrebă Alex, prinzându-l de braț.

— La cea de la debarcader! Dă-mi drumul!

— Nu mai e nicio șalupă acolo! strigă Joe.

Parker, care se smulsese din mâna lui și o rupsese la fugă, se opri brusc.

— Cum, nu mai e? Azi-noapte era!

— Da, dar la cinci dimineața, șase dintre oamenii tăi, cu aprobarea ta, de altfel, au transportat pe ea o anumită statuie, ce se afla în atelier. Cinci minute după aceea, Chanda s-a instalat la cârmă și a pornit în larg. În clipa asta, se găsește la zeci de mii de apele teritoriale britanice... și, după câte sunt informat, navighează către unul din porturile... Dar nu văd de ce te-ar interesa asta... Se întoarce spre Caroline. Chanda a plecat spre Birmania, draga mea. Transportă statuia aceea. E încredințat că bunicul tău, acolo unde e el acum – și Joe îndreptă mâna spre partea de răsărit a cerului – e fericit știind că ultima sa voință este îndeplinită. Chanda a plecat pentru totdeauna. M-a rugat să te sărut din partea lui și să te rog să-l ierți. Mi-a spus: „Dragostea mea pentru fetița

aceea de-o șchioapă – fiindcă așa mi-a rămas și-mi va rămâne în minte până la moarte – a fost mai vie și mai puternică decât tot ce-am fost învățat să iubesc și să cinstesc în viață. Fie ca dragostea aceasta nețarmurită să mă dezvinovățească în ochii ei...”

— A plecat pentru totdeauna... murmură Caroline. Și el, și bunicul... Ce mai rămâne din Mandalay House?... Joe! Vreau să plec și eu de aici îndată ce...

— Gândește-te la bunicul tău, draga mea! El a fost mai curajos ca tine. Oamenii se nasc, luptă și pier. Dar nu se dau bătuți. Ți-e dragă casa aceasta. Nu întreprinde nimic înainte de a fi sigură că hotărârea ta e definitivă..

Parker, care se opriese lângă balustrada ruptă ce continua să se lezene, se întoarse spre ei.

— N-a ieșit la suprafață, zise. Și nici nu mai e nicio speranță să iasă. Mă duc la telefon, să alertez posturile de pază maritimă... Dacă adâncimea e într-adevăr atât de mare, n-o să mai poată fi scos și va rămâne acolo, în mașina ta, până la judecata de apoi...

— Amândoi vor rămâne acolo... spuse Joe liniștit.

— Te gândești la *Rolls-Royce*-ul tău?

— Nu. Mă gândesc la inginerul William Cowley. Vor fi foarte aproape unul de celălalt. Păcat că nu-și vor putea vorbi, ca să încerce să stabilească, în serile lungi de iarnă, ce greșeli au comis când au pus la cale asasinarea generalului...

Și cuprinzând-o de mijloc pe Caroline, care se clătina pe picioare, Joe porni spre casă.

Parker, ajungându-i din urmă, deschise gura dând să spună ceva, dar renunță și, grăbind pasul, le-o luă înainte.

Caroline se îndreptă din spinare și își șterse ochii.

— Poți să-mi dai drumul, Joe... Mi-e mai bine. Mergeau, privind fără să vrea urmele roților și crengile rupte presărate pe alee.

Când ajunseră în apropierea peluzei cu flori, Alex o văzu pe Dorothy Snider.

— Ah! făcu el încurcat. Am uitat cu totul că i-am promis s-o duc la gară. Din păcate, nu mă mai pot folosi de mașina mea. Caroline, dă-mi voie s-o conduc pe domnișoara cu una din mașinile domeniului!

Capitolul 21

Mă însor, Ben...

Era seară. Rămăseseră singuri, față în față, la masa mare din sufrageria vastă și întunecată a lui Mandalay House.

Tăceau. Abia după ce Jane servi cafeaua și închise în urmă-i ușa grea de stejar, Parker înălța capul și-l privi în ochi pe prietenul său. Ochii acestuia erau liniștiți și înseninați de o lumină pe care comisarul nu-și amintea s-o mai fi văzut strălucind în ei altădată.

— Ești bucuros?

— Da. Foarte! Alex zâmbi și tăcu.

— Ei, da!... Parker oftă. Eu tot n-am înțeles cum a putut fi Jowett asasinul, deși, firește, nu mă îndoiesc că el a fost... Nu mă îndoiesc, dar de înțeles, nu înțeleg. Am constatat doar că nu l-a putut ucide pe general! În afară de asta, n-a putut făptui nici alte câteva acțiuni esențiale: să toarne otrava în cafea, să expedieze din Londra scrisorile și să ridice la post-restant răspunsurile. Degeaba, nu înțeleg, Joe! Probabil că el e autorul crimei, dar nu văd logica... Știu că ai să-mi spui îndată cum ai ajuns la această concluzie, deși aș fi preferat să ghicesc singur. Ești mulțumit și ai de ce! Și eu m-aș umfla în pene dacă... Dădu din mână și tăcu.

— Ben, sunt bucuros nu pentru că l-am demascat pe Jowett. Am știut că e el, aproape din prima clipă...

Sunt fericit din cu totul alt motiv...

— Alt motiv?! Parker apucă, cu o mână ce-i tremura ușor, păhărelul de lichior și-l dădu peste cap.

— Tratezi această Benedictină, anul 1908, la fel ca pe un păcătos de whisky scoțian!... mormăi Joe. Am uitat s-o previn pe Caroline că poliția nu are gusturi prea rafinate, cum, de altfel, le și șade bine unor flăcăi zdraveni și neînfricați...

Duse și el păhărelul la buze, abia atingându-l, și rămase câteva clipe cu ochii închiși, savurând gustul lichidului și aroma care-i umplea nările.

Parker nu dădu nicio atenție observației.

— Vorbește, pentru Dumnezeu! gemu el. Mă gândesc la asta de dimineață, dar nu sunt în stare să fac nici măcar un pas înainte! De parcă abia aș fi început ancheta...

— Exact! Joe lasă cu grijă păhărelul pe masă. Și știi de ce? Pentru că dai cuvântului logică o accepție cu totul falsă. Când ți-am spus că sunt absolut sigur că nimeni n-a putut, fără să folosească un amortizor de zgomot, să-l împuște pe Somerville între ora opt și cincizeci, când l-am văzut viu pentru ultima oară, și nouă și jumătate, când Hicks și-a ocupat postul pe stâncile din apropierea pavilionului, ai conchis că, întrucât generalul a fost totuși împușcat, după cum stabilise autopsia, între orele nouă și zece, fie Hicks, fie eu, fie amândoi n-am auzit detunătura, și asta din *cauza imperfecțiunii simțurilor noastre omenești...* Zadarnic am căutat să-ți explic că, în atmosfera aceea liniștită, bubuitura unui Colt ar fi trezit și morții pe o rază de câteva sute de iarzi, n-ai vrut să mă crezi...

— Dar cum puteam să te cred?

— Logica te obligă... Dacă detunătura a fost

puternică, iar eu, care mă aflam atât de aproape de pavilion, n-am auzit-o, înseamnă că... ei, Ben?...

Așteptă o clipă, zâmbind.

Parker încruntă sprâncenele. În cele din urmă, depărta brațele, consternat.

— Nu, Joe! Mă aduci la disperare! Dacă împușcătura a fost puternică, iar tu, care te aflai în preajma pavilionului, n-ai auzit-o, înseamnă că te-a înșelat auzul sau că s-a produs un alt zgomot mai puternic, care a acoperit bubuitura. Altă soluție nu întrevăd.

— Oare?

Alte câteva secunde de tăcere încordată.

— Mă dau bătut... murmură Parker.

— Îți amintești că ți-am spus că știu cine l-a ucis pe Somerville, dar că toate indiciile pledează pentru nevinovăția criminalului?

— Da. Aseară, după discuția cu doctorul, cu scoțianul acela. Bineînțeles, mi-am zis că ești surmenat și...

Parker tăcu.

— Eram într-adevăr obosit, dar nu în așa măsură ca, după precizarea doctorului O'Flaherty că generalul a murit între nouă și zece, să nu-mi fi dat seama că ar fi trebuit să aud detunătura în cazul când Somerville *ar fi fost împușcat în pavilion*.

— Ce?! șopti Parker răgușit. N-a fost împușcat în pavilion? Dar... Amuți. Dumnezeule!... șopti el, mare idiot sunt!

— Nu, Ben... Nu că vreau să mă laud, dar realmente n-a fost chiar atât de simplu. Vezi tu, în fața unui adevăr evident și simplu, suntem întotdeauna înclinați să credem că ne-a înșelat unul sau altul dintre simțuri, că ne-a lipsit spiritul de

observație. Eu însă *știam* că nu există nicio șansă să nu fi auzit împușcătura. De asemeni, eram absolut sigur că, într-un fel sau altul, omorul s-a produs numai între ora nouă, când mă întorceam agale, împreună cu Jowett, de la balustradă spre conac și nouă și treizeci, când Hicks și-a ocupat postul de observație și deci nimeni nu s-a mai putut furișa în pavilion fără să fie văzut. Lucrul acesta i-a reușit doar lui Dorothy Snider. În cele două-trei minute când Hicks a fost obligat să-și părăsească postul pentru a-i tăia calea omului aceuia care culegea flori. Dar atunci, generalul era mort de mai bine de jumătate de oră. Așadar, generalul a fost ucis între nouă și nouă și jumătate, interval de timp în care nu se putea să nu fi auzit detunătura. Dar să zicem că a fost omorât în altă parte în niciun caz în aer liber, nu-i așa? fiindcă detunătura s-ar fi auzit cu atât mai vârtos – pavilionul, de bine – de rău, are totuși niște pereți... Reținusem că în cafea fusese turnat un somnifer și că generalul își pierduse cunoștința în momentul morții. Așa că a putut fi lesne purtat pe brațe, întrucât nu opunea rezistență, iar greutatea mică a trupului său i-ar fi permis oricărui bărbat adult de forță mijlocie chiar să alerge cu el în brațe. Singurul loc unde criminalul putea să-l transporte rapid pe general, să-l împuște fără să facă zgomot, iar după aceea să-l aducă înapoi era atelierul subteran al lui Jowett și Cowley, care are ziduri groase de cărămidă, e lipsit de ferestre și în care se pătrunde de sus, printr-o trapă. Oricine s-ar fi servit de un Colt fără amortizor pentru a-l împușca pe general numai acolo putea s-o facă. Să recapitulăm, Somerville, o dată adormit, trebuia scos din pavilion, adus în subterană, ucis, purtat înapoi în pavilion, unde urma să fie aranjat într-o anume poziție și, în

plus, trebuiau clătite ceșcuța și termosul și turnată în aceasta altă cafea, dintr-o sticlură dinainte pregătită. Toate la un loc, ținând seama că atelierul se afla la o distanță de aproximativ două sute de pași de pavilion, i-ar fi luat criminalului cincisprezece minute, dar dacă ne gândim că pentru el factorul timp avea o importanță primordială, s-ar putea să fi durat chiar cu câteva minute mai puțin...

— Dar... interveni Parker.

— O clipă. Știu ce vrei să spui. La prima vedere, ipoteza mi s-a părut și mie absurdă. Dacă asasinul a fost Cowley, de ce, din moment ce a otrăvit cafeaua și l-a găsit pe general adormit, nu s-a mulțumit să fure pur și simplu și să ascundă undeva cele zece mii de lire? Când s-ar fi trezit, Somerville n-ar fi putut să știe cine l-a jefuit. Iar dacă nu s-ar mai fi trezit, nimeni nu l-ar fi acuzat pe Cowley de furt și de otrăvirea cafelei. Cafeaua fusese pregătită de Caroline, și bănuielile s-ar fi îndreptat spre ea, sau spre Chanda. Lui Cowley nu-i rămânea decât să se abțină o vreme să cheltuiască din banii respectivi. Ceea ce nu i-ar fi fost greu, știm că era un om pedant, că avea un cont la bancă și că urma să primească un onorariu substanțial de la Somerville. În afară de asta, dacă cel care a recunoscut statuia lui Budha și a pus la cale șantajul a fost Cowley (și numai, persoana care s-a dat drept Plumkett sau a fost complicele lui Plumkett putea să știe că generalul va avea în ziua aceea asupra sa, în pavilion, o sumă atât de mare), el s-ar fi bizuit pe faptul că poliția, constatând otrăvirea cafelei, se va gândi că generalul s-a sinucis, din motivele care ne-au trecut și nouă de câteva ori prin minte în ultimele douăzeci și patru de ore. Și atunci, de ce, pentru Dumnezeu, a luat Cowley în brațe

trupul fără cunoștință a lui Somerville, a străbătut o parte din parc, în care, chiar așa năpădit de vegetație cum e, ar fi riscat să fie surprins – în ce scop? că doar nu câștiga nimic, ci doar pierdea câteva atuuri, înlătura în primul rând eventualitatea sinuciderii și semăna în calea anchetatorilor tot felul de indicii care-i puteau duce pe urmele lui?...

Și încă o întrebare extrem de importantă rămăsese fără răspuns: cum a putut Cowley, care a ticluit un plan de șantaj atât de abil, mă gândesc la otrăvirea cafelei și la celelalte, să nu ia în considerație un fapt atât de simplu ca acela că atelierul îl împărțea cu James Jowett, care ar fi putut intra acolo în orice moment? Înțelegi?

— Înțeleg... dădu Parker din cap, resemnat. Din clipa în care ai înțeles că generalul a fost ucis în atelier, pentru că în altă parte ar fi fost imposibil, te-a urmărit ideea că Jowett este complicele lui Cowley. Fără ajutorul lui, Cowley n-ar fi fost în stare să-și realizeze planul...

— Da de unde! râse Alex. Nu Cowley a fost autorul planului!

Comisarul ridică iute capul.

— Ce vrei să spui?

— Nimic altceva decât că inginerul nici n-a ticluit planul, nici n-a fost părtaș la realizarea lui. Cum era să accepte Cowley un plan în care *o bucată din cămașa lui* urma să rămână în mâna mortului, iar cămașa însăși să fie zvârlită la îndemâna poliției, în propriul său dormitor? Un plan în cadrul căruia, el Cowley, urma să dispară în chip misterios de la locul crimei, atrăgând asupra sa toate bănuielile? Nici gând! Poliția să-l considere pe el autorul crimei, în timp ce James Jowett urma să șadă liniștit, să-l ia

peste picior și să jubileze la gândul că el, Cowley, a fost un nătărău? Care om ar accepta să-și asume un rol într-o asemenea tovărășie?

— Cred și eu!... mormăi Parker. Acum, totul e clar. Dar idioata aceea mică de Meryl...

— Exact! Idioata aceea mică de Meryl, cum pe drept cuvânt o numești, nu numai că a devenit victima celor doi, dar a adus și o contribuție benevolă la desfășurarea dramei! Recunosc că, în primul moment, când am descoperit cadavrul lui Somerville cu inima străpunsă de glonte și simulând sinuciderea, am fost derutat. Îmi dădeam seama că fusese ucis în atelier, că asasinii erau doi, sau Jowett singur, fiindcă Jowett se despărțise de mine și se dusesse în atelier, spunând după aceea că l-a așteptat acolo pe Cowley, care n-a mai venit. În cel mai rău caz deci, i-ar fi putut ucide pe amândoi, pe general și pe nevinovatul Cowley, Abia după ce am aflat de otrăvirea cafelei, de care Jowett nu putea fi vinovat, ci doar Cowley, care se deplasase și la Londra de câteva ori, am înțeles că au acționat împreună. Dar de ce la modul acela absurd?

— Tocmai!... Parker clătină din cap. Fac figură de cretin, nu-i așa? În discuția asta. Și probabil că sunt, din moment ce mă asaltează o sută de întrebări la care nu găsesc răspuns! Și nu uita că va trebui să răspundem la absolut toate întrebările, Joe, dacă vrem să încheiem ancheta.

— Evident. Când am fost în posesia tuturor elementelor esențiale, când mi-au devenit clare și acțiunile domnișoarelor Dorothy Snider și Meryl Perry, am înțeles în sfârșit totul. Inițial, problema s-a pus astfel, a fost Perry complicea lui Cowley, a lui Jowett sau a amândurora? Fals! Dacă asasinatul a fost astfel

conceput ca generalul să fie în prealabil adormit, după care cineva să intre în pavilion și să ia banii (pentru că de bani era vorba!), atunci Meryl ar fi fost folosită ca complice de cei doi în momentul critic, adică între opt și treizeci și nouă și treizeci, când a fost săvârșită crima propriu-zisă. Să-l luăm pe Jowett: s-a aflat în compania mea fără întrerupere, din clipa în care s-a asigurat că Cowley, care ne pândea dintre tufișuri, a putut intra în pavilion să ia banii. Meryl, la rândul ei, ar fi putut fi utilizată ca piedică în calea cuiva, care ar fi avut intenția să intre în pavilion. L-ar fi reținut, sub un pretext oarecare. Dar, în intervalul respectiv, ea nu s-a aflat prin apropiere, ci, dimpotrivă, așa cum a declarat, în partea exactă opusă a parcului. E adevărat, s-ar putea să fi mințit. Dar, dacă ne gândim bine, Cowley n-avea nevoie de ajutorul ei în pavilion. Și mai trebuie să luăm în considerare situația lui Meryl față de cei doi complici. Ce constatăm? Că ea reprezenta „mărul discordiei” între domnii Cowley și Jowett și, deci, un fel de alibi pentru amândoi întrucât era notoriu faptul că nu se puteau înghiți, nimănui nu i-ar fi trecut prin minte că ar fi complici. Prea era de vodevil și prea cusută cu ață albă intriga aceea amoroasă, agrementată de ironiile lui Jowett, și prea distona ea cu atmosfera sobră a unei vechi case englezești! Și atunci, m-am gândit că tocmai Meryl Perry ar fi putut pătrunde *inopinat* în pavilion. Jowett știa că Dorothy și Caroline joacă tenis, pe mine mă avea lângă el. După ce m-am despărțit de el, m-a văzut abordându-l pe Chanda și, în afară de asta, mă prevenise că generalului nu-i place să se treacă pe cărarea aceea stâncoasă. Din păcate, nici eu nu intenționez să-l sâcâi pe Somerville lăsându-mă văzut de el. Îl așteptam pe

Plumkett și nu voiam ca bătrânul să intre la bănuiele. Despre Snider, Jowett știa că lucrează în bibliotecă, ca în fiecare dimineață, și că e ultimul om căruia să-i vină cheful să treacă pe la general pentru o șuetă... Mai rămâneau două persoane: Meryl și grădinarul! Și iată cum e rezolvată problema: grădinarul primește zece șilingi și-l așteaptă pe Cowley, care e sigur acum că omul n-o să pornească să cutreiere parcul. Fiindcă, ia aminte, dintre toți oamenii de serviciu numai grădinarul ar fi avut ce să caute în parc, și încă în oricare ungher al lui! Grădinarul putea fi o piedică serioasă, care să compromită întregul plan. Dar Meryl? Meryl îl așteaptă încă de la nouă pe Cowley, în partea exactă opusă a parcului, într-un punct foarte depărtat de pavilion. Așteaptă răbdătoare, deoarece Cowley îi spusese că ar putea să întârzie, iar ea, sărmana, e îndrăgostită... Dar și-ar fi putut permite Cowley ca, în condițiile în care cele zece mii de lire ale generalului au dispărut în chip misterios, el, Cowley, *să nu se ducă* la grădinar să ia orhideea și *să nu vină la întâlnirea* cu Meryl? Chiar și cel mai prost dintre oameni s-ar fi ferit să facă o asemenea greșeală! Firește că în intenția lui Cowley era să dea fuga cât mai repede la seră, iar după aceea să petreacă o oră cu Meryl. Acesta ar fi fost alibiul lui, și chiar dacă nu era complet, cel puțin putea dovedi cu ajutorul lui că și-a petrecut dimineața ca de obicei, ca un îndrăgostit vesel, care își întâlnește iubita și-i aduce o floare... Joe făcu o pauză și mai sorbi o picătură din Benedictină. Dar Cowley n-a venit. În schimb, cum spuneam, o bucată din cămașa sa a rămas în mâna mortului, iar cămașa a fost găsită în cameră la el! În concluzie, Cowley a dispărut cu banii, atrăgând asupra lui bănuielile poliției și punându-l pe

Jowett la adăpost de orice bănuieli. De ce? Și de ce crima aceea absurdă? Și de ce avea în mână sa generalul, adormit în asemenea măsură că în momentul împușcăturii niciun semnal nu i-a mai ajuns pe creier, bucata aceea de cămașă? Și de ce i-a îngăduit Jowett complicelui său să fugă, din moment ce știa că, mai devreme sau mai târziu, va fi prins, și atunci Cowley îl va trăda?... Încă un lucru absurd. Adevărul e altul. Cowley nu s-a mai dus la grădinar, cum plănuse, nu s-a mai întâlnit cu Meryl Perry, nimeni nu l-a mai văzut intrând și ieșind din casă când și-a schimbat cămașa – dar nu putea să iasă pe jumătate gol din casă, nu-i așa? Și, dacă a intenționat să fugă, de ce s-a mai întors în casă și și-a aruncat pe pat cămașa care-l acuza atât de grav și a cărei manșetă ruptă se afla în mână rigidă a cadavrului? Putea foarte bine să lepede cămașa în timpul fugii... Ei! dar cum a fugit? Știm doar că întregul domeniu era înconjurat de oamenii tăi. Și din nou ți-a jucat logica o festă, Ben. *Logica!* Ai conchis că individul l-a ucis pe general și a reușit să fugă, în ciuda faptului că domeniul, care e mărginit din toate părțile de o pajiște netedă și fără niciun copac, era înconjurat de un cordon de polițiști de care el habar n-avea. Nici măcar eu nu știam că domeniul e înconjurat. Ei bine, cum a fugit?

Se întrerupse, Parker își scărpină bărbia cu vârful degetelor.

— Cowley ar fi putut să fugă și fără ca oamenii mei să poarte vreo vină. Ar fi putut să coboare la debarcader și să *înoate*, o milă sau două, de-a lungul țărmului, dincolo de zona de stânci. Performanța reclamă, bineînțeles, oarecare efort și pricepere, dar nu e imposibil de realizat. Putea să fi ascuns din timp

niște haine în vreuna din sutele de crăpături ale stâncilor de pe coastă, le-ar fi îmbrăcat și ar fi putut ajunge pe jos la o gară sau la o stație de autobuz...

— Ah! Așa! Grozavă performanță pentru un om care *nu știe să înoate!*

— Cum adică?

— De la tine o știu? Mai exact, din fișa prin care Scotland Yardul te informa că inginerul Cowley a primit cândva o primă de asigurare, în urma scufundării unui bac pe care se afla și dânsul. A fost salvat printr-o minune și s-a ales cu o ușoară congestie pulmonară. Ai putea eventual să mă convingi că domnul Cowley l-a păcălit pe Joe Alex, pe Benjamin Parker, întreg Scotland Yardul chiar, dar nu că a tras pe sfoară o societate de asigurări. Parcă-l văd pe simpaticul domn cu melon, iscodindu-i mama, rudele, colegii de școală, colegii de serviciu „îi plăcea cumva iahtingul?” „Copil fiind, s-a remarcat prin curaj? Înota bine, poate?...” Și așa mai departe, la nesfârșit! Să nu-ți închipui că i-au plătit mia aceea de lire, înainte de a se încredința că și un topor înota mai bine ca el! Dar să trecem și peste asta! Judecând lucrurile prin prisma lui *Cowley viu*, ele ar fi trebuit să se prezinte altfel și evenimentele să se desfășoare altfel de cum s-au desfășurat. Să luăm ca punct de plecare un fapt simplu: zece mii împărțiți la doi dau cinci mii! Iar Jowett, avea nevoie de bani. Era înglodat în datorii, juca la miză mare, singura lui dorință era să scape de creditori și să-și vadă liniștit de arta lui. Egoismul său total, antipatia față de Cowley, reală, nu numai prefăcută, și îmbinată cu dispreț, ca și vârstă matusalemică a generalului au făcut restul. În ochii acestui tip ce se simțea genial, Somerville era un moșneag cu un picior în groapă, iar Cowley o

cantitate neglijabilă. Crima sa n-a izvorât dintr-un instinct de violență, ci din totală indiferență față de restul lumii, față de semenii săi mai puțin talentați decât el. În afară de asta, un Cowley *viu* ar fi reprezentat o primejdie: ar fi putut oricând să vorbească. Presupun că suprimarea lui Cowley a fost un dat fundamental în elaborarea planului. Fără discuție, Jowett a fost cel care l-a recunoscut pe Budha din Moulmein. La început, i-o fi spus lui Cowley, în glumă, că ar fi rost de câștigat bani grei jucându-i un renga generalului. Apoi, au ajuns amândoi la concluzia că moșul e plin de bani și că o părticică din ei le-ar prinde grozav de bine. l-au scris, semnând cu numele fictiv de Plumkett. Răspunsul generalului le-a dat deplină satisfacție. Generalul îl anunța pe Plumkett să se prezinte într-o anumite zi, la unsprezece și jumătate, să ia banii. Erau siguri că nu va anunța poliția. Prezența mea i-a stânenit desigur, dar Jowett m-a luat el în primire. Știa că oricând poate angaja o discuție de câteva minute cu mine, îndepărtându-mă de pavilion. De altfel, planul lor era simplu: dacă Plumkett urmează să-și facă apariția la unsprezece și jumătate, ei vor da lovitură cât mai devreme. Se bazuiau pe faptul că generalul va avea banii în pavilion încă de dimineață. În fiecare zi, înainte de opt, camerista aducea cafeaua în pavilion. Nu le rămânea decât să toarne în ea o doză serioasă de narcotic și să revină peste o oră. Pe lângă toate acestea, misteriosul Plumkett le oferea un avantaj în plus de ce n-ar fi el vinovatul, la urma urmei? S-a furișat neobservat în pavilion, a otrăvit cafeaua, exact cum a făcut Cowley, și a dispărut cu banii. Cu puțin înainte de opt, Cowley s-a dus să toarne otrava în cafea. Când a văzut-o pe Caroline ieșind, a intrat în

pavilion, a turnat narcoticele în termos, le-a amestecat și apoi s-a repezit în goană, printre tufișuri și ocolind de departe conacul, până la seră. I-a comandat grădinarului o orhidee și a revenit în casă. I s-a adresat lui Jowett „Eu îmi îndeplinesc întotdeauna obligațiile care îmi revin”, formulă prin care, deși plasată într-un alt context, îl informa pe Jowett că narcoticele fuseseră între timp amestecate în cafea. Semnal de mare importanță pentru Jowett, care, acum, urma să mă rețină pe mine, ca să nu-l împiedic pe Cowley să ducă la îndeplinire partea a doua a planului. Cowley trebuia să pună mâna pe bani. Ceea ce, fără doar și poate, a și făcut imediat ce ne-a văzut, pe mine și pe Jowett, plecând de lângă balustradă, de unde se vedea interiorul pavilionului, spre conac.

La atâta s-a rezumat planul lor inițial. Jowett m-a salutat și a plecat spre atelier, unde îl aștepta Cowley, care trebuia să-i înmâneze banii spre a fi ascunși, el urmând să plece numaidecât să ia orhideea și apoi să se întâlnească cu Meryl Perry. *Dar n-a mai apucat s-o facă*, deoarece, îndată după intrarea lui Jowett în atelier, a fost ucis...

— De unde știi, pentru Dumnezeu i?

— Fiindcă, dacă n-ar fi fost ucis, întreg planul lui Jowett s-ar fi năruit!

Jowett n-avea de unde să știe că, peste douăzeci de minute, Hicks își va ocupa postul pe stânca ce domină pavilionul. Se-nțelege că dacă, în drum spre pavilion, furișându-se printre tufișuri, Jowett l-ar fi văzut, el s-ar fi retras, și toată povestea s-ar fi sfârșit cu aruncarea în mare a cadavrului lui Cowley, de care, bineînțeles, Jowett ar fi atârnat niște fiare, spre a-l face mai greu; atelierul e plin de deșeuri metalice.

Nimic mai simplu decât să se apropie neobservat de marginea prăpastiei (chiar dacă ar fi văzut cineva corpul căzând n-ar fi știut cine a făcut-o) și să-l arunce pe Cowley în abisul care se cască brusc în locul acela. Dar Hicks nu era încă la post. Jowett a străbătut în fugă cei câțiva metri ai cărării stâncoase, l-a înșfăcat pe Somerville, l-a cărat în atelier, l-a împușcat și, învelind corpul într-o pânză, ca să nu se mânjească de sânge, s-a întors în pavilion, l-a așezat pe bătrân la masă și... oh! da, înainte de asta a smuls o bucată din cămașa lui Cowley și a vârat-o în mâna, care înțepenea, a generalului, Cafeaua o avea pregătită într-o sticlură bine astupată: singurul punct cu adevărat genial al planului... A aruncat pe podea, la picioarele cadavrului, revolverul, pe care, în prealabil, apăsase degetele lui Cowley, arma o adusese învelită în batistă... După ce a ajuns din nou în atelier (și te asigur că toate acestea i-au luat mai puțin timp decât mi-a luat mie povestirea lor!) i-a mai rămas de făcut un singur lucru să scoată cămașa de pe Cowley și s-o pună deoparte, corpul să-l vâre într-un sac garnisit cu câteva bucăți de fier, să lege sacul la gură, nu înainte de a introduce în el sticlura în care fusese cafeaua și pânza plină de sânge ce-i servise la înfășurarea cadavrului lui Somerville, și să rostogolească sacul în prăpastie. Știa că apa e adâncă și că nu va fi nimeni care să audă măcar plescăitul apei. După aceea s-a întors liniștit în atelier, a îndepărtat petele de sânge și orice alte urme ale isprăvii sale, a ascuns cele zece mii de lire, și a stat să aștepte, fără mari emoții, desfășurarea evenimentelor. Știa că nu va trece mult și cineva va descoperi cadavrul generalului, și, totodată, fâșia de pânză smulsă din cămașa lui Cowley. În plus,

revolverul din care lipsea un singur glonț și care purta amprentele inginerului. Avea toată încrederea în poliție și desigur că și în mine. Știa că ancheta va fi condusă minuțios. Noi urma să legăm între ele următoarele fapte primul, Cowley a fost una din cele două persoane care s-a deplasat la Londra în ultimul timp; cel de-al doilea demonstrează, cum spuneam, geniu criminal pur și simplu! Era sigur că autopsia va descoperi otrava existentă în cafea, iar *el, Jowett, n-a putut otrăvi cafeaua!* Cafeaua cealaltă, cu zahăr și fără narcotice, ar fi constituit o dovadă că generalul a fost ucis de cineva care a otrăvit întâi cafeaua, iar mai târziu a înlocuit lichidul din termos. Deci, în niciun caz de el, ci, din nou, de Cowley! Acesta a fost alibiul lui cel mai puternic Toată lumea știa că nu-l putea suferi pe Cowley și că sentimentul era reciproc... și, în plus, cafeaua aceea!!! Cafeaua asta ar merita trecută în analele criminalisticii, Ben! Iar alibiul lui de fier îl reprezentam tocmai eu! Evident, ca orice criminal, n-a putut să prevadă chiar totul. Și s-a ivit un anume „dar”...

— Care?

— Nu știa că domeniul era înconjurat de poliție și că fuga lui Cowley ar fi fost practic imposibilă. Așa că nu i-a servit la nimic trucul cu cheia, cămașa și camerista. Camerista nu l-a văzut pentru simplul motiv că Jowett a urcat la etaj când ea nu era pe coridor. Ca să fie sigur că nu va fi auzit, a așteptat să fie pus în funcțiune aspiratorul într-una din camere. A deschis ușa camerei lui Cowley cu cheia luată din buzunarul acestuia, a aruncat cămașa, apoi a ieșit, a încuiat ușa și a bătut tare în ea. Când zgomotul a atras-o pe cameristă, a întrebat-o dacă nu-l văzuse pe inginer. Fata, bineînțeles, nu-l văzuse. Atunci, a

coborât și m-a întâlnit pe mine în parc. Alt alibi pentru el. Iar cămașa trebuia să arate că Cowley, înainte de a fugi, s-a schimbat în mare grabă, zvârlind cămașa ruptă la întâmplare.

Alex respiră adânc, după care urmă ceva mai calm:

— Din acea clipă, domnul James Jowett se putea considera definitiv în posesia celor zece mii de lire. Poliția avea să-l caute mult și bine pe Cowley cel învinuit de crimă și de rapt. Totul mersese perfect. Dar... – tot m-ai întrebat de acest „dar” – încearcă să-ți imaginezi stupoarea și spaima lui când a intrat împreună cu mine în pavilion și a observat că generalul nu mai ține în mână fâșia ruptă din cămașa lui Cowley și că revolverul se află chiar sub mâna mortului, ca și cum Somerville, după ce a murit, s-ar fi ridicat și ar fi distribuit altfel obiectele din jur, anume ca să-i facă în necaz asasinului! Trebuie să recunosc totuși că s-a comportat cu un sânge rece remarcabil. Numai în primul moment i-au scăpat câteva vorbe de uimire, care, de altfel, ar fi putut fi trecute pe seama spaimii provocate de vederea cadavrului. Și-a păstrat în așa măsură luciditatea, încât, o clipă mai târziu, a salvat-o de la moarte pe Dorothy Snider, care alunecase și era cât pe ce să alunece de pe cărarea stâncoasă în prăpastie. De altfel, deși nu înțelegea ce se întâmplase, situația sa rămânea aceeași. Cowley dispăruse și o dată cu el dispăruseră și banii, două fapte pe care poliția nu le putea nicicum ocoli. Și nu s-a înșelat, deoarece deducțiile tale s-au îndreptat tocmai pe această pistă. Numai că eu am avut ceva bătaie de cap în plus. Nu puteam să înțeleg ce rost avea cămașa aceea cu mâneca ruptă aruncată pe pat și unde se volatilizase bucata lipsă! La fel, nu puteam să înțeleg cine și de ce a simulat sinuciderea?... Abia

după ce am ascultat depoziția lui Dorothy Snider, mi-am dat seama că Meryl Perry a făcut-o. Că era așa, o dovedea fără tăgadă faptul că mâna generalului era așezată *peste fotografiile* pe care ea, Meryl, le adusese în pavilion la unsprezece, deci după moartea lui Somerville. Meryl, intrând în pavilion, a recunoscut pe loc bucata de pânză roșie din mâna mortului și și-o fi zis că bietul ei iubit, adus la disperare de încăpățânarea lui Somerville, pierzându-și controlul, a tras... Cei doi ani petrecuți în casa de corecție i-au reînviat brusc în memorie și, fără să stea mult pe gânduri, a așezat pistolul în așa fel încât să lase impresia că ar fi căzut din mâna sinucigașului. L-a șters, bineînțeles, pentru a face să dispară amprentele iubitului, dar a uitat de amprentele lui Somerville. Nici nu-i de mirare, îmi închipui prin ce clipe cumplite a trecut! Apoi a dat fuga la atelier, dar s-a răzgândit și n-a mai intrat. S-a hotărât să se prefacă în fața lui Cowley că nu știe nimic. Mai mult, și-o fi jurat că niciodată, până la sfârșitul vieții, n-o să-i dea de înțeles că îi cunoaște teribila taină... Îl iubea, și gata... Dar când a aflat de fuga lui și a văzut conacul invadat de polițiști, care nu vor întârzia desigur să descopere că au de-a face cu o fostă membră a unei bande de tâlhari minori, totul s-a prăbușit în ea. Devenise de mult un alt om, aproape că își uitase trecutul, iar acum, poliția își va da seama că ea a indus-o în eroare, ștergând urmele crimei... Colegii ei, întreaga universitate va afla mâine din ziare că Meryl Perry... și, atunci, a înghițit prafurile acelea... Hai s-o lăsăm în pace pe nefericita asta! Știam, în momentul acela, totul, dar... Din nou un „dar”! Dar nu prea mă ducea mintea cum puteam să dovedesc că Jowett e asasinul. Dacă ți-aș fi spus că

sunt convins că Cowley nu mai trăiește și că Meryl e nevinovată și ți l-aș fi indicat pe adevăratul asasin, lui Jowett nu i-ar fi fost greu să-mi dea peste cap raționamentul. Toate argumentele mele se bazau pe premisa că nimeni altcineva n-ar fi putut comite crima. Dar n-aveam nicio dovadă care să-l acuze direct pe criminal. Un avocat abil l-ar fi putut oricând scoate pe Jowett basma curată. Nu-mi rămânea decât să aștept.

— Ce să aștepți? Înțeleg perfect că nu mi-ai fi putut cere să-l arestez pe Jowett. Nici n-aș fi făcut-o. În primul rând, Cowley dispăruse și, până ce nu i-am fi găsit corpul, eram obligat să presupun, cum am și făcut, că a fugit înotând de-a lungul țărmului...

— Evident. Deși trebuie să recunoști încă o dată că, pentru un om care nu știe să înoate, ar fi fost o performanță formidabilă. Să zicem totuși că Cowley i-a dus de nas pe cei de la societatea de asigurări. Dar chiar și așa, știam că n-a plecat înot. Ar fi trebuit să ascundă, încă din ajun, printre stâncile de pe țărm, la câteva mile depărtare de aici, ceva îmbrăcăminte, ar fi fost nevoit să înoate ore întregi... Dar de ce să aleagă cel mai lent mijloc de fugă, când își avea aici propria mașină, care în cinci minute l-ar fi purtat la o distanță de Mandalay House egală cu cea pe care ar fi străbătut-o în câteva ceasuri zbatându-se printre valuri și izbindu-se de stânci? Absurd, desigur... dar nu și pentru avocatul lui Jowett! Și chiar dacă, cu ajutorul scafandrilor, am fi găsit corpul, tot n-ar fi fost o dovadă a vinovăției lui Jowett. Crima lor, cu cele două planuri independente, cu înscenarea rivalității dintre cei doi pentru câștigarea inimii lui Meryl, cu intervenția fantomaticului domn Plumkett, i-ar fi năucit în așa hal pe jurați, încât apărarea ar fi

încercat să respingă rând pe rând capetele de acuzare și probabil că ar fi izbutit. Îmi mai lipsea ceva pentru a fi sigur că nu-mi scapă cele *zece mii de lire*. Fără asta, toată povestea n-ar fi avut nicio noimă. Și cum știam că Jowett a ucis pentru banii aceștia, știam că-i va lua cu el. De ce s-ar fi temut s-o facă? Ceea ce păruse, la început, a fi ruina planului său – faptul că Meryl aranjase altfel locul crimei – se transformă într-un adevărat triumf pentru el! Nici în vis n-ar fi sperat să-i cadă o asemenea plească! Meryl Perry devenise complicea lui Cowley, iar acesta era mort; toată lumea știa că se iubesc, până și grădinarul ar fi putut depune mărturie că, nu mai departe decât în ajun, se sărutaseră în parc. Meryl reprezenta astfel încă o dovadă că Cowley l-a ucis pe general și a fugit. Când, după tentativa ei ratată de sinucidere, ai ridicat paza, Jowett a înțeles că planul lui genial reușise. Firește, nu știa că eu îmi formasem convingerea că *nimeni* nu-l putuse împușca pe Somerville în pavilion. Jowett n-a știut până la sfârșit că Hicks s-a aflat acolo, la câțiva pași, începând de la nouă și treizeci și până în momentul descoperirii cadavrului. Așa că putea liniștit să ia banii cu el părăsind Mandalay House. Nu se îndoia că poliția îl caută pe Cowley, despre care era incredințată că are banii asupra sa. Pe de altă parte eu eram la fel de sigur că Jowett n-a ascuns banii în cameră la el; pentru prima fază a anchetei, riscul ar fi fost prea mare, putea presupune că poliția va răscoli întreaga clădire în căutarea celor zece mii de lire. Tot așa, nu se putea să-i fi îngropat undeva... pentru că ar fi trebuit să-i dezgroape apoi, și nu știa în ce condiții va pleca de aici și dacă nu cumva poliția va urmări fiecare pas al locatarilor conacului. Iar lui îi trebuiau banii. În definitiv, pentru ei ucisese doi

oameni și, în plus, avea nevoie cumplită de bani. Prin urmare, trebuia să-i ascundă în așa fel încât să-i poată scoate din ascunzătoare oricând și totodată, dacă poliția ar fi dat peste ei, să poată afirma că nu el, ci Cowley îi lăsase acolo, pentru ca Meryl Perry să-i poată ridica ulterior. Iată de ce te-am dus, în toiu noapții, în atelier. Nu cadavrul lui Cowley îl căutam. Jowett ar fi trebuit să fie nebun ca să-l țină acolo. Căutam banii și i-am găsit. Firește, nu ți-am spus nimic. Macheta era din carton, deci ușoară, și azi-dimineață, când a ridicat-o de pe masă, Jowett, în cazul că nu el ar fi ascuns acele zece mii de lire, ar fi trebuit să reacționeze pe loc, să se arate intrigat de creșterea greutateii obiectului. Dar *n-a reacționat*. Am intrat cu el în atelier, el a luat macheta și ne-am întors spre conac continuându-ne discuția. În drum, i-am spus că știu ce se află în interiorul machetei. Nici măcar n-a clipit. I-am spus că am știut din capul locului că el e asasinul și că pot dovedi cum a comis cele două crime. Pentru el asta ar însemna închisoarea pe viață, o existență degradantă printre oțnași și zbiri, fără nici cea mai mică șansă de a-și redobândi vreodată libertatea. I-am mai spus că proiectul de monument e într-adevăr foarte frumos, că ar fi păcat de el... și că, la urma urmei, moartea lui Somerville i-ar putea fi pusă în cârcă lui Cowley... M-a întrebat ce înțeleg prin asta? I-am răspuns că mașina mea se află pe peron și dacă, să zicem, el, urcându-se la volan, ar pierde controlul acesteia și ar cădea în mare, sunt dispus să declar că el, Jowett, era beat și...

Parker se întunecă deodată.

— Chiar vorbești serios, Joe? Dar îți dai seama că ai încălcat grav... și că trebuie...

— Întâi de toate, va trebui să dovedești că e

adevărat ce ți-am spus acum... Joe zâmbi. Și te asigur că, în fața tribunalului, voi declara că eroarea fatală pe care era s-o săvârșești și de care eu te-am ferit, a avut, pasager, firește, o influență nefastă asupra sistemului tău nervos, drept care ți s-a părut că auzi din gura mea lucruri pe care nu le-am rostit niciodată...

— Aș putea să aflu de ce-ai făcut-o?

— Pentru că i-am făgăduit lui Chanda că stăpânul lui va fi răzbunat, că omul care l-a ucis va plăti cu capul. Și, în afară de asta... în afară de asta, proiectul de monument e într-adevăr foarte frumos... Mă gândesc la aviatorii căzuți din Manchester. Vreau să-mi țin cuvântul și față de Jowett. Fără intervenția mea, ar fi putrezit în închisoare. A lovit fără cruțare, a fost un nemernic, dar genial în felul lui, și n-aș fi vrut să moară în închisoare, adică de o moarte mai lentă. L-am salvat pe marele artist cu un caracter infam de la cea mai grea moarte... de cea prin uitare. Sper că mă vei ajuta în acest sens... ca și într-o altă problemă, de altfel.

— În care?

— E vorba de Chanda.

— Da?

— N-o să-l mai vezi niciodată. Voiam să spun că ar fi cu totul neindicat să te agiți în chestiunea acelei statui pe care a luat-o cu el pe șalupă. Știi bine că dacă a ajuns într-un port francez, mai are de îndeplinit tot felul de formalități până să se imbarce pe un vas cu destinația India. Voiam să te întreb dacă intenționezi să expediezi vreo radiogramă în Franța, prin care să anunți că un anume individ cu cutare semnalmente, transportă o statuie a lui Budha *furată* de pe teritoriul britanic?

— Hm... Parker își mușcă buzele. Ce te face să crezi că aş avea asemenea intenții? N-am transmis încă nicio radiogramă...

— Da, fiindcă știi bine că ai timp destul... Ai la dispoziție o serie de ore încă până ce va putea Chanda să urce pe puntea unui vas cu destinația respectivă. Și nu ești încă hotărât s-o faci, deși te muștră fără întrerupere conștiința ta de polițai. Ai vrut întâi să afli cum a acționat Jowett. Acum ai aflat. De asta mă și tem, că nemaiavând altă treabă... Țin să-ți amintesc însă ce ți-am spus noaptea trecută: „Fă ce crezi de cuviință la fel am să fac și eu...” Și să nu crezi că am glumit!

— Bine, dar asta se numește în mod curent șantaj, ripostă Benjamin Parker cu un glas uscat, oficial. Ce anume vei „crede de cuviință”? Să faci public faptul că m-am înșelat și am avut intenția să arestez o fată nevinovată? Nu te pot împiedica s-o faci, dar dacă mă gândesc că suntem prieteni de atâta vreme, aş zice că...

— Văd, spuse Alex cu o spaimă prefăcută, că ți-ai făcut acum despre mine o părere la fel de bună ca și despre Caroline aseară... Nu, n-am să fac publică greșeala ta! Am să fac ceva mai rău, *n-am să te invit la nunta mea!*

— Ce?! exclamă Parker sărind de pe scaun. Un zâmbet larg i se așternu încet pe față. Întinse peste masă o mână mare și mușchiuloasă. Dumnezeule, ce-o să se bucure nevastă-mea când o afla! Mereu vă căina: „niște oameni atât de cumsecade, se iubesc ca doi porumbei, nu pot trăi unul fără celălalt, dar de căsătorit, nu se căsătoresc...”

— Ei! mormăi Alex. Tu știi că nu eu am fost cel care... Caroline, însă... Se întrerupse. Am impresia că

moartea bunicului ei a zguduit-o. Și... și... Se înroși. Cred că nu e momentul să... Caroline mi-a explicat, de altfel, de ce acum, dintr-o dată... se opri din nou și continuă bâlbâindu-se: Oricum, va trebui să mai așteptăm... Ea e în doliu... Spunea că... atunci când m-a văzut, după moartea bătrânului, și a înțeles ce e în sufletul meu... fiindcă, deși mă aflasem atât de aproape, nu i-am putut veni în ajutor... Într-un cuvânt, văzând cât sunt de disperat... atunci, deși ea însăși era zguduită, a făcut în sinea ei legământul că... atunci când se va termina... adică ancheta... îmi va spune că de aci-încolo nu trebuie să ne mai despărțim... Răsuflă adânc și, deodată, izbucni în râs.

— Sunt convins că n-ai înțeles nimic din tot ce ți-am îndrugat, dar ce contează!

— Am înțeles, mult mai demult, că dacă vreo femeie va accepta să-i faci curte, numai din milă o va face... răspunse prevenitor comisarul.

— Din milă? Trăiască mila, atunci! Dar cum rămâne cu Chanda? Te rog să-mi răspunzi la această întrebare.

Parker îl privi o clipă în tăcere, iar apoi ridică sprâncenele a mirare.

— Cu Chanda? Care Chanda? Ah! Slujitorul acela? Ce e cu el? Parcă nu l-am mai văzut de dimineață? S-a întâmplat ceva cu el?

— Dar cu statuia lui Budha din Moulmein? Ținu Alex să se asigure.

— Ca să fiu sincer, statuile astea mi se par toate la fel, răspunse Parker, clătinând din cap cu un aer dezgustat. Cu cât văd mai puține, cu atât mai bine. Am auzit de statuia lui Budha din Moulmein. Furată în timpul războiului, dacă nu mă înșel. Ei bine, ce altceva le-aș putea dori birmanezilor decât s-o

regăsească? Sunt convins că ei sunt mult mai în măsură decât mine să-i aprecieze calitățile. Tu ce zici, Joe?

— Zic că voi fi primul cetățean onorabil al acestei țări la nunta căruia va participa, ca martor, un ofițer de poliție!

SFÂRȘIT